

PA 3865

.A1

1834

LIBRARY OF CONGRESS

00003090620

ANACREONTIS

CARMINUM RELIQUIAS

EDIDIT

THEODORUS BERGK.

LIPSIAE,

SUMTU REICHENBACHIORUM FRATRUM.

MDCCCXXXIV. —

PA 3865

A1

1834

AUG 24 1883

Minot fund.

Gift Horvath
July 1919

PRAECEPTORIBUS OPTIMIS,

GODOFREDO HERMANNO,

FR. GUIL. EHRENF. ROSTIO,

FRANZ. VOLKM. FRITZSCHIO,

D. D. D.

THEODORUS BERGK.

PLACETTORIES OPTIMS

GODFREDO HERMANNO

FR. GUL. ERRENT. ROSTIO

FRANZ. VOLKM. FRITSCHE

D. D. D.

THEODORUS BERGER

Lyricorum poetarum, qui inter Graecos enituerunt, memoria et opera cum his temporibus multorum studio atque sedulitate illustrata sint, satis mirum est Anacreontis carminum reliquias diuturno vetustatis situ obducta jacere et senescere. Quas cum ego a praejudicatis plurimorum hominum opinionibus liberare et ab oblivione ac silentio, quantum ego potui, vindicare studuerim, feci id multum et saepe ab amicis rogatus. Operam autem dedi, ut quae ex Anacreontis carminibus hic illic servata essent, accurate colligerem: verum cum haec studia in magna quadam litterarum varietate versentur (infinita enim paene earum vis est et materia) non dubito quin plura me latuerint, praecipue cum multa ex reconditis atque abditis

fontibus haurienda sint, ad quos penetrare nobis Lipsiensibus aegre licet. Ea autem, quae collecta habebam, studui melius conformare et pristinum nitorem pro virili parte iis restituere. Quod si saepius a vero aberraverim, spero me veniam ab aequis iudicibus impetraturum esse; norunt enim qui his studiis operam dant omnes, quam difficilia, quam impedita, quam dubia sint pleraque in his rebus. Nihil autem magis exopto, quam ut de his, quae mihi adolescentulo paene invito rudia atque inchoata exciderunt, ab aliis aliquid perfectius atque politius proferatur, quo opera mea in Anacreontis carminum reliquiis conformandis collocata oblitteretur. Non tamen stultum prorsus et inanem laborem spero me suscepisse; censeo enim etiam eos de litteris bene promereri, qui cum ipsi nihil egregium, nihil perfectum omnibusque numeris absolutum in medium proferre possint, iter tamen, quo alii summum fastigium possint assequi, quasi muniant et alios excitent, ut in eodem studio enitantur.

Jam vero quamquam nunc de pluribus sententiam meam mutavi, non tamen lubet

haec accuratius persequi: de paucis quibusdam monuisse sufficiat.

Quod suspicatus sum p. 14. Pythermi
versum istum :

Οὐδὲν ἦν ἄρα τᾶλλα πλὴν ὁ χρυσός.

exordium scolii fuisse, id jam licet confirmare auctoritate Prov. Vatic. III. 14: *Οὐδὲν ἦν ἄρα πλὴν ὁ χρυσός· αὕτη ἀρχή ἐστι σχολιοῦ· ἀνατιθοῦσι δὲ αὐτὸ Πυθέρμωνι. Scr. Πυθέρμων.*

Dixi p. 34. Anacreontem ibi fere semper numerum Glyconeum terminavisse, ubi oratio ipsa ad finem perducta sit: minus hoc curaverunt tragici poetae, qui saepe in media verborum conclusione Pherecrateum interponunt: uno utar exemplo: apud Plutarchum de Pyth. oracul. VII. haec leguntur: *Οἱ μὲν οὖν περὶ τὸ Γαλάξιον τῆς Βοιωτίας κατοικοῦντες ἦσθοντο τοῦ θεοῦ τὴν ἐπιφάνειαν ἀφθονία καὶ περιουσία γάλακτος· προβάτων γὰρ ἐκ πάντων κεύρουσιν, ὥς ἀπὸ κρηνῶν φέρεται ὕδωρ, θήλειον γάλα· τοὶ δὲ ἐπίμπλων ἐσσύμενοι πίθους· ἀσχὸς δ' οὔτε τις ἀμφορεὺς ἐλίννυε δόμοις· πέλλαι δὲ λίθινοι πίθοι πλᾶσθεν ἅπαντες. In quibus poetae*

alicujus tragici, ut videtur, versus latere manifestum est: sic autem ille scripserat:

*Προβάτων γὰρ
Ἐκ πάντων κεύρουξεν, ὥς
Κρηναῖν φέρτατον ὕδωρ,
Θήλειον γάλα· τοὶ δ' ἄρ' ἐμ-
Πίμπλων ἐσσύμενοι πίθους·
Ἄσκηδ' οὔτε τις ἀμφορεὺς
Ἑλίνυε δόμοισιν.
Πέλλαι γὰρ λίθινοί τε καὶ
Πίθοι πλῆσθεν ἅπαντες.*

Quamquam particula γάρ, quae ab initio legitur, fortasse Plutarchi est: praepositio ἀπὸ ante κρηναίων delenda erat; addita enim est a librario ut genitivum explanaret. Ineptissimum erat quod legebatur: Πέλλαι δὲ λίθ. causa enim indicari debet, cur amphoras quoque adhibuerint: scripsi igitur: Πέλλαι γὰρ λίθινοί τε καὶ πίθοι.

Restitui p. 37. in Sapphus Fr. XX. enneasyllabos Sapphicos cum Glyconeis copulates: et eosdem numeros junxit etiam Sophocles in Philocteta v. 139:

*Καὶ γνώμα, παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον
Διὸς σκηπτρον ἀνάσσεται.*

et in antistropha v. 154:

*Καὶ χῶρον τίν' ἔχει· τὸ γὰρ μοι
Μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον.*

Et Alcaeus quoque iisdem numeris usus esse videtur in Fr. LX :

— Ἐκ δὲ ποτηρίων

Πῶ, νῆς Δεινομένη παρίσδων.

Dixi p. 48. de illo δῶρον Ἀφροδίτης, usus praeter alia etiam Theognidis versu 1551 (quocum conferas ibid. v. 1504. et 1581.) sed is hic non debebat referri: comparari potius potest ejusdem Theognidis v. 1291 :

Πατρὸς νοσφισθεῖσα δόμων ξανθὴ Ἀταλάντη,

Ῥιχέτο δ' ὑψηλὰς ἐς κορυφὰς ὄρεων,

Φεύγουσ' ἱμερόεντα γάμον, χρυσῆς Ἀφροδίτης

Δῶρα· τέλος δ' ἔγνω καὶ μάλ' ἀναινομένη.

Quod restitui Anacreonti p. 80 :

ὦ Δεύνυσε, δέχεσθαι.

id conjecit etiam, ut ex Guilelmo Dindorfio comperi, frater ejus Ludovicus.

De conjectura, quam proposui p. 102 :

Νῆμι ποικιλοβαμβάλω

valde dubito: verum vidit Seidlerus.

Non solum Apollonius, cujus versus adscripsi p. 156. sed etiam Philostratus Imagg. VIII. Amorem tesseris ludentem facit: dicit enim: Οἱ ἐν τῇ Διὸς αὐλῇ ἀθύροντες Ἔρως οἶμαι καὶ Γανυμήδης, εἴ τι χρὴ τὸν μὲν τῇ τιάρᾳ νοεῖν, τὸν δ' ἀπὸ τοῦ τόξου

καὶ τῶν πτερῶν ἐς ἐπὶ χνῶσιν ἄγειν. ἀθύρσουσι
 μὲν οὖν ἀστραγάλοις οὗτοι· γεγράφεται δὲ ὁ
 μὲν ὑβριστικῶς ἐπιτωθάζων καὶ πλήρη τῆς
 νίκης τὸν κόλπον ἀνασείων· ὁ δὲ δυοῖν ἀστρα-
 γάλοις ἐτι τὸν μὲν καὶ αὐτὸς ἀπολωλεκώς,
 τὸν δ' ἐφ' ὁμοίᾳ προπέμπων ἐλπίδι et quae
 sequuntur.

Fragmentum LIX (p. 180) fortasse
 non est pars ionici tetrametri, sed trimeter
 ionicus praemissa anacrusi; sicuti supra Fr.
 XLIV:

Ἀστραγάλοι δ' Ἐρωτός εἰσιν μανίαι τε καὶ κύδοιμοι.

Simillimus est Sophoclis in Philocteta versus
 1182:

Μὴ πρὸς ἀρχαίου Διὸς ἔλθῃς, ἱκετεύω.

Nam hunc versum e genere Ionicorum esse
 mihi persuasum est: et praecesserunt ionici
 v. 1176:

ΧΟ. Τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον.

ΦΙ. Ἀπὸ νῦν με λείπεται ἡδῃ.

In Hygini Poet. Astron. II. 8: (vid.
 p. 194.) „Hegesianax autem Thesea dixit
 esse qui Troezene saxum extollere videtur:
 quod existimatur. Aegeus sub eo saxo Ello-
 pium (al. Elopium, Hellopium, Allopium)
 ensem posuisse et Aethrae Thesei matri

praedixisse, ne ante eum Athenas mitteret, quam sua virtute lapide sublato, potuisset gladium patri referre.“ recte puto me conjecisse: *Aedepsium* ensem: Callimachus apud Stephanum Byzant. *Αἰδηψος*· πόλις *Εὐβοίης* — ὁ πολίτης *Αἰδήψιος*· *Καλλίμαχος* *Ἐκάλῃ*.

Ἄρχιος ἢ χεῖρεσσιν ἐλὼν Αἰδήψιον ἄος.

quae ad eundem illum ensem referenda sunt.

In illo enim carmine Callimachus haec pluribus persecutus erat: conferas Tzetzen ad Lycophronem p. 79: *Ἐγκύου* δὲ τῆς *Αἴθρας* γενομένης ὁ *Αἰγεὺς* ὑπὸ κοίλῃν πέτραν ἔθετο ξίφος καὶ ὑποδήματα, ὥς φησι *Πλούταρχος* καὶ *Καλλίμαχος*. Et deinde Callimachi versus adscripsit:

*Ἐν γάρ μιν Τροιζῇνι κολουραίῃ ὑπὸ πέτρῃ
Θῆκε σὺν ἀρπιδεσσιν.*

Plutarchus vit. Thesei c. 3: *Συνελθὼν* δὲ καὶ γνούς ἐκεῖνος ὅτι τῇ *Πιπθέως* θυγατρὶ συγγέγονε καὶ κύειν αὐτὴν ὑπονοήσας, ἀπέλιπε ξίφος καὶ πέδιλα, κρύψας ὑπὸ πέτρῃ μεγάλῃν, ἐντὸς ἔχουσιν κοιλότητα συμμέτρως ἐμπεριλαμβάνουσιν τὰ κείμενα· φράσας δὲ πρὸς μόνῃν ἐκείνῃν καὶ διακελευσάμενος, ἂν υἱὸς ἐξ αὐτοῦ γένηται καὶ λαβὼν ἀνδρὸς ἡλικίαν δυνατὸς ᾗ τὴν πέτρῃ ἀναστῆσαι καὶ

ὑφελεῖν τὰ καταλειφθέντα et quae seq. Ad Hecalem etiam Fr. 513. ed. Blomfield. referendum puto :

Πέδιλα, τὰ μὴ πύσε νήχυτος εὐρώς.

Non solum Alcman et Alcaeus usi esse videntur tetrametro jambico acatalecto (p. 217.), sed puto eundem numerum etiam Archilocho vindicandum esse Fr. XLVI. ed. Gaisf. :

Ἴεα Πύρον καὶ σῦκα κεῖνα καὶ θαλάσσιον βίον.

Quae p. 219. dixi de illo : *Πάλαι ποτ' ἦσαν*, iis adde Diodor. Excerpt. Vatican. XLVII. p. 40. ed. Dindorf. : *Ὅτι Κᾶρες ὑπὸ Περσῶν καταπονούμενοι ἐπηρώτησαν περὶ συμμαχίας, εἰ προσλάβοιντο Μιλησίους συμμάχους· ὁ δὲ ἀνεῖλεν·*

Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

Adde etiam Arsenium Violet. p. 403. idem p. 443. affert Fr. CXLIII. ibidem p. 110. legitur Fr. XLVIII. et Fr. LXIV. prorsus ita scriptum ut apud Clementem Al. nisi quod *μέλπομεν* et *αἰεῖδει* ibi editum est.

Fr. XCI. p. 224. Debebam potius corrigere :

Διὰ δηῦτε Καρχηυργέος.

uti *Ἀττικουργής*, alia dicuntur.

Erxionis nomen, quod reperitur in **Fr. XCIV. p. 234.** videtur restituendum esse Archilocho, cujus versus legitur sic scriptus apud **Clement. Alexandr. Str. VI. p. 139:**
Καθάπερ ἀμέλει καὶ κεῖνο τὸ ἔπος·

Ξυνὸς ἐννάλιος, καὶ τε κτανέοντα κατέκτα.

μεταποιῶν αὐτὸς ὡδὲ πως ἐξήνεγκεν·

Ἐρξῶ· ἐτήτυμον γὰρ ξυνὸς ἀνθρώποις Ἄρης.

Scribo:

Ἐρξίων, ἐτήτυμον γὰρ ξυνὸς ἀνθρώποις Ἄρης.

Fr. XCVIII. p. 238. fortasse neque tetrametri trochaici neque trimetri jambici claudi particula est, sed integer versus dimeter catalecticus claudus: de quo dixit **Plotius p. 2648:** „De dimetro catalectico clodo trochaico. Trochaicum dimetrum catalectum clodum fit hoc modo, cum penultima syllaba debens brevis esse longa sit, ut:

Gratiae decorae stant.“

Constitui p. 263. duos continuos tetrametros trochaicos; quibus iterum usus est **Anacreon**, si hi versus **Teio** poetae recte tributi sunt, in **Epigr. XIX:**

Ἀλκίμων σ', ὠριστοκλείδῃ, πρῶτον οἰκτεῖρω φίλων,

Ὠλεσας δ' ἤβην ἀμύνων πατρὶδος δουλητήν.

Ibidem alium versum, qui legitur apud **He-**

phaestionem p. 34. Anacreonti vindicare studui :

Ἐρξίη πη δηῦτ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στρατός.

et haec de Dario esse dicta putavi, confisus iis, quae leguntur apud Herodotum L. VI.

98: *Δύναται δὲ κατὰ τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν Δαρεΐος Ἐρξείης.* (al. cod. *Ἐρξίης.*) sed nunc comperi ab Eduardo Wundero corruptum sibi videri illum Herodoti locum: ingeniosam coniec'turam ipse, ut spero, mox publici juris faciet.

Scripsi Lipsiae die XII. mensis Augusti

MDCCCXXXIV.

ANACREONTIS

C A R M I N U M

RELIQUIAE.

Anacreon qualis fuerit poeta, maxima inter homines doctos dissensio est: neque mirum est, diversissimas hominum sententias ibi reperiri, ubi ne res quidem ipsa, de qua iudicium ferendum est, ita explorata est atque cognita, ut eadem omnibus videri debeant, ut non solum opinio, cuius varia ac dubia est species, sed veritas, quae una semper est atque eadem, ab omnibus percipiatur: ad quam investigandam acri et incorrupto iudicio, sensu veri pulcritudine a praeiudicatis opinionibus libero, magna denique rerum plurimarum cognitione opus est: sed plerique quoniam ex ea, quae prima cuique species oblata est, iudicare solent, secus statuunt et a vero prorsus deflectunt: hinc repetendum est, quod tantopere hominum doctorum sententiae inter se differunt.

Graviter vero animadvertenda atque castiganda eorum perversitas est, qui ex istis cantiunculis, quas Anacreontis appellare solent, summum poetam qualis quantusque fuerit, aestimari posse arbitrantur. Nihil autem turpius, nihil indignius homine docto neque dici neque fingi potest, quam eorum levitas, qui, quoniam ipsis perexigua linguae cognitio est, ignoratio metrorum numerorumque summa, artis denique poeticae sensus aut nullus aut perversis opinionibus praepeditus, ista carmina tanquam perfecta et omnibus numeris absoluta ingenii monumenta admirati summis celebrant laudibus,

et ipsum poetam; cujus jucundam suaviloquentiam mellis instar profluentem ne primoribus quidem delibaverunt labris, ad coelum usque efferunt: neque profecto sua laude ille spoliandus; at vero deripienda est arescens laurea ab istis hominibus capiti ejus imposita. Alii quoniam judicio et veri pulcrique sensu non prorsus destituti erant, cum intellexissent, istas cantiunculas nimis leves esse nimisque abjectas et deformes, non tamen erubuerunt ipsi poetae hoc crimini vertere. Alii denique, id quod dudum a viris summis animadversum fuit, perspexerunt haec omnia falso Anacreonti tribui: omnes vero id neglexerunt iter ingredi, quod insistendum est ei, qui ex vero de ipso poeta judicare velit.

Nam sicut is, qui de egregio aliquo pictore judicium laturus est, ipsam aliquam picturam, quae sola conservata est, licet senescentem jam atque vetustate ita evanidam, ut vix forma et extrema quaedam quasi lineamenta supersint, considerat, atque quantum fieri potest, conservat et coloribus renovat iisdem, quibus illa antea fuerat, neque ex tabula recenti ad exemplum illius ab homine imperito picta ipsum artificem aestimat; ita qui Anacreontem qualis fuerit poeta cognoscere velit, debet reliquias carminum ejus ab oblivione ac silentio vindicare, quas jam ita obsoletas esse videmus, ut non modo non legantur, sed etiam plane ignorentur. Hae reliquiae, etsi perexiguæ et tenues conservatae sunt, si renovatae atque a vetustatis situ purgatae et inter se compositae fuerint, tum demum ex his cognosci poterit, quid fuerit, quod non aequales solum, sed etiam posterī in hoc poeta potissimum sint admirati.

Tota autem Anacreontis poesis sacra quasi est Libero atque Veneri, ut nullum fere carmen compo-

suisse videatur, in quo non Bacchi laudes celebraverit, aut, ut erat elegans formarum spectator, puleri alicujus pueri puellaeve florem praeconio suo decoraverit: id quod non solum ex carminum exiguis reliquiis cognoscimus, sed etiam locupletium testium auctoritate confirmatur. Ovidius Trist. L. II. v. 363:

Quid nisi cum multo Venerem confundere vino
Praecepit lyrici Teia Musa senis?

Et Cicero quidem in Tuscul. Quaest. L. IV. 33. nihil nisi amatoria carmina eum composuisse aperte dicit: „Quid denique homines doctissimi et summi poetae de se ipsis et carminibus edunt et cantibus? Fortis vir in sua re publica cognitus quae de juvenum amore scribit Alcaeus? Nam Anacreontis quidem tota poesis amatoria est.“ Idem significat Apulejus in Apologia T. II. p. 398. ed. Oudend. „Fecit versus Apulejus: si malos, crimen est, nec tamen id philosophi, sed poetae: si bonos, quid accusas? At enim ludicros et amatorios fecit? Num ergo haec sunt crimina mea et nomine erratis, qui me Magiae detulistis? Fecere tamen et alii talia, et si vos ignoratis apud Graecos Teius quidam et Lacedaemonius et Ceus cum aliis innumeris, etiam mulier Lesbica, lasciva illa quidem tantaque gratia, ut nobis insolentiam linguae suae dulcedine carminum commendet.“ Pausanias autem L. I. c. 25. Anacreontem primum post Sapphonem carmina maxima ex parte amatoria scripsisse dicit: Τοῦ δὲ τοῦ Ξανθίππου πλησίον ἔστηκεν Ἀνακρέων ὁ Τήσιος, πρῶτος μετὰ Σαπφῶν τὴν Λεσβίαν τὰ πολλὰ, ὧν ἔγραψεν, ἐρωτικὰ ποιήσας· καὶ οἱ τὸ σχῆμά ἐστιν οἷον ἄδοντος ἂν ἐν μέθῃ γένοιτο ἀνθρώπου. Athenaeus L. XIII. p. 600. D: (Ἐρωτα) ὁ σοφὸς ὕμνων ἀεὶ ποτε Ἀνακρέων πᾶσιν ἐστι διὰ στόματος: et deinde Critiae versus elegantes atque venustos de Anacreonte adscribit: λέγει οὖν περὶ αὐτοῦ καὶ ὁ κράτιστος Κριτίας τάδε·

Τὸν δὲ γυναικείων μελέων πλέξαντα πότ' ὥδ' ἀς
 Ἦδὺν Ἀνακρέοντα Τέως εἰς Ἑλλάδ' ἀνῆγεν
 Συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἡπερόπευμα,
 Αὐλῶν ἀντίπαλον, φιλοβάριτον, ἡδύν, ἄλυπον.
 Οὐποτε σοῦ φιλότης γηράσεται οὐδὲ θανεῖται,
 Ἔστ' ἂν ὕδωρ οἴνω συμμιγνύμενον κυλίεσσιν
 Παῖς διαπομπεύῃ, προπόσεις ἐπιδέξια νωμῶν,
 Παννυχίδας θ' ἐρᾶς θήλεις χοροὶ ἀμφιέπωσιν,
 Πλάστιγξ θ' ἢ χαλκοῦ θυγάτηρ ἐπ' ἀκραισι καθύλη
 Κοττάβου ὑψηλαῖς κορυφαῖς Βρομίου ψακάδεσσιν.

Et magnam quandam lasciviam ac licentiam horum carminum fuisse significat Clearchus, qui ea a Locricis cantilenis non differe dicit apud Athenaeum L. XIV. p. 639. A: Κλέαρχος δ' ἐν δευτέρῳ Ἑρωτικῶν τὰ ἐρωτικά φησιν ἄσματα καὶ τὰ Λοκρικὰ καλούμενα οὐδὲν τῶν Σαπφοῦς καὶ Ἀνακρέοντος διαφέρειν: quas quidem cantilenas non satis decentes honestasque fuisse documento est ea, quae legitur apud Athenaeum L. XV. p. 697. B: οὗτος γὰρ τὰς καπρωτέρας ὥδ' ἀς ἀσπάζεται μᾶλλον τῶν ἐσπουδασμένων· οἷαί εἰσιν αἱ Λοκρικαὶ καλούμεναι, μοιχικαὶ τινες τὴν φύσιν ὑπάρχουσιν, ὡς ἡδε·

Ὡ τί πάσχεις; μὴ προδοῖς ἄμμ', ἱκετεύω.
 Πρὶν καὶ μολὲν κῆνον, ἀρίστω,
 Μὴ κακὸν μέγα ποιήσης καὶ μὲ τὰν δειλάκραν.
 Ἀμέρα καὶ δὴ. τὸ φῶς διὰ τᾶς θυρίδος οὐκ ὀρῆς;

Sic enim scribendum videtur; καὶ δὴ est ita dictum ut apud Aristophanem in Pace v. 930:

Ὡς ταῦτα δηλὰ γ' ἐσθ'. ὁ γὰρ βωμὸς θύρασι καὶ δὴ.
 Διὰ autem ita pronuntiandum est, ut vocales coalescant. Hinc Dio Chrysostomus Or. II. p. 24. regibus praecipit, ne amatoria Sapphus atque Anacreontis carmina canant: Οὐδέ γε ἄδειν τὰ Σαπφοῦς ἢ Ἀνακρέοντος ἐρωτικά μέλη πρέπον ἂν εἴη τοῖς βασιλεῦσιν. Conferas etiam ea, quae Sextus Empiricus adv. Mathemat. L. I. 13. p. 282 ed. Fabric. de Anacreontis poesi scribit: Ἐπιτείχιμα γὰρ ἀνθρώπων παθῶν ἢ ποιητικὴ καθέστηκε καὶ

ὥς γέρων γέροντι γλῶσσαν ἡδίωτην ἔχει, οὕτως οἱ μὲν ἐρωτο-
μανεῖς καὶ μέθυσοι τὰς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεις
ἀναγνόντες προσεκκαίονται. οἱ δὲ ὀργίλοι Ἰππώνακτα καὶ
Ἀρχίλοχον ἀλείπτας ἔχουσι τῆς περὶ αὐτοὺς κακίας.

At vero Clemens Alexandrinus, qui in Stromat.
I. I. p. 365. Anacreontem primum omnium versus ama-
torios composuisse dicit: Διθύραμβον δὲ ἐπενόησε Λάσος
Ἑρμονεύς, ὕμνον Στησιχόρος Ἰμεραῖος, χορείαν Ἀλκμᾶν Λα-
κεδαιμόνιος, τὰ ἐρωτικά Ἀνακρέων Τήιος: a vero aberrat:
nam jam dudum ante Anacreontem alii lyrici poetae
eandem materiam tractaverant. Primus enim auctor
talium carminum fuit Alcman, ut ex Archyta Cha-
maeleon refert apud Athenaeum I. XIII. p. 600. F:
Ἀρχύτας δὲ ὁ ἁρμονικός, ὥς φησι Χαμαιλέων, Ἀλκμᾶνα
(addendum videtur: λέγει) γεγονέναι τῶν ἐρωτικῶν μελῶν
ἡγεμόνα καὶ ἐκδοῦναι πρῶτον μέλος ἀκόλαστον ὄντα καὶ περὶ
τὰς γυναῖκας καὶ τὴν τοιαύτην μοῦσαν εἰς τὰς διατριβάς. διὸ
καὶ λέγειν ἔν τινι τῶν μελῶν.

Ἔρως με δαῦτε Κυπρίδος ἔκατε
Γλυκὺς κατεῖβων καρδίαν λαίνει.

Λέγει δὲ καὶ ὥς τῆς Μεγαλοστράτης οὐ μετρίως (sic enim
pro συμμέτρως corrigendum esse existimo) ἐρασθεῖς,
ποιητρίας μὲν οὔσης, δυναμένης δὲ καὶ διὰ τὴν ὁμιλίαν τοὺς
ἐραστὰς προσελκύσασθαι. λέγει δὲ οὕτως περὶ αὐτῆς.

Τοῦθ' ἄδεᾶν Μοισᾶν ἔδειξε
Δῶρον μακραιῶν παρθένων
Ἄ ξανθὰ Μεγαλοστράτα.

Sic enim scribendum puto pro eo, quod vulgo legi-
tur: τοῦθ' ἄδεᾶν μοῦσαν ἔδειξε δῶρον μάκραια παρθένων
vel παρθένω. Et Suidas quoque v. Ἀλκμᾶν hujus generis
carminum inventionem ei tribuit: Καὶ ὦν ἐρωτικός πάννυ,
εὐρετὴς γέγονε τῶν ἐρωτικῶν μελῶν. Alcmanem autem ludi-
cras cantiunculas edidisse ostendit etiam Eupolis vel
quicumque auctor est illius fabulae, quae Helotes in-

scripta fuit, apud Athenaeum L. XIV. p. 638. D: Ὁ δὲ τοὺς εἰς Χιωνίδην ἀναφερομένους ποιήσας Πτωχούς, Γνησίππου τινὸς μνημονεύει παιγνιαγράφου τῆς ἰλαρᾶς Μούσης, λέγων οὕτως — ὁ τοὺς Εἰλωτας δὲ πεποιηκώς φησι·

Τὰ Στησιχόρου τε καὶ Ἀλκμᾶνος Σιμωνίδου τε
Ἀρχαῖον ἀειδέν· ὁ δὲ Γνήσιππὸς ἔστ' ἀκούειν.

Nam de his potissimum carminibus cogitandum esse, apparet ex eo, quod isti poetae cum Gnesippo comparantur. Et Alcmanis exemplum reliqui poetae lyrici secuti sunt: Stesichorum non abhorruisse ab hoc genere poesis cognoscimus ex Athenaeo L. XIII. p. 601.

A: Καὶ Στησίχορος δ' οὐ μετρίως ἐρωτικὸς γενόμενος συνέστησε καὶ τοῦτον τὸν τρόπον τῶν ἀσμάτων. ἃ δὴ καὶ τὸ παλαιὸν ἐκαλεῖτο παιδιὰ καὶ παιδικά. Intelligit autem Athenaeus non illa carmina Stesichori, quae in argumento amatorio dignitatem quandam et severitatem servabant, ut Calyce et Rhadina, sed alias cantionculas ludicras illas quidem et lascivas.

Sappho autem omnium confessione in hoc carminum genere facile princeps, mulier divino paene ingenio, amore ac desiderio summo flagrans, ut opinantur, hanc amatoriam poesin summo studio illustravit et tanta arte perfecit, ut eam in altissimum fastigium eveheret. Mature admiratio rei atque aemulatio accendit, ut solet, multos ad imitationem. Ita Alcaeus, Sapphus non aetate solum, sed etiam ingenio aequalis, etsi severiorem quandam et sublimius spirantem coluit musam, non tamen dulcedinem amatoriae poesis sprexit. Neque postea consenuit hoc studium, sed videmus fere omnes clari ingenii viros, qui lyricam artem illuminaverunt, ad illorum vestigia persequenda se adplicavisse. Ita et Ibycus, homo animo fervidissimo totusque in amores profusus, hoc potis-

simum carminum genus excoluit et insignem laudem sibi peperit: et Simonides etsi aliud quid, in quo emineret, summo studio petivit, inter hos ipsos poetas, in quorum comparisonem contendit, locum sibi aperuit: uterque autem Anacreontis et aequalis et ut videtur aemulus fuit. Nihilo secius ille summorum poetarum in eodem studio enitentium gloria deterritus est, quominus materiam ab illis jam occupatam tractaret, sed acri aemulatione ad consequendos priores accensus est: et quae summa erat in eo ingenii ubertas, nova quaedam incrementa conquisivit, quae substitueret iis, quae ab aliis erant jam consumpta, tantaque felicitate usus est, ut priores non modo aequiparavisse, sed etiam vicisse videatur.

Tantum autem abest, ut similitudo ista argumenti iis, qui legant molesta sit aut ingrata, ut omnium animos incredibiliter oblectet atque deleniat: ita enim poeta sapientissimus instituit, ut in summa carminum similitudine atque aequabilitate tamen varietatem quandam et vicissitudinem conservaverit. Scripsit enim etiam carmina in honorem deorum, ut significat Menander de encom. I. 2. in Ald. Rhetor. p. 595: *Κλητικοὶ μὲν οὖν (ὕμνοι), ὅποσοι εἰσὶν οἱ πολλοὶ τῶν τε παρὰ Σαπφοῦ ἢ Ἀνακρέοντι ἢ τοῖς ἄλλοις μελικοῖς κλησὶν ἔχοντες πολλῶν θεῶν.* Et carmen I. in honorem Dianae compositum est, carmine autem II. Bacchum implorat, ut sibi propitius opem ferat. Neque vero adversatur huic sententiae id, quod ipsum Anacreontem aliquando dixisse refert Scholiasta Pindari Isthm. II. v. 1: *Ὅτι δὲ περὶ παιδικοῦ ἔρωτος ἦν τοῖς λυρικοῖς ἢ τῶν ποιημάτων σπουδή, δημώδης ὁ λόγος· ταῦτα δὲ τείνει καὶ εἰς τοὺς περὶ Ἀλκαῖον καὶ Ἰβυκον καὶ Ἀνακρέοντα καὶ εἰ τινες τῶν πρὸ αὐτοῦ δοκοῦσι περὶ τὰ παιδικὰ ἡσχολῆσθαι· οὗτοι γὰρ παλαιότεροι Πινδάρου. Ἀνακρέοντα γοῦν ἐρωτηθέντα*

φασί, διὰ τί οὐκ εἰς θεοὺς ὕμνους γράφει, ἀλλ' εἰς παῖδας, εἰπεῖν, ὅτι οὗτοι ἡμῶν θεοί εἰσι. Nam haec quorsum intelligenda sint, neminem latebit: Anacreontis enim hymni, etsi magis serii sunt quam reliqua carmina, servant tamen leporem illum et miram quandam levitatem, quae per totam Anacreontis poesin sparsa est ac diffusa. Ceterum alii dictum illud Simonidi tribuerunt, ut Tzetzes in Chiliad. VIII. 228:

Οὐθ' ὕμνους ἔγραφε θεοῖς αὐτὸς ὁ Σιμωνίδης,
Ἐκκλήνων τὸ ἀνάγκυρον, ἔγραφε δ' αἶνους παιδῶν,
Ἀφ' ὧν ἐλάμβανε πολὺ καὶ διαρκὲς χροσίον.
Ἐρωτηθεὶς δὲ πρὸς τιῶν, τί πρὸς θεοὺς οὐ γράφεις;
Πρὸς παῖδας αἶνους γράφεις δέ, ὁ Σιμωνίδης εἶπεν·
Ὅτι οἱ παῖδές μοι θεοί, ὡς ἐξ αὐτῶν λαμβάνων.

Neque vero venustas puerorum solum atque virginum formas carminibus celebravit, sed etiam Polycratem tyrannum praeconio suo non semel exornavit, ut apparet ex Strabonis verbis L. XIV. p. 638: Τούτῳ (Πολυκράτει) συνεβίωσεν Ἀνακρέων ὁ μελοποιός· καὶ δὴ καὶ πᾶσα ἡ ποίησις πλήρης ἐστὶ τῆς περὶ αὐτοῦ μνήμης. Similiter, cum Athenis versaretur, Critiam summis laudibus extulit, ut significat Plato in Charmide p. 157. D: Ἢ τε γὰρ πατρώα ὑμῖν οἰκία ἡ Κριτίου τοῦ Ἀρωπίδου καὶ ὑπὸ Ἀνακρέοντος καὶ ὑπὸ Σόλωνος καὶ ὑπ' ἄλλων πολλῶν ποιητῶν ἐγκέκωμιασμένα, παραδίδονται ἡμῖν ὥς διαφέρονσα κάλλει τε καὶ ἀρετῇ καὶ τῇ ἄλλῃ λεγομένη εὐδαιμονίᾳ.

Neque aspernatus est Anacreon irrisionem et satyricum carminum genus: nec mirum: Ionica enim lyrica multo levior est, quam reliquae: neque tamen concitata Aeolum poesis, aut severa Dorienſium prorsus abhorruit ab hoc genere irridendi et exagitandi. Alcaeus quidem graviter carminibus vibrantibus adversarios suos insectatus est: ut docet Strabo L. XIII. p. 617: Ἀλκαῖος μὲν οὖν ὁμοίως ἐλοιδορεῖτο καὶ τούτῳ (Πιπτακῷ)

καὶ τοῖς ἄλλοις, Μυρσίῳ καὶ Μεγαλαγόρῳ καὶ τοῖς Κλε-
νακτίδαις καὶ ἄλλοις τισὶν, οὐδ' αὐτὸς καθαρῶν τῶν
τοιούτων νεωτερισμῶν. Item Quintilianus L. X. l. 63:
„Alcacus in parte operis aureo plectro merito donatur,
quia tyrannos insectatus multum etiam moribus con-
fert.“ Quid quod ne Sappho quidem, mulier ingenio
tenerrimo, Gratiis semper Venerique libare solita, ab-
stinuit, quominus aemulas inimicasque exagitaret atque
laccesseret? Maximus Tyrius XXIV: Ὁ τῆς Λεσβίας
ἔρως, εἴτοι χορὴ πρεσβύτερα τοῖς νέοις εἰκάσαι, τί ἂν εἴη
ἄλλο ἢ ἡ Σωκράτους τέχνη ἐρωτική; Δοκοῦσι γάρ μοι τὴν
κατὰ ταῦτο ἐκάτερος φιλίαν ἢ μὲν γυναικῶν, ὃ δὲ ἀρσένων
ἐπιτηδεῦσαι· καὶ γὰρ πολλῶν ἐρᾶν ἔλεγον καὶ ὑπὸ πάντων
ἀλίσκεσθαι τῶν καλῶν. Ὁ τι γὰρ ἐκείνῃ Ἀλκιβιάδης καὶ
Χαρμίδης καὶ Φαῖδρος, τοῦτο τῇ Λεσβίᾳ Γύρinna καὶ
Ἀτθίς καὶ Ἀνακτορία· καὶ ὃ τιπερ Σωκράτει οἱ ἀντίτεχνοι,
Πρόδικος καὶ Γοργίας καὶ Θρασύμαχος καὶ Πρωταγόρας,
τοῦτο τῇ Σαπφοῖ Γοργῶ καὶ Ἀνδρομέδα· νῦν μὲν ἐπιτιμᾷ
ταύταις, νῦν δὲ ἐλέγχει καὶ εἰρωνεύεται αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ
Σωκράτους. Conferas etiam ea, quae Demetrius de
elocutione c. 167. dicit de Sappho: Ἄλλως δὲ σκοπτεῖ
τὸν ἀγροῖκον νυμφίον καὶ τὸν θυρωρὸν τὸν ἐν τοῖς γάμοις
εὐτελέστατα καὶ ἐν πεζοῖς ὀνόμασι μᾶλλον ἢ ἐν ποιητικοῖς.
ὥστε αὐτῆς μᾶλλον ἐστὶ τὰ ποιήματα ταῦτα διαλέγεσθαι
ἢ ᾄδειν, οὐδ' ἂν ἀρμόσαι πρὸς τὸν χορὸν ἢ πρὸς τὴν
λύραν, εἰ μή τις εἴη χορὸς διαλεκτικός. Ita Anacreon
quoque non pepercit inimicis, sed graviter eos vexavit.
Julianus quidem repugnare videtur huic sententiae,
qui in Misopog. p. 337. A. ed. Spanhem. haec scribit:
Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ πολλὰ ἐποιήθη μέλη σεμνὰ καὶ
χαρίεντα· τρυφᾶν γὰρ ἔλαχεν ἐκ Μοιρῶν· Ἀλκαίῳ δ' οὐκ ἐτι,
οὐδ' Ἀρχιλόχῳ τῷ Παρίῳ τὴν μουσικὴν ἔδωκεν ὁ θεὸς εἰς
εὐφροσύνας καὶ ἡδονὰς τρέψαι· μοχθεῖν γὰρ ἄλλοτε ἄλλως
ἀναγκαζόμενοι τῇ μουσικῇ πρὸς τοῦτο ἐχρῶντο, κουφότερα

ποιοῦντες αὐτοῖς ὅσα ὁ δαίμων ἐδίδου, τῇ εἰς τοὺς ἄδικοῦντας λαιδορίᾳ. At Julianus de universa poesi Anacreontis loquitur, quae sane fuit amatoria; sed ipsae carminum reliquiae docent eum non alienum fuisse ab hoc genere satyrico. Ita Artemonem aemulum, quem ab Eurypyle, quam ipse summo studio expetiverat, sibi praeferri vidit, carmine maledicentissimo (XIX.) graviter vexavit. In Fr. LXVII. Alexim quendam calvum notat: in Fr. LXXXIV. alium quendam, uxori suae ancillantem, tangit. Ne Smerdiae quidem, puero venustissimo et sibi conjunctissimo, pepercit, cum illi Polycratis jussu caesaries detonsa esset: quamquam cum illum probris flagitiosis laccessivit, obscure notavit Polycratem; hunc enim virum potentissimum ne laederet, si in ipsum culpam aperte transferret, verendum erat. Conferas quae dicta sunt ad Fr. XLVI. Et iambi, quos Archilochi aliorumque exemplum secutus scripsit, quod genus carminum proprium fuit cavillationi et objurgationi, non fuerunt expertes istius irrisionis, ut vel Fr. LXXXIV. et alia quaedam indicant.

Neque vero huc referendum est, quod dicit Acro ad Horat. Carm. L. IV. 9. 9: „Anacreon autem Satyram scripsit, amicus Lysandri. Alii dicunt, quod scripsit Circen et Penelopen in uno laborantes: unde in primo libro in ode *Velox amoenum*,

Dices laborantes in uno
Penelopem vitreamque Circen.“

Homo enim ille, qui Acronis nomine nuncupatur, aut in Lysandri nomine erravit, aut ad Anacreontem transtulit ea, quae de alio quo poeta tradita esse legerat. Et Lysandrum quidem poetis familiariter usum esse docet Plutarchus in vita Lysandri c. 18: *Τῶν δὲ ποιητῶν Χοιρίλον μὲν ἀεὶ περὶ αὐτὸν εἶχεν, ὥς κοσμή-*

σονται τὰς πράξεις διὰ ποιητικῆς· Ἀντιλόχῳ δὲ ποιήσαντι μετρίους τινὰς εἰς αὐτὸν στίχους, ἡσθεὺς ἔδωκε πλήσας ἀργυρίου τὸν πῖλον. Ἀντιμάχου δὲ τοῦ Κολοφωνίου καὶ Νικηράτου τινὸς Ἡρακλεώτου ποιήμασι Λυσάνδρεια διαγωνισαμένων ἐπ' αὐτῷ τὸν Νικήρατον ἐστεφάνωσεν. ὁ δ' Ἀντίμαχος ἠφάνισε ἀχθεσθεὺς τὸ ποίημα.

Porro Anacreon popularium suorum, ut videtur, animos ad bellum acri studio suscipiendum hortatur atque concitat in Fr. XCI:

Διὰ δῆν τε Καριευγέος
Ὀχάνοιο χεῖρα τιθέμεναι.

Denique etiam earmina convivalia composuit, ut Aristophanis testimonio confirmat Athenaeus L. XV. p. 693. F: Ἐμέμνηντο δὲ οἱ πολλοὶ καὶ τῶν Ἀιτικῶν ἐκείνων σκολίων· ἅπερ καὶ αὐτὰ ἄξιόν ἐστί σοι ἀπομνημονεῦσαι, διὰ τε τὴν ἀρχαιότητα καὶ ἀφέλειαν τῶν ποιησάντων καὶ τῶν ἐπαινουμένων ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ τῆς ποιητικῆς, Ἀλκαίου τε καὶ Ἀνακρέοντος, ὥς Ἀριστοφάνης παρίστησιν ἐν Δαιταλεῦσι λέγων οὕτως·

ἄισον δὴ μοι σκόλιόν τι λαβὼν Ἀλκαίου καὶ ἀνακρέοντος.

Nam etsi inter epulas a convivis etiam alia carmina vel carminum partes cani solebant, Aristophanem tamen existimo cogitavisse de iis, quae proprie scolia appellabantur. Idem carminum genus popularis Anacreontis, Pythermus tractaverat, ut docet Athenaeus L. XIV. p. 625. C: Φασὶ δὲ Πύθερμον τὸν Τήιον ἐν τῷ γένει τῆς ἀρμονίας τούτῳ ποιῆσαι σκολιὰ μέλη· καὶ διὰ τὸ εἶναι τὸν ποιητὴν Ἰωνικὸν Ἰαστὶ κληθῆναι τὴν ἀρμονίαν· οὗτός ἐστιν Πύθερμος, οὗ μνημονεύει Ἀνάγιος ἢ Ἰππῶναξ ἐν τοῖς ἰάμβοις οὕτως·

Χρυσὸν λέγει Πύθερμος, ὥς οὐδὲν ἄλλα.

λέγει δ' οὕτως ὁ Πύθερμος·

Οὐδὲν ἦν ἄρα ἄλλα πλὴν ὁ χρυσός.

Οἱκοῦν καὶ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον πιθανόν ἐστι τὸν

Πύθερμον ἐκείθεν ὄντα ποιήσασθαι τὴν ἀγωγὴν τῶν μελῶν ἀρμότιουσιν τοῖς ἡθεσι τῶν Ἰώνων. Vere enim Casaubonus ibi σχολιά μέλη scripsit pro eo, quod legabatur: σκαιά: ille ipse versus:

Οὐδὲν ἦν ἄρα τᾶλλα πλὴν ὃ χροσὸς

ex carmine aliquo convivali depromptus est: hendecasyllabus autem huic generi carminum maxime et accommodatus et usitatus est, ut est in illo:

Παλλὰς Τριτογένει, ἄνασσ' Ἀθηνᾶ,

Ὀρθοῦ τήνδε πόλιν τε καὶ πόλιντας.

et in aliis multis. In reliquiis autem carminum Anacreontis nihil reperi, quod probabili aut certa conjectura ad hoc poesis genus referri possit.

Sed in hac ipsa argumenti varietate aliqua tamen scintilla illius flammae, qua poetae animus incensus fuit, omnibus carminibus inest, et uti apud Britannos per funes navium regiarum filum rubrum serpit, ita per omnes omnium carminum partes manat atque pellucet. Neque vero mirum est, Anacreontis animum ad hoc potissimum poesis genus propensum fuisse. Natus enim fuit Tei, urbe non ignobili in media Jonia: haec autem terra coeli sereni natura mitissima, magnaue frugum ubertate insignis, omnibus opibus abundans, large suppeditabat omnia, quae ad lautum victum et elegantem cultum et omnes voluptates pertinebant: quo factum est, ut Jones magna ingenii remissione atque lenitate essent, sed etiam propter nimiam voluptatum copiam libidinibus nimio exardescerent: consentaneum igitur est Anacreontem a popularium mollitiae atque lascivia non prorsus abhorruisse.

Sed multo plus, quam Teus, urbs patria, quae illo tempore gravissima mala Persarum dominatione crescente perpressa erat, Samus insula, ubi tutum per-
fugium repererat, ad poetae animum conformandum

contulit: eademque, si satis recta ratione auguror, amorem poeticae si non excitavit, at certe excitatum aluit, animumque ejus ad id carminum genus deflexit, in quo tantopere excelluit: nec mirum: Sami enim illo tempore Polycrates rerum erat potitus, vir si quis alius natus ad dominationem in libera civitate obtinendam. Summa enim prudentia et calliditate ex privato ad summum imperium evectus est, et cum primo adversariorum domesticorum potentiam fregisset, mox imperio stabilito novaque civitatis forma constituta, vicinos bello lacesivit, et tanta felicitate omnes adversarios terra marique prostravit, ut brevi tempore maritimo imperio potiretur: omne enim ejus inceptum omnemque voluntatem prospera semper successio consecuta est. Sed non solum Samiorum respublicas magnopere auxit, verum etiam cives ipsos locupletavit, urbem delubris et imaginibus tabulisque decoravit, et quidquid ubique nobile atque praecipuum in suo genere erat, id Samum transferendum curavit. Erant autem omnia omnino in Polycrate, quae eum populo Jonico gratum acceptumque redderent, ita ut gratia plurimum apud cives valeret. Ipse fuit ditissimus, et summa amoenitate omnique voluptatum copia perfruebatur: nam et delicato victu et eleganti cultu utebatur, praecipue autem in puerorum venustorum amorem effusus erat, ut testatur Athenaeus L. XII. p. 540. E: Ἐκ πάντων οὖν τούτων ἄξιον θαυμάζειν τὸν τύραννον, ὅτι οὐδαμόθεν ἀναγέγραπται γυναικας ἢ παῖδας μεταπεμφόμενος, καίτοι περὶ τὰς τῶν ἀρρένων ὁμιλίας ἐπισημένος, ὡς καὶ ἀντεῖν Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ. Apud Polycratem enim Smerdies, Cleobulus, Bathyllus, quem quidem tantopere dilexit, ut simulacrum ejus artificiosissime fabricatum in templo Junonis collocaret (Apulejus Florid. II. 15. T. II. p. 50. ed. Oudendorp.), aliique adolescentes

eximia puleritudine conspicui versati sunt. Ingenium autem Polycratis bonis artibus atque studiis fuit expolitum, hinc factum est ut artifices nobiles aliosque magna mercede Samum arcesseret. Praecipuo amore poesim amplexus est, id quod vel inde colligas, quod in annulo illo a Theodoro Samio egregia arte facto lyra insculpta erat, ut testatur Clemens Alexandrinus Strom. L. III. p. 289: *Αἱ δὲ σφραγίδες ἔστων ἡμῖν πελειὰς ἢ ἰχθὺς ἢ ναῦς οὐριοδρομοῦσα ἢ λύρα μουσική, ἣ κέχρηται Πολυκράτης.* Et versatus est apud Polycratem aliquamdiu Ibycus Rheginus (ut docet Suidae quamvis corruptus locus v. *Ἰβυκος*) eodem carminum genere insignis, quo Anacreon. Is igitur Polycrates Anacreontem arcessivit, quem tantopere amavit, ut nemo ei fuerit gratior acceptiorve: tanta enim tyranni familiaritate poeta usus est, ut nunquam ab ejus latere discesserit: quod Herodotus quoque L. III. c. 121. significat: *Οἱ δὲ ἐλλάσσονες λέγουσι πέμπαι Ὅροίτεα ἐς Σάμον κήρυκα, ὅτεν δὴ χρήματος δεησόμενον. οὐ γὰρ ὢν δὴ τοῦτό γε λέγεται· καὶ τὸν Πολυκράτεια τυχεῖν κατακείμενον ἐν ἀνδρῶνι, παρῆναι δὲ οἱ καὶ Ἀνακρέοντα τὸν Τήιον.* Conferas etiam Pausaniam L. I. c. 2: *Συνῆσαν δὲ ἄρα καὶ τότε τοῖς βασιλεῦσι ποιηταί. καὶ πρότερον ἔτι καὶ Πολυκράτει Σάμον τυραννοῦντι Ἀνακρέων παρῆν.* Strabonem L. XIV. p. 638: *Τούτῳ (Πολυκράτει) συνεβίωσεν Ἀνακρέων ὁ μελοποιός· καὶ δὴ καὶ πᾶσα ἡ ποίησις πλήρης ἐστὶ τῆς περὶ αὐτοῦ μνήμης.* Aelianum L. XII. c. 25: *Καὶ Ἰέρων δὲ ὁ Δεινομένους Σιμωνίδου τοῦ Κείου ἀπήλαυσε καὶ Πολυκράτης Ἀνακρέοντος.* Quare quis tandem miretur poetam, cum amoenissima et delicatissima vita apud Polycratem perfrueretur, voluptate nimia diffluxisse? Quis miretur illum largiore vino incaluisse et venustarum virginum amore incensum esse? Quis putet mirandum esse, si Anacreon tanto amore puerorum

flagraverit, cum Polyeratē, cujus consortione atque familiaritate utebatur, pulcras puerum formas summo studio appetere videret?

Sed de Anacreontis moribus qui judicare velit, sedulo cavere debet ne in eundem errorem incidat, quem plerique. Homines enim antiqui iniqua plerumque judicia posterorum experti sunt: nam cum ab aliis in coelum usque morum simplicitas atque abstinentia efferatur, alii illos, quasi omni vitiorum sentina mersi sint, condemnant. Sed qui ex nostris moribus de veteribus illis judicaturus est, is secus statuatur necesse est. Meminisse vero debemus, quantum nos studiis, moribus et omni vitae ratione ab illis diversi simus; quam multa, quae nobis turpia sint, apud illos in maximo honore habita fuerint. Nihil autem fallacius neque dici neque fingi potest, quam si quis ex scriptis de poetae ipsius moribus conjecturam audeat facere. Saepe enim eorum vita castissima et integerrima fuit, quorum carmina sunt lasciva atque spurca.

Ita si vel exiguas illas carminum reliquias, quibus invidia temporis pepercit, perlegimus, videmur nobis videre Anacreontem ex nimio vino vacillantem, corona caput redimitum, oblitum unguentis, fores effringentem, amoris furore flagrantem, pueros modo sectantem, modo puellas. Et jam veteres, qui Anacreontem ex iis judicaverunt, quae de se ipse cantibus ediderat, hominem esse libidinosum et volutabundum in voluptatibus insatiabilibus existimaverunt. Sed si quis accuratius omnia momenta perpenderit, reperiet poetam sobrie casteque vixisse. Eum a vino abstinuisse, quamquam in carminibus ebrium se esse simulet, Athenaeus testatur L. X. p. 429. B: Ἀποτοῖς δὲ ὁ Ἀνακρέων ὁ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ποιήσιν ἐξαρθήσας

μέθης· τῇ γὰρ μαλακίᾳ καὶ τρυφῇ ἐπιδούς ἑαυτὸν ἐν τοῖς ποιήμασιν διαβέβληται, οὐκ εἰδόντων τῶν πολλῶν ὅτι νήφων ἐν τῷ γράφειν καὶ ἀγαθὸς ὢν προσποιεῖται μεθύειν οὐκ οὔσης ἀνάγκης. Ἄποτος enim ibi legendem est pro inepto illo ἄτοπος, ut vulgo scribitur. Castum autem et honestum fuisse hominem, qui Socratis more pulcras quasque formas dilexerit, docet Maximus Tyrius VIII. p. 96. ed. Davis. minor. (XXIV. p. 297. ed. maj.): Ἡ δὲ τοῦ Τηρίου σοφιστοῦ τέχνη τοῦ αὐτοῦ ἡθους καὶ τρόπου· καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν καὶ ἐπαινεῖ πάντας· μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ἄσματα τῆς Σμέρδιος κόμης, καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν καὶ τῆς Βαθύλλου ὥρας· ἀλλὰ καὶ τούτοις τὴν σωφροσύνην ὄρα·

Ἔραμαι δέ τοι συνηβᾶν· χαριτεῦν ἔχεις γὰρ ἡθος.
καὶ αὐθις καλὸν εἶναι τῷ ἔρωτι τὰ δίκαια φησί· ἤδη δέ
που καὶ τὴν τέχνην ἀπεκαλύψατο·

Ἐμὲ γὰρ λόγων ἑμῶν εἶνεκα παῖδες ἂν φιλοῖεν·

Χαρίεντα μὲν γὰρ ἄδω, χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι.

Et de his criminibus, in quae vulgus Anacreontem temere vocaverat, quaesivit jam Didymus, ut cognoscimus ex Senecae Epistol. LXXXVIII. 32: „Quatuor millia librorum Didymus grammaticus scripsit, miser si tam multa supervacua legisset: in his libris de patria Homeri quaeritur, in his de Aeneae matre vera, in his libidinosior Anacreon an ebriosior vixerit, in his an Sappho publica fuerit, et alia, quae erant dediscenda, si scires.“

Anacreon autem nulla alia re tantopere excelluit, quam admirabili lenitate atque dulcedine carminum: neque enim alium quem reperias scriptorem, apud quem tanta sit orationis leniter placideque profluentis comitas atque suavitas. Tanta autem inest pulcritudo, ut nulla pars sit nisi venusta, nisi ornata atque limata. Vere Dionysius Halicarnassensis de compositione ver-

borum c. 22. p. 342. ed. Schaef. Anacreontem inter eos refert, qui ornata oratione usi sint: dicit enim, ubi de γλαφυρᾶς καὶ ἄνθηρᾶς συνθέσεως χαρακτῆρι disserit: Ἐποποιῶν μὲν οὖν ἔγωγε μάλιστα νομίζω τουτονὶ τὸν χαρακτῆρα ἐπεξεργάσασθαι Ἡσιόδον. μελοποιῶν δέ, Σαπφῶ καὶ μετὰ ταύτην Ἀνακρέοντά τε καὶ Σιμωνίδην. Anacreontis enim oratio expolita et ornata est atque conspersa quasi sententiarum verborumque floribus: ea enim eligere solet, quae et pulcritudine et varietate maxime teneant atque delectent eos, qui audiant, quae impleant animos voluptate atque externa specie commoveant. Sed florum illa varietas non est fusa aequabiliter per omnem orationem, verum ea ita est distincta, ut sint non solum ornamenta quaedam insignia atque quasi lumina, sed etiam umbra aliqua et recessus, quo magis ea, quae sunt illustrata, eminere possint. Nam ut tabula, quae nimis claris coloribus sine intermissione picta est, contemplantes fastidio obruit, ita oratio, quae nimis frequenter sententiarum luminibus illustrata est, efficit ut qui audiant, satietate capiantur. At vero in singulari suavitate atque lepore adest solida quaedam gravitas: habet enim venustas illa atque dignitas colorem sanguine diffusum, non fuco illitum: oratio illa ornamentis distincta, levis et expolita est, neque tamen viribus aut nervis caret, sed succi plena est. Cum autem Anacreon summa esset ingenii ubertate, carmina tanta facilitate condidit, ut summam simplicitatem in summa arte omnes admirati sint, totaque forma ita est comparata, ut casu, non arte perfecta esse videatur. Neque vero oratio abjecta est aut exilis aut inculta; neque ulla pars sine aliqua necessitate collocata est. Quamquam enim nonnumquam a proposito digreditur, et vagus luxuriansque excurrit latius, quod Hermogenes in Rhetoribus

Ald. p. 116. attigit: Ἰδίως δ' ἂν λέγοντο ἀφελεῖς αἱ τῶν ἀπλάστων ἡθῶν καὶ ὑπό τι νηπίων, ἵνα μὴ ἀβελτέρων λέγῃ τις· οἷον τὸ περὶ πραγμάτων διεξιέναι τινῶν καὶ λέγειν αὐτὰ μηδεμιᾶς ἀνάγκης οὔσης, μηδὲ ἐπερωτῶντός τινος, ὥς τὰ πολλὰ ἔχει τῶν Ἀνακρέοντος· καὶ πάλιν τὰ τοῦ Θεοκρίτου ἐν τοῖς Βουκολικοῖς καὶ ἄλλων οὐκ ὀλίγων. et p. 117: Λέγω δὲ ταύτας αἱ καὶ παιδων γένοιτο ἂν νηπίων, ὥς ἔλεγον, καὶ ἀνδρῶν ἐγγὺς ἡκόντων φρενῶν γε εἵνεκα τοῦ νηπίου καὶ γυναικῶν ὡσαύτως καὶ γεωργῶν ἀγροίκων· καὶ ὅλως ἀληθὲς εἶπεῖν, ἀφελῶν τε καὶ ἀκάκων ἀνθρώπων· οἷον ὥς καλὸς μοι ὁ πάππος, ὦ μῆτερ — καὶ τὰ πολλὰ τῶν βουκολικῶν, ἵνα μὴ τὰ πάντα λέγω, τοιαῦτά ἐστι· — καὶ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι ὡσαύτως παρὰ τε αὖ τῷ Μενάνδρῳ μυρία ἂν εὔροις τοιαῦτα καὶ γυναικας λεγούσας καὶ νεανίσκους ἐρῶντας καὶ μαγείρους καὶ θρυπτομένας παρθένους καὶ τινὰς ἄλλους· ὅλως δὲ διὰ τὸ ὑποπίπτειν τῷ ἡθικῷ λόγῳ πάντα τὰ τῶν τοιούτων προσώπων ἢ ἡθῶν, οἷον λίχνων γεωργῶν, τῶν ὁμοίων: quamquam igitur ea quoque saepius dicit, quae ab instituto aliena sunt, tamen id huic poesis generi accomodatum est, quoniam ad naturam mulierum et adolescentium amantium conformatum est; et si non justa semper causa, certe delectatio fuisse videtur in illa declinatione a proposito: quamquam hac de re, quia pauca integra carmina conservata sunt, nobis non licet judicare.

Accurate autem solet explanare et quasi sub oculos subicere res, quae geruntur, quod ad illustrandum et amplificandum id, quod propositum est, confert plurimum. Neque vero eodem ubique genere orationis utitur, sed eligit id, quod congruum et accomodatum est ad id, de quo agit: vidit enim, quod quoque loco maxime deceat, id quod semper videndum est: mollius enim et delicatius dicendi genus requirunt res amatoriae et convivales, severius et gravius

objurgatio: sublimius deorum hominumve laudes, humilior res si quae simplices aguntur. Conferas Scholiastam Hermogenis p. 405: Ἡ ἐξισοῦμεν τοῖς εὐτελέσι πράγμασι τοὺς λόγους καὶ ποιοῦμεν ἀφέλειαν, ὥς πολλὰ τῶν Ἀνακρέοντος.

Fugit autem plerumque verba abjecta, obscura, prisca, obsoleta et utitur vocabulis non nimis a quotidiana consuetudine alienis, sed lectis atque illustribus, quae et venustatem quandam jucundam splendoremque orationi concilient, quaeque demulceant animos eorum, qui audiant: eas autem voces ponderans aurium iudicio potissimum eligit, in quibus plenum quiddam et canorum inesse videatur, ut leniter et aequabiliter profluat oratio: quidquid enim asperum est, fugit atque respuit. Ipsa verba ita collocat, nihil ut sit hiulcum, nihil inconditum, nihil aspere concurrens, sed omnia apte coagmentata atque laevia. Et ut erat ex Jonia oriundus, ita Ionica dialecto utitur, quae formas verborum maxime laeves, molles atque suaves suppeditat, at eandem, ubi congruum est, severiore Doriensium dialecto temperat: sed de hac re plura dicentur infra.

Prudentissime autem orationem et versuum formis alligat et modis vincit: ita enim instituit versus, ut verborum vocumque numero et modulatione sint laevissimi, nihil ut sit rude, nihil inconditum: neque vero illi adeo molles atque delicati sunt, ut fastidium et satietas aures capiat. Solet fere eundem numerum continuare, neque tamen semper perpetuitate numerorum utitur perenni ac profluente, sed eam et aequalium et variorum membrorum articulorumque intervallis distinguit: strophis non proceris illis, quae abhorrent ab hoc genere poesis, sed minutioribus utitur: numerum autem si quando alio genere mutat, prudenter temperat

ita, ut propositam sententiam versuum genus sequatur. Numeros autem non solum ad aurium voluptatem, sed etiam ad animorum commotionem conformat et fingit: vidit enim, quanta vis insit numeris ad animos et excitandos et leniendos. Ubi eos, qui audiunt, ad hilaritatem et voluptatem deducere vult, ibi numerorum generibus lenibus, placidis, effusis ac remissis utitur: hinc glyconicis versibus similibusque semper ibi poeta usus est, ubi Bacchi atque Veneris laudes celebrat, ubi voluptatis impetu exsultat. Sed ubi moerorem atque tristitiam significare vult, flebilem et interruptum numerum eligit, qualis est in illo (Fr. LV.):

Οὐδ' αὖ μ' εἰσέεις μεθύοντ' οὔκαδ' ἀπελθεῖν;

Contra ubi ad bellum suscipiendum cohortatur, numeri sunt concitati, mobiles, profluentes, quibus impetus et vis significetur, ut sunt illi Fr. XCI:

Διὰ δηῦτε Καριευργέος
Ὀχάνοιο χεῖρα τιθέμεναι.

At ubi iracundia et contemptu praeceps ruit, sumit genus numerorum acutum et velox, sed in ipsa illa incitatione gravatum; quod objurgationi accomodatissimum est. Ita in illo carmine (XIX.) in quo in Artemonem omnia probra atque convicia congerit, utitur metro choriambico concitato illo quidem et vehemente, sed temperat id sagacissime frequente iamborum usu. Idem metrum elegit Alcaeus cum Pittacum insectaretur, ut est in Fr. V. ed. Matth.:

Τὸν κακοπάτριδα
Πίττακον πόλεως τᾶς ζαχόλῳ καὶ βαρυδαίμονος
Ἐστάσαντο τύραννον μέγ' ἐπαινεῦντες ἀολλέες.

Ita enim scribendum videtur pro ἀχόλῳ vel ἀσχόλῳ. ζάχολον autem civitatem Mitylenaeorum vocat, quia inde ipse Alcaeus cum nobilibus in exilium fuerat

pulsus. Eodem metro Sappho usa est ad Andromedam exagitandam Fr. XXIII:

— Τίς δέ σ' ἀγροιώτις ἀγροιώτιν ἐπεμμένα
 Στολάν — — — — — θέλγει νόον — —
 Οὐκ ἐπισιαμένα τὰ βράκκ' ἔλκην ἐπὶ τῶν σφυρῶν;

Porro Anacreon cum Alexim quendam perstringit Fr. LXVII:

Μνῆται δηῦτε φαλακρός Ἀλεξίς

sumsit numerum dactylicum, qui propter gravitatem minime alienus est ab hoc genere poesis: eundem prope-modum numerum Sappho quoque irrisioni adaptaverat Fr. XXXVIII. ed. Neue.

Θυρωρῶ πόδες ἐπτορόγυιοι,
 Τὰ δὲ σάμβαλα πεμπαβόηα,
 Πίσυγγοι δὲ δέκ' ἐξεπόνασαν.

Etiam Alcaeus dactylicis versibus in ipsa gravitate concitatis usus est (Fr. XV.), cum nescio quem virum popularem ita maledictis insectaretur:

Ὡνὴρ οὗτος ὁ μαιόμενος τὸ μέγα κράτος
 Ἀντρέφεις ἔτι τὰν πόλιν, ἣ δ' ἔχεται ῥοπαῶς.

Alium quem cum vexat Anacreon Fr. LXXXIV:

Καὶ θάλαμος, ἐν τῷ κεῖνος οὐκ ἔγνημεν, ἀλλ' ἐγήματο.

adhibuit numerum iambicum, qui objurgationi et irrisioni proprius est. Minus tamen diligenter nonnumquam numeros carminum elaboravisse videtur, si vere statuit Horatius Epod. XIV. v. 9:

Non aliter Samio dicunt arsisse Bathyllo
 Anacreonta Teium,
 Qui persaepe cava testudine flevit amorem
 Non elaboratum ad pedem.

Modos autem eos carminibus adaptare solet, qui sententiae institutae sint aptissimi; aliud enim genus modorum requiritur, ubi animi voluptatis et laetitiae motu impellendi sunt: aliud genus sibi sumit objur-

gatio et iracundia, aliud moeror et miseratio. Sed de his quaedam infra dicentur.

Perfecta igitur, quantum quidem nos ex paucis reliquiis conjectura assequi possumus, et omnibus numeris absoluta fuerunt Anacreontis carmina: tantum enim est flumen lectissimorum optimorumque verborum, tam simplices sunt sententiae, tam sine pigmento et fucō aliunde arcessito ornatae, tam integrae, ut quidquid addideris aut detraxeris aut immutaveris, deterius et vitiosius sit futurum, et pulchra illa species exstinguatur. Sed haec tanta ars summi poetae plerosque latuit. Atque ab hac ipsa carminum forma repetendum videtur, quod tanto studio plurimi se ad Anacreontis exemplum composuerint: istius enim simplicis pulcritudinis lenociniis et nativae artis illecebris capti, facili opera existimaverunt se assecuturos esse communionem laudis illius: sed ars illa, quae facillima videbatur, reapse difficillima erat ad imitandum: hinc factum est, ut perpauci Anacreontem aliquatenus (longo enim intervallo distincti sunt) consecuti fuerint, plurimi infelicissime fine proposito exciderint. Nihilominus et antiquioribus temporibus summo studio multi accensi sunt ad hanc laudem expetendam, quam non modo non superare, sed ne aequare quidem poterant: et postea quoque per longum tempus materiam illam ab Anacreonte occupatam multorum sedulitate retractatam esse videmus: hinc repetenda est origo istarum cantiuncularum, quas Anacreonti vulgus tribuere solet; quarum aliae sunt satis vetustae, neque prorsus venustate aut arte carentes: aliae satis novitiae, ineptiarum et infœctiarum plenissimae. Sed haec pluribus persequi neque consilii mei neque loci huius est.

Anacreontis autem carmina illis temporibus, quibus

conticuerant poesis et omnes omnino litterae artesque liberales, atque ex ore populi in musea et bibliothecas recesserant, quibus amore antiquorum praecipue poetarum apud paucos quosdam conservato, summum studium illa antiquitatis monumenta et interpretandi et emendandi maxime vixit, non fuerunt expertia virorum in hoc litterarum genere principum curae atque sollertiae. Et qui primus hanc criticam artem in disciplinae tanquam formam aliquam redegit exemplumque proposuit, quod post multi secuti sunt, Homeri carminibus in meliorem formam restitutis, *Zenodotus Ephesius*, is etiam Anacreontis carmina situ vetustatis obducta purgare et renovare instituit. Sed ut erant initia artis criticae dubia et incerta, nec satis firmata, ita Zenodotus audax et temerarius in conjectando non pauca praeter necessitatem mutavisse videtur. Ita in Fr. XLIX:

Ἀγανῶς οὐὰ τε νεβρὸν νεοθηλέα,
Γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλης κεροέσσης
Ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

negans cervas cornua gerere, coniecit legendum esse ἐροέσσης, ut cognoscimus ex Scholiasta Pindari Olymp. III. 52: Ζηνοδότος δὲ μετεποίησεν ἐροέσσης, διὰ τὸ ἱστορεῖσθαι τὰς θηλείας κέρατα μὴ ἔχειν, ἀλλὰ τοὺς ἄρσενας. Similiter quod Fr. LXXXVIII. legitur:

Κοῦ μοχλὸν ἐν θύρῃσι διξῆσιν βαλὼν
Ἦσυχος καθεύδει.

conjectura parum, ut videtur, pensitata tentavit: nam apud Zonaram p. 1512. (conferas Matthaei lectt. Mosqq. T. II. p. 88.) scribendum puto: Τὸν δὲ μοχλὸν ἐν τῷ χ καὶ Ἀττικοὶ καὶ Δωριεῖς καὶ Ἴωνες, πλὴν Ἀνακρέοντος· οὗτος δὲ μόνος σχεδὸν τῷ κ. Ζηνοδότος δὲ (μοχλόν).

Praeter *Zenodotum* autem etiam *Aristophanes* et *Aristarchus*, hujus artis facile principes, Anacreontis

carmina recensuerunt. Memorabilis Hephaestionis est locus p. 125. ed. Gaisford. Κοινὸν δέ ἐστι κατὰ σχέσιν τὸ δύο συστήμασιν ὑποπεπτωκός, καθάπερ τὸ πρῶτον Ἀνακρέοντος ᾄσμα.

Γουνοῦμαί σ', ἐλαφηβόλε,
Ξανθὴ παῖ Διός, ἀγρίων
Δέσποιν' Ἀρτεμι θηρῶν.

καὶ τὰ ἐξῆς. κατὰ μὲν γὰρ τὴν νῦν ἔκδοσιν ὀκτάκωλός ἐστιν ἡ στροφὴ καὶ τὸ ᾄσμα ἐστὶ μονοστροφικόν. Δύναται δὲ καὶ ἐτέρως διαιρεῖσθαι εἰς τε τριάδα καὶ πεντάδα ἡ στροφὴ· ὥστε Φερεκράτειον εἶναι τὸ τελευταῖον τοῦ συστήματος τοῦ ἐκ τῶν τριῶν κώλων ἢ τῶν πέντε. Manifestum est ex his Hephaestionis verbis κατὰ τὴν νῦν ἔκδοσιν, duas Anacreontis carminum fuisse recensiones, quarum altera illo tempore potissimum fuerit in usu. Quod si licet conjecturam periclitari, Hephaestion τὴν νῦν ἔκδοσιν vocat Aristarchi recensioem, illo tempore frequentissime usurpatam, cum prius, ut existimo, Aristophanea maximi aestimaretur. Compares ea, quae de Alcaei carminum recensioibus ibidem leguntur p. 134: Ἐπὶ δὲ τῶν Ἀλκαίου ἰδίως κατὰ μὲν τὴν Ἀριστοφάνειον ἔκδοσιν ἀστερίσκος ἐπὶ ἑτερομετρίας ἐτίθετο μόνης, κατὰ δὲ τὴν νῦν τὴν Ἀρισταρχεῖον καὶ ἐπὶ ποιημάτων μεταβολῆς. Et Aristophanem quidem interpretando et emendando Anacreonti operam dedisse cognoscimus ex Aeliano H. A. L. VII. 39. ubi Zenodotum, qui in Fr. XLIX. κροέσσης in ἐροέσσης mutaverat, redarguisse dicitur: Πρὸς δὲ τοὺς μοιχῶντας τὸ λεχθὲν καὶ μέντοι καὶ φάσκοντας δεῖν ἐροέσσης γράφειν, ἀντιλέγει κατὰ κράτος Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος, καὶ ἐμέγ' αἰρεῖ τῇ ἀντιλογίᾳ. Sed quae Aristophanes contulerat ad haec carmina illustranda, ea obscuravit mox Aristarchus, cujus tanta fuit auctoritas apud criticos non solum illius temporis sed etiam ejus, quod insecutum

est, ut Aristarcheae recensione omnibus reliquis praeferrentur. Aristarchum autem et recensuisse et commentatum esse Anacreontis carmina cognoscimus etiam ex Athenaeo L. XV. p. 671. F. qui cum adscripsisset versus Anacreontis Fr. XXXIX:

Ὁ Μεγίστης δ' ὁ φιλόφρων δέκα δὴ μῆρες, ἐπεὶ τε
Στεφανοῦται τε λόγῳ καὶ τρύγα πίνει μελιθεά.

haec addit: Σιωπῶντος δ' αὐτοῦ καὶ ἀναζητεῖν προσποι-
ομένου ὁ Δημόκριτος ἔφη, Ἀρίσταρχος ὁ γραμματικώτατος,
ἐταῖρε, ἐξηγούμενος τὸ χωρίον ἔφη, ὅτι καὶ λόγοις ἐστε-
φανοῦντο οἱ ἀρχαῖοι. Ex eodem loco cognoscimus etiam
Tenarum aliosque haec carmina explicuisse: pergit
enim hoc modo: Τένaros δὲ ἀγροίκων εἶναι λέγει στε-
φάνωμα τὴν λόγον· καὶ οἱ ἄλλοι γε ἐξηγηταὶ ἀπροςδιόνυσά
τινα εἰσῆκασι περὶ τοῦ προκειμένου. Commentarium in
haec carmina nescio cujus Orion p. 3. II. comme-
morat: Ἀβρός· ὁ κούφως βαίνων κατὰ στέρησιν τοῦ
βάρους· οὕτως ἐν ὑπομνήματι Ἀνακρέοντος εὖρον. Fortasse
Seleucus et Heracleon aliique, qui commentarios in
lyricos scripserunt (vid. Suid. v. Σέλευκος et Ἡρακλέων)
Anacreontis quoque carmina tractaverunt.

De Anacreonte librum scripserat Chamaeleon Pon-
ticus, quo utitur Athenaeus L. XII. p. 533. E: Χαμαι-
λέων δ' ὁ Ποντικός ἐν τῷ περὶ Ἀνακρέοντος, προθεὶς τό·

Ξανθῇ δέ γ' Εὐρυπύλῃ μέλει

Ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων.

τὴν προσηγορίαν ταύτην λαβεῖν τὸν Ἀρτέμωνα διὰ τὸ τρυ-
φεῶς βιοῦντα περιφέρεσθαι ἐπὶ κλίνης. Didymus pecu-
liarem, ut videtur, composuit libellum, in quo quae-
sivit ebriosiorne Anacreon fuerit, an libidinosior. vid.
Senecae Epistol. LXXXVIII. 32. De corona viticea,
quam Anacreon commemoraverat (Fr. XXXIV.) edidit
libellum Hephaestio, mala fraude usus, ut refert Athe-
naeus L. XV. p. 573. D: Ταῦτα ἴσασιν οἱ θεοὶ ὥς

πρῶτος αὐτὸς ἐν τῇ καλῇ Ἀλεξανδρεῖα εὔρον, κτησάμενος τὸ τοῦ Μηνοδότου συγγραμμάτων καὶ ἐπιδείξας πολλοῖς ἐξ αὐτοῦ τὸ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι ζητούμενον· λαβὼν δὲ παρ' ἐμοῦ ὁ πᾶσι κλοπὴν ὀνειδίζων Ἡφαιστίων ἐξιδιοποιήσατο τὴν λύσιν καὶ σύγγραμμα ἐξέδωκεν, ἐπιγράψας· Περὶ τοῦ παρὰ Ἀνακρέοντι λυγίνου στεφάνου. ὅπερ νῦν ἐν τῇ Ρώμῃ εὔρομεν παρὰ τῷ Ἀντικοττύρῃ Δημητρίῳ. — οὐδὲν ἴδιον προσεξευρών, ὥσπερ καὶ τῷ περὶ λυγίνου στεφάνου· Μόνον γὰρ τοῦτ' ἴδιον εἶρηκεν, ὅτι Φύλαρχος ἐν τῇ ἐβδομῇ τῶν ἱστοριῶν οἶδε τὴν κατὰ λύγον ἱστορίαν, καὶ ὅτι οὐδὲ τὰ Νικαινέτου οἶδεν οὔτε τὰ Ἀνακρέοντος ὁ συγγραφεύς. ἀπέδειξε τε καὶ διαφωνοῦντα αὐτὸν κατ' ἓνα τῶν ἱστορηθέντων παρὰ τῷ Μηνοδότῳ.

Anacreontis autem carmina in quinque libros divisa fuerunt, ut docet Crinagorae epigramma XIV. Anthol. Jacobs. T. II. p. 131:

Βύβλων ἢ γλυκερὴ λυρικῶν ἐν τεύχεϊ τῷδε
 Πεντὰς ἀμιμήτων ἔργα φέρει χαρίτων,
 Ἄς πρόσβυς ἡδὺς Ἀνακρέων ὁ Τήιος
 Ἐγραψεν ἢ παρ' οἶνον ἢ σὺν ἱμέροις.
 Δῶρον δ' εἰς ἱερὴν Ἀντωνίῃ ἤκομεν ἡῶ
 Κάλλεος καὶ προπίδων ἔξοχ' ἐνεγχαμένη.

In quibus distribuendis quid potissimum critici Alexandrini spectaverint ignoramus. Et argumenti quidem vix crediderim eos rationem habuisse: simplex enim illud fuisse, licet varietate quadam ac vicissitudine non caruerit, supra demonstrare conatus sum; verum ut conjicio, secundum numerorum diversitatem haec carmina diviserunt. Ita Sapphus carmina ob id ipsum, credo, quia magna erant argumenti simplicitate, secundum metra erant disposita, quorum non exigua fuit varietas: sed in Alcae carminibus distribuendis grammatici illi argumenti diversitatem secuti sunt.

Id igitur, ut conjicio, ii qui Anacreontis carmina

recensuerunt, Aristophanes inprimis atque Aristarchus, spectaverunt, ut quae ejusdem vel cognati numeri essent, in eodem libro collocarentur: neque obstant huic opinioni Hephaestionis verba p. 133: *Καὶ μάλιστα εἶωθεν ὁ ἄστερίσκος τίθεσθαι, ἐὰν ἐτερόμετρον ᾖ τὸ ᾄσμα τὸ ἐξῆς, ὃ καὶ μᾶλλον ἐπὶ τῶν ᾄσμάτων τῶν μονοστροφικῶν γίνεται Σαπφοῦς τε καὶ Ἀνακρέοντος καὶ Ἀλκαίου.* nihil enim aliud Hephaestio vult, quam apud Anacreontem aliquoties carmina se excepisse, quae non ejusdem numeri essent; at certe cognati fuerunt, ut si carminibus glyconicis subjectum fuerit Priapeum. Et sunt alia quoque, quae hanc sententiam, haec carmina secundum numerorum similitudinem disposita esse, confirmare videantur: qua de re certius statuere possemus, si plura fragmenta libri, e quo petita sunt, numero addito servata essent. Ego quidem hanc rationem in digerendis his reliquiis secutus sum, ut quae consimilis numeri essent, eas componerem.

Primum Anacreontis carmen metro glyconeo conscriptum fuisse auctor est Hephaestio p. 125: *Κοινὸν δέ ἐστι κατὰ σχέσιν τὸ δύο συστήμασιν ὑποπεπτωκός, καθάπερ τὸ πρῶτον Ἀνακρέοντος ᾄσμα.*

Γουνούμαί σ', ἐλαφηβόλε,

et quae sequuntur. Hinc non injuria conjicias omnia carmina, quae ejusdem sunt numeri, libro primo fuisse comprehensa. Quare huic carmini statim subjunxi ea, quae metro glyconeo sunt adaptata. Usus est autem Anacreon in hoc genere numeri formis maxime puris, nitidis atque elegantibus. In basi maxime probavit spondeum: minus frequenter iambo est usus in hoc loco, ut Fr. VII. v. 3:

Βαδύνονται, ἰδ' ἄγριοι.

Fr. VIII. v. 1:

Ἐγὼ δ' οὔτ' ἂν Ἀμαλθίης.

Fr. X:

Ὁ δ' ὑψηλὰ νενωμένος.

Fr. XI. v. 1:

Ἐρως παρθένιος πόθῳ.

Bis posuit trochaeum, in Fr. II. v. 3:

Πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη.

et in Fr. VI:

Ἀλλ' ὦ τοῖς κεκορημένα
Σμερδίη.

Pyrrhichium nunquam admisisse videtur. Catullus qui ad graecorum lyricorum nitiditatem proxime accedit, in basi saepe usurpat trochaeum, saepe etiam spondeum, rarius iambum. Choriambus autem Anacreonti semper est integer, sicut etiam iambus, nisi quod iambus uno loco Fr. VII. v. 2. (si haec integra sunt):

Ἔστηκεν, νεφέλαι δ' ὕδατι

in tribrachym solutus est. Neque vero huc retulerim Fr. VIII. v. 2:

Βουλόμην κέρας, οὐδ' ἔτεα.

nam hic ἔτεα Ionum more ita est pronuntiandum, ut ultimae syllabae coalescant. Illo autem in versu facile quidem tribrachys removeri poterit, si scribas, quod quibusdam visum est,

Ἔστηκεν, νεφέλαι δ' ὕδει.

Sed possumus, ut ego existimo, hac conjectura carere: cum enim numeri glyconeï una perpetuitate decurrant, nullus locus est syllabae ancipiti, sed ob id ipsum ultima longa dissolvi potest: non mirum igitur est, si Anacreon jambo substituerit tribrachyn non syllabarum numero sed mensura aequalem. Videmus autem Anacreontem semper hos numeros continuasse, et si quis versus est, qui brevi syllaba terminari videatur,

ea producitur vi duplicis consonantis, qua sequentem
versum exorsus est poeta: ut est in Fr. I. v. 1:

Γουνοῦμαί σ', ελαφρηβόλῃς — Ξανθὴ παῖ Διός.

et in Fr. VI:

Ἄλλ' ὦ τοῖς κεκορημένοις — Σμερδλή.

et in Fr. IX. v. 2:

Συρίγγων κοῖλότερα — Στήθεα.

Et ob id ipsum, quod singuli versus inter se nexi et
continuati sunt, etiam elisio vocabulorum in extremo
versu admittitur, ut in Fr. II. v. 4:

*Συμπαλίζουσιν, ἐπιστρέφει δ'
Ὑψηλῶν κορυφὰς ὀρέων.*

et ibidem v. 7:

*Ἐλθ' ἡμῖν, κεχαρισμένης δ'
Εὐχολῆς ἐπακούειν.*

et paulo inferius v. 10:

*Σύμβουλος, τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτ',
Ὡ Δεύνυσε, δέχεσθαι.*

et in Fr. VIII:

*Κωμάσει δ',
Ὡς ἂν δεῖ, Διόνυσος.*

Catullus quoque more graecorum poetarum glyconeos
nisi longa syllaba non terminat: hinc fit, ut ver-
borum divisio in fine versus non infrequens sit, ut
in carmine XXXIV. v. 11:

*Saltuumque reconditorum
Amniumque sonantum.*

ibidemque v. 22:

*Sancta nomine Romulique,
Antique ut solita es, bona.*

in carmine LXI. v. 86:

*Flere desine, non tibi Au-
runculeja periculum.*

et ibidem v. 122:

Flammeum video venire,
Ite, concinite in modum.

et v. 142:

Unguentate glabris marite
Abstinere.

et v. 147:

Sola cognita, sed marito
Ista non eadem licent.

et v. 191:

Jam licet venias marite,
Uxor in thalamo tibi est.

et v. 234:

Munere assiduo valentem
Exercete juventam.

Illi autem versus, qui brevi syllaba terminantur, corrupti sunt, ut in carmine LXI v. 48:

Quis deus magis ac magis
Est petendus amantibus.

Sed haec Guarini conjectura est: in Lachmanni codicibus omnibus legitur *amatis*: in quo aliud quid latere manifestum est. Quod in eodem carmine legitur vulgo v. 192:

Uxor in thalamo est tibi
Ore floridulo nitens.

id mutandum esse hoc modo:

Uxor in thalamo tibi est,

facile quilibet intelliget: atque sic codices Lachmanni legunt. ibidem v. 223. in omnibus codicibus et editionibus sic conformati sunt versus:

Sit suo similis patri
Manlio, et facile insciis
Noscitur ab omnibus,
Et pudicitiam suae
Matris indicet ore.

Sed inficetum est utrumque illud *et*. Sic scripserat Catullus:

Sit suo similis patri
Manlio, *ut* facile insciis
Noscitetur ab omnibus:
Set pudicitiam suae
Matris indicet ore.

Hoc enim optat poeta, ut puer ille simillimus sit patri Manlio, ut quilibet statim Manlii filium esse agnoscat: sed quo simul a matre aliquid habeat, pudicitiam ejus referat ore. Accomodatissimum igitur est *set*. Jure autem atque lege in illo carmine ibi syllabae ancipiti locus concessus est, ubi exclamatio illa:

Io Hymen Hymenae io,
interposita est, ut v. 124. 143. 153. 158. 163. 168. 174. 179. 183. 188.

Sed ut ad Anacreontem revertatur oratio, stropham unamquamque versu catalectico sive Pherecrateo terminat. Verum strophae illae non sunt aequales (uti Catullus quidem in unoquoque carmine Glyconeos pari semper intervallo distinxit, ut aut post tres aut post quatuor integros versus interponeret catalecticum), sed numerum variis modo majoribus, modo minutioribus membris carpit, ita tamen, ut in ipsa vicissitudine aequabilitatem quandam servaverit. Ita in carmine I. primum post duos, deinde post quatuor Glyconeos infertur Pherecrateus: pariterque in carmine II. primum post duos, deinde post quatuor, tum rursus post duos interpositus est versus catalecticus: et sic in his duobus carminibus strophas ternorum et quinorum versuum continuavisse videtur. In carmine XV. bis post tres Glyconeos illatus est catalecticus: in Fr. III. et V. bini acatalecti termi-

nantur catalectico: in Fr. IV. VII. VIII. post ternos integros versus interponitur Pherecrateus. Ibi autem fere semper numerum intervallo distinguit, ubi oratio aut prorsus ad terminum deducta est, aut certe paululum substitit, si discesseris a carminis II. versu 3:

Ὡναξ, ὃ δαμάλης Ἔρωσ
Καὶ Νύμφαι κνανώπιδες
Πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη
Συμπαύζουσιν.

Ceterum ob id ipsum, quia Anacreon frequenter hoc usus erat metro, id grammatici appellaverunt *Anacreontium*. Diomedes L. III. p. 512: „Sic et trimetrum ex superiore parte hexametri tale:

Musae Pierides novem.

Sed idem Anacreontium est, de quo supra diximus, nam simile est illud, quod posueram exemplum:

Sic te Diva potens Cypri.“

Supra p. 509. dixerat: „Anacreontius in Horatio talis est:

Sic te Diva potens Cypri.

Praecisus hic est de superiore hendecasyllabo et tale est, quale illud:

Vidi, credite, per lacus.

Rursus hendecasyllabus ex isto superiore fieri potest:

Sic te diva potens Cypri Lucrinos.

Ergo apparet trisyllabum ab hendecasyllabo esse detractum, ut Anacreontius fieret.“ Marius Victorinus L. IV. p. 2597:

„Sulcos tunc retegunt comae

quod est metrum, ut grammatici Choriambicum, ut Musici Bacchiacum sive Anacreontium, syllabarum octo.“ idem p. 2611: „Tertia ode Lyricorum asmatum:

Sic te diva potens Cypri.

Hoc metrum Glyconeum, quod et Anacreontium dicitur, detracta syllaba Pherecrateum, adjuncta novissima hendecasyllabum Sapphicum erit.“ (I. enneasyllabum Sapph.) idem p. 1217: „Tredecima ode libri primi:

Cum tu Lydia Telephi
constat ex Glyconio, quod et Anacreontium dicitur,
ut:

Sic te diva potens Cypri.“
et rursus p. 2621: „Glyconia, quae et Anacreontia, spondeus: Sic te, choriambus: diva potens, pyrrhichius: Cypri.“ Attilius Fortunatianus p. 2674: „Tertia divisio est:

Castae Pierides meae Camoenae.

Detracto enim Camoenae fit Anacreontium metrum syllabarum octo, quod Musici Bacchion vocant, Grammatici choriambon.“ Etiam catalecticus versus Anacreontius appellatur, ut ab Attilio Fortunatiano p. 2702: „Quinta ode habet duos primos Asclepiadeos, tertium Anacreontium, quartum Glyconium, de quibus jam diximus. Priapei erit pars praeposito tamen Glyconio, sic:

Cui flavam religas comam grato, Pyrrha, sub antro?
Talis hic, qualis ille:

Immotamque celi dedit et contemnere ventos.

Item hoc si jungas, idem fiet: utraque haec pars Anacreontis est.“ Idem p. 2678. dicit Anacreontem frequenter hoc numero usum esse.

Versibus Glyconeis statim subjunxi eos, qui cognato numero conscripti erant; etsi non improbable est versus reliquos choriambicos similesque a grammaticis in alium librum esse rejectos. Et primo quidem loco collocavi Fr. XVI. *Priapeio* metro conscriptum,

quoniam eodem numero constat, quo Glyconeï. Hoc quoque metrum a Grammaticis *Anacreontium* nuncupatum esse videtur, siquidem Attilius Fortunatianus in Arte p. 2701. sic scribit: „Tertia ode dicolos est: habet primum octosyllabum Anacreontium, quem et Glyconicum vocant, habet originem ab heroo, constat ex spondeo et duobus dactylis: huic si jungas heptasyllabum Pherecratium, qui constat ex spondeo et dactylo (1. ex spondeo, dactylo et spondeo), ut:

Immotamque coli dedit et contemnere ventos.

Anacreonticon est.“ Hoc enim nomine appellat Glyconeum junctum cum Pherecrateo, id est Priapeium. Sed quae addit: „Usi sunt hoc genere metri Alcaeus, Sappho, Alcman:“ ea non jam ad Priapeium, sed ad Glyconeum sunt referenda: perturbata enim et praepostera ejus est oratio. Hoc autem numero illos usos esse lyricos etiam alio loco ipse Attilius Fortunatianus p. 2678. dicit, ubi de Glyconeis disserit: „Hic numerus frequens est apud lyricos, et praecipue apud Alcmanem, Sappho, Anacreonta.“ Atque deprehenduntur etiam in horum carminum reliquiis exempla quaedam numeri Glyconeï, ut apud Alcaeum Fr. XXXV:

*Αάταγες ποτέονται
Κυλιχνᾶν ἀπὸ Τηϊᾶν.*

Sic enim dispono: existimo autem his praemissos fuisse duos versus Asclepiadeos, ut similis fuerit strophæ atque illa Horatii Carm. I. 5:

Quis multa gracilis te puer in rosa
Perfusus liquidis urguet odoribus
Grato, Pyrrha, sub antro?
Cui flavam religas comam?

Sappho saepius hunc numerum usurpavit, sed non videtur versus una perpetuitate vinxisse, ita ut e.

syllabae brevi et hiatui in extremo versu locus esset:
sic in Fr. XXIV. legitur:

*"Αγε δὴ χέλυ μοι λέγε,
Φωνάεσσά τε γίνεο.*

Ita enim scribo: et Glyconeï sunt in Fr. XXV. pariter atque in Fr. XXVI:

*Καπαλαῖς ὑποθυμῖδας
Πλεκταῖς ἄμπ' ἀπαλᾷ δέρα.*

Sic enim scripserat Sappho: et in Fr. XXVII. quod ita corrigo:

*Σμικρά μοι πάϊς ἔμμεναι,
Ἄτθί, φαίνεο κᾶχαρις.*

At vero Fr. XX. non puto ex solis Glyconeis constare, sed ex enneasyllabis Sapphicis, quibus immixti sunt Glyconeï: ita autem corrigo:

*Ἄλλ' ἐὼν φίλος ἄμμιν (ἔντως),
Λέχος ἄρνυσο νεώτερον.
Οὐ γὰρ τλάσομ' ἐγὼ ξυνοικῆν
Νέω οὔσα γεραιτέρα.*

Aptissime autem hi numeri copulantur. Aleman denique Glyconeo usus est, ut videtur, in illo carmine apud Athenaeum L. XIII. p. 600. F:

Ἄ ξανθὰ Μεγαλοστράτα.

Atque ex Aeolico lyrico depromptus esse videtur ille Glyconeus, qui legitur in Etymolog. M. p. 225. 7:
Γέλαν· οἶον·

Γέλαν δ' ἀθάνατοι θεοί.

κατὰ συστολήν λαμβάνεται, ὥς ἡ μετοχή δηλοῖ. γέλαντος γὰρ ἡ γενική κατὰ συστολήν τοῦ α· τὰ δὲ ἐνδέοντα συλλαβῇ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν καταλήγουσιν εἰς τὴν παραλήγουσαν τῆς γενικῆς τῶν μετοχῶν· οὕτως Ζηνόδοτος. Priapeio autem versu neque Sappho, neque Alcaeum neque Alemanem usum esse crediderim. —

Ceterum Anacreon in illo fragmento in basi semper posuit spondeum.

Sequens Anacreontis fragmentum XVII. constat ex Glyconeo et tetrametro choriambico catalectico, cui basis praemissa est: idem metrum restitui Anacreonti in Fr. XVIII. cui nullus numerus inerat. Longior ille choriambicus numerus in posteriore fragmento incisus est suo loco, id est post secundum choriambum:

Τρέψας θυμὸν ἐς ἥβην τερένων | ἡμιόπων ὑπ' αὐλῶν.

Sed in priore fragmento incisio post primam arsin tertii demum pedis facta est:

Πέτρης, ἐς πολὺν κύμα κολυμβῶ | μεθύων ξρωτῶ.

Nam cum Graecis poetis nihil magis curae esset, quam varietas, quae eos qui audirent, delectaret et voluptate impelleret, versus non solum medios inciderunt, sed modo longioribus modo minutioribus articulis carpserunt.

Post collocavi carmen XIX. cujus unaquaeque strophæ constat ex binis tetametris choriambicis acatalecticis et dimetro iambico acatalectico: hunc si quis pro dimetro choriambico, qui ex iambis compositus sit, habeat, minus probaverim. Tetrametri in medio versu, ut solent, incisi sunt, bis vero post primam arsin tertii pedis, ut in v. 7:

Κῆφελόπορονισιν ὀμιλέων | ὁ πονηρὸς Ἀρτέμων.

et in v. 13:

Παῖς Κύκης καὶ σκιαδίσκην | ἐλεφαντίνην φορέει.

Quartus cujusque tetrametri pes constat, ut par est, ex iambica dipodia: quamquam, ne aures eorum qui audirent fastidium satietasque caperet, in reliquis locis versuum choriamborum vehementiam vicissitudine

iamborum temperavit. In v. 6. jambica dipodia possit resoluta videri:

Νεόλυτον ἔλλυμα κακῆς ἀσπίδος, ἀρτοπόλιν.

Sed potius statuendum est primas syllabas vocis *νεό-λυτον* Ionum more coalescere, ut choriambus fiat. Anapaestus admissus est pro iambo in nomine proprio, si recte conjeci, in v. 1:

Ξανθῇ δέ γ' Εὐρυπύλῃ μέλει.

Ceterum versus ipsi non sunt inter se connexi: hinc syllabae brevi locus est in versu extremo, ut v. 3. et v. 4:

*Πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον, καλύμματ' ἐσφηνωμένα
Καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ὧσιν καὶ ψιλὸν περὶ.*

et v. 12:

Νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων, χρύσεια φορέων καθέρματα.

Etiam hiatum admissum esse reperies inter versum primum et secundum:

*Ξανθῇ δέ γ' Εὐρυπύλῃ μέλει
'Ο περιφόρητος Ἀρτέμων.*

Huic carmini subjeci ea, quae *tetrametris choriambicis catalecticis* scripta sunt, Fr. XX. et XXI: hi versus secundo loco jambicam habent dipodiam, quod genus metri non infrequens est apud comicos graecos, ut apud Aristoph. in *Amphiarao* Fr. XIV. et XV. apud Eupolim in *Assentatoribus* apud Athenaeum l. VI. p. 236. E. et in alio ejusdem poetae fragmento apud Scholiastam Aristoph. *Nub.* v. 96. et v. 179. quod ex ipsa *Assentatorum* fabula petatum esse alibi demonstrabo: sic autem constituendum puto:

*Δεξιόμενος δὲ Σωκράτης τὴν ἐπιδείξιν (αὐτοῦ),
Στησιχόρου πρὸς τὴν λύραν οἰνοχόην ἐκλεψεν.*

Sunt enim hi versus ex antistropha illius carminis, quod Athenaeus servavit, deprompti: praecipue enim in

parabasi eo metro comici usi esse videntur. Ceterum uterque Anacreontis versus legitimam habet caesuram post iambicam illam dipodiam: apud Eupolim modo in longiores modo in breviores articulos hic numerus divisus est: ut in illo carmine apud Athenaeum eo loco, quem modo memoravi, v. 4:

Ἀλλότριος τὰ πολλά, | μικρὸν δέ τι καμὸς αὐτοῦ.

Ita enim corrigo: et v. 5:

Ἰματῶ δέ μοι δὺ ἔστων | χαριέντε τούτῳ.

et v. 7. 8. et 9:

Εἰς ἀγοράν, ἐκεῖ δ', | ἐπειδὴν κατῖδω τιν' ἄνδρα
Ἥλιθιον, πλουτοῦντα δ', | εὐθὺς περὶ τοῦτον εἶμι.
Κἂν τι τύχη λέγων ὁ πλούταξ, | πάντ' αὐτοῦ ἐπαινώ.

et v. 12:

Μᾶζαν ἐπ' ἀλλόφυλον, | οὐ δεῖ χαρίεντα πολλά.

et v. 14. 15. et 16:

Οἶδα δ' Ἀκέστορ' αὐτό, | τὸν στιγματίαν παθόντα.
Σκῶμμα γὰρ εἶπ' ἀσελγές, | εἶτ' αὐτὸν ὁ παῖς θύραζε
Ἐξαγαγὼν ἔχοντα κλοιὸν | παρέδωκεν Οἰνεῦ.

Post collocavi Fr. XXII. quod constat ex *tetrametris choriambicis acatalecticis*, in quibus prima quaeque arsis primi choriambi in duas breves syllabas soluta est, quod Anacreontem in hoc uno tantum carmine fecisse Hephaestion p. 52. docet: Ἀνακρέων δὲ ἐπετήδευσε τὴν πρώτην συζυγίαν δι' ὅλου ἄσματος ἐκ τριβράχεος καὶ ἰάμβου ποιῆσαι, ὥς εἶναι κοινὴν λύσιν τῆς τε χοριαμβικῆς καὶ τῆς ἰαμβικῆς. Conferas etiam Plotium p. 2655: „Choriambicum Anacreontium tetrametrum catalecticum fit primi choriambi soluta prima syllaba longa in duas breves, ut sit pes primus ex tribrachy et iambo vel ex pyrrhichio et anapaesto, duobus mediis choriambis, quarto pede, id est novissimo, bacchio, ut:

Atavus eras dulce decus praesidiumque genti.“

Idem metrum Anacreonti recte restituisse mihi videor in Fr. XXIII. Eadem in hoc genere versus caesurae vicissitudo est, quae in aliis numeris choriambicis; in Fr. XXII. v. 2. habet legitimam caesuram in medio: ibidem versus 1. prius membrum latius progreditur:

Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπων | περὺγεςσι κούφαις.

sicut etiam in Fr. XXIII:

Ὑποπόλιον χρυσοφαέννον | περὺγων ἀήταις.

Ceterum, ut par est, jambicam dipodiam nusquam substituit choriambo.

Fr. XXIV. et XXV. videntur partes esse tetrametrorum choriambicorum catalecticorum ejus generis, cujus fuerunt Fr. XX. et XXI.

Deinceps posui versum (Fr. XXVI.), qui constat ex duobus choriambis et dactylico trimetro catalectico in syllabam: quod genus metri alibi vix reperiatur: nam quod legitur apud Marium Victorinum p. 2583: „Ergo erunt in versu tres choriambi, ultimus Bacchius a brevi incipiens: nam satis absone choriambo clauditur, meritoque Tetrameter catalecticus figuratur, ut:

Dum meus hic assiduo ardeat igne focus.“

Id, inquam, corruptum esse apparet.

Sequens fragmentum (XXVII.) constat ex duobus choriambis et ithyphallo, ita tamen ut secundi choriambi locum jambica dipodia obtineat.

Trimetro choriambico catalecto usum esse Anacreontem auctor est Hephaestio p. 52. exempli loco proponens Fr. XXVIII. Conferas etiam Servium in Centimetro p. 1822: „Anacreontium constat dimetro et amphibracho, ut est hoc:

Virgilius, Mantua quem creavit.“

Idem metrum bis restitui Anacreonti Fr. XXIX. et XXX. Et fortasse ex Anacreonte petitus est ille versus, qui legitur in Etymol. M. p. 513. 20: *Κιδαλία· οἶον·*

Κιδαλῆς κρηνίδος ἐπλανήθην.

Ἐκ Πινδάρου· χεῖρα Κιδαλῆς· εἰς τὴν χεῖρα αἰτιατικὴν, μὴ κινήσης ἐκθλίψει. Κιδαλία γάρ ἐστιν. Κρηνίδος autem correpta media syllaba dixisse videtur.

Pro primo choriambō posita est iambica dipodia Fr. XXX:

Οὐδ' ἀργυρῆ κω τότ' ἔλαμπε Πειθώ.

et Fr. XXIX. v. 2. ubi pro altero iambo positus est tribrachys:

Οἶνον, τρικύαθον κελέβην ἔχουσα.

Quod deinde posui Fr. XXXI. constat ex dimetro choriambico, quo numeri genere ita poeta usus esse videtur, ut eum tetrametris catalecticis aliisque longioribus versibus praeposuerit: quod Attilii Fortunatiani quoque verba confirmare videntur. Et in Fr. XXXII. ut ego constitui, hic versus copulatus est cum enneasyllabo Sapphico.

Sequens versus (Fr. XXXIII.) compositus est ex duobus choriambis et iambo: quod genus metri commemorat Plotius p. 2654: „Trimetrum acatalectum (brachycatalectum scripsisse videtur) etiam hoc modo, primis duobus choriambis, tertio iambo:

Carpe diem, quam minimum dolens.“

Quamquam hoc fragmentum etiam Asclepiadei pars esse potuerit, basi omitta.

Huic subjunxi versum (Fr. XXXIV.) qui constat e basi, duobus choriambis et una syllaba: quem versum grammatici hendecasyllabum vocant. Eo Anacreontem usum esse significat Servius in Centimetro

p. 1823: „Anacreontium constat trimetro catalecto, ut est hoc:

Curas mitificant dona Lyaei.“

Marius Victorinus p. 2534: „Trimetrum catalecticum Anacreontium ita:

Amor te meus o pulchra puella.“

Idem metri genus restitui Anacreonti Fr. XXXV, ubi in basi posuit iambum:

Ἔχον πυθμένας ἀγγειοσελλῶν.

Etiam Fr. LXXII. poterit ad eundem numerum revocari.

Hendecasyllabum, quem vulgo appellant, restitui Fr. XXXVI: quo numero Anacreontem usum esse satis docent grammaticorum testimonia, quae ibi adscripsi. Ad eundem numerum Fr. XXXVII. et Fr. XXXVIII. revocavi: sed in utroque additus est hendecasyllabo Glyconeus, pro basi anacrusin habens.

Secundus Anacreontis liber continebat ea carmina, quae *ionico numero* *) scripta erant, si recte conjeci criticos Alexandrinos in digerendis his carminibus metrorum habuisse rationem. Athenaeus enim L. XV. p. 671. E. e secundo libro Anacreontis duos tetrametros ionicos servavit. Idem liber in Etymologo Magno p. 713. 26 nominatur, ubi versus ex eo depromptus est trimeter ionicus. Item auctor Etymologi M. p. 593. 18. secundo libro Anacreontis utitur, respiciens Fr. LII. quod trimetros habet ionicos. Denique Ammonius p. 42. ed. Valken. servavit quaedam Anacreontis verba numero ionico adaptata ex secundo

---

*) Versibus autem ionicis usum esse Anacreontem testatur praeter alios Marius Victorinus L. III. p. 2367: „Cujus exemplum apud Horatium reperiēs, qui in hoc genere carminis Alcaeum secutus est. Et Anacreon lyricus et Euripidis tragicus et comici poetae reperti sunt hoc uti numero.“

libro, sed utrum dimetri sint an pars tetrametri vix discernere poteris. Dimetri autem ionici mihi videntur a grammaticis in tertium librum rejecti esse, siquidem carmen LXII. quod ex dimetris ionicis compositum est, ex eo libro petatum est, ut cognoscimus ex commentatore Cruquii ad Horat. Carm. I. 27. v. 1: „Sensus autem sumtus ex Anacreonte libro tertio: Ἄγε, δῶτε, μηκέθ' οὕτω πατάγω τε κάλαλητόν Σκυθικήν πόσιν παρ' οἴνῳ μελετῶμεν.“ Idem tradit Porphyrio ad eundem locum: „Ode προτρεπτική est ad hilaritatem, cujus sensus sumtus est ab Anacreonte in libro tertio.“

Et *tetrametrorum* quidem *acatalecticorum* quinque supersunt fragmenta XXXIX. — XLIII. Ex puris ionicis compositi sunt versus, qui leguntur Fr. XXXIX. et XL: sed longe frequentius videtur Anacreon fractis illis versibus usus esse, quorum impetus concitatus leniore ac placido ingressu trochaeorum temperatus fuit: antiquiores autem lyrici poetae praetulisse videntur in his versibus tetrametris puros ionicos, quo concitator atque volubilior esset numerus, ut est ille Alcaei versus apud Hephaest. p. 67: Ἀλκαίῳ δὲ πολλά, ὥσπερ καὶ τόδε.

Ἔμε δειλάν, ἔμε πασῶν κακοτάτων πεδέχουσιν.

Ad eundem tetrametrorum numerum revocavi venustissimum carmen (Fr. XLI.), quod vulgo male in dimetros divisum erat: sed vel sententiarum atque verborum compositio eam commendat digerendi rationem, quam ego institui. Etiam in Fr. XLII. et Fr. XLIII. restitui tetrametros ionicos. Utrum autem Anacreon in uno eodemque carmine versus et anaclomenos et ex integris ionicis compositos usurpaverit, an utrumque genus diligenter separaverit, ex istis carminum reliquiis non potest liquido explorari.

Incisionem tetrametri plerumque habent legitimam in medio versu: neque vero semper poeta istam membrorum aequalitatem servat, sed varie articulos format atque fingit: nam in Fr. XL. incisio facta est post primam arsin secundi pedis:

Καθαρή δ' ἐν κελέβῃ | πέντε τε καὶ τρεῖς ἀναχέουσιν.
et in Fr. XLII. versus 1. caesuram habet ante primam arsin tertii pedis, si recte illum locum restituui:

Ἐμὲ γὰρ λόγων ἐμῶν εἵνεκα | παῖδες ἂν φιλοῖεν.

Eademque incisio praeferenda esse videtur etiam in carminis XII. v. 2. 4. 5, etsi ibi vulgaris quoque locum habere potest:

*Χαρίεσσα δ' οὐκέθ' ἤβη πάρα, | γηραλέοι δ' ὀδόντες.
Λιὰ ταῦτ' ἀνασταλῶ θανά, | Τάρταρον δεδοικώς.
Ἄτδεω γὰρ ἐστὶ δεινὸς μυχός, | ἄργαλή δ' ἐς αὐτόν.*

Fragmentum XLIV. tetrametrum ionicum acatalectum esse, cui anacrusis longa praemissa est, existimo: nolim enim pro versu choriambico habere.

Carmen illud, quod in Smerdien scripsit, cujus tria supersunt fragmenta XLV. XLVI. et XLVII. tetrametris ionicis brachycatalecticis constabat, sed iis anaclomenis. Conferas etiam Marium Victorinum p. 2593: „Item ex Ionico ἀπὸ ἐλάσσονος et Paeone tertio et Ithyphallico sic:

Miserarum est nec amore nec furore tangi.“

Hi versus caesuram post primam arsin secundi pedis ionici habuisse videntur, ut est in Fr. XLV:

*Μεγάλῳ διῦτέ μ' Ἔρως | ἔκοψεν ὥστε χαλκεὺς
Πελέκει, χειμερὶν δ' | ἔλουσεν ἐν χαράδρῃ.*

et in Fr. XLVI:

Ἀπέκτειρας δ' ἀπαλῆς | κόμης ἄμωμον ἄνθος.

Nonnumquam tamen etiam alio loco hi versus incisi erant, si vere hunc retuli Fr. XLVII.

Trimetris ionicis acatalecticis Anacreontem usum esse constat ex Hephaestionis testimonio p. 69. vid. Fr. XLVIII. Idem metrum quinquies restitui Anacreonti Fr. XLIX. — LIII. Sunt autem versus illi partim ex integris ionicis, partim ex fractis compositi, videturque Anacreon utrumque numerorum genus conjunxisse, ut est in Fr. XLIX. (si haec recte in trimetrorum formam redegi):

Ἀγανῶς οἶά τε νεβρόν νεοθηλέα
Γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλης κεροέσσης
Ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

et in Fr. LI:

Μυθιῇται δ' ἀνὰ νήσῳ τριμερίστη
Διέπουσιν Σάμον, ἱρόν ἄστν Νυμφέων.

Ita autem ionicos temperavit trochaeis, ut si medio loco dipodia trochaica esset, inferret integrum pedem ionicum, ut est in Fr. XLVIII:

Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ'· οὐ γὰρ ἂν ἄλλη
Λύσις ἐκ πόνων γένοιτ' οὐδαμὰ τῶνδε.

et in Fr. XLIX. v. 2:

Γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλης κεροέσσης.

et in Fr. LIII. v. 1. et 2:

Ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων στεφανίσκους
Θέμενοι, θάλειαν ὀρτὴν ἀγάγωμεν.

Sed ibi jure suo tertium locum trochaica dipodia obtinet, ubi primo loco integer est ionicus, ut est in Fr. XLIX. v. 3:

Ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

et in Fr. LI:

Διέπουσιν Σάμον, ἱρόν ἄστν Νυμφέων.

et in Fr. LII:

Σικελὸν κότταβον ἀγκύλη δαίζων.

Trimetro catalectico (Fr. LIV.) usum esse Anacreontem docet Hephaestion p. 59, quem utrum con-

tinuum usurpaverit, an ita ut strophas ex integris trimetris compositas eo terminaverit, non liquet. Hoc metri genus Servius in Centimetro p. 1823 *) *Anacreontium* appellare videtur: „Anacreontium constat dimetro acatalecto, ut est hoc:

Fuge virgo, fuge munus Veneris.“

Sed haec corrupta esse manifestum est: nam non est hic dimeter, sed trimeter, non acatalecticis versus, sed catalecticis. Videtur igitur, scribendum esse: „Anacreontium constat dimetro acatalecto, ut est hoc:

* * * * *

Anacreontium constat trimetro catalecto, ut est hoc:

Fuge virgo, fuge munus Veneris.“

Quae quidem verba transtulit Servius, ut conjicio, ex aliquo ipsius Anacreontis versu, quem a graeco grammatico exempli loco propositum esse vidit: uti quod postea profert: „Sapphicum constat trimetro acatalecto, ut est hoc:

Sonat alta trabe fixus tibi nidus.“

id sumsit ex illo Sapphus carmine, cujus exordium fuit (Fr. LII):

Τί με Πανδιονὶς ὠραννὰ χελιδών;

Et hoc quidem in versu *munus Veneris* prorsus ita

*) Quod apud Servium praecedit: „Timocratium constat dimetro catalecto, ut est hoc:

Rosa Veneris specimen.“

id sic corrigendum est: „*Timocreontium* constat dimetro catalecto, ut est hoc:

Rosa veris specimen.“

Hoc enim metri genere usus erat Timocreon, ut cognoscimus ex Hephaestione p. 71: Τῷ δὲ καθαρῷ ἐφθημι-μερεῖ ὅλον ᾄσμα Τιμοκρέων συνέθηκεν.

Σικελὸς κομψὸς ἀνὴρ
Ποτὶ τὰν ματέρ' ἔφα.

dictum est, ut δῶρον Ἀφροδίτης in Anacreontis Fr. LXIX. v. 3:

Ἄλλ' ὅστις Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
Συμμίλογων ἑρατῆς μνήσεται εὐφροσύνης.

Similiter Hesiodus in Clypeo v. 46:

Παννύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι,
Τερόμενος δώροισι πολυχρύσου Ἀφροδίτης.

Homerus Hymno in Cererem v. 101:

Γρηῖ παλαιγενεῖ ἑναλλέγκιος, ἥτε τόκοιο
Εἰργηται, δώρων τε φιλοστεφάνου Ἀφροδίτης.

Theognis v. 1331:

Εἵποτε καὶ οὐ
Ἐξεῖς Κυπριογενοῦς δῶρον ἰοστεφάνου.

Ceterum semel pro ionico receptus est molossus Fr. LIV:

Διονύσου σαῦλαι Βασσαρίδες.

Nam quod in Fr. LI. v. 1. legebatur *μυθηταί*, id corruptum est pro *μυθιῆται*.

Tetrametri autem atque *trimetri ionici* sintne conjuncti una perpetuitate necne, ex iis carminum reliquiis, quae servatae sunt, non possumus conjicere.

Fragmentum LV, quod his subjunxi, constat ex jambica penthemimeri et dimetro ionico acatelecto, quo numeri genere non semel tragici usi sunt. Similem numerum mihiprehendisse visus sum in Fr. LVI. constat enim hic versus ex jambico dimetro hypercatalectico et ionico dimetro catalectico; neque enim credo haec in choriamborum formam redigenda esse. Non dispari numero usa est Sappho Fr. XXXII:

Γλυκεῖα μᾶτερ, οὔτοι δύναμαι χρέεην τὸν ἰσὸν
Πόθῳ δαμῆῖσα παιδὸς βραδινὰν δι' Ἀφροδίταν.

Tetrametrorum particulae videntur esse Fr. LVII. Fr. LVIII. et Fr. LIX.

Dimetros ionicos frequentissime usurpavit Anacreon, unde a grammaticis hoc genus metri *Anacreonticum*

appellatum est: ut a Servio p. 1823: „Anacreontium constat dimetro acatalecto.“ Item Terentianus Maurus p. 1246 (nam de hoc dimetro ionico intelligenda sunt, quae ibi dicuntur, non de hendecasyllabo):

Nunc divisio, quam loquemur edet
Metrum, quo memorant Anacreonta
Dulces composuisse cantilenas.
Hoc Petronius invenitur usus.
Musicum lyricum refert eundem
Consonantia verba cantitasse,
Et plures alii.

et quae sequuntur. Marius Victorinus p. 2601: „At id, quod versus superest:

Segetes meum laborem,

metrum erit Anacreontium: siquidem eo frequentissime usus sit, sed et apud nos plerique, inter quos Arbiter satyricon ita:

Triplici vides ut ortu
Triviae rotetur ignis,
Volucrique Phoebus axe
Rapidum pererret orbem.“

Attilius Fortunatianus p. 2671: „Reliqua pars hendecasyllabi:

Lepidum novum libellum,

Anacreonticon facit metrum octosyllabum jambicum ab anapaesto incipiens, quale est illud apud Lepidum:

Mea Vatiens amabo.“

et ibidem: „Catullus in Anacreontico:

Ades, inquit, o Cybebe.“

Dimetris autem scripta sunt Fr. LX — LXV. Utitur autem Anacreon in his carminibus fere fractis illis atque lenibus formis, ut indicat etiam Hephaestion p. 70: Τὸ δὲ δίμετρον (sic scripserat grammaticus)

ἀκατάληκτον κατὰ τὸν ἀνακλῶμενον χαρακτῆρα πολὺ παρὰ
τῷ Ἀνακρέοντι ἐστὶ (Fr. LX).

Παρὰ δὴν τε Πυθόμανδρον

Κατέδυν Ἔρωτα φεύγων.

At vero antiquiores lyrici dimetros ex integris ionicis
composuisse videntur, ut illi sunt Alcmanis apud He-
phaestionem p. 66: Καὶ ὅλα μὲν οὖν ᾠσματα γέγραπται
ἰωνικά, ὥς παρ' Ἀλκμᾶνι.

Ἑκατον μὲν Διὸς υἱόν.

Τάδε Μῶσαι κροκόπεπλοι.

Admodum raro Anacreon inserit versum, qui ex in-
tegris ionicis constat, ut est in Fr. LXII. v. 5:

Κυάθους, ὥς ἀνυβρισιτί.

et in eodem carmine v. 11:

Ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

et in Fr. LXV:

Ἀλλὰ πρόπινε

Ῥαδινοὺς, ὦ φίλε, μηρούς.

Versus autem singuli non sunt inter se vincti nec
continuati; hinc in extremo versu locus est syllabae
brevis, ut in illo versu, modo quem dixi:

Ἀλλὰ πρόπινε

Ῥαδινοὺς, ὦ φ. μ.

quare ne hiatum quidem refugit poeta, ut est in
Fr. LXXII. v. 5:

Κυάθους, ὥς ἀνυβρισιτί — Ἀνὰ δὴν τε βασσαρήσω.

Versibus ionicis subjunxi *dactylicos numeros*. Et
Tetrametris quidem *catalecticis* in disyllabum Ana-
creontem esse usum docet Hephaestio p. 39. et Plotius
p. 2638; duo hujus numeri supersunt versus, Fr.
LXVI. et Fr. LXVII: in posteriore locum primi dactyli
obtinet spondeus:

Μνᾶται δὴν τε φαλακρὸς Ἀλέξας.

Deinceps versibus *elegiacis* locum tribui: elegias enim Anacreontem scripsisse cognoscimus ex Meleagro I. v. 35. (T. I. p. 2. Antholog. ed. Jacobs.) qui haec de Anacreonte dicit:

Ἐν δ' αὖρ' Ἀνακρείοντα τὸ μὲν γλυκὺ κεῖνο μέλισμα
Νέκταρος, εἰς δ' ἐλέγους εὖσπορον ἀνθέμιον.

Et Suidas v. Ἀνακρέων dicit aperte eum elegos composuisse: Ἐγραψεν Ἑλεγεία καὶ ἰάμβους. et Eudocia in Villosioni Anecd. T. I. p. 60: Ἀνακρέων Τήιος λυρικός· ἔγραψεν Ἑλεγεία καὶ ἰάμβους. Hephaestion autem p. 11. ed. Gaisford. hexametrum ex Elegiis servavit: Καὶ παρ' Ἀνακρέοντι ἐν ἐλεγείαις (Fr. LXVIII).

Οὐδέ τι τοι πρὸς Θυμόν, ὅμως γε μὲν ὡς ἀδοιάστως·

Meo autem jure mihi videor ad elegos retulisse quatuor illos versus ab Athenaeo servatos (Fr. LXIX), quos epigramma esse falso homines docti opinati sunt. Duos pentametros restitui Anacreonti Fr. LXX. et Fr. LXXI. Verba quae leguntur Fr. LXXII. ex hexametro depromta videntur. In Fr. LXXIII. (nisi forte restituendus est hexameter, nolim enim hunc versum propter spondeum, quem in hoc numerorum genere diligentissime vitaverunt lyrici graeci, pro logaoedico habere:) est versus compositus ex tetrametro dactylico catalectico in disyllabum et dipodia trochaica:

Καλλίχομοι κοῦραι Διὸς ὠρχήσαντ' ἐλαφρῶς.

Atque versibus logaoedicis non abstinuit Anacreon: sic saepius usus est encomiologico versu, qui constat ex trimetro dactylico catalectico in disyllabum et trochaica dipodia, ut significat Hephaestion p. 90: Ἐνδοξόν ἐστι καὶ ἐπισύνθετον καὶ τὸ διπενθημιμερές, τὸ ἐγκωμιολογικὸν καλούμενον, ὅπερ ἐστὶν ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἰαμβικοῦ τοῦ ἴσου, ᾧ κέχρηται μὲν

καὶ Ἀλκαῖος ἐν ᾄσματι, οὗ ἡ ἀρχή — κέχρηται δὲ καὶ
 Ἀνακρέων ἐν πλείοσιν ᾄσμασιν.

Ὁρσόλοπος μὲν Ἀρης φιλέει μεναιχμαίν. (Fr. LXXIV.)

Et revocavi ad hunc numerum quatuor Anacreontis
 fragmenta LXXV — LXXVIII. Hujus metri nomen
 corruptum est apud Servium in Centimetro p. 1825:
 „Aenitologium constat dactylica et iambica penthe-
 mimeri, ut est hoc:

Carmina bella magis vellem sonare.“

Legendum enim est: *Encomiologicum*. Semel prior
 trochaeus solutus est in tribrachyn Fr. LXXVI:

Νῦν δ' ἀπὸ μὲν πόλεως στέφανος ὄλωλεν.

Versibus dactylicis subjunxi *trochaicos*: et *di-
 metro* quidem *trochaico acatalecto* Anacreontem usum
 esse Plotius dicit p. 2648: et in dimetros olim divi-
 sum fuit pulerum illud carmen, quod legitur Fr.
 LXXIX. sed ego illud ita disposui, ut essent tetra-
 metri. Ita unaquaeque stropha constat tetrametro
 acatalecto et catalecto: quam divisionem omni carmini
 accommodatissimam esse facile quilibet intelliget. Et
 tetrametros acatalectos usurpasse Anacreontem docet
 Hephaestion p. 36. exempli loco proponens Fr. LXXX.
 et Servius in Centimetro p. 1820. Eundem numerum
 restitui in Fr. LXXXII. Tetrametrum autem cata-
 lecticum revocavi in Fr. LXXXI. Tetrametros cata-
 lecticos continuavisse videtur in Fr. CXXXII. si recte
 illud constitui. Verba, quae leguntur Fr. LXXXIII.
 ex tetrametro trochaico petita sunt, si satis recte
 emendavi.

Subsequuntur denique versus *iambici*: in *tetra-
 metrum acatalecticum* redegisti ea verba, quae legun-
 tur Fr. LXXXIV: quo numero alii quoque lyrici,
 ut Alcaeus, usi sunt. Iambos autem scripsisse Ana-

creontem docet Suidas v. Ἀνακρέων· — ἔγραψεν ἐλεγεία καὶ ἰάμβους, Ἰάδι πάντα διαλέκτω — καὶ συνέγραψε παροϊνιά τε μέλη καὶ ἰάμβους καὶ τὰ καλούμενα Ἀνακρέοντεια. Eudocia in Villos. Anec. T. I. p. 60: Ἀνακρέων Τῆμος λυρικός ἔγραψεν ἐλεγεία καὶ ἰάμβους. Etiam auctor Etymologi Magni p. 523. 10. Anacreontis iambos commemorat: Ἰνεται κνύζα· ὥς παρ' Ἀνακρέοντι ἐν Ἰάμβῳ (Fr. LXXXVII).

Κρῖζη τις ἥδη καὶ πέπειρα γένομαι

Σὴν διὰ μαργοσύνην.

Et duo continui *trimetri iambici* leguntur in Fr. LXXXV: alius, si is est Anacreontis, Fr. LXXXVI. Saepius trimetris epodos adjunxisse videtur, sic in Fr. LXXXVII. trimetro jambico subjecit versum trimetrum dactylicum catalecticum in syllabam, et in Fr. LXXXVIII. trimetrum consequitur ithyphallicus versus.

Trimetrum hypercatalecticum Anacreontium nuncupat Servius in Centimetro p. 1918: „Anacreontium constat trimetro hypercatalecto, ut est hoc:

Amor puellae pectus improbae fatigat.“

Sed in reliquiis carminum nullum hujus numeri vestigium reperies; et si eo fuerit usus Anacreon, non pro iambico est habendus, sed potius pro trochaico, cui anacursis praemissa est.

Maxime autem Anacreon *dimetros acatalecticos* frequentavisse videtur, unde hoc genus metri a grammaticis, ut ab Hephaestione p. 29. Scholiasta Aristoph. Equit. v. 766. et Plut. v. 253. *Anacreontium* appellatur: huic numero adaptata sunt Fr. LXXXIX. et Fr. XC. Versus ipsi utrum inter se conjuncti fuerint an vinculo continuo liberi, ex paucis reliquiis non licet cognoscere: sed probabile est, non consociatos fuisse. Ab hoc versuum genere non differt id, quod legitur Fr. XCI, nisi quod ibi anacrusis est geminata,

quo vehementior et concitator numerus decurrat, quod carminis argumento accomodatissimum est: et hic quidem singuli versus non erant vincti inter se. Solutiones more lyricorum poetarum fugisse videtur: semel pro jambo dactylum positum reperies Fr. XC. v. 3:

Σὺν Γαστροδῶρῃ παραχύδην.

semel autem tribrachyn Fr. XCI. v. 2:

Ὅχάριοι χεῖρα τιθέμεναι.

Dimetros catalecticos Grammatici *Anacreontios* appellant, sed non credo quemquam veterum poetarum lyricorum his versibus continuatis usum esse: et Fr. XCII, quod Anacreontis esse Hephaestionis verba parum probant, huic poetae abjudicandum esse censeo.

Dimetros brachycatalectos usurpavisse Anacreontem Servius in Centimetro p. 1818 indicat: „Anacreontium constat dimetro brachycatalecto, ut est hoc:

Ajax furit dolens.“

Et revocavi ad hunc numerum Fr. XCIII.

Versuum choliamborum vestigia quaedam mihi videor animadvertisse in Fr. XCVIII. et CIII.

Versus ex geminata jambica penthemimeri compositi leguntur in Fr. XCIV. si vere illa verba emendavi: quamquam etiam ita compositi esse possunt, ut constant ex jambica dipodia et ithyphallico. Grammatici hoc metri genus Praxillium dicunt. Plotius p. 2657: „Antispastum dimetrum brachycatalectum Praxillium fit hippio tribus trochaeis,

Trahuntque nunc machinae carinas.

Hoc etiam Ithyphallicum antispasticum nuncupant.“ Simillimum numerum, nisi quod ibi anacrusis geminata est, Rufinus p. 2727. *Anacreontium* appellat: „Anacreontius:

Miseri invidi vivimus scientes.

Recipit pyrrhichium, chorium, spondeum, brachysyllabum anapaestum: primus semper est Pyrrhichius.“

Denique in Fr. XCV. versus sunt ex duobus anapaestis et ithyphallo compositi: anapaesti loco etiam spondeus recipitur, ut est in v. 2:

Τοὺς μὲν ῥόδινους, τὸν δὲ Ναυκρατίτην.

Non raro autem anapaesti cum ithyphallo copulantur: conferas Terentianum Maurum v. 1839:

Alias tamen haec eadem pars

Quoties Ithyphallicon addit,

Metrum sibi tale fit unum:

Mea tibia dicere versus destitit Latinos.

Jam dudum saucia cura deserit pudorem.

Priamique evertere gentem fata jam parabant.

Jam vero ex his apparet Anacreontem fere idem numeri genus iteravisse atque continuavisse, sive, ut grammatici appellant, carmina *κατὰ σίλχον* composuisse, ut sunt ionica, alia; stropharum autem rario-rem usum fuisse. Anacreon vero si quando strophis usus esse reperitur, carmina monostrophica composuit: ut docet Hephaestio p. 122: *Μονοστροφικὰ μὲν οὖν εἰσὶν, ὅσα ὑπὸ μιᾶς στροφῆς καταμετρεῖται καθάπερ τὰ Ἀλκαίου καὶ τὰ Σαπφούς καὶ ἔτι τὰ Ἀνακρέοντος.* et p. 134: *Καὶ μάλιστα εἶωθεν ὁ ἀστερίσκος τίθεσθαι, ἐὰν ἐτερόμετρον ἢ τὸ ᾄσμα τὸ ἐξῆς· ὃ καὶ μᾶλλον ἐπὶ τῶν ποιημάτων τῶν μονοστροφικῶν γίνεται Σαπφούς τε καὶ Ἀνακρέοντος καὶ Ἀλκαίου.* Sed illae ipsae strophae in eodem carmine usque repetitae non erant magno ambitu, sed ex paucis fere versibus articulisque compositae. Nam quod Dionysius Halicarnassensis de composit. verbor. c. 19. p. 262. ed. Schaef. dicit antiquos lyricos Alcaeum et Sappho minutioribus strophis usos esse: *Οἱ μὲν οὖν ἀρχαῖοι μελοποιοί, λέγω δὲ Ἀλκαῖόν τε καὶ Σαπφώ, μικρὰς ἐποιοῦντο στροφάς, ὥστε ἐν ὀλίγοις*

τοῖς κώλοις οὐ πολλάς εἰσῆγον τὰς μεταβολάς, ἐπωδοῖς τε πάνν ἐχρῶντο ὀλίγαις. id etiam ad Anacreontem referendum est. Et consentaneum est Anacreontem strophas ex paucis membris articulisque composuisse, quales materia instituta requirebat, a qua strophae longioris ambitus et ob id ipsum argumento gravi ac severo aptiores abhorrebant, ita quidem ut ad similitudinem carminum epodicorum proxime accederent. Strophae ipsae simplicis erant compositionis, nec magna versuum varietate insignes: videmus enim plerumque ejusdem numeri species easdem aut certe cognati repetitas esse: singulae autem partes stropharum atque articuli in aliis carminibus inter se nexi atque una perpetuitate conjuncti sunt, in aliis non. Ita Anacreon ex versibus Glyconeis strophas sic componit, ut ordinem ex duobus tribusve Glyconeis compositum Pherecrateo terminaverit. Non dissimili ratione strophae carminis XIX. compositae sunt: binis enim tetrametris choriambicis acatalecticis subjungitur dimeter jambicus acatalectus, qui numerus aptissime cum illo consociatur: jambis enim ipsos choriambos poeta moderatus erat; hoc modo:

*Πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεῖς αὐχένα, πολλὰ δ' ἐν τροχῷ,
Πολλὰ δὲ νῶτον σκεπτήνῃ μάστιγι θωμιχθεῖς, κόμην
Πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος.*

In carmine LXXIX. quaeque strophae constat ex tetrametro trochaico acatalecto et catalecto, ut est in exordio:

*Πῶλε Θρηκήη, τί δὴ με λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα
Νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δέ μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν;*

In Fr. XXXVII. et XXXVIII. si recte constitui, Glyconeus cum hendecasyllabo consociatus est, ut est illud:

*Πλετὰς δ' ὑποθυμίδας
Περὶ στήθεσι λωπύνας ἔθεντο.*

Et similiter Glyconeus proodi loco conjungitur cum versu ejusdem fere numeri, sed longiore in Fr. XVII. et XVIII. ut est in illo:

Ἀρθεῖς δὴντ' ἀπὸ Λευκάδος

Πέτρης ἐς πολὺν κῦμα κολυμβῶ μεθύων ξρωτι.

Et dimeter choriambicus catalectus praemissus est eneasyllabo Sapphico Fr. XXXII:

Ἰπποθόρον δὲ Μυσοῖ

Εὐρεῖν μῦξιν ὄνων πρὸς ἵππους.

Epodis usus est Anacreon aliquoties Archilochi more, ut Fr. LXXXVII:

Κνῆξ τις ἤδη καὶ πέπειρα γίνομαι

Σὴν διὰ μαργοσύνην.

et in Fr. LXXXVIII:

Κοῦ μοκλὸν ἐν θύρῃσι διξῆσιν βαλὼν

Ἦσυχος καθεύδει.

Omnem autem orationem ita stropharum formis vincit atque includit, ut numero absoluto etiam sententia ipsa terminetur, si a paucis quibusdam locis discesseris, ut a Fr. XIX. v. 5:

Πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον, καλύμματ' ἔσφηκωμένα,

Καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ὥσ', καὶ ψιλὸν περὶ

Πλευρῇσι * * * βοός,

Νεόλυτον εἶλυμα κακῆς ἀσπίδος.

et quae sequuntur.

Jam vero Anacreontem eos modos carminibus adaptavisse, qui propter insignem dulcedinem atque lenitatem et aures voluptate replerent, et animos delinirent, non obscure significat Aristophanes in Thesmophoriazasis v. 161:

Σκέψαι δ' ὅτι

Ἰβυκος ξεῖνος κἀνακρέων ὁ Τήιος

Κἀλκαῖος, οἵπερ ἀρμονίαν ἐχύμισαν,

Ἐμυτροφόρουν τε καὶ διεκλῶντ' Ἰωνικῶς.

Consentaneum autem est poetam non iisdem numeris omnia carmina vinxisse, sed sagacissime vidit, quod genus quoque loco requireretur, qui modus institutae sententiae convenientissimus esset. Tribus autem harmoniis usum esse Anacreontem Athenaeus L. XIV. p. 635. C. Posidonio auctore refert: Διακοροῦσι δὲ ἔνιοι ἔπως τῆς μαγάδιδος οὐκ οὔσης κατὰ Ἀνακρέοντα, ὅψε γάρ ποτε τὰ πολύχορδα ὀφθῆναι, μνημονεύων αὐτῆς ὁ Ἀνακρέων λέγει·

Ψάλλω δ' εἴκοσι
Χορδαῖσιν μάγαδις ἔχων,
ὦ Λεύκασπι.

Καὶ ὁ μὲν Ποσειδώνιος φησι τριῶν μελωδιῶν αὐτὸν μνημονεύειν Φρυγίου τε καὶ Δωρίου καὶ Λυδίου· ταύταις γὰρ μόναις τὸν Ἀνακρέοντα κεχρησθαι.

Quamquam autem difficillimum et periculosissimum est in reliquiis carminum tam brevibus tamque exiguis judicare, quos modos iis carminibus poeta adhibuerit, supersunt tamen, ut ego quidem existimo, quaedam vestigia, quibus insistens indagare possis rem illam obscuram et difficilem.

Et Lydia quidem melodia non dubito quin moderata sit ea carmina, quae numero Glyconeo alligata sunt. Lydius modus acutus ille quidem et canorus, sed simul tener, placidus ac remissus est: huic autem numerus Glyconeus, ut est natura simillimus, ita proprius est. Et ob sedatum illum motum Lydia harmonia precibus et obtestationibus Deorum inprimis est accomodata: Deos enim mente agitata atque inquieta venerari nefas est: hinc nomi huic harmoniae alligati erant, ut docet Proclus in Chrestomathia p. 383. ed. Gaisford: Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ταῖς ἁρμονίαις οἰκείαις ἐκίτερος χρηταί· ὁ μὲν γάρ τὸν Φρύγιον καὶ Ἰποφρύγιον ἁρμόζεται· ὁ νόμος δὲ τῷ συστήματι τῷ τῶν κιθαρωδῶν

Αυδίου. Aptissime igitur Anacreon carmina I. et II, quae preces in Dianam et Bacchum continent, hac melodia revinxerit: sed eadem, quia feminea et tenera est, accomodatissima est amoris calori praedicando: id autem fere est argumentum eorum carminum, quae ad numerum Glyconeum sunt conformata. Eademque harmonia, si in his carminibus fuit usitata, etiam in Fr. XVI. locum obtinuerit necesse est: Priapeium enim metrum cum iisdem numeris, quibus Glyconeum, constet, eandem sumit melodiam, praesertim si illam sententia instituta requirat. Sed sunt etiam quaedam in his ipsis carminibus, quae confirmant opinionem, ea Lydiae harmoniae fuisse aptata. In Fr. V. enim poeta dicit, si recte illud emendavi:

Ψάλλω δ' εἴκοσι *Αυδίην*
 Χορδαῖσιν μαγάδην ἔχων,
 Ὡς Λεύκασπι, σὺ δ' ἡβᾶς.

et in Fr. XVI:

Ἠρίστησα μὲν ἱεροῦ λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς,
 Οἶνον δ' ἐξέπιον κάδον, νῦν δ' ἀβρῶς ἐροέσσαν
 Ψάλλω πεκτίδα τῇ φέλλῃ κομᾶζον παῖδι ἀβρῇ.

Jam vero magadis atque pectis non differebant, ut Aristoxenus atque Menaechmus, auctores locupletes, tradunt apud Athenaeum L. XIV. p. 635. E: Πεκτίς δὲ καὶ μάγαδις ταῦτόν, καθά φησιν ὁ Ἀριστοῦξενος καὶ Μέναιχμος ὁ Σικυώνιος ἐν τῇ περὶ τεχνιτῶν. quamquam alii ut Diogenes tragicus apud Athenaeum L. XIV. p. 636. A. utrumque instrumentum distinxerunt: sed huic minus auctoritatis tribuerim: Phillidis autem Delii locus, quo utitur Athenaeus ibidem, ut demonstret diversa fuisse, nihil prorsus probat. Magadis autem et pectis a Lydis si non inventae, at certe potissimum usurpatae sunt, ut etiam Diogenes tragicus eo loco, quem modo dixi, significat:

Κλύω δὲ Λυδάς Βακτρίας τε παρθένους
 Ποταμῷ παροίκους Ἀλυῖ, Τιωλλαν θεὸν
 Λαφρόσκιον κατ' ἄλσος Ἀρτεμιν σέβειν·
 Ψαλμοῖς τριγώνων πηκτίδων ἀντιζύγοις
 Ὀλκοῖς κρεκούσας μάγαδιν, ἔνθα Περσικῷ
 Νόμῳ ξενωθεὶς αὐλὸς ὁμονοεῖ χοροῖς.

Conferas etiam ea, quae dicentur ad Fr. V. Jam vero Lydos magadidi et pectidi modos domesticos, non peregrinos aut aliunde ascitos admovisse consentaneum est: et quoniam illae acutum et canorum sonum reddebant, Lydia harmonia sola iis conveniebat. Id quod vel Telestes confirmat apud Athenaeum L. XIV. p. 625. E: Τὴν δὲ Φρυγιστὶ καὶ τὴν Λυδιστὶ παρὰ τῶν βαρβάρων οὔσας γνωσθῆναι τοῖς Ἕλλησιν ἀπὸ τῶν σὺν Πέλοπι κατελθόντων εἰς τὴν Πελοπόννησον Φρυγῶν καὶ Λυδῶν· Λυδοὶ μὲν γὰρ αὐτῷ συνηκολούθησαν διὰ τὸ τὴν Σίπυλον εἶναι τῆς Λυδίας. Φρύγες δὲ οὐχ ὅτι ὁμοτέρονες τοῖς Λυδοῖς εἰσιν, ἀλλ' ὅτι καὶ αὐτῶν ἤρχεν ὁ Τάνταλος. Ἴδοις δ' ἂν καὶ τῆς Πελοποννήσου πανταχοῦ, μάλιστα δὲ ἐν Λακεδαιμόνι χώματα μεγάλα, ἃ καλοῦσιν τάφους τῶν μετὰ Πέλοπος Φρυγῶν. Μαθεῖν οὖν τὰς ἁρμονίας ταύτας τοὺς Ἕλληνας παρὰ τούτων· διὸ καὶ Τελέστης ὁ Σελινούντιος ἔφη·

Πρῶτοι παρὰ κρατῆρας Ἑλλάνων ἐν αὐλοῖς
 Συνοπαδοὶ Πέλοπος ματρὸς ὀρείας
 Φρύγιον ἄεισαν νόμον.
 Τοὶ δ' ὀξυφώναις πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον
 Λύδιον ὕμνον.

Anacreon autem cum in his carminibus dicat se pectide et magadide canere, non obscure significat Lydia se melodia usum esse: nec video, quae alia aptior his numeris potuerit adhiberi.

Neque negaverim maximam partem reliquorum carminum, quae numero choriambico sunt composita, ad eundem modum conformata esse.

Phrygia vero harmonia, ut conjicio, Anacreon usus est in carminibus ionicis: haec enim, quoniam concitator est flebilisque, bacchici quid atque fanatici spirat; et propterea accomodatissima est huic numero, qui et ipse est volubilis, atque ob id aptissimus ad animos furore quodam instigandos. Phrygibus autem numerum ionicum usitatissimum fuisse vel galliambi illi documento sunt. Et scite Telestes, ubi de Phrygio modo loquitur, ejus vim ac naturam iis expressit numeris, qui illi proprii fuerunt:

*Συνοπαδοὶ Πέλοπος ματρὸς ὀρείας
Φρύγιον ἄεισαν νόμον.*

Anacreontis autem carmina illa ionicis numeris formata atque inclusa indoli Phrygiae harmoniae praeclare conveniunt: in his enim poeta Veneris vi victus et Bacchi impetu elatus, lusibus amatoriiis et compositionibus indulget, in his furore quodam abreptus modo tanta hilaritate diffusus est, tanta laetitia exultat, ut nihil supra esse possit, modo abjectus, moerens, miserans, eo desperationis adductus est, ut sola mors ei votum sit.

Carmina vero Trochaica, utrum ad Doricam an ad Phrygiam harmoniam fuerint conformata, dubitari possit. Sed carmen LXXIX. nisi prorsus fallor, Phrygiam habet harmoniam; numeri enim propter constantem trochaeorum integrorum usum minus sunt graves et magis concitati atque volubiles, quam severitati Doricae harmoniae convenit. Hoc autem molliores atque humiliores numeri sunt, quoniam eam aequalitatem incisionis in hoc carmine observat poeta, ut singuli versus in duo paria membra divisa sint: quod ad comicam levitatem quam proxime accedit, abhorret a gravi Dorii modi lege. Sed Phrygia melodia num fuerit etiam in eo carmine, e quo petatum est

Fr. LXXX, dubitari poterit: hic enim versus non est dissectus in aequales articulos:

Κλῦθί μεν γέροντος εὐέθειρε χρυσόπεπλε κόρυα.

pariterque ambigo de sequente fragmento LXXXI: hic enim trochaeis spondei immixti sunt:

Εὐτε σοὶ λευκαὶ μελαίναις ἀναμεμίζονται τρίχες.

Phrygibus autem numerum trochaicum usitatissimum fuisse, jam ex eo apparet, quod ionicorum impetum trochaeis temperare solebant. Id confirmat Plutarchus quoque in Amatorio c. 15: *Ταυτὶ δὲ τὰ βαρκικὰ καὶ χορυβαντικὰ σκισητήματα, τὸν ῥυθμὸν μεταβάλλοντες ἐκ τροχαίου καὶ τὸ μέλος ἐκ Φρυγίου προαῦνοῦσι καὶ καταπαύουσι.* Idem significat Jon tragicus apud Athenaeum L. IV. p. 185. A: *Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ Φοίνικι ὁ αὐτὸς Ἴων φησὶν· „Ἐκτυπον ἄγων βαρὺν αὐλὸν τρέχοντι ῥυθμῷ.“ οὕτω λέγων τῷ Φρυγίῳ· βαρὺς γάρ οὗτος. Τρέχοντα enim ῥυθμὸν appellat trochaicum numerum, quia volubilis atque velox est. Pulchre igitur Telestes eo loco, quem supra indicavi, indolem Phrygii modi depinxit:*

Συνοπαδοὶ Πέλοπος ματρὸς ὀρείας

Φρύγιον ἄεισαν νόμον.

nam et ionico et trochaico numero adaptari solebat. Sed Anacreontis Fr. LXXXII:

Ἐν μελαμφύλλῳ δάφνῃα χλωρᾷ τ' ἐλαίᾳ τανταλίζει.

plane diversi modi esse facile quilibet intelliget: nam et volubilitas atque concitatus impetus trochaeorum procero spondeorum incessu retardatus, et cum versus non in duo aequalia membra divisus sit, levitas illa imminuta est; denique verborum formae non sunt laeves atque suaves, quales delicatae linguae Jonum conveniunt, sed asperiores atque vastiores, quas Dorienses amabant. Hoc igitur carmen quin ad Doricam harmoniam conformatum fuerit, non dubito.

Doricam denique Harmoniam mihi videor deprehendisse in iis carminibus, quae dactylici sunt numeri: ut est in Fr. LVI:

Ἀδυμελὲς χαρίεσσα χελιδοῖ.

Ea enim his numeris inest gravitas, ea severitas, ut nisi ad hanc melodiam non potuerint componi. Atque etiam carmina logaoedica, etsi hic numerus eo, quod trochaeis terminatur, aliquantum emollitur et de statario remittit, eidem modo Dorico alligata fuisse videntur: ut Fr. LXXIV:

Ὅρσόλοπος μὲν Ἄρης φιλέει μεναιχμῶν.

Atque videmus Anacreontem in his versibus etiam verborum formas Doricas, sed cum temperamento, admiscuisse Ionicis. Huc accedit, quod argumentum et sententiae horum carminum, quantum quidem ex reliquiis exiguis colligere possumus, non fuerunt leves et voluptariae, sed severiores et grandiores.

Anacreontem autem cum Teo, urbe Joniae oriundus sit, consentaneum est ea dialecto usum esse, quae popularium ore terebatur: atque Suidas in v. *Ἀνακρέων* id confirmat: *Ἐγραψεν ἐλεγεῖα καὶ ἰάμβους Ἰάδι πάντα διαλέκτῳ*: et quae Suidam, ut solet, sequitur Eudocia in Villoisoni Anecd. T. I. p. 60. Ei autem materiae, quam poeta tractavit, non fuit quaequam Graecae linguae dialectus accomodatior, quam Ionica, quae quam maxime laevis et expolita est, quidquid asperius sonat, fugiens. Jones autem ut origine multum inter se differebant, ut alii aliis in locis habitabant, et ob haec ipsa diversi ingenio erant, ita non omnes eodem genere linguae usi sunt. Et Herodotus quidem L. I. c. 142. quatuor Ionicae dialecti species recenset: *Γλῶσσαν δὲ οὐ τὴν αὐτὴν οὗτοι νενομίκασι, ἀλλὰ τρόπους τέσσαρας παραγωγέων· Μίλητος μὲν αὐτῶν πρώτη κέεται πρὸς μεσαμβρίην· μετὰ δὲ Μυοῦς τε καὶ Πριήνη· αὗται*

μὲν ἐν τῇ Καρίῃ κατοίκηνται, κατὰ ταῦτὰ διαλεγόμεναί
 σφι. αἶδε δὲ ἐν τῇ Λυδίῃ· Ἐφεσος, Κολοφών, Λέβεδος,
 Τέως, Κλαζομεναί, Φώκαια· αὗται δὲ αἱ πόλεις τῇσι
 πρότερον λεχθείησι ὁμολογέουσι κατὰ γλῶσσαν οὐδέν,
 σφίσι δὲ ὁμοφωνέουσι. ἔτι δὲ τρεῖς ὑπόλοιποι Ἰάδες πό-
 λεις, τῶν αἱ δύο μὲν νήσους οἰκέαται Σάμον τε καὶ Χίον,
 ἡ δὲ μία ἐν τῇ ἡπείρῳ ἴδρυται, Ἐρυθραί· Χῖοι μὲν νυν
 καὶ Ἐρυθραῖοι κατὰ ταῦτὸ διαλέγονται, Σάμιοι δὲ ἐπ'
 ἑωυτῶν μοῦνοι· οὗτοι χαρακτηρὲς γλώσσης τέσσαρες γίνον-
 ται. Anacreontem autem existimo eo potissimum ge-
 nere usum esse, quod Teiis popularibus suis proprium
 fuit. Quamquam autem quae harum varietatum na-
 tura atque indoles fuerit, parum nobis cognitum est,
 non tamen puto me a vero prorsus aberrare, si illud
 genus, quo utebantur eae urbes, quae in Lydia con-
 ditae erant, prae ceteris lene atque expoliturum fuisse
 existimem. Sed aliquid ad poetae dialectum confor-
 mandam contulisse videtur etiam Samus, ubi diu
 commoratus est et plurima carmina composuit: quae
 opinio confirmatur quodammodo iis, quae leguntur
 in Etymol. M. 259. 28: Δεύνυσος· ὁ Διόνυσος. Ἀνα-
 κρέων· Πολλὰ δ' ἐρίβρομον Δεύνυσον· τοῦ ἱ τραπέντος εἰς
 ἑ γίγνεται Δεόνυσος· οὕτω γὰρ Σάμιοι προφέρουσι·
 καὶ συναιρέσει Δεύνυσος, ὡς Θεόδωτος Θεύδοτος. Et ean-
 dem formam restitui Anacreonti Fr. II. v. 10:

Τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτ',

ὦ Δεύνυσε, δέχεσθαι.

Samiorum autem dialectus asperior et incultior fuisse
 videtur.

Jam vero etiam ipsae carminum reliquiae satis
 superque docent Anacreontem iis verbis et verborum
 formis usum esse, quae Jonibus propriae erant. Ita
 Fr. VII. v. 1. μεῖς dicit pro μήν; Fr. IV. v. 2. δίζη-
 μαι; Fr. XXIV. ἡγανον pro τήγανον vel τάγηνον; ita

epicorum more Fr. I. v. 8. πολήτης dicit, cui suppar est, quod legitur in Fr. LI. v. 1: μυθήτης; Fr. XLIV. ἀστραγάλαι legitur, quod Ionicum esse grammatici perhibent, supra tamen Fr. XIX. v. 4. ἀστραγάλους genere masculino dicit; Fr. VII. v. 3. ἰδὲ usu epicorum adhibet, si recte emendavi. Et sic aliae quaedam formae leguntur in his reliquiis, quae non tam uni alicui dialecto propriae sunt, sed a poetis maxime usurpantur, quia vel a numeri lege requiruntur vel a quotidiano sermone recedunt, et ob id ipsum splendorem quendam orationi conciliant; ut quod restitui Fr. LXX. αἰητός; et Fr. IX. v. 2. κόϊλος, si vere conjeci: et Fr. XV. v. 3. ποικιλοσάμβαλος a Seidlerio restitutum. Jonibus usitatissimum est quod Fr. XXXIX. v. 1. restitui ἐπεὶ τε. Quidquid autem asperum et duriusculum est vitat, ut solent Jones: dicit igitur μοκλὼν pro μοχλὼν Fr. LXXXVIII. v. 1. et ἐπίστιος pro ἐφέστιος Fr. XC. v. 4: nec dissimile est ἰρωστί, (spiritum enim lenem Hesychii quamvis corrupta lectio commendat,) Fr. CXVIII; sed Fr. LII. v. 2. ἱερὸν vel potius ἱρόν. Non tamen dixit κιθών, sed ut vulgo χιτών Fr. LVIII: et δέχεσθαι in Fr. II. v. 11. non δέκεσθαι. Pro ὅπως legitur Fr. LXII. v. 2. ὅκως, et similiter Fr. XXX. κὼ a me restitutum est, et Fr. I. v. 4. κού, nisi falsus sum conjectura: sed in Fr. LXXXVI. ποτέ legitur, si tamen ille versus Anacreontis est. Pro εἰς Anacreon semper ἐς dixisse videtur, ut est in Fr. XVII. v. 2. Fr. XVIII. v. 2. Fr. XXXI. et ἐσκαθορᾶν quod e conjectura rescripsi, Fr. I. v. 6. Pro ἔνεγκον legitur ἔνεικον Fr. LXI. v. 3. Μοῦνος dicit pro μόνος Fr. LXXXV. v. 2. Pro $\bar{a}$ ponit $\bar{\eta}$ cum alias more Jonum (ut Fr. XCIII. v. 1: λίην. Fr. XLI. v. 1: κάρη) tum in Fr. XXV. ubi καλλιλαμπέτη dicit pro καλλιλαμπέτα, numero illam formam requirente.

Dativus pluralis terminatur in $\overline{\eta\epsilon}$, ut est Fr. I. 5. $\delta\acute{\iota}\nu\eta\varsigma$, et Fr. XLIX. v. 2. $\acute{\upsilon}\lambda\eta\varsigma$, si recte illos versus constitui: at vero Fr. XXII. v. 1: $\kappa\acute{o}\upsilon\phi\alpha\iota\varsigma$ legitur, Fr. LXXX: $\mu\epsilon\lambda\alpha\acute{\iota}\nu\alpha\iota\varsigma$, et Fr. LXIV. v. 2: $\mu\acute{\iota}\tau\rho\alpha\iota\varsigma$, si hoc carmen Anacreontis est. Sed $\pi\lambda\epsilon\upsilon\rho\eta\sigma\iota$ legitur in Fr. XIX. v. 5. et $\theta\acute{\upsilon}\rho\eta\sigma\iota$ $\delta\iota\zeta\eta\sigma\iota\nu$ in Fr. LXXXVIII. v. 1. Semel genitivum in $\overline{o\iota o}$ terminatum reperies Fr. XCI. v. 2. Ἐξύνηκεν dixit pro $\sigma\upsilon\nu\eta\kappa\epsilon\nu$ Fr. CXVI: cui non dissimile est quod restitui Fr. LXXVIII. v. 3: $\mu\epsilon\mu\epsilon-\theta\acute{\epsilon}\iota\kappa\alpha\sigma\iota$: conferas etiam Fr. CV. ubi $\acute{\rho}\epsilon\rho\alpha\pi\iota\sigma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\varsigma$ legitur. Μεῦ pro $\mu\omicron\upsilon$ dictum est Fr. LXXX: $\tau\omicron\iota$ pro $\sigma\omicron\iota$ legitur Fr. LXXIX. v. 3. sed $\sigma\omicron\iota$, ut conjicio, Fr. LXXXI. Ἡμῖν pro $\eta\mu\acute{\iota}\nu$ restitutum est in Fr. LXI. v. 2. Fr. LXII. v. 1. et Fr. LXXVII: conferas Apollonium de pronomine p. 353. A: $\text{Ἡμῖν Ἰωνες, ἧ καὶ Ἀττικοί· τὸ ἐγκλινόμενον παρ' Ἰωσι συστέλλει τὸ ἰ· σημειῶδες καθὸ αἱ ἐγκλινόμεναι τὸν αὐτὸν χρόνον φυλάττουσι ταῖς ὀρθοτονοῦμέναις.}$ — Pro $\tilde{\omega}$ in Fr. LXXXIV. revocavi $\tau\tilde{\omega}$: in eodem versu $\kappa\epsilon\acute{\iota}\nu\omicron\varsigma$ legitur; sed $\theta\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota$ recte Porsonus mutavit in $\acute{\epsilon}\theta\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota$ Fr. XXII. v. 2.

Veteres autem Jones cum diaeresin vocalium valde admavissent, recentiores quoque illi hunc morem ita servaverunt, ut in scribendo quidem vocales dividerent, sed in pronuntiando ita quasi conglutinant, ut coaluisse viderentur. Quare qui haec Aristophanis verba in Pace v. 45. tentaverunt:

Κάτ' αὐτῷ γ' ἀνὴρ
 $\text{Ἰωνικός τίς φησι παρακαθήμενος·}$
 $\text{Δοξέω μὲν ἐς Κλέωνα τοῦτ' αἰνίτεται,}$
 $\text{Ὡς κείνος ἀναιδέως τὴν σπατλήν ἐσθίει.}$

parum considerate indolem sermonis Jonici corruerunt. Atque Anacreon quoque, ut consentaneum est, popularium suorum morem secutus est: vocalem quidem

ε cum sequento ita fere conjungit, ut prorsus obscuratur atque obliteretur. Ita in Fr. LXXIV. coalescunt ε et ει φιλέει; similiterque in Fr. LXIX. v. 1. φιλέω; in Fr. XIX. v. 12. φορέων et ibidem v. 13. φορέει a Dindorfio restitutum; in Fr. LXXVIII. v. 1: μισέω; Fr. XIX. v. 7. όμιλέων; Fr. III. v. 3: διοσκέω, nisi forte secus statui de illo versu; Fr. LXXIX. v. 2: δοκέεις. His similia sunt, quae leguntur Fr. IX. v. 1: πέτεαι; Fr. II. v. 4: έπιστρέφεται; Fr. LXXIX. v. 5: βόσκειαι; eodemque referendum est έγχέας in Fr. LXII. v. 3. Item in substantivis atque adjectivis vocalem illam ε ita obscurare solet, vix ut exaudiat, ut est in Fr. XLI. v. 5. Άίδεω; Fr. IX. v. 3. στήθεα; Fr. VIII. v. 2: έτεα. et in Fr. XIX. v. 12: σατινέων; Fr. LI. v. 2: Νυμφέων. Fr. LXIX. v. 3: Μουσέων. Fr. II. v. 5. όρέων. pariterque in Fr. XIX. v. 12: χρύσεια. Fr. XXXIX. v. 2: μελιηδέα; Fr. XLIX. v. 1: νεοθηλέα; item in Fr. XXX. άργυρέη; Fr. XLI. v. 5. άργαλέη; Fr. II. v. 3: πορφυρέη; Fr. XV. v. 1: πορφυρέη; Fr. XLI. v. 2: γηράλαιοι: item in Fr. XXXVII. v. 2: έμμελέως, quod Bekkerus jure revocavit; et in Fr. CXXXII. nomen proprium Κίμεως: sed haec quidem conjectura incertissima est. Eodem modo in Fr. XIX. v. 6. νεόλυτον ita pronuntiandum esse videtur, ut trisyllabum sit. Nonnunquam tamen vocales in unum contractas esse videmus, ut est in Fr. XXXVIII. v. 3: διοκεῖν, ubi exspectaveras διοκέειν.

Contractione prorsus ita utitur, ut Jonico sermone proprium fuit. Vocales εο coalescunt sic, ut diphthongus ευ fiat: sic qui Κλεόβουλος vocabatur, eum poeta appellat Κλεύβουλον, ut est in Fr. II. v. 9. et Fr. III. Simili modo Bacchum vocat Δέυνυσον Fr. II. v. 11. et Fr. XIV; at Διόνυσος legitur in Fr. XIII. Fr. LIII. v. 3. et Fr. LIV. Sic άνθεμεῦντας dicit in

Fr. LXI. v. 2. et in Fr. XCI. v. 1. *Καριενργέος*, ita enim corrigendum est, et *χαριτεῦν* pro *χαριτόεν* Fr. XLIII. si recte emendavi illum versum: similiter *φορεῦμαι* legitur in Fr. XXXVI. At in Fr. VII. v. 4 *παταγοῦσι* legitur, non *παταγεῦσι*. Vocales $\overline{o\eta}$ more Jonum contractae sunt in $\overline{\omega}$, ut est in Fr. X. *νενωμένος* et Fr. LIX. *ἐπίβωτον*. Pro *νεάνιδι* dicit poeta *νήνι* in Fr. XV. v. 3: verissima est enim haec Seidleri conjectura. Pro *ἱερόν* dicit *ἱρόν*, si recte sanavi verba corruptissima, in Fr. LI. v. 2. sicut in Fr. CXVIII. *ἰρωσί*. *Ῥορτήν* pro *ἰορτήν* dicit Fr. LIII. v. 2, quod jure Hermannus restituit. *Θρηκίη* in Fr. LXXIX. v. 1. et *Θρηκίην* in Fr. XLVII. revocavi pro vulgata scriptura *Θρηκίη* et *Θρηκίην*; sed *Θρηκίης* recte dictum est in versu elegiaco Fr. LXXI, quod ibi metrum requirebat. \ Diphthongos more Jonum dirimit in quibusdam vocibus, ut *παῖς* legitur Fr. XIX. v. 13. et *παῖδι* in Fr. XVI. v. 3. et in Fr. VII. v. 1. *Ποσιδηίων*. In Fr. IX. v. 2. recte me emendavisse existimo *κοῖλῶτερα*, quae verbi forma, etsi a Grammaticis fere tribui solet Aeolensibus, nequaquam ab indole sermonis Jonici abhorret.

Crasis usus rarus fuisse videtur, ut solet apud Jones: sic in Fr. II. v. 1: *ῶναξ* legitur et in Fr. XCIII. v. 1: *Ῥοραννέ*, si recte illum locum emendavi; sic *κοῦ* et *κοῦκ* legitur in Fr. LXXXVIII. v. 1. et LXXXIX. v. 1. et 2; sic *τῶκινάκη* et, ut videtur, *τῆστραπῆ* dicit Anacreon Fr. CXXV; sic saepius in his reliquiis a me restitutum est *δηῦτε*, contractum illud quidem ex *δῆ* et *αῦτε*, ut est in Fr. XV. v. 1. Fr. XVII. v. 1. Fr. XLV. v. 1. Fr. LX. Fr. LXII. v. 6. et v. 7. Fr. LXVII. Fr. LXXXIX. v. 1. Fr. XCI. v. 2: in quibus locis olim corrupte *δεῦτε*, *δῆτα* vel *δῶτε* legebatur: et haec quidem crasis Anacreonti

communis fuit cum Doriensibus et Aeolensibus poetis lyricis. In Fr. XLI. v. 6. synecphonesis potius, quam crasis locum habere videtur: *μὴ ἀναβῆναι*; eademque admittenda esse videtur in Fr. XVI. v. 3:

Κωμάζων παῖδ' ἀβροῇ.

quamquam non negaverim etiam ῑ dativi ab Anacreonte elidi potuisse, ut factum est non semel in carminibus Homericis. Memorabilis est versus in Fr. XXI. ubi id genus elisionis ab Anacreonte adhibitum est, quod a sermone antiquiorum poetarum segregatum videtur, sed ab Atticis magnopere frequentatum est: ibi enim legitur:

Ἐκ ποταμοῦ πανέροισι πάντα φέρουσα λαμπρά.

Hiatum, quoniam nihil tulit, quod hiulcum erat aut asperius sonabat, raro et non nisi in longa vocali, quae corripienda est, admisisse videtur: ut est in versu elegiaco Fr. LXIX. v. 1:

Οὐ φιλέω, ὅς κρητῆρι παρὰ πλέω οἰνοποτάζων.

et in versu logaoedico Fr. LXXII:

Βούλεται ἀπεροπὸς γὰρ ἡμῖν εἶναι.

Diphthongos sequente littera vocali corripit in media voce, ut est Fr. I. v. 4:

Ἦ κον νῦν ἐπὶ Ληθαίου.

et Fr. LXVIII:

Οὐδέ τί τοι πρός θυμόν· ὅμως γέ μιν ὥς ἀδοιᾶστωρ.

et Fr. LIX:

Καί μ' ἐπίβωτον κατὰ γέιτονας ποιήσεις.

Fortasse etiam in Fr. VIII. v. 1. scribendum est:

Ἐγὼ δ' οὐτ' ἂν Ἀμαλθείης.

Brevem syllabam ante mutam cum liquida aliquoties corripit, ut est in Fr. LXXXII:

Ἐν μελαμφύλλῳ δάφνῃ χλωρᾷ τ' ἐλατὰ τανταλίζει.

et in Fr. LXXXIX. v. 1:

Πῶλε Θρηνη, τὲ δὴ με λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα.

et in Fr. LXXI:

Οὐκέτι Θρηνηὺς παιδὸς ἐπιστρέφομαι.

Καλὸς morem Epicorum secutus semper prima syllaba producta dicit, ut est in Fr. XX:

Σίμαλον εἶδον ἐν χορῷ πεηκίδ' ἔχοντα καλήν.

et in Fr. LXII. v. 11:

Ἀλλὰ καλοῖς

Ὑποπνόντες ἐν ὕμνοις.

et in Fr. LXXV:

Οὔτε γὰρ ἡμετέρειον οὔτε καλόν.

et ut videtur, etiam in Fr. LXXIX v. 3:

Ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἂν τοι τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι.

Neque vero Anacreon ubique tenerum illum et expoliturum Ionicum sermonem usurpat, sed illius suavitati delicatae admiscet in quibusdam carminibus horridam Doricae dialecti gravitatem. Prudenter enim ea verba easque verborum formas eligit, quae institutae sententiae convenient; illa autem carmina, in quibus Doricae dialecti vestigia deprehendi, aliena sunt a levitate amatoria, et cum serii sint argumenti, tum et severitatem modorum (Doricae autem harmoniae ea adaptata fuisse, supra suspicatus sum), et verborum gravitatem requirunt. Magna autem est dignitas Dorici sermonis, qui quoniam Dorienses antiquitatis mores tenacissime servabant, asperior erat et os vastius diducebat. Sed tamen eo temperate utitur Anacreon, sedulo cavens, ne nimio asperorum verborum concursu laevis orationis contaminetur. Et αἰχμὰν quidem dicit in Fr. XXVIII. μεναιχμὰν Fr. LXXIV. ἄδυμελές Fr. LXVI. ἀπεροπός Fr. LXXVII. κούρα Fr. LXXX; denique in Fr. LXXXII: δάφνα χλωρὰ τ' ἐλαία.

Haec habui, quae commentationi, quae est de Anacreontis carminum reliquiis, praemunienda putarem: quae etsi maxima ex parte levia sunt atque minuta, non tamen prorsus inutilia esse existimo: ex his enim apparebit, quanto intervallo hae integrorum carminum reliquiae et cantiunculae istae, quas vulgus summo poetae tribuere solet, discretae sint atque interseptae.

Fr. I.

Γουνοῦμαί σ', ἐλαφηβόλε,
Ξανθὴ παῖ Διός, ἀγρίων
Δέσποιν' Ἀρτεμι θηρῶν·
Ἡ κου νῦν ἐπὶ Αἰθαίου

3. Δίνης εἰ, θεοκαρδίων
Ἀνδρῶν ἐσκαθόρα πόλιν
Χαίρουσ'· οὐ γὰρ ἀνημέρους
Ποιμαίνεις πολίητας.

Hoc carmen legitur apud Scholiastam Hephaestionis p. 125, omisso poetae nomine; sed Anacreontis esse dicit Hephaestion, qui eo loco, quem modo commemoravi, partem carminis servavit: Κοινὸν δέ ἐστι κατὰ σχέσιν τὸ δύο συστήμασιν ὑποπεπτωκός, καθάπερ τὸ πρῶτον Ἀνακρέοντος ᾄσμα,

Γουνοῦμαί σ', Ἐλαφηβόλε,
Ξανθὴ παῖ Διός, ἀγρίων
Δέσποιν' Ἀρτεμι θηρῶν

καὶ τὰ ἐξῆς. Κατὰ μὲν γὰρ τὴν νῦν ἔκδοσιν ὀκτώκωλός ἐστιν ἡ στροφή, καὶ τὸ ᾄσμα ἐστὶ μονοστροφικόν. Δύναται δὲ καὶ ἑτέρως διαιρεῖσθαι, εἰς τε τριάδα καὶ πεντάδα ἢ στροφή· ὥστε Φερεκράτειον εἶναι τὸ τελευταῖον τοῦ συστήματος, τοῦ ἐκ τῶν τριῶν κώλων ἢ τῶν πέντε. Unde etiam id cognoscimus, primum hoc fuisse carmen in

antiquis editionibus Anacreontis. Tertium et octavum versum Scholiasta Hephaestionis rursus proponit: τὸ τελευταῖον τοῦ συστήματος] Ὅ ἐστιν ἀναπαιστικὸν ἐφθημι-
μερὲς (scribendum est: ἀντισπαστικὸν ἐφθ.), οἷον τὸ
τρίτον· Λέσποιν' Ἀρτεμι θηρῶν, τὸ τελευταῖον· Ποιμαίνει
πολιήτας, ὅπερ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἐστὶν ὄγδοον. Magnopere
autem ii a vero aberrant, qui integrum esse carmen
opinantur: partem enim esse carminis et Hephaestion
non obscure significat, et ipsa sententia, quae imper-
fecta est, satis superque arguit.

Versus tertius legitur etiam apud Eustathium ad
Hom. Iliad. φ, v. 470 p. 1247. 9. ed. Roman: Ἀνακρέων
οὖν φησι μεταλαβών· Λέσποινα Ἀρτεμι θηρῶν. et apud
Scholiastam ad eundem versum: Πότνια ἡ δεσπότις· με-
ταβαλὼν δὲ Ἀνακρέων φησιν· Λέσποιν' Ἀρτεμι θηρῶν.

Versus quartus apud Scholiastam Hephaestionis
eo loco, quem dixi, sic scribitur: Ἰκον νῦν ἐπὶ Αἰ-
θαίου; supra Hephaestion utitur eodem versu p. 8:
Ἐν δὲ ἀντισπαστικῷ Ἀνακρέοντος·

Ἰκον νῦν ἐπὶ Αἰθαίου.

docet enim illo loco diphthongos $\overline{\omicron}\iota$ et $\overline{\alpha}\iota$ a poetis ali-
quoties corripī: ibi autem plures codices (B. H. N.
apud Gaisfordium) et edit. Florentina οἶκον pro ἴκον
scriptum habent, alius codex (C.) ἦκον. Vitiata autem
esse haec verba facile quilibet animadverterit, qui
accuratius cognoverit Anacreontis orationem: is enim
verba ita collocare, orationem ita formare atque fin-
gere solet, ut nihil sit hiulcum, nihil asperum, nihil
denique inconditum, sed omnia coagmentata, laevia,
composita; hic vero membra sunt abrupta et rudia;
dixisset enim poeta:

Ἰκοῦ νυν ἐπὶ Αἰθαίου
Αἰνῆσι, θρεοκαρδίων δ'
Ἀνδρῶν ἐγκαθόρα πόλιν

Atque ne hoc quidem satis apte dictum est: ἰκοῦ ἐπὶ
 Ἀθηναίου δίνῃσι, ubi potius requirebatur: ἰκοῦ ἐπὶ Ἀθη-
 ναίου δίνας. Scripsi vix littera mutata:

Ἦ κοῦ νῦν ἐπὶ Ἀθηναίου
 Δίνης εἶ.

Sic enim Graeci solent in Deorum numine invocando
 loqui, ut Hipponax apud Aristoph. Ran. v. 659. et
 Scholiastam ad illum versum:

Ἀπολλον, ὃς ποῦ Ἀἴλῳ ἢ Πύθῳ ἔχεις
 Ἦ Νάξον, ἢ Μίλητον, ἢ θεῖαν Κλάρον
 Ἴκου καθ' ἑρ', ἢ Σκύθας ἀφίξεαι.

Dianam autem apud Lethaeum flumen commorari
 poeta dicit, quia Magnesia, quam urbem ille amnis
 praeterfluebat, sanctissime colebatur. Illam urbem
 non procul a Lethaeo sitam esse docet Strabo L. XIV.
 c. 1. p. 643. A. ed. Casaub. Πρώτη δ' ἐστὶν ἐξ Ἐφέσου
 Μαγνησία, πόλις Αἰολίς, λεγομένη δὲ ἐπὶ Μαιάνδρῳ.
 (supra p. 636. C. dixerat: Ὑπέρκειται δὲ Μαγνησία ἢ
 πρὸς Μαιάνδρῳ, Μαγνήτων ἀποικία τῶν ἐν Θετταλίᾳ καὶ
 Κρητῶν, περὶ ἧς αὐτίκα ἐροῦμεν. Stephanus Byzantinus:
 Μαγνησία· πόλις παρὰ τῷ Μαιάνδρῳ· Livius L. XXXVII.
 45: „Sub idem fere tempus et ab Trallibus, et a
 Magnesia, quae super Maeandrum est, et ab Epheso
 legati ad dedendas urbes venerunt.“) πλησίον γὰρ αὐτοῦ
 ἴδρυνται· πολὺ δὲ πλησιαιτέρον ὁ Ἀθηναῖος ἐμβάλλων εἰς
 τὸν Μαιάνδρον, τὴν δ' ἀρχὴν ἔχων ἀπὸ Πακτύου τοῦ
 τῶν Ἐφεσίων ὄρους. Et Lethaeum Nicander apud Athe-
 naeum L. XV. p. 683. C. appellat Magnetem:

Ἀθηναίου Μάγνητος ἐφ' ὕδασι νύθαι·

Huc adde Pausaniam L. X. c. 32. 4: Ἔστι δὲ καὶ τοῖς
 ἐπὶ ποταμῷ Ἀθηναίῳ Μάγνησιν ἧται καλούμενον χωρίον·
 ἐνταῦθα Ἀπόλλωνι ἀνεῖται σπήλαιον, μεγέθους μὲν εἵνεκα
 οὐ πολλοῦ θαύματος. Quamquam eo tempore, quo
 vixit Anacreon, utrum Lethaeo an Maeandro propior

fuerit Magnesia, ignoramus. Postea enim urbis sedem in alium locum translata esse auctor est Strabo L. XIV. p. 643: Ἐνταῦθα δ' ἦν καὶ τὸ τῆς Δινδυμῆνης ἱερὸν μητρὸς Θεῶν· ἱερᾶσθαι δ' αὐτὸ τὴν Θεμιστοκλέους γυναικα, οἱ δὲ θυγατέρα παραδιδόασιν· νῦν δ' οὐκ ἔστι τὸ ἱερὸν, διὰ τὸ τὴν πόλιν εἰς ἄλλον μετακίσθαι τόπον. Veri tamen similis esse puto antiquitus Magnesiam propiorem fuisse Lethaeo quam Maeandro. Dianae autem fanum in illa recentiore urbe fuit artificiosissime aedificatum. Strabo eo loco, quem modo nominavi, sic pergit: Ἐν δὲ τῇ νῦν πόλει τὸ τῆς Λευκοφρυγῆς ἱερὸν ἔστιν Ἀρτέμιδος, ὃ τῷ μὲν μεγέθει τοῦ ναοῦ καὶ τῷ πλήθει τῶν ἀναθημάτων λείπεται τοῦ ἐν Ἐφέσῳ· τῇ δ' εὐρυθμείᾳ καὶ τῇ τέχνῃ τῇ περὶ τὴν κατασκευὴν τοῦ σηκοῦ πολὺ διαφέρει. καὶ τῷ μεγέθει ὑπεραίρει πάντας τοὺς ἐν Ἀσίᾳ πλὴν δυοῖν, τοῦ ἐν Ἐφέσῳ καὶ τοῦ ἐν Διδύμοις.

Versu quinto apud Scholiastam Hephaestionis legitur *Θρεοκαρδίων*, quod vix idonea ratione explicari potest; apud Turnebum *Θρασυκαρδίων* scribitur, quod ex emendatione profectum esse veri simillimum est: non dubito quin poeta scripserit *Θεοκαρδίων*, quomodo apud Ursinum quoque hunc versum scriptum esse, postea comperi. *Θεοκάρδιος* autem verbum recte est factum a poeta atque novatum, sicut *Θεόμητις* et similia: et quodammodo potest componi cum adjectivo *πετροκάρδιος*, quo usus est Nicetas Eugenianus L. II. v. 253:

Ἀφ' οὗ γὰρ εἶδον ἔξετοξέυθην τάλας·

Ἀεὶ δέ μοι σὺ πετροκάρδιος μένεις.

Θεοκάρδιος autem idem fere significat quod *Θεόφρων*: quo verbo usus est auctor cyclicae Thebaidis apud Athenaeum L. XI. p. 465:

Αὐτὰρ ὁ διογενὴς ἥρως ξανθὸς Πολυνείκης
 Πρῶτα μὲν Οἰδίποδι καλὴν παρέθηκε τράπεζαν.
 Ἀργυρὴν Κάδμοιο θεόφρονος.

Quem versum respicit Hesychius: Θεόφρονος· θείου.
 Eo autem nomine poeta ipsos Magnesiae incolas, quoniam summa sanctitate Dianam colebant, appellare videtur: quamquam utrum haec de Magnetibus an de aliis quibusdam dicantur, non satis certo dijudicari potest.

Versu sexto quod vulgo scribebatur ἐγκαθόρα, mutavi in ἐσκαθόρα: ἐγκαθοῖραν enim ut aptum sit huic loco, nullo pacto efficies: ἐσκαθοῖραν autem etsi nusquam me legere memini, firmatur verbis simili ratione factis, ut εἰσκαταβαίνειν, εἰσκαταδύνειν, aliis.

Fr. II.

Ὡναξ, ὃ δαμάλης Ἔρως,
 Καὶ Νύμφαι κυανώπιδες
 Πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη
 Συμπαίξουσιν· ἐπιστρέφει δ'

5. Ὑψηλῶν κορυφὰς ὀρέων·
 Γουνοῦμαί σε· σὺ δ' εὐμενὴς
 Ἐλθ' ἡμῖν, κεχαρισμένης δ'
 Εὐχολῆς ἐπακούειν·

Κλευβούλῳ δ' ἀγαθὸς γενοῦ
 10. Σύμβουλος· τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτ',
 Ὡ Δεύνυσε, δέχεσθαι.

Hoc carmen legitur apud Dionem Chrysostomum Orat. II. p. 31: Μηδὲ οὖν τοὺς θεοὺς καλεῖν οὕτως εὐχόμενον, ὥσπερ ὁ Ἰώνων ποιητὴς Ἀνακρέων· Ὡναξ —

Versu primo in editione Veneta ὦ δαμάλης Ἔρωις scribitur, quod homines doctos in errorem induxit, ut crederent carmen venustissimum in Amorem scriptum esse. Solus Emperius perspexit, poetam invocare Bacchi opem, ut propitius Cleobuli amorem sibi conciliet: Baccho autem optime conveniunt ea, quae hoc carmine primo leguntur:

ὦναξ, ὦ δαμάλης Ἔρωις
Καὶ Νύμφαι κυανώπιδες
Πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη
Συμπαύσουσιν.

quibuscum comparas Sophoclis versus in Oedipo rege 1098:

Εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναίων ἐπ' ἄκρων ὀρέων εὔρημα
δέξαιτ' ἐκ τοῦ
Νυμφᾶν Ἑλικωνίδων, αἷς πλεῖστα συμπαύσει.

Et jure Anacreon Bacchum implorat, deum si quem alium aptum ad amicitiae vinculum contrahendum, ut dicit Athenaeo L. V. p. 185. B: Δοκεῖ γὰρ ἔχειν πρὸς φιλίαν τι ὁ οἶνος ἐλκυστικὸν παραθερμαίνων τὴν ψυχὴν καὶ διαχέων. Vocem δαμάλης solus Hesychius servavit: Δαμάλ· τὸ Ἔρωτα ἦτοι δαμάζοντα ἢ ἀγέρωχον· quae sic emendanda esse videntur: Δαμάλης· τὸν Ἔρωτα ἦτοι δαμ. ἢ ἀγ.: neque enim dubito, quin is ipsum hunc Anacreontis versum respexerit: cognatum autem verbum est δαμαλίζω, quo Pindarus Pyth. V. v. 112:

Μὴ φθινοπωρὸς ἀνέμων
Χειμερία καταπνοὰ δαμαλίζοι χρόνον.

et Euripides in Hippolyto v. 230. usi sunt:

Δέσποινα ἄλλας Ἀρτεμι λίμνης,
Καὶ γυμνασίων τῶν ἵπποκρότων,
Εἴθε γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις
Πώλους Ἐνέτας δαμαλιζομένα.

Versum tertium Aelianus Histor. Animal. L. IV. c. 2. intellexisse videtur, cum dicit: Ὡςπεροῦν τῇ

Ἀρροδίτην ὁ Τήιος ἡμῖν Ἀνακρέων ἄδει, πορφυρῆν που λέγων.

Versu quarto apud Dionem vulgo scribitur: συμπαίζουσ': recte edit. Veneta: συμπαίζουσιν; quod deinde olim legebatur: ἐπιστρέφεται ὑψηλῶν homines docti jure mutaverunt in ἐπιστρέφει δ' ὑψ.

Versu quinto apud Dionem legitur: ὀρέων κορυφάς: recte Barnesius haec verba transposuit: neque enim Anacreon in hoc loco Glyconeī admisisse videtur anapaestum pro iambo.

Versu sexto poeta fortasse scripserat:

Κεχαρισμένως δ'

Εὐχολῆς ὑπακούειν.

Photius p. 106. 3: Κεχαρισμένως· εἰς χάριν αὐτῶν πάντα ποιεῖν. Cf. etiam Phrynichum in Bekkeri Anecdosis T. I. p. 44. 30: Κεχαρισμένως θύειν· τὸ μετὰ χάριτός τινος καὶ εὐφροσύνης. Ὑπακούειν autem verbum est aptissimum in deorum numine invocando. Aristophanes in Nubibus v. 269:

Ἔλθετε δῆτ', ὦ πολυτίμητοι Νεφέλαι τῷδ' εἰς ἐπιδειξιν·

Εἴτ' ἐπ' Ὀλύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονοβλήτοισι κά-
θησθε,

Εἴτ' Ὀκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις ἱερὸν χορὸν ἴστατε
Νύμφαις

Εἴτ' ἄρα Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέαις ἀρύτεσθε
πρόχουσαι,

Ἡ Μαιῶτιν λίμνην ἔχετ' ἥ σκόπελον νιφόεντα Μίμαντος·

Ὑπακούσατε δεξιόμεναι θυσίαν καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι.

Versu nono pro γένου scripsi γενοῦ; fortasse praestet γενεῦ. Cleobulus autem ille puer fuit eximia pulcritudine apud Polycratem tyrannum, cujus amore vehementissime exarserat Anacreon, ut ipse in Fr. III. fatetur:

Κλευβούλου μὲν ἐγὼ γ' ἐρῶ,

Κλευβούλῳ δ' ἐπιμαίνομαι,

Κλεύβουλον δὲ διосκέω.

Quantis laudibus illius pulcritudinem celebraverit, Maximus Tyrius docet VIII. p. 96. ed. min. Dav. (XXIV. p. 297. ed. maj.) ἼΙ δὲ τοῦ Τήϊου σοφιστοῦ τέχνη τοῦ αὐτοῦ ἡθους καὶ τρόπου· καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν καὶ ἐπαινεῖ πάντας· μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ἄσματα τῆς Σμέρ-
 διος κόμης καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν καὶ τῆς Βα-
 θύλλου ὥρας· ἀλλὰ καὶ τούτοις τὴν σωφροσύνην ὄρα. Idem XXI. p. 218. ed. min. (XXXVII. p. 439. ed. maj.) Οὕτω καὶ Ἀνακρέων Σαμίσις Πολυκράτη ἡμέρωσε, κεράσας τῇ τυραννίδι ἔρωτα Σμερδίου καὶ Κλεοβούλου κόμην καὶ αὐλοῦς Βαθύλλου καὶ ᾠδὴν Ἰωνικὴν. ubi scribendum esse existimo: ἔρωτα Κλεοβούλου καὶ Σμερδίου κόμην. Smerdien enim Anacreon propter insignem comae pulcritudinem eximiis celebraverat laudibus, (Maximus Tyrius eo loco, quem modo adscripsi: μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ἄσματα τῆς Σμέρ-
 διος κόμης.) sed Polycrates aemulus Anacreontis ei caesariem detonderi jussit: vide quae infra ad Fr. XLVI. dicentur. Cleobulum autem istum infantem Anacreon, vino plenus, obruerat maledictis, ita ut nutrix ejus voveret, ut post summo praeconio ornaret eum, cui gravissimum convicium fecisset: si vera Maximus Tyrius refert XI. p. 116. ed. minor. Dav. (XXVII. p. 321. ed. maj.) Τοιαύτην φασὶ καὶ τὸν Ἀνακρέοντα ἐκεῖνον τὸν Τήϊον ποιητὴν δοῦναι δίκην τῷ ἔρωτι. Ἐν τῇ τῶν Ἰώνων ἀγορᾷ ἐν Πανιωνίῳ ἐκόμιζε τιτθὴ βρέφος· ὃ δὲ Ἀνακρέων βαδίζων, μεθύων, ἄκων, ἐστεφανωμένος, σφαλλόμενος, ὠθεῖ τὴν τιτθὴν σὺν τῷ βρέφει (lego: σφαλλόμενος, ἄκων ὠθεῖ τὴν τιτθὴν: satis enim superque manifestum est, ἄκων suo loco motum esse:) καί τι καὶ εἰς τὸ παιδίον ἀπέριψε βλάσφημον ἔπος· ἡ δὲ γυνὴ ἄλλο μὲν οὐδὲν ἐχαλέπηγε τῷ Ἀνακρέοντι, ἐπεύξατο δὲ τὸν αὐτὸν τοῦτον ὑβριστὴν ἄνθρωπον τοσαῦτα καὶ ἔτι πλείω ἐπαινέσαι ποτὲ τὸ παιδίον, ὅσα νῦν ἐπη-
 ράσατο. Τελεῖ ταῦτα ὁ Θεός· τὸ γὰρ παιδίον ἐκεῖνο δὴ

αὐξηθὲν γίνεται Κλεόβουλος ὁ ὠραιότατος, καὶ ἀντὶ μικρᾶς ἀρᾶς ἔδωκεν ὁ Ἀνακρέων Κλεοβούλῳ δίκην δι' ἐπαίνων πολλῶν. Τί κωλύει καὶ ἡμᾶς τήμερον κατὰ τὸν Ἀνακρέοντα ἐκείνον δοῦναι δίκην τῷ ἔρωτι αὐτοῦς ἐκόντας γλώττης ἀδίκου;

Versus undecimus vulgo apud Dionem sic scribitur: ᾧδ' οὐ νῦν σε δέχεσθαι: codex regius: ᾧδ' εὖ νῦν σε δέχεσθαι. Praeclare vidit Emperius in hoc tam depravato versu ipsius Bacchi nomen latere, sed non assecutus est eam nominis formam, qua Anacreontem usum esse et metri ratio et illius codicis scriptura arguit: scripsisse enim poetam censeo:

ὦ Δεύνυσε, δέχεσθαι.

Hanc autem formam etiam alibi ipsum Anacreontem usurpavisse cognoscimus ex Etymolog. M. p. 259. 28: Δεύνυσος· ὁ Διόνυσος. Ἀνακρέων· Πολλὰ δ' ἐρίβρομον Δεύνυσον, τοῦ ἰ τραπέντος εἰς ἑ γίνεται Δεόνυσος· οὕτω γὰρ Σάμιοι προφέρουσιν, καὶ συναιρέσει Δεύνυσος, ὥς Θεόδοτος, Θεύδοτος. ἔνιοι δὲ αὐτὸν Δεύνυσον ὀνομάζεσθαι φασιν, ἐπειδὴ ἐβασίλευσε Νύσης· κατὰ γὰρ τὴν τῶν Ἰνδῶν φωνὴν δεῦνος ὁ βασιλεύς. His similia leguntur in Etymologo Gudiano p. 139. sed omissis Anacreontis verbis. Conferas etiam Zonaram: Δεύνυσος· ὁ Διόνυσος.

Carmen hoc Sami ab Anacreonte compositum esse, cum ex eo apparet, quod Cleobuli mentio fit, quem apud Polycratem vixisse supra vidimus, tum confirmatur eo, quod Bacchum appellavit Δεύνυσον, quae nominis forma Samiis propria fuit. Ceterum integrum esse carmen credo, quamvis non inepte aliquis conjiciat, sequens fragmentum, cum tanta sit argumenti similitudo, partem hujus carminis esse.

Fr. III.

*Κλευβούλου μὲν ἔγωγ' ἐρῶ,
 Κλευβούλῳ δ' ἐπιμαίνομαι,
 Κλεύβουλον δὲ διοσκέω.*

Hi versus leguntur apud Herodianum περὶ σχημάτων in Villoisoni Anecd. T. II. p. 93: *Περὶ πολυπτώτου* — ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον σχῆμα καὶ παρὰ τισι τῶν ποιητῶν, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ καὶ Ἀνακρέοντι· καὶ παρὰ μὲν οὖν Ἀρχιλόχῳ — παρὰ δὲ Ἀνακρέοντι· *Κλευβούλου μὲν ἔγωγ' ἐρῶ, Κλευβούλῳ δ' ἐπιμαίνομαι, Κλεύβουλον δὲ διῶδεῖν ἐπιποθῶ.* Haec sic leguntur in Dindorfii editione p. 57: *Παρὰ δὲ Ἀνακρέοντι ἐπὶ τριῶν:*

*Κλευβούλου μὲν ἔγωγ' ἐρῶ,
 Κλευβούλῳ δ' ἐπιμαίνομαι,
 Κλεύβουλον δ' ἰδέειν ποθέω.*

Versu primo in codice A. scribitur *ἐγὼ γερῶ.*

Versu secundo possit aliquis conjicere legendum esse:

Κλευβούλῳ δ' ἐπιμαίνομαι.

quod verbum cum dativo copulatum est in Orphei Argonauticis v. 935:

Φρουραῖς τ' ἀκμήτοις ἐπιμαίεται ἄρμος ὕπνου.

Sed nihil mutandum est: compares quod infra legitur Fr. LXXXIX:

*Ἐρῶ τε δηῦτέ κοῦκ ἐρῶ,
 Καὶ μαίνομαι κοῦ μαίνομαι.*

Versu tertio legitur in Cod. B: *δὲ διῶδεῖν ἐπιποθῶ.* Corruptissime in codice A: *διὸς κνέων* et in Codd. C. D: *δὲ διοσκνέω.* Ex his verae lectionis corruptelis recte mihi videor correxisse Anacreontis versum:

Κλεύβουλον δὲ διοσκέω.

Hujus verbi vestigium in solo Hesychio reperimus,

apud quem haec leguntur: Διόσκειν (verius videtur esse διοσκεῖν:) διαβλέπειν συνεχῶς τὴν ὄρασιν μεταβάλλοντα· τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ διαφορεῖσθαι τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ· καὶ τὸ διαπολέσαι καὶ τὸ διαφθεῖραι. Est igitur διοσκεῖν oculis huc illuc spectare, oculis intentis aliquid investigare. Quod in Villoisoni codice legitur: διυδεῖν ἐπιποθῶ interpretatio est hujus ipsius verbi διοςκέω. Quos eodem loco Archilochi versus adscripsit Herodianus, ii fortasse sic sunt corrigendi:

Νῦν δὲ Λεώφιλος μὲν ἄρχει, Λεώφιλος δ' ἐπικρατεῖ,
Λεωφίλῳ δὲ πάντ' ἀνεῖται, Λεωφίλου δ' ἀκούεται.

Fr. IV.

ὦ παῖ παρθένιον βλέπων,
Δίξημαί σε, σὺ δ' οὐ κλύεις,
Οὐκ εἰδώς, ὅτι τῆς ἐμῆς
Ψυχῆς ἡνιοχεύεις.

Hos versus servavit Athenaeus L. XIII. p. 564. D: Ὁ δ' Ἀνακρέων τί φησὶν; ὦ παῖ, παρθένιον βλ. Fortasse hoc quoque carmine Cleobuli venustas celebratur: praecipuis enim laudibus ejus oculos Anacreon decoraverat, ut cognoscimus ex Maximo Tyrio VIII. p. 96. ed. min. Dav. (XXIV. p. 297. ed. major.) Μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ἄσματα τῆς Σμέρδιος κόμης καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν.

Versu primo in codice C. pro βλέπων male scribitur βλέπουσα.

Versus secundus in libris sic legitur:

Δίξημαί σε, σὺ δ' οὐκ ἀκούς

quod Erfurdtius, Buttmannus et Boekhius de metris Pindari p. 228. correxerunt ita, ut οὐ κλύεις scriberent.

Sed nescio an aliud quid poeta scripserit, quamquam quale id fuerit, frustra investigavi.

Fr. V.

Ψάλλω δ' εἴκοσι Λυδίην
Χορδαῖσιν μαγάδην ἔχων,
ὦ Λεύκασπι, σὺ δ' ἡβᾶς.

Hi versus leguntur apud Athenaeum L. XIV. p. 634. C: Εἰπόντος δ' ἐπὶ τούτοις Αἰμιλιανοῦ, Ἀλλὰ μήν, ὦ ἑταῖρε Μασούριε, πολλάκις καὶ αὐτὸς ἐν ἐννοίᾳ γίνομαι, μουσικῆς ὧν ἐραστής, περὶ τῆς μαγάδιδος καλουμένης, πότερον αὐλῶν εἶδος ἢ κιθάρας ἐστίν· ὁ μὲν γὰρ ἡδιστος Ἀνακρέων λέγει πού·

Ψάλλω δ' εἴκοσι
Χορδαῖσιν μάγαδιν ἔχων,
ὦ Λεύκασπι· σὺ δ' ἡβᾶς.

Ἰων δ' ὁ Χῖος ἐν Ὀμφάλῃ ὡς περὶ αὐλῶν λέγει διὰ τούτων·

Λυδὸς τε μάγαδις αὐλὸς ἡγείσθω βοῆς.

Et iidem repetuntur p. 635. C: Διαποροῦσι δὲ ἔνιοι ὅπως τῆς μαγάδιδος οὐκ οὔσης κατὰ Ἀνακρέοντα, ὅψε γὰρ ποτε τὰ πολύχορδα ὀφθῆναι, μνημονεύων αὐτῆς ὁ Ἀνακρέων λέγει·

Ψάλλω δ' εἴκοσι
Χορδαῖσιν μάγαδιν ἔχων
ὦ Λεύκασπι.

Καὶ ὁ μὲν Ποσειδώνιος φησι τριῶν μελωδιῶν αὐτὸν μνημονεύειν, Φρυγίου τε καὶ Λωρίου καὶ Λυδίου· ταύταις γὰρ μόναις τὸν Ἀνακρέοντα κεχρησθαι· ὧν ἐπὶ τὰ χορδαῖς ἐκάστης περαινομένης εἰκότως φάναι ψάλλειν αὐτὸν εἴκοσι χορδαῖς, τῷ ἀρτίῳ χρησάμενον ἀριθμῷ τὴν μίαν ἀφελόντα· ἀγνοεῖ δὲ ὁ Ποσειδώνιος ὅτι ἀρχαῖόν ἐστιν ὄργανον ἢ μάγαδις, σαφῶς Πινδάρου λέγοντος τὸν Τέρπανδρον ἀντίφθογγον

εὐρεῖν τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βάρβιτον. Ineptam Posidonii explicationem jure redarguit Boeckhius de metris Pindari L. III. c. 11. docens qua ratione Anacreon magadin viginti chordas habere dixerit; disserit autem cum alia, tum haec p. 263: „Atque hinc jam colligitur, qualis fuerit Anacreontis magadis chordarum viginti. Quum enim ex integris duabus diapason nunquam existere viginti chordae possint, neque ex tribus sive octachordis sive heptachordis, nihil jam reliquum est, nisi hoc. Finge tibi instrumentum factum ex binis heptachordis tono interposito disjunctis, utroque composito ex binis tetrachordis conjunctis, divisus per terna genera, diatonum, chroma, harmoniam, sed omissis exharmoniiis chordis iis, quae non sunt in diatono: quemadmodum factum esse antiquis temporibus, supra demonstratum est: praeterea vero, quod assumptus inter bina heptachorda tonus est, natum inde tetrachordum disjunctum rursus per ea, quae dixi genera, divide: unde ortae novae chordae sua rursus in altero heptachordo designetur chorda diapason consonans. Ita haec fere fuerit magadis Anacreontica, exempli causa in Dorio:“ et quae sequuntur. Sed in eo non videtur Boeckhio assentiendum esse, quod tibiam, quae magadis appellata fuit, simul acutum et gravem sonum edidisse censuit: quamquam eadem fuit sententia Tryphonis apud Athenaeum L. XIV. p. 634. E: Τρύφων δ' ἐν δευτέρῳ περὶ ὀνομασιῶν λέγει οὕτως· „Ὁ δὲ μάγαδις καλούμενος αὐλὸς“ καὶ πάλιν „Μάγαδις ἐν ταῦτῳ ὁξὺν καὶ βαρὺν φθόγγον ἐπιδείκνυνται, ὡς Ἀναξανδρίδης ἐν Ὀπλομάχῳ φησί·

Μάγαδιν λαλήσω μικρὸν ἅμα σοὶ καὶ μέγαν.“

His similia leguntur supra in Athenaeo L. IV. p. 182. D. Sed ille qui loquitur apud Anaxandridem nihil aliud dicit, quam se una et acutam et gravem tibiam inflare:

tibicines enim duabus tibiis uti solebant, quibus sonorum vicissitudo exprimeretur.

Versum primum, qui in utroque Athenaei loco sic scriptus legitur, ψάλλω δ' εἴκοσι, supplevi hoc modo:

Ψάλλω δ' εἴκοσι Λυδίην

Magadin autem Lydiam ab Anacreonte esse appellatam confirmatur quodammodo Athenaei verbis, quae leguntur L. XIV. p. 634. F: Ἡ γὰρ μάγαις ὄργανόν ἐστι ψαλτικόν, ὥς Ἀνακρέων φησί, Λυδῶν τε εὔρημα. A Lydis enim magadis potissimum usurpabatur: hinc Jon dixit in Omphale apud Athenaeum L. XIV. p. 634. C. et F:

Ἄλλ' εἶα, Λυδαὶ ψαλτοῖαι παλαιθετῶν

Ὑμνων αἰοιδοὶ τὸν ξένον κοσμήσαιτε,

Λυδὸς τέ μάγαις αὐλὸς ἡγείσθω βοῆς.

utrumque enim fragmentum conjungendum esse censeo.

Omphale autem Herculem hospitaliter excipiens concentum et citharae et tibiae (utraque enim communi nomine magadis appellabatur) requirit. Conferas etiam Diogenis tragici versus apud Athenaeum L. XIV. p. 636. A:

Κλύω δὲ Λυδάς Βακτρίας τε παρθένους

Ποταμῷ παροίκους Ἀλυῖ, Τρωλίαν θεὸν

Λαφρόσκιον κατ' ἄλσος Ἀρτεμιν σέβειν

Ψαλμοῖς κρεκούσας μάγαδιν.

Sicut etiam pectis, quae non diversa a magadide fuisse videtur, appellata est Lydia, ut a Sophocle in Mysis apud Athenaeum L. XIV. p. 635. C:

Πολὺς δὲ Φρυγὲς τρίγωνος, ἀντίπαστά τε

Λυδῆς ἐφύμρει πηκτίδος συγχορδία.

Compares Pindari quoque versus apud Athenaeum eodem loco, quem dixi: Σαφῶς Πινδάρου λέγοντος τὸν Τέρπανδρον ἀντίφθογγον εὔρειν τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βάρβιτον.

Τόν ῥα Τέρπανδρός ποτ' ὁ Λέσβιος εὔρε
 Πρῶτος ἐν δείπνοισι Λυδῶν
 Ψαλμὸν ἀντίφθογγον ὑψηλᾶς ἀκούων πηκτίδος.

Hinc Sopater dixit in Mystis apud Athenaeum L. IV. p. 183. B:

Πηκτὶς δὲ Μούσῃ γαυριῶσα βαρβάρῳ
 Δίχορδος εἰς τὴν χεῖρά πως κατεστάθη.

Quamquam magadis etiam Lesbī in usu fuit, ut cognoscimus ex Euphorionis verbis, quae leguntur apud Athenaeum L. XIV. p. 635. A: *Εὐφορίων δ' ἐν τῷ περὶ Ἰσθμίων παλαιὸν μὲν φησι τὸ ὄργανον εἶναι τὴν μάγαδιν, μετασκευασθῆναι δ' ὁψέ ποτε καὶ σαμβύκην μετονομασθῆναι. πλεῖστον δ' εἶναι τοῦτο τὸ ὄργανον ἐν Μιτυλήνῃ, ὥς καὶ μίαν τῶν Μουσῶν ἔχουσαν αὐτὸ ὑπὸ Λεσβοθέμιδος ποιηθῆναι ἀρχαίου ἀγαλματοποιοῦ.* Hinc repetendum videtur, quod quidam Sappho pectidem invenisse dixerunt, ut Menaechmus eodem Athenaei loco: *Μέναιχμος δ' ἐν τοῖς περὶ τεχνιτῶν τὴν πηκτίδα, ἣν τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ μαγάδι (scripserat aut μαγάδιδι aut μαγάδῃ), Σαπφῷ φησιν εὔρεῖν.* Sed falso. Alii magadin a Thrace quodam nomen traxisse ferebant, ut Duris refert apud Athenaeum L. XIV. p. 636. F: *Δοῦρις δ' ἐν τῷ περὶ τραγωδίας ὠνομάσθαι φησὶ τὴν μάγαδιν ἀπὸ Μάγδιος Θρακὸς γένος.*

Versu secundo recte Dindorfius *χορδαῖσιν* pro *χορδαῖσι* restituit: utroque autem Athenaei loco *μάγαδιν* legitur: at vero Anacreon scripserat *μαγάδην*. Et hanc scripturam confirmat Pollux, qui L. IV. 61. haec dicit: *Μαγάδην δ' ὀνομάζει μὲν Ἀνακρέων*: sic enim recte in codicibus scribitur. Xenophon quidem in Anabasi L. VII. 7: *Μετὰ δὲ ταῦτα εἰσῆλθον κέρασι τε οἷσι σημαίνουσιν αὐλοῦντες καὶ σάλπιγξιν ὠμοβοῦναις θυθμούς τε καὶ οἶονεὶ μαγάδι σαλπίζοντες*: nescio an *μαγάδῃ* scripserit: apud Athenaeum, qui L. IV. p. 151. E.

Xenophontis loco utitur, in edit. V. scribitur *μαγάδην*. Valde enim suspectus est mihi dativus *μαγάδι*, qui legitur apud Athenaeum L. XIV. p. 634. F. p. 635. B. p. 636. E. nominativus enim *μαγάς* non alibi reperitur, quam in Epitome Athenaei L. XIV. p. 634. F. et in Cyrilli lexico apud Schowium Hesych. p. 514: *Μαγάς· σανὶς τετραγώνος, ὑπόκουφος, δεχομένη ἐφ' ἑαυτῆς τὰς νευράς καὶ ἀποτελοῦσα τὸν φθόγγον*. Formam *μαγάδην* confirmat quodammodo Hesychii glossa: *Μαγάδεις· αὐλοὶ καθαριστήριοι ἢ ὄργανον ψαλτικόν· ὅθεν καὶ τὸ ψάλλειν μαγάζειν (μαγαδίζειν) λέγουσιν*. *Ἰων Ὀμφάλη· Μαγάδης αὐλὸς ἡγείσθω βοῆς· ἀντὶ τοῦ συνάδων τῇ μαγάδῃ*. Ita Codex Venetus scribit: vulgo *μαγάδι* legebatur.

Versu tertio in Athenaei loco priore in Cod. B. *συδηβαῖς* legitur, in P. *σὺ δ' ἡβαῖς*. Leucaspis autem ille puer pulcher fuit, ut opinor, quem Anacreon amavisse videtur.

Fr. VI.

*Ἄλλ' ὦ τρεῖς κεκορημένε
Σμερδίη.*

Eustathius ad Odyss. L. V. p. 1542. 47. hos versiculos servavit: *Καὶ ἐν τῷ· Ἄλλ' ὦ τρεῖς κεκορημένε Σμερδίη, παρὰ Ἀνακρέοντι, ἥγουν πολλάκις ἐκσεσαρωμένε*. Eosdem respicit, cum ad Iliad. L. VIII. p. 725. 35. sic scribit: *Ἀνακρέων δὲ τρεῖς κεκορημένον τὸν πολλάκις ἐκσεσαρωμένον*. Scripsi autem divisim *τρεῖς κεκορημένε*. Smerdies pulcherrimus fuit puer, cujus amore et Polycrates et Anacreon flagrabant. Illi autem puero poeta probro vertit, quod Polycrates ejus juventutis flore abusus fuerit; hoc enim carmen videtur post illud tempus scriptum esse, quo Polycrates Smerdiae comam detonderi jusserat. Sed de Smerdie plura

dicentur infra ad Fr. XLVI. Similiter autem Sappho Fr. XCI. ed. Neue exagitavit adversariam Gorgo:

*Μάλα δὴ κεκορημένας
Γόργως.*

Sic enim legendum est: nam neque in Anacreontis, neque in Sapphus versu *κεκορημένος* participium est verbi *κορέννυμι*, ut volunt, sed derivandum a verbo *κορέω*; quod verbum quid in his locis significet, docet Hesychius: *Κορέων· κορέσκων, ἐξυβρίζων*. Aptissimum autem fuit verbum *κορεῖν*, satis ambigue id significans, quod verbo proprio declarari vix potuit. Non dissimili ratione *ἐκκορεῖν* dictum est in illa cantiuncula, quae in nuptiis post hymenaeum canebatur:

Ἐκκόρει κόρην, κορώνη.

de qua dixit Hermannus in dissert. de Aeschyli Danaïdibus in Opusc. T. II. p. 327. seq. Sappho autem cum Gorgo graves inimicitias exercuit, ut docet Maximus Tyrius XXIV. *Ὁ τι γὰρ ἐκείνῃ Ἀλκιβιάδης καὶ Χαρμίδης καὶ Φαῖδρος, τοῦτο τῇ Λεσβίᾳ Γύρινα καὶ Ἀτθίς καὶ Ἀνακτορία· καὶ ὃ τιπερ Σωκράτει οἱ ἀντίτεχνοι Πρόδικος καὶ Γοργίας καὶ Θρασύμαχος καὶ Πρωταγόρας, τοῦτο τῇ Σαπφοῖ Γοργῶ καὶ Ἀνδρομέδα· νῦν μὲν ἐπιτιμᾷ ταύταις, νῦν δὲ ἐλέγχει καὶ εἰρωνεύεται αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ Σωκράτους.*

Fr. VII.

*Μεῖς μὲν δὴ Ποσιδηιῶν
Ἔστηκεν, νεφέλαι δ' ὕδατι
Βαρύνονται, ἰδ' ἄγριοι
Χειμῶνες παταγοῦσιν.*

Hi versus leguntur apud Eustathium ad Iliad. L. XV. p. 1011. 63. ed. Rom. *Ποσειδῶν δὲ τὸ συνέχον*

αἴτιον τὴν θάλασσαν, ἐπεὶ πάθους αἴτιος διὰ τοὺς ποτα-
μοὺς καὶ τὰ λοιπὰ ὕδατα, ἃ ἐκ θαλάσσης διηθούμενα
ἐκρέουσιν, ἀφ' ἧς καὶ οἱ ὕετοὶ πότιμοι καὶ αὐτοὶ ὄντες
ἀναμμα ἔχουσι· διὸ καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὸν περὶ χειμερίους
τροπὰς μῆνα Ποσειδεῶνα καλοῦσιν, ὥς Ἀνακρέων· Μεῖς
μὲν δὴ Ποσειδήϊων ἔστηκε, νεφέλαι δ' ὕδατι βαρύνονται,
ἄγριοι δὲ χειμῶνες παταγοῦσι.

Versu primo recte viri docti pro Ποσειδήϊων scrip-
serunt Ποσιδηιών: correpta enim secunda syllaba ita
dictum est, ut apud Homerum in Iliad. L. II. v. 505:

Οἱ θ' Ὑποθήβας εἶχον, ἔϋκτιμενον πολέεθρον,
Ὅγχηστόν θ' ἱερὸν, Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος.

Item Sophocles dixit in Pastoribus apud Herodianum
περὶ μονήρ. λέξ. p. 11:

Τειχῶν καὶ δὴ τοὺς Ποσιδεῖους
Θρίγκους * * ἀποσεισαμένη.

Accentus autem in ultima syllaba collocandus est, ut
docet Herodianus eo, quem dixi loco: Ποσειδέων δὲ
παροξυτόνως παρ' Ἰωσιν λέγεται ὁ θεός, ὁξυτονηθέν το
ὄνομα μῆνα δηλοῖ.

Versu secundo quod legitur μεῖς ἔστηκεν comparari
potest cum Homérico in Iliad. L. XIX. v. 117:

Ἢ δ' ἐκύνει φίλον υἱόν, ὃ δ' ἔρδομος ἔσθήκει μεῖς.

et in Odyss. IV. v. 262:

Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἰσταμένοιο
Οἴκαδε νοστήσει.

nec dissimile est, quod in Odyss. L. XIX. v. 518. legitur:

Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κόρυς, χλωροῆς ἀηδῶν
Καλὸν αἰείδησιν, ἔαρος νέον ἰσταμένοιο.

Pro ὕδατι autem homines docti correxerunt ὕδει, sed
mihi nihil mutandum esse videtur, etsi non habeo in
promptu aliud exemplum solutae ultimae syllabae versus
Glyconeï apud lyricum poetam.

Versu tertio apud Eustathium scribitur: ἄγριοι δέ, quod numerum pervertit: scripsi igitur: ἰδ' ἄγριοι. Et ἰδὲ quidem a poeta, qui saepius epicorum poetarum sermonem secutus est, non alienum esse videtur. Sed fortasse totum hoc carmen aliter constituendum est: nam Scholiasta ad Homeri Iliad. L. XV. v. 192. sic scriptum servavit: Ἀμέλει καὶ πύλας οὐρανοῦ τὰ νέφη ὀνομάζει Ἀνακρέων. Μεῖς μὲν δὴ Ποσειδωνίων ἔστηκεν, νεφέλη δ' ὕδωρ βαρὺ δ' ἄγριοι χειμῶνες κατάγουσιν. Scripserat igitur poeta, ut conjicio, sic:

Μεῖς μὲν δὴ Ποσειδωνίων
ἔστηκεν, νεφέλη δ' ὕδωρ
Καταρρέει, βαρὺ δ' ἄγριοι
Χειμῶνες παταγοῦσιν.

Ceterum existimo hoc initium carminis fuisse, quo poeta sodales ad vinum large bibendum adhortatur. Compares Horatianum carmen in Epodis XIII:

Horrida tempestas coelum contraxit et imbres
Nivesque deducunt Jovem: nunc mare nunc silvae
Threicio Aquilone sonant: rapiamus amici
Occasionem de die.

et quae ibi subsequuntur.

Fr. VIII.

Ἐγὼ δ' οὐτ' ἂν Ἀμαλθίης
Βουλοίμην κέρας, οὐτ' ἔτεα
Πεντήκοντά τε καὶ ἑκατὸν
Ταρτηρσοῦ βασιλεῦσαι.

Leguntur hi versus apud Strabonem L. III. p. 151. A. ed. Casaub. Ἐπολαμβάνοι δ' ἂν τις τῆς πολλῆς εὐδαιμονίας καὶ μακραίωνας ὀνομασθῆναι τοὺς ἐνθάδε ἀνθρώπους καὶ μάλιστα τοὺς ἡγεμόνας: καὶ διὰ τοῦτο Ἀνακρέοντα

μὲν οὕτως εἶπεῖν· Ἐγὼ τ' ἂν οὕτ' Ἀμαλθίης βουλοίμην
 κέρας οὔτε τὰ πεντήκοντά τε καὶ ἑκατὸν Ταρτησσοῦ βασι-
 λεῦσαι· Ἡρόδοτον δὲ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως κατα-
 γράφαι, καλέσαντα Ἀργανθώνιον, ἣ γὰρ οὕτω δέξαιτ'
 ἂν τις ἢ ἴσον τούτῳ τοῦ Ἀνακρέοντος ἢ κοινότερον, οὔτε
 Ταρτησσοῦ πολὺν χρόνον βασιλεῦσαι. Anacreontis carmen
 respexit Plinius H. N. L. VII. c. 49: „Anacreon
 poeta Arganthonio Tartessiorum regi CL tribuit annos,
 Cinyrae Cypriorum X. annis amplius, Aegimio CC.“
 Eosdem Anacreontis versus intelligit Lucianus Macrob.
 c. 10: Ἀργανθώνιος μὲν οὖν Ταρτησσίῳν βασιλεύς, πεντή-
 κοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη βιώναι λέγεται, ὡς Ἡρόδοτος ὁ
 λογοποιὸς καὶ ὁ μελοποιὸς Ἀνακρέων· ἀλλὰ τοῦτο μὲν
 μῦθος τισι δοκεῖ. Sed non est verum, quod Lucianus
 dicit, Anacreontem cum Herodoto consentire: Hero-
 dotus enim Arganthonium vixisse annos centum viginti,
 octoginta autem regnavisse refert; dicit enim L. I.
 c. 163: Ἀπικόμενοι δὲ ἐς τὸν Ταρτησσὸν προσφιλέες ἐγέ-
 νοντο τῷ βασιλεῖ τῶν Ταρτησσίῳν, τῷ οὖνομα μὲν ἦν
 Ἀργανθώνιος, ἐτυράννευσε δὲ Ταρτησσοῦ ὀγδώκοντα ἔτεα,
 ἐβίωσε δὲ πάντα εἴκοσι καὶ ἑκατόν. Quamquam in eodem
 errore, in quo Lucianus, etiam Phlegon Trallianus
 versatur, qui de Macrob. c. 4. dicit: Ἀργανθώνιος ὁ
 τῶν Ταρτησσίῳν βασιλεύς, ὡς ἱστορεῖ Ἡρόδοτος καὶ Ἀνα-
 κρέων ὁ ποιητής, ἔτη ρν. Conferas etiam Censorinum
 de die natali c. 17. Arganthonii autem aetas incidit
 in id fere tempus, quod Anacreontis aetatem proxime
 praecessit.

Versu primo viri docti pro ἐγὼ τ' ἂν οὕτ' recte
 scripserunt: Ἐγὼ δ' οὕτ' ἄν.

Versu secundo pro vulgata lectione οὔτε τὰ Ca-
 saubonus correxit οὕτ' ἔτη, alii accuratius οὕτ' ἔτεα.

Versu tertio servavi Strabonis scripturam: πεντή-
 κοντά τε καὶ ἑκατόν, ita quidem ut καὶ et ἑκατόν in pro-

nuntiando coalescant: nolui enim crasin *χήκατον*, quod visum est hominibus doctis, raram illam et inusitam poetis ionicis inferre.

Fr. IX.

Τί μὴ πέτεαι

Συρίγγων κοιλώτερα

Στήθεα χρισάμενος μύρω;

Athenaeus Lib. XV. p. 687. E. servavit hos versus: *Καὶ ὁ σοφὸς δ' Ἀνακρέων λέγει που „Τί μὴν πέτεαι συρίγγων κοιλώτερα στήθεα χρισάμενος μύρω;“ τὰ στήθη παρακελευόμενος μυροῦν, ἐν οἷς ἐστὶν ἡ καρδία ὡς καὶ ταύτης δηλονότι παρηγορουμένης τοῖς εὐώδεσι.*

Versu primo cum vulgo *τὶ μὴν* legeretur (Codex B: *τιμὴν*) recte Casaubonus scripsit *τί μή*, ipsa sententia flagitante, quae qualis fuerit. Athenaeus docet eo ipso loco. Divisi autem haec verba ita, ut Glycone restituerentur, et scripsi *κοιλώτερα* pro vulgata librorum lectione: *κοιλότερα*. *Κόϊλος* pro *κοῖλος* Aeolensibus proprium esse, grammatici perhibent. Apollonius de pronomine p. 371. B: *Ἄλλ' ἴσως ἐν τῇ κατὰ διάστασιν διαιρέσει ἐστίν, ὡς κόϊλον, πάϊς*. Idem de Syntaxi L. I. c. 2. p. 7: *Καὶ συλλαβὴ εἰς δύο μερίζεται, λέγω τὴν κυρίως συλλαβὴν, κοῖλον κόϊλον*. Choeroboscus in Theodosium apud Bekkerum ad hunc ipsum Apollonii locum p. 350: *Φαίνεται ὁ Ἡρωδιανὸς λέγων ἐν τοῖς ἐπιμερισμοῖς, ὅτι τὸ σύνοιδα οὐκ ἔστιν Αἰολικόν, ἀλλὰ ψευδαιολικόν. αἱ γὰρ δίφθογγοι Αἰολικαὶ οὐδέποτε τοῖς Αἰολεῦσι διαλύονται· οἷον τὸ τάλας καὶ μέλας καὶ ὄνειρος οἱ Αἰολεῖς τάλαις καὶ μέλαις καὶ ὄνοιρος λέγουσι καὶ οὐ διαλύουσι τὸν δίφθογγον ἐπὶ τούτων, ἐπεὶ Αἰολικαὶ εἰσιν αἱ δίφθογγοι· κατὰ γὰρ τὴν τῶν Αἰολέων διάλεκτον γέγονασι. τὸ δὲ*

προίτου καὶ κοίλου διαλύουσι καὶ λέγουσι τροΐλου καὶ κοΐλου, ἐπειδὴ αἱ δίφθογγοι αὗται οὐκ εἰσὶν Αἰολικαί, ἀλλὰ κοιναί· εἰ οὖν τὸ σύνοιδα διαλύουσιν, συνόϊδα λέγοντες, δῆλον ὅτι οὐκ ἔστιν ἡ οἰ δίφθογγος Αἰολικῇ. Arcadius de accentibus p. 55. 22: Τὸ δὲ κόϊλος ἀπὸ τοῦ κοῖλος κατὰ πάθος. Tryphon in Museo Critico T. I. I. p. 35: Διαιρέσεις — τὸ δὲ πάθος ἐστὶ παρὰ τε Ἰωσι καὶ Θετταλοῖς· οἶον κοῖλον κόϊλον. Priscianus L. I. p. 563: „In hoc quoque Aeoles sequimur: sic n. illi dividentes diphthongum κόϊλον pro κοῖλον dicunt.“ Idem Partit. vers. XII. Aen. princip. p. 1226: „Hanc tamen consuetudinem habuerunt Aeoles imitantes, qui κόϊλον per divisionem dicunt pro κοῖλον et multa similiter dividunt.“ Et restitui κόϊλος pro κοῖλος in Alcaei versibus apud Athenaeum L. XIV. p. 627. B:

Θώρακές τε νέω λίνω κόϊλαι τε κατ' ἀσπίδες βεβλημέναι.
quod etiam Seidlerus conjecit. Anacreontem autem hic κοῖλωτέρα dixisse non est mirum, cum talis diaeresis non solum Aeolensibus, sed etiam Jonibus fuerit usitata.

Fr. X.

‘Ο δ’ ὑψηλὰ νενωμένος.

Hic versus legitur in Etymologo M. p. 601. 20: Νένωται· ἢ κατὰ συγκοπὴν τοῦ ἡ ἀπὸ τοῦ νενόηται, ὅπερ καὶ νενοέεται Ἰωνικῶς γίγνεται· ἢ ἀπὸ τοῦ νένωται κατὰ συστολήν· ἔστι γὰρ νῶ ῥῆμα τρίτης συζυγίας, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ οἶον Ἑλένης γάμῳ νένωται καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι ἢ μετοχή· ‘Ο δ’ ὑψηλὰ νενωμένος· καὶ ὁ Ἀθλιος (Ἀέθλιος) ἐν τοῖς Σαμίων ὄροις (ᾠροις)· ἀλλὰ λέξασθαι νένωνται καὶ πάλιν ὡς χρυσόονται χρυσοῦνται, οὕτω καὶ νόονται νοῦνται· Δημόκριτος· φῆνι θεὰ νοῦνται· περὶ παθῶν.

Fuit haec contractio Jonibus usitatissima; sic Herodotus L. I. c. 86. dicit: *Καὶ τὸν Κῦρον ἀκούσαντα τῶν ἐρμηνέων τὰ εἶπε Κροῖσος, μεταγνόντα τε καὶ ἐννῶσαντα.* Idem IX. c. 53 dicit: *Ὁ δὲ Πανσανίης τε καὶ ὁ Εὐρυάναξ δεινὸν μὲν ἐποιεῦντο τὸ μὴ πείθεσθαι ἐκείνόν σφισι, δεινότερον δὲ ἔτι, κείνου ταῦτα νενωμένου, ἀπολιπεῖν τὸν λόχον τὸν Πιτανήτην.* et Theocritus XXV. v. 262:

*Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύνησι παραιφρονέοντα βαρεΐαις
Νωσάμενος, πρὶν γ' αὖθις ὑπότροπον ἀμπνυνθῆναι,
Αὐχένος ἀρδρήκτιο παρ' ἰνίον ἔφλασα προφθάς,
Ῥίψας τόξον ἔραζε πολὺρδῶπτόν τε φαρέτρην.*

Sic enim ille locus scribendus est, vulgo pessime legitur ἦλασα: in codd. est ἔφθασα et ἔφασα. Scripsi igitur ἔφλασα: nam et φλάω et θλάω dicebatur, ita supra ipse Theocritus VI. v. 147:

*Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορύττιλος, εἴ τιν' ὀχευοῆς
Τὰν αἰγῶν, φλαξῶ τυ, πρὶν ἢ γέ με καλλιερῆσαι
Ταῖς Νύμφαις τὰν ἄμνόν· ὁ δ' αὖ πάλιν, ἀλλὰ γενοίμαν,
Αἰ μὴ τυ φλάξαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.*

Sic enim corrigendum est: perverse vulgo scribitur φλασῶ et φλάσαιμι. Emendationem autem illam ἔφλασα confirmat ipse Theocritus: haec enim sequuntur v. 266:

*Ἦγχον δ' ἐγκρατέως, στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας
Ῥεξόπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρύψῃ ὀνίχεσσιν.*

Sed ut revertar ad illam contractionem, eadem recte a Bentleio restituta est Callimacho in hymno in Jov. v. 87. modo pro ἦοι scribatur:

Ἐσπέριος κείνός γε τελεῖ τὰ κεν ἦοι νώσῃ.

Apollonius Rhodius L. IV. v. 1409:

*Νώσατο δ' Ὀρφεὺς
Θεῖα τέρα, στάς δέ σφι παρηγορέεσκε λιτῆσιν.*

Conferas etiam has Hesychii glossas: *Νωσάμενος· κατανοήσας. Νώσασθαι· αἰσθῆσθαι, ἐνθυμηθῆναι, νοῆσαι. Νενώμεθα· διανενοήμεθα. Νένωται· ἐν νῶ ἔχει. Ἐνώσατο·*

διενοήθη. Et Dindorfius *νῶ* contractum ex *νόει* restituere voluit Sophocli in *Electra* v. 882 :

Ἄλλ' οὐχ ὕβρει

Λέγω τὰδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῶ.

ubi vulgo *νῶν* legitur: sed id dici debuit *νοῖ*, ut ex *δηλόει* fit *δηλοῖ*.

Similiter Jones *νώσις* dixerunt pro *νόησις*, ut est in Timonis versibus apud Diogenem Laert. IX. 23 :

Παρμενίδου τε βίην μεγαλόφρονα, τὴν πολύδοξον,

Ὅς ῥ' ἐπὶ φαντασίας ἀπάτης ἀνεκείνατο νόσεις.

itemque *νῶμα* pro *νόημα*. Hesychius *Νῶμα· νόημα, ἐνθύμημα*: usus est hac forma Empedocles apud Sextum Empiric. L. VIII. p. 512. ed. Fabric.:

Πάντα γὰρ ἴσθι φρόνησιν ἔχειν καὶ νόματος αἴσαν.

eademque possit videri reddenda esse Archilocho Fr. XXXIII. ed. Liebel. hoc modo: *Κάπινώμασιν δασύς* pro vulgari lectione *καὶ ἐπινοήμασιν δασύς*: nam dactylum quidem, qui ferri omnino non potest, ita removeris: sed satis mire dictum est *ἐπινοήμασιν δασύς*, quocum Homericum illud: *Λάσιον κῆρ* comparari nullo pacto potest. Scripserat vero Archilochus:

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγόν, οὐδὲ διαπεπλιγμένον,

Οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρηνμένον,

Ἄλλὰ μοι μικρὸς τις εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν

Ῥοικός, ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσσὶ, καρδίας πλέως,

— — — — Κάπινώμασιν δασύς.

Vult enim poeta *ducem non esse grandi corpore, nec delicatulo incessu, nec cincinnis arte compositis, nec barba derasa, sed parvum, pedibus incurvatis firmiter tamen incedentem, animo plenum, crinibus incomtis* (hoc quidem excidit, sed tale quid requiritur, quod opponatur illis verbis: *Οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον*) *et barba horrida*: nam *ἐπὶ γναθμοῖσι δασύς* vel simile quid postulant ea verba, quae supra erant:

οὐδ' ὑπεξηρημένον. Γναθμός autem et γνάθος etiam de exteriori parte maxillae dicitur, ut est in Eubuli versibus apud Athenaeum L. XIII. p. 557. F:

Ἐκ δὲ τῶν γνάθων ἰδρῶς
Ἐπὶ τὸν τράχηλον ἄλοκα μιλτώδη ποιεῖ.

Verior tamen videtur Ludovici Dindorfii, quam modo cognovi, conjectura esse:

Καπὶ κνήμησιν δασύς.

Fr. XI.

Plutarchus Moral. p. 751. A: Ἀπορούμενοι δὲ πολλάκις ἀναφθέγγονται τι λιμῶδες καὶ ὀδυρτικόν· οὕτως ἔρως ὁ γνήσιος ὁ παιδικός ἐστιν, οὐ πόθῳ στίλβων, ὥς ἔφη τὸν παρθένιον Ἀνακρέων, οὐδὲ μύρων ἀνάπλεως καὶ γεγανωμένος, ἀλλὰ λιτὸν αὐτὸν ὄψει καὶ ἄθρυπτον ἐν σχολαῖς φιλοσόφοις. Plutarchus sua verba Anacreonteis admiscuisse videtur, nam illa quidem: οὐδέ μύρων ἀναπλέως non sunt poetae, qui hoc fere modo locutus erat:

Ἔρως παρθένιος πόθῳ
Στίλβων καὶ γεγανωμένος.

Fr. XII.

Himerius Or. XIV. 4. p. 612. ed. Wernsd. Νῦν ἔδει μοι Τηίων μελῶν· νῦν ἔδει μοι τῆς Ἀνακρέοντος λύρας, ἣν ὅταν ὑπὸ παιδικῶν ἐκείνος ὑπεροφθῇ ποτε, καὶ κατ' αὐτῶν Ἐρώτων οἶδεν ἐργάσασθαι· εἶπον ἂν πρὸς αὐτοὺς τὰ ἐκείνου ῥήματα·

Ὑβρισταὶ καὶ ἀτάσθαλοι,
καὶ οὐκ εἰδότες ἐφ' οὓς τὰ βέλη κυκλώσεσθε· τάχα δ' ἂν καὶ ἠπειλήσα τὴν ἀπειλήν, ἣν Ἀνακρέων ἀπειλεῖ τοῖς

Ἔρωσιν· ἐκεῖνος γάρ ποτε ἐραυθεὶς ἐφήβου καλοῦ, ἐπειδή-
περ ἰώρα τὸν ἔφηβον ὀλίγον αὐτοῦ φροντίζοντα, λύραν
ἀρμόσας ἠπεῖλει τοῖς Ἔρωσιν, εἰ μὴ αὐτῷ τιτρώσκοιεν
αὐτίκα τὸν ἔφηβον, μηκέτι μέλος εὐφημον εἰς αὐτοὺς ἀνα-
κρούσασθαι. Himerius ut solet Anacreontis orationem
ita immutavit, ut discernere nequeas, quae sint
poetae, quae ipsius Himerii verba; retuli autem
huc, quia numeri Glyconeī vestigia quaedam super-
sunt, ut illud:

Ὑβριστὰ καὶ ἀτάσθαλοι.

Sunt autem haec non ex uno carmine, sed ex diver-
sis depromta. Quod apud Himerium legitur: καὶ οὐκ
εἰδότες ἐφ' οὓς τὰ βέλη κυκλώσεσθε: id quin corruptum
sit, non dubito. Scripsisse videtur: καὶ οὐκ εἰδότες
ἐφ' οὓς τὰ βέλη ἀγκυλώσεσθε. Verbum ἀγκυλόω
vel ἀγκυλόομαι reperitur apud Aristophanem in Avibus
v. 1180:

Χωρεῖ δὲ πᾶς τις ὄνυχας ἠγκυλωμένος.

et alius nescio quis poeta dixit:

Δεινὸν κεραυνὸν χερσὶν ἠγκυλωμένος.

Fr. XIII.

Κωμάσει δ',

Ὡς ἂν δεῖ, Διόνυσος.

Scholiasta ad Homeri Iliad. XIX. v. 21. (Ho-
meri verba sunt haec:

Μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρρεν, οἳ ἐπιεικὲς

Ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι.)

Ἐν αὐτῷ τὸ πρῶγμα τὴν ὑποβολὴν ἔχον, ὑπεροχὴν οὐκ
ἐπιδέχεται μείζονα· καὶ Ἀνακρέων· κωμάζει δέ, ὥς ἂν
δεῖ, Διόνυσος, αὐτὸν αὐτῷ συγκρίνας. Haec ultima

verba scholistae esse, Anacreontis sententiam interpretantis, manifestum est: pro *κωμάζει* autem scripsi *κωμάσει*: quamquam haec utrum metro Glycone scripta sint necne, non satis certo dici potest. Ὡς ἂν δεῖ dictum est pro *δέη*, ut est apud Aristophanem in *Ranis* v. 264:

Οὐδέποτε κεκράξομαι γὰρ

Κἄν με δεῖ, δι' ἡμέρας.

et in *Pluto* v. 216:

Ἐγὼ γάρ, εὖ τοῦτ' ἴσθι, κἄν δεῖ μ' ἀποθανεῖν,
Αὐτὸς διαπράξω ταῦτα.

Item *Philetaerus* dixit in *Atalanta* apud *Athen.* L. X. p. 416. F:

Κἄν δεῖ, τροχάζω στάδια πλείω Σωτάδου.

Item *Menander* saepius, alii. Neque enim scribendum est in his locis *δῆ*, quae *Dorica* esset forma; quae quidem visa est esse in his verbis *Sophonis* ap. *Athen.* L. VII. p. 306. D: Ἀ δὲ γαστήρ ὑμέων χαρ-
χαρίας, ὅκα τινὸς δῆσθε. Sed corrupta sunt ista: scripserat enim *Sophon*: ὅκα τινὸς ἐδῆσθε, si quid comedetis. *Dorienses* enim ἐδοῦμαι more suo pro ἔδομαι dixerunt.

Fr. XIV.

Πολλὰ δ' ἐρίβρομον

Δεύνησον.

Servata haec sunt in *Etymol.* p. 259. 28: Δεύ-
νησος· ὁ Διόννησος. Ἀνακρέων· Πολλὰ δὲ ἐρίβρομον Δεύ-
νησον, τοῦ ἱ τραπέντος εἰς εὐ γίνεται Διόννησος· οὕτω γὰρ
Σάμιοι προφέρουσιν καὶ συναιρέσει Δείνησος, ὥς Θεόδωτος
Θεύδοτος. Videntur autem hae reliquiae esse versuum
Glyconicorum. Carmen ipsum ex numero eorum esse

puto, quae Anacreon Sami scripsit, conferas quae dicta sunt ad Fr. II. v. 11. Ceterum Bacchum a Samiis esse cultum, cognoscimus ex iis, quae infra afferam ad Fr. LIII. Ἐρίβρομος autem Bacchus saepe appellatur, ut a Panyasi apud Athen. L. II. 36. D:

Πρῶται μὲν Χάριτες τ' ἑλαχον καὶ εὐφρονες Ὠραι
Μοῖραν καὶ Διόνυσος ἐρίβρομος, οἵπερ ἔτευξαν.

Fr. XV.

Σφαίρη δηῦτέ με πορφυρέῃ
Βάλλων χρυσοκόμης Ἔρως
Νήνι ποικιλοσαμβάλω
Συμπαίξειν προκαλεῖται·

Β. Ἡ δ', ἐστὶν γὰρ ἀπ' εὐκτίτου
Λέσβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,
Λευκὴ γάρ, καταμέμφεται,
Πρὸς δ' ἄλλην τινα χάσκει.

Hoc carmen legitur apud Athenaeum L. XIII. p. 599. C: Ἐν τούτοις ὁ Ἑρμησιάναξ σφάλλεται συγχρονεῖν οἰόμενος Σαπφῶ καὶ Ἀνακρέοντα, τὸν μὲν κατὰ Κῦρον καὶ Πολυκράτην γενόμενον, τὴν δὲ κατ' Ἀλυάττην τὸν Κροίσου πατέρα. Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ Σαπφούς καὶ λέγειν τινὰς φησιν εἰς αὐτὴν πεποιῆσθαι ὑπὸ Ἀνακρέοντος τάδε· Σφαίρη — Πρὸς δ' ἄλλην τινα χάσκει. Καὶ τὴν Σαπφῶ δὲ πρὸς ταῦτά φησιν εἰπεῖν·

Κεῖνον, ὃ χρυσόθρονε Μοῦσ', ἐνισπες
Ὑμνον ἐκ τᾶς καλλιγύναικος ἰσοθλάς
Τῆμος χώρας ὃν ᾄειδε τερπνῶς
Πρόσβυς ἀγανός.

Ὅτι δὲ οὐκ ἔστι Σαπφούς τοῦτο τὸ ᾄσμα παντί που δῆλον.

Antiquus ille et inveteratus error Anacreontem Sapphus amore exarsisse, gravissimus est: tanto enim spatio annorum distincti fuerunt, ut illa ab hoc videri quidem, sed amari nullo modo potuerit: manifestum est igitur, illam cantiunculam, in qua Sappho Anacreontem Teium senem compellat, non esse ab ea compositam, ipsaque oratio tam prava, tam humilis, tam abjecta est, ut non possit a Sappho profecta esse: idque etiam Athenaeus intellexit: sed Anacreontis carmen utrum ab ipso compositum, an ab alio quodam confictum sit, jure dubitaveris: ambigua autem sunt Chamaeleontis verba: *Λέγειν τινάς φησιν εἰς αὐτὴν πεποιῆσθαι ὑπὸ Ἀνακρέοντος τάδε.* Oratio quidem hujus carminis nec invenusta nec inelegans est: neque in numeris quidquam inest, quod jure reprehendi possit: quare ego hoc carmen Anacreonti non abjudicaverim, praesertim cum nihil insit, quod prodat, de Sappho eum locutum esse. Nihil enim aliud dicit, quam se incensum esse amore cujusdam Lesbiae puellae, quae se, quia senex sit, spernat. Id autem quidam, quibus nota erant ea, quae de Sapphus et Anacreontis amore in vulgi ore ferebantur, existimaverunt ad Sappho referendum esse: hinc confinxerunt illam cantilenam, qua Sappho Anacreontis amorem repudiare fecerunt.

Versu primo in editione Casauboni scribitur: *Σφαίρη δεῦτέ με.* corrupte codex P. (atque etiam reliqui, ut videtur) *Σφεραίρη με.* δηῦτε Seidlerus et Neuius scripserunt pro vulgato δεῦτε: contractum enim est ex δη et αῦτε. Deinde in codd. omnibus scribitur: *πορφύρ' ἐνιβάλλον,* quod Pauwius bene correxit: *πορφυρέη βάλλον.*

Versus tertius sic in codicibus legitur: *Νήρι* (Sic cod. A. *νυῖ* cod. P.) *ποικίλος λαμβάνω:* praeclara est Seidleri emendatio:

Νήρι ποικιλοσαμβάλω.

Nam νεῦνις more Jonum contrahebatur in νῆνις. Conferas Etymol. M. p. 604. 5: "Ἡ παρὰ τὸ νεῦνις κατὰ συναλοιφήν νῆνις: uti Jones etiam νῆ pro νέη dixerunt, quod ex Samiorum annalibus profert Herodianus περὶ μονήρ. λέξ. p. 7: Ἀλλὰ καὶ ἡ νέα νῆ εἰρημένον ἐν Σαμίῳ ὄροις. Τῇ δὲ νῇ τῶν Πυθογειτονίων τις τὸν φρυγτὸν ἐλάμβανε. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Αἰολοσίκῳ.

Καὶ κ' ἐπιθυμήσεις νέος νῆς ἀμφιπόλοιο.

Dativi autem formam illam νήνι satis confirmant ea, quae leguntur in Etymologo M. p. 448. 23: Θέτι καλλιπλοκάμῳ· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ μήτις μήτιδος μήτιδι κατὰ ἀποβολήν τοῦ δ μήτι καὶ κράσει μήτι μακρόν, οἶον· Μήτι τοι δρύτομος μέγ' ἀμείνων. οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Θέτις, Θέτιδος, Θέτιδι καὶ Θέτι κατὰ κράσιν τῶν δύο ᾤ εἰς ἓν μακρόν καὶ νεῦνις κράσει νῆνις, νήνιος, νήνι καὶ κράσει νήνι. Draco Stratonice. p. 46: Θέτι. τὸ τι μακρόν. Θέτι γὰρ καὶ κράσει τῶν δύο ᾤ εἰς ἓν μακρόν Θέτι καὶ νεῦνις, νῆνις, νήνιος, νήνι καὶ νήνι. Σάμβαλον autem Aeolicum dicunt grammatici esse pro σάνδαλον: sed potius est vox a poetis communiter omnibus usurpata. Ita Sappho Aeolensis Fr. XXXVIII:

Θυρωρῶ πόδες ἐπτορόγνιοι,
Τὰ δὲ σάμβαλα πεμπαρόηα.

Et Eumelus in Dorico carmine apud Pausan. L. IV. 33. 3:

Τῷ γὰρ Ἰθωμάτῃ καταθύμιος ἔπλετο Μοῖσα
Ἀκαθαρά καὶ ἐλεύθερα σάμβαλ' ἔχουσα.

Et Hipponax Jon apud Tzetz. ad Lycophr. v. 855:

Δὸς χλαῖναν Ἰππώνακτι καὶ κυπασσόσκον,
Καὶ συμβάλισκα κασκέρισκα καὶ χρυσοῦ
Στατήρας ἐξήκοντα τοῦτέρου τοίχου.

Et Nonnus dixit ἀσάμβαλος L. XIV. p. 468:

Ἦν δὲ νοῆσαι
Παρθένον ἀκρήδεμνον, ἀσάμβαλον ὑπόθι πέτρης
Τρηχάλῳ προῶνι περισκαίρουσαν ἐρίπνης.

Nisi forte poeta scripserat:

Νῦν ποικιλοβαμβάλῳ.

hoc est *varia susurranti*, ut dicitur *ποικιλόμυθος*, *ποικιλότραυλος*. *Βαμβάλειν* dixit Bion III. v. 6:

*Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα καὶ πλεόν αἰαῖ
Βάμβαλε τοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε μελικτάς.*

Vere enim ita scripsit Valkenarius pro *λάμβανε*.

Versu quinto quod in codd. legitur *ἐστί*, homines docti correxerunt; recte quoque Barnesius pro *εὐκτιχοῦ*, ut in libris scribitur, emendavit: *ἀπ' εὐκτίτου Λέσβου*.

Versu octavo Pauvius coniecit: *πρὸς δ' ἄλλον τινα χάσκει*, sed *πρὸς δ' ἄλλην τινα* dictum est pro: *πρὸς δ' ἄλλου τινος κόμην*, ut Graeci saepe solent loqui.

Fr. XVI.

*Ἡρίστησα μὲν ἱγρίου λεπτοῦ μικρὸν
ἀποκλάς,*

*Οἶνου δ' ἐξέπιον κάδον, νῦν δ' ἄβρῳς
ἐρόεσσαν*

*Ψάλλω πηκτίδα τῇ φίλῃ κωμάζων παιδὶ
ἄβρῃ.*

Hi versus leguntur apud Hephaestionem p. 59. ed. Gaisf. poetae nomine non addito: Τὸ δὲ τὴν δευτέραν ἱαμβικὴν ἔχον καλεῖται *Ἡριάπειον*, οἶον· *Ἡρίστησα μὲν* — *παιδ' ἄβρῃ*· *Πολυσχημάτιστον μὲν οὖν αὐτὸ ποιοῦσιν*, ἀλλὰ τόγε καθαρώς ἐσχηματισμένον ἐστὶ τοιοῦτον. Eos autem Anacreonti esse tribuendos cognoscimus ex Athenaeo L. XI. p. 472. E: *Κάδος· Σιμμίας ποτήριον, παρατιθέμενος Ἀνακρέοντος· Ἡρίστησα μὲν ἱγρίου λεπτὸν ἀποκλάς, Οἶνου δ' ἐξέπιον κάδον.* et L. XIV. p. 646. D.

Ἰτρίον· περμᾶτιον λεπτὸν διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γινόμενον· μνημονεύει αὐτοῦ Ἀνακρέων οὕτως· Ἡρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτὸν ἀποκλᾶς, Οἴνου δ' ἔπιον κάδον. et ex Polluce L. X. 70: Τούτοις δὲ προσακτέον τὰ τοῦ οἴνου ἀγγεῖα — καὶ κάδους καὶ καδίσκους· Καὶ Ἀνακρέων δὲ φησιν· Οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον.

Versu primo in priore loco Athenaei Cod. B. et in posteriore Codd. B. P. ἡρωστήσαμεν pro ἡρίστησα μὲν scribunt: in utroque loco male legitur: λεπτὸν: vera est ea scriptura, quae apud Hephaestionem servata est: ἰτρίου λεπτοῦ μικρόν. Itrium enim fuit genus placentae tenue atque ob id fragile. Ipse Athenaeus loco posteriore dicit: Ἰτρίον· περμᾶτιον λεπτὸν διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γινόμενον· μνημονεύει αὐτοῦ Ἀνακρέων οὕτως — Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι· (v. 1092.)

Πλακοῦντες, σησαμοῦντες, ἴτρια.

Σοφοκλῆς Ἐριδι·

Ἐγὼ δὲ πεινῶς αὐτὸς πρὸς ἴτρια βλέπω.

Easdem placentas commemoravit Archippus in Herculis nuptiis apud Athenaeum L. XIV. p. 640. F:

Ἰτρίοις ἐπιφορήμασί τ' ἔτ' ἄλλοις γέμουσα.

Sic enim corrigo. Ephippus in Ephebis apud Athen. L. XIV. p. 642. E:

Χόνδρος μετὰ ταῦτ' εἰςῆλθε, μύρον Αἰγύπτιον·

Φοινικίνου βίκος τις ὑπανεώγνυτο,

Ἰτρια, τραγήμαθ' ἦγε, πυραμοῦς, ἄμης.

Samus autem (ibi enim hoc carmen scriptum esse existimo) insignis erat exquisitissimis placentarum generibus. Athenaeus L. XIV. p. 644. C: Ὅτι δὲ καὶ οἱ Σάμιοι διαφέροντές εἰσι πλακοῦντες Σώπατρος ὁ φλυαρογράφος φησὶν ἐν Βακχίδος μνηστῆρσι·

Πλακουντοποιὸν ὠνομασμένην Σάμον *).

*) Hic versus ex eadem parte fabulae est depromptus, ex qua alius, qui legitur apud Athenaeum L. IV. p. 160.

Conferas Athenaeum, qui L. IV. p. 130. D. dicit: Καὶ τελευταῖαι ἐπεισῆλθον ἐπιδορπίαι τράπεζαι, τραγήματά τ' ἐν πλεκτοῖς ἐλεφαντίνοις ἐπεδόθη πᾶσι καὶ πλακοῦντες ἕκαστα γένη, Κρητικῶν καὶ τῶν σῶν, ἑταῖρε Λυγκεῦ, Σαμιακῶν καὶ Ἀττικῶν αὐταῖς ταῖς ἰδίαις τῶν περμμάτων θήκαις. Pollux L. VI. 78: Εὐδόκιμοι δὲ καὶ οἱ Σάμιοι πλακοῦντες, καὶ οἱ Φιλοξένιοι, τοῦ Λευκαδίου Φιλοξένου τὸ εὔρημα. Plutarchus de sanitate tuenda c. 6: Ὡς ἄτοπόν ἐστι πρᾶγματος σπανίου καὶ πολυτελοῦς μὴ ἀπολαῦσαι παρόντος, οἷον οὐθατος ἢ μυκήτων Ἰταλικῶν ἢ Σαμίου πλακοῦντος ἢ χιόνος ἐν Αἰγύπτῳ. Et ut itria ex melle atque sesamo conficiebantur (vide Athenaei verba supra adscripta), ita etiam Samios placentas ex sesamo et melle coxisse docet Herodotus Lib. III. c. 48: Ἐποίησαντο οἱ Σάμιοι ὀρετήν, τῇ καὶ νῦν ἔτι χρέωνται κατὰ ταῦτά· νυκτὸς γὰρ ἐπιγενομένης, ὅσον χρόνον ἰκέτευον οἱ

A: Διαφόρων γὰρ οὐσῶν καὶ τῶν ἐκ Τέω μαζῶν, ὥς καὶ τῶν ἐξ Ἐρετρίας, ὥς Σώπατρος ἐν Βακχίδος μνηστῆραι· φηοὶ γὰρ·

Ἐρέτριαν ὠρεμήθημεν εἰς λευκάλφιτον.

Ad eandem fabulam referendum videtur, quod legitur apud Athenaeum L. IV. p. 138. D: Ὡν καὶ Σώπατρος ὁ φάκιος παρωδὸς μέμνηται ἐν δράματι Βακχίδι λέγων οὕτως·

Οὐκ ἂν δυναμένην εἰσορῶν χαλκήλατον

Μέγαν κολοσσὸν φάκινον ἄρτον ἐσθίειν.

Neque enim credo Sopatrum peculiarem fabulam, cui nomen Bacchis fuerit, scripsisse, sed quae ex ea fabula proferuntur, (conferas Athenaeum L. IV. p. 176.

A. Σώπατρος Βακχίδι·

Καὶ τὸ μόνανλον μέλος ἤχησεν.)

ea aut ad Bacchidis procos aut ad Bacchidis nuptias referenda esse arbitror: hanc enim fabulam Athenaeus L. XIV. p. 636. E. commemorat: Δελφάκων δὲ σιτευτῶν ὁ φλυαγογράφος Σώπατρος ἐν Βακχίδος γάμῳ οὕτως·

Εἰ ποὺ κλίβαρος ἦν; δέλφαξ σιτευτὸς ἔγρουξεν.

Sic enim iste versus corrigendus videtur. Bacchis autem illa videtur Samia meretrix esse, de qua dixit Athenaeus L. XIII. p. 594. 6: Διαβόητος δ' ἑταῖρα γέγονε καὶ ἡ Μιλησία Πλαγγών· ἥς περικαλλεστάτης οὐσης ἠρώσθη τις νεανίσκος Κολοφώνιος Βακχίδα ἔχων ἐρωμένην τὴν Σαμίαν, et quae sequuntur.

παῖδες, ἴστασαν χορούς παρθένων τε καὶ ἡϊθέων· ἰστάντες δὲ τοὺς χορούς, τρωκτὰ σησύμου τε καὶ μέλιτος ἐποίησαντο νόμον φέρεσθαι, ἵνα ἄρπάζοντες οἱ τῶν Κερκυραίων παῖδες ἔχοιεν τροφήν.

Pro ἀποκλὰς in posteriore loco Athenaei omnes libri, in priore Cod. P. ἀπόκλας scribunt. Eustathius ad Hom. Odys. K. p. 1654. 14. hunc ipsum versum Anacreontis respexisse videtur: Ἀνέκαθ' ἔν φησιν ἦγουν ἐξ ἀρχῆς θεματικῆς, ἔστι φῶ τὸ λέγω, οὗ μετοχὴ ἀόριστος φάσας, ὡς κλῶ, κλάσας· καὶ συγκοπῇ φάς· οἶον· φάς ἔμεν ἀπτόλεμον· ὥσπερ καὶ κλὰς φησι παρ' Ἀνακρέοντι. Conf. infra Fr. CXXI.

Versu secundo nonnulli codd. Hephaestionis et Pollucis κιάδον scribunt. Errat autem Simmias, qui κιάδον poculum est interpretatus; nam hoc quoque loco, ut alibi, significat urceum.

Versu tertio alii codices Hephaestionis: ποδὶ ἰ ἀβρῆ, alii ποδὶν ἀβρῶς, plerique παιδὶ ἀβρῆ: Gaisfordius scripsit παιδ' ἀβρῆ: ego satius duxi παιδὶ ἀβρῆ scribere, ut ἰ atque ᾱ coalescant, sicut est apud Aeschylum in Persis v. 852 in eodem verbo:

Ὑπαντιάζειν παιδὶ ἐμῷ πειράσσομαι:

siquidem haec lectio integra est.

Fr. XVII.

Ἀρθεῖς δηῦτ' ἀπὸ Λευκάδος

Πέτρης ἐς πολὺν κῦμα κολυμβῶ με-
θύων ἔρωτι.

Hi versus leguntur apud Hephaestionem p. 130: Ὅταν δὲ ἔμπαλιν ἡ τάξις ἦ, προωδὸς καλεῖται, ὡς παρ' Ἀνακρέοντι· Ἀρθεῖς δ' ἡῦτ' ἀπὸ Λ. Π. Pro δ' ἡῦτ' scripsi δηῦτε. Hos ipsos Anacreontis versus intelligit

Philostratus, qui in *Imagin.* I. 15. sic scribit: Ἀλουργίδι δὲ στείλας ἑαυτὸν καὶ τὴν κεφαλὴν ῥόδοις ἀνθίσας ἔρχεται παρὰ τὴν Ἀριάδνην ὁ Διόνυσος, μεθύων τῷ ἔρωτι, φησὶ περὶ τῶν ἀκρατῶς ἐρώντων Τήιος. De Leucade autem rupe se praecipitaturum esse dicit, quoniam qui nimio flagrabant amore, illo saltu dicebantur liberari ab amoris aestu. Conferas quae ex Ptolemaeo Hephaestione refert Photius *Biblioth.* XC. p. 491. ed. Hoeschel: Τί ἐστὶ τὸ παρὰ Βακχυλίδη ὡς ἀπὸ Σειληνοῦ εἰρημένον καὶ πρὸς τίνα εἶπε τὸ ἔπος, ὅς ἡ Γευκάς πέτρα ἀπὸ Λευκοῦ τοῦ Ὀδυσσεῶς ἑταίρου τὴν κλῆσιν ἔλαβεν, ὃς Ζακύνθιος μὲν ἦν γένος, ἀνηρέθη δ', ὡς φησιν ὁ ποιητής, ὑπ' Ἀντίφου. Τοῦτον ἰδρύσασθαι φασιν καὶ ἱερὸν Λευκάτου Ἀπόλλωνος· τοὺς μὲν οὖν καθαλλομένους ἀπὸ τῆς πέτρας παύεσθαι φασὶ τοῦ ἔρωτος. et quae sequuntur. Quamquam poeta fortasse scripserat:

Ἀρθεὶς δηῦτ' ἀπὸ λευκάδος

Πέτρης ἐς πολὺν κῆμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι.

prorsus similiter dixit Euripides in *Cyclope* v. 165:

Ὡς ἐκπιεῖν ἂν κύλικα βουλομένην μίαν

Πάντων Κυκλώπων ἀντιδοὺς βοσκήματα,

Ῥῖψαί τ' ἐς ἄλμην λευκάδος πέτρας ἄπο,

Ἀπαξ μεθυσθεὶς καταβαλὼν τε τὰς ὀφρυς.

Ex eodem hoc carmine fortasse petatum est sequens fragmentum, si recte illud constitui.

Fr. XVIII.

Τίς ἐρασμὴν

Τρέψας θυμὸν ἐς ἡβὴν τερένων ἡμιόπων
ὑπ' αὐλῶν

Ὁρχεῖται;

Athenaeus L. IV. p. 177. A. hos versus servavit:

Οἶδαμεν δὲ καὶ τοὺς ἡμιόπους καλουμένους, περὶ ὧν φησιν

Ἀνακρέων. Τίς ἐρασμὴν τρέψας θυμὸν ἐσέβην τέρεν' ὥς
 ἡμίονον ὑπ' αὐλῶν ὀρχεῖται; Pro τρέψας in cod. P. male
 scribitur θρέψας. deinde omnes codd. τέρεν' ὥς ἡμίονον:
 quae Casaubonus verissime emendavit: τερένων ἡμιόπων;
 quam emendationem ipse Athenaeus confirmat, qui
 infra p. 182. C. scribit: Εἰςὶ δ' οἱ αὐτοὶ τοῖς παιδικοῖς
 καλουμένοις, οἷς οὐκ οὔσιν ἐναγωνίοις πρὸς τὰς εὐωχίας
 χρῶνται· διὸ καὶ τέρενας αὐτοὺς κέκληκεν ὁ Ἀνακρέων.
 Pro αὐλῶν in codice P. scribitur αὐλόν, sicut in eodem
 ὀρχεῖσθαι pro ὀρχεῖται. Librorum omnium scripturam:
 ἐσέβην jure mihi videor mutavisse in: ἐς ἡβην. Re-
 degi autem hos versus in ejus metri formam, quo
 praecedentes scripti sunt: atque tetrametros chori-
 mbicos praemissa basi etiam Sappho usurpavit, sed eos,
 ut videtur, continuos: nam fragm. XLV. ed. Neue
 sic corrigendum censeo:

Ὁ μὲν πλοῦτος ἄνευ τᾶς ἀρετᾶς οὐκ ἄσινῆς πάροιχος·

Ἄ δ' ἐξ ἀμφοτέρων σύγκρισις εὐδαιμονίας ἔχει ἄκρον.

quamquam haec quidem incerta sunt.

Ceterum, si conjecturam periclitari licet, Ana-
 creon haec de Bathyllo dicit, cujus tanta sit pulcri-
 tudo, ut, si ille tibias inflet, nemo, illius venustatem
 admirans, saltare velit. Bathyllus puer eximia pulcri-
 tudine fuit apud Polycratem, isque ut videtur, tibi-
 cinis munere fungebatur: certe id conjicias ex iis,
 quae Maximus Tyrius scribit XXI. p. 218. ed. minor.
 Davis. (XXXVII. p. 439. ed. major.) Οὕτω καὶ Ἀνα-
 κρέων Σαμίοις Πολυκράτην ἡμέρωσε, κεράσας τῇ τυραννίδι
 ἔρωτα Σμερδίου καὶ Κλεοβούλου κόμην καὶ αὐλοῦς Βα-
 θύλλον καὶ ᾠδὴν Ἰωνικὴν. Quamquam ex iis, quae
 Appulejus Florid. II. 15. T. II. p. 50. ed. Oudendorp
 dicit, Bathyllum etiam cithara cecinisse statuas:
 sic enim ille de statua juvenis venustissimi, quam
 Polycrates in templo Junonis collocaverat, disserit:

„Oppidum habet nequaquam pro gloria, sed quod fuisse amplum semiruta moenium multifariam indicant. Enimvero fanum Junonis antiquitus famigeratum: id fanum secundo littore, si recte recordor, viam viginti haud amplius stadiis ab oppido abest. Ibi donarium deae perquam opulentum — Vel inde ante aram Bathylli statua a Polycrate tyranno dicata, qua nihil videor effectius cognovisse. Quidam Pythagorae eam falso existimant. Adolescens est visenda pulcritudine, crinibus fronte parili separata per malas remulsis: pone autem coma prolixior interlucentem cervicem scapularum finibus obumbrat. Cervix succi plena, malae uberes, genae teretes, ac medio mento lacuna, cique prorsus citharoedicus status, Deam conspiciens, carenti similis, tunicam picturis variegatam ad pedes dejectus ipsos graecanico cingulo: chlamyda velat utrumque brachium adusque articulos palmarum: cetera decoris in striis dependent: cithara balteo caelato apta, strictim sustinetur: manus ejus tenerae, procerulae: laeva distantium digitis nervos molitur, dextra psallentis gestu pulsabulum citharae admovet, comparata percutere, cum vox in cantico interquievit: quod interim canticum videtur ore tereti semihiantibus in conatu labellis eliquare. Verum haec quidem statua esto cujuspiam puberum, qui Polycrati tyranno dilectus, Anacreonteum amicitiae gratia cantillat.“ Anacreon autem, amore incensus, multis in carminibus laudes ejus celebravit: Horatius Epod. XIV. 9:

Non aliter Samio dicunt arsisse Bathyllo

Anacreonta Teium,

Qui persaepe cava testudine flevit amorem

Non elaboratum ad pedem.

ubi vetus commentator haec adscripsit: „Nomen est pueri adamati ab Anacreonte, cujus amorem scripsit

non ita perfecto et elaborato pede, quam dulcibus modulis.“

Antipater in Anacreontis tumulum in Anthologia Jacobsii T. II. p. 27. (Anthol. Palat. VII. 30. v. 3.):

*Ἀκμὴν λειριόεν τι μελίζεται ἄμφι Βαθύλλῳ
Ἰμερα καὶ κισσοῦ λευκὸς ὄδωδε λίθος.*

et Leonidas in eundem ibidem T. I. p. 163. (Anthol. Planudea. IV. 306. 7.):

*Μέλπει δ' ἥτ' Βάθυλλον ἐφίμερον ἥτ' Μεγίστην
Αἰωρῶν παλάμα τὰν δυσέρωτα χέλυν.*

Et idem ibidem (Anthol. Pland. IV. 307. v. 5):

*Μελίσδεται δὲ τὴν χέλυν διακρέκων
Ἦτοι Βάθυλλον ἢ καλὸν Μεγιστέα.*

et Dioscorides ibidem T. I. p. 250. (Anthol. Palat. VII. 31. v. 3.):

*Τερπνότατος Μούσῳσιν Ἀνάκρεον ὦτ' πὶ Βαθύλλῳ
Χλωρὸν ὑπὲρ κυλίκων πολλάκι δάκρυ χέας.*

Et conferas etiam Etymolog. M. p. 143. 1: Καὶ παρὰ τὸ Βαθυκλῆς Βάθυλλος, ὄνομα κύριον, ὃ ἐρώμενος Ἀνακρέοντος. Hinc saepe in commenticiis istis cantionculis Bathyllus commemoratur, ut est in carmine IX. v. 7:

*Ἀνακρέων μ' ἔπεμψε
Πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
Τὸν ἄρτι τῶν ἀπάντων
Κρατοῦντα καὶ τύραννον.*

et in carmine XXIX. v. 1:

*Γράφε μοι Βάθυλλον οὔτω
Τὸν ἐταῖρον, ὥς διδάσκω.*

et in eodem extremo:

*Τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τοῦτον
Καθελών, ποίει Βάθυλλον.
Ἦν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθης
Γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλου.*

et c. XXII. v. 1:

Παρά τήν σκιήν, Βάθυλλε,
Κάθισον· καλὸν τὸ δένδρον.

et c. XVII. v. 14:

Καὶ χρυσέους πατοῦντας
Ὅμοῦ καλῶ Δανάῳ
Ἔρωτα καὶ Βάθυλλον.

denique c. XII. v. 8:

Τί μεν καλῶν ὀνείρων
Ἐπορθρίαισι φωναῖς
Ἀφήρπασας Βάθυλλον;

Fr. XIX.

Ξανθῇ δέ γ' Εὐρυπύλῃ μέλει
Ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων·
Πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον, καλύμματ'
ἔσφηκωμένα,
Καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ᾧσὶ καὶ
ψιλὸν περὶ

5. Πλευρῇσι * * * βοός,
Νεόλυτον εἴλυμα κακῆς ἀσπίδος, ἀρ-
τοπώλυσιν
Κῆφελοπόρνοισιν ὁμιλέων ὁ πονηρὸς
Ἀρτέμων,
Κίβδηλον εὐρίσκων βίον·

Πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεῖς αὐχένα,
πολλὰ δ' ἐν τροχῷ,

10. Πολλὰ δὲ νῶτον σκυτίνῃ μάστιγι θω-
μιχθεῖς, κόμην

Πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος·

Νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων, χρύσεια
φορέων καθέρματα

Παῖς Κύκης καὶ σκιαδίσκην ἔλεφαν-
τίνην φορέει

Γυναιξὶν αὐτως.

Hoc carmen legitur apud Athenaeum L. XII. p. 533. E. qui ex Chamaeleonte Pontico haec profert: *Χαμαιλέον δ' ὁ Ποντικός ἐν τῷ περὶ Ἀνακρέοντος προ-
θεὶς τό·*

*Ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ μέλει
Ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων.*

*Τὴν προσηγορίαν ταύτην λαβεῖν τὸν Ἀρτέμωνα διὰ τὸ τρυ-
φερῶς βιωῦντα περιφέρεσθαι ἐπὶ κλίνης. καὶ γὰρ Ἀνακρέων
αὐτὸν ἐκ πενίας εἰς τρυφὴν ὁρμησαί φησιν ἐν τούτοις·*

Πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον, καλ. ἔσφ.

Conjunxi ea, quae apud Athenaeum diremta sunt, in unum, ut etiam alii fecerunt: nam et argumenti et numerorum tanta est similitudo, ut admodum veri simile sit, haec apud Anacreontem fuisse copulata: certe ex uno eodemque carmine petita sunt, ita ut si quae intercesserint, ea exigua fuerint. Gravissimis autem verbis invehitur in Artemonem quendam, hominem humillimo loco natum, et turpissima passum, olim servili conditione, ut videtur, usum et pauperrium, nunc et divitem et omnibus voluptatibus diffluentem. Objurgat autem istum hominem hanc potissimum ob causam, quod is Eurypylae, pulchrae puellae amore gaudebat, quam ipse Anacreon summo studio expectaverat; ut docet Antipatri epigramma in Anacreontem in Anthologia Jacobsii T. II. p. 26. (Anthol. Pal. VII. 27. v. 1.):

Εἷς ἐν μακάρεσσιν Ἀνάκρεον, εὖχος Ἰώνων,
 Μήτ' ἱερῶν κόμων ἀνδιχα, μήτε λύρης.
 Ὑγρὰ δὲ δερκομένοισιν ἐν ὄμμασιν οὐλον αἰείδοις
 Αἰθύσσων λιπαρῆς ἄνθος ὑπερθε κόμης,
 Ἦε πρὸς Εὐρυπύλῃν τετραμμένος ἢ Μεγιστῇ,
 Ἡ Κίξονα Θρηκὸς Σμερδίεω πλόκαμον.

Atque etiam Dioscorides ibid. T. I. p. 250. (Anthol. Palat. VII. 31. 5.):

Αὐτόματοί σοι κρῆναι ἀναβλύζοιεν ἄκρητον,
 Κῆκ μακάρων προχοαὶ νέκταρος ἀμβροσίον.
 Αὐτόματοι δὲ φέροισιν Ἴον, τὸ φιλέσπερον ἄνθος,
 Κῆποι, καὶ μαλακῇ μύρτα τρέφοισθε δρόσῳ.
 Ὅφρα καὶ ἐν Δηοῦς οἰνωμένος ἄβρὰ χορεύσῃς,
 Βεβληκῶς χρυσέην χεῖρας ἐπ' Εὐρυπύλῃν.

Carmen ipsum videtur in numero eorum esse, quae Sami poeta composuit.

Versu primo Casaubonus edidit: Ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ μέλει: et in epitome quidem legitur: Μέννηται δ' αὐτοῦ Χαμαιλέων ὁ ποντικός· Ξανθῇ δ' εὐρυπύλῃ μέλει ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων: sed versibus Glyconeis nullus hic locus est. Quoniam autem in codice P. δ' ἐν εὐρυπύλῃ scribitur, conjeci legendum esse:

Ξανθῇ δέ γ' Εὐρυπύλῃ μέλει.

Anapaestus enim pro jambo positus in nomine proprio satis excusationis habet.

Versu secundo quomodo sint accipienda haec verba:

Ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων,

jam veteres dissenserunt. Scholiasta ad Aristophanis Acharn. v. 815, (ubi haec leguntur:

Οὐδ' ἐντυχὼν ἐν τὰγορᾷ πρόσεισι σοι βαδίζων
 Κρατῖνος αἰεὶ κεκαρμένος μοιχὸν μιᾷ μαχαίρᾳ
 Ὁ περιπόνηρος Ἀρτέμων,
 Ὁ ταχὺς ἄγαν τὴν μουσικὴν,
 Ὁζων κακὸν τῶν μασχαλῶν,
 Πατρὸς Τραγασαίου.)

Artemonem ideo περιφόρητον dictum esse existimat, quod propter venustatem multorum amore expeteretur: dicit enim: Ὡσεὶ ἔλεγεν· ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων, ἀπὸ τῆς παροιμίας, ἧς μέμνηται καὶ Ἀνακρέων ταχθείσης ἐπὶ καλοῦ καὶ ἁρπαζομένου πρὸς πάντων παιδός· παρ' ὑπόνοιαν δὲ ἔφη τὸ Ἀρτέμων· οὐ γὰρ τοῦτον, ἀλλὰ τὸν Κρατῖνον βούλεται δηλώσειν. Perverse autem ille quidem loquitur, quasi Anacreon usus esset tanquam proverbio: ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων, quod is primus dixerat, sed deinde, ut fieri solet, tritum multorum ore est. Idem autem scholiasta deinde περιφόρητον ita explicat, ut dicat Artemonem propterea ita nuncupatum esse, quod, cum claudus fuerit, in lectulo portari solitus sit: dicit enim: Συνεχρόνισε δὲ τῷ δικαίῳ Ἀριστείδῃ οὗτος ὁ Ἀρτέμων, ὃς ἦν ἄριστος μηχανητής· διὸ δὲ τὸ χωλὸν αὐτὸν εἶναι, ὅπου ἂν κατελήφει πόλεμος καὶ χρεία μηχανῆς ἦν ἐπὶ τὸ τεῖχος καταβληθῆναι ἢ τὸ τοιοῦτον, μετεπέμποντο αὐτὸν φερόμενον· ἀπὸ τούτου οὖν ἡ παροιμία· καὶ πάντες οἱ σοφοὶ περιφόρητοι καλοῦνται. Sed gravi errore homines diversissimos, hunc Artemonem, hominem abjectum et servilem et Artemonem artificem confundit: quos recte distinxit, ut videtur, Hesychius, qui Aristophanis versus respiciens haec scribit: Περιπόνηρος Ἀρτέμων· παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν περιφόρητος Ἀρτέμων· εἰσὶ δὲ Ἀρτέμωνες δύο. Quamquam eodem modo quo iste Aristophanis interpres, etiam Ephorus erravit, ut docet Plutarchus in vita Periclis c. 27: Ἐφορος δὲ καὶ μηχαναῖς χρῆσασθαι τὸν Περικλέα, τὴν καινότητα θαυμάσαντα, Ἀρτέμωνος τοῦ μηχανικοῦ πορίζοντος, ὃν χωλὸν ὄντα καὶ φορεῖν πρὸς τὰ κατεπείγοντα τῶν ἔργων προσκομιζόμενον, ὀνομασθῆναι περιφόρητον. Hujus Artemonis tum alii, tum Diodorus Siculus facit mentionem, qui L. XII. c. 28. de Pericle haec dicit: Κατεσκεύασε δὲ καὶ μηχαναῖς πρῶτος τῶν πρὸ αὐτοῦ, τοὺς τε ὀνομαζομένους κριοὺς

καὶ χελώνας, Ἀρτέμωνος τοῦ Κλαζομενίου κατασκευάσαντος. Sed Ephorum erroris jam Heraclides Ponticus convicerat, ut Plutarchus ibidem docet: Τοῦτο μὲν οὖν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός ἐλέγχει τοῖς Ἀνακρέοντος ποιήμασιν, ἐν οἷς ὁ Περιφόρητος Ἀρτέμων ὀνομάζεται, πολλὰς ἔμπροσθεν ἡλικίαις τοῦ περὶ Σάμον πολέμου καὶ τῶν πραγμάτων ἐκείνων. Is autem Heraclides hunc Artemonem propterea περιφόρητον dictum esse refert, quod propter nimiam mollitiam atque timiditatem, usus sit lectulo, quo portaretur: Plutarchus enim ita pergit: Τὸν δ' Ἀρτέμωνα φησὶ τρυφερόν μὲν τινὰ τῷ βίῳ καὶ πρὸς τοὺς φόβους μαλακὸν ὄντα καὶ καταπλῆγα τὰ πολλὰ μὲν οἴκοι καθέζεσθαι χαλκὴν ἀσπίδα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δυοῖν οἰκείων ὑπερεχόντων, ὥστε μηδὲν ἔμπεσεῖν τῶν ἄνωθεν· εἰ δὲ βιασθεῖη προελθεῖν, ἐν κλινιδίῳ κρεμασσιῷ παρὰ τὴν γῆν αὐτὴν περιφερόμενον κομίζεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο κληθῆναι Περιφόρητον. Prorsus eodem modo Chamaeleo Ponticus Anacreontem interpretatus erat, ut Athenaeus eo loco, quo hoc fragmentum servavit, indicat: Χαμαιλέων δ' ὁ Ποντικός ἐν τῷ περὶ Ἀνακρέοντος προθεῖς τό·

Ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ μέλει

Ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων.

τὴν προσηγορίαν ταύτην λαβεῖν τὸν Ἀρτέμωνα διὰ τὸ τρυφερῶς βιοῦντα περιφέρεισθαι ἐπὶ κλίνης. Vereor autem ne Heraclidæ Pontici locus, quo utitur Plutarchus, non diversus sit ab illo, quem ex Chamaeleontis Pontici libro de Anacreonte petiit Athenaeus. Cognoscimus enim ex Diogene Laerte Chamaeleontem Heraclidæ crimini dedisse, quod mala fraude sua sibi surripuerit: dicit enim ille L. V. 92: Χαμαιλέων τε τὰ παρ' ἑαυτῷ φησὶ κλέψαντα αὐτὸν τὰ περὶ Ἡσιόδου καὶ Ὀμήρου γράψαι. Sed dubitare possis, an hoc sensu Anacreon Artemonem dixerit περιφόρητον; id enim si intellexisset, sine dubio hanc ipsam mollitiam

in eo notasset, quod lectulo portari solitus sit: at nihil horum simile infra legimus, sed versu duodecimo dicit eum curru vehi:

Νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων, χρούσεα φορέων καθέσματα.

Σατίνη enim dicebatur currus: Hesychius: *Σατῖναι· αἱ ἀμάξαι.* Sic auctor Hymni Homerici in Venerem v. 12:

Πρώτη τέκτονας ἄνδρας ἐπιχθονίους ἰδίδαξεν

Ποιῆσαι σατῖνας τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ.

Euripides in *Helena* v. 1308:

Κρόταλα δὲ Βρόμια διαπρύσιον

Ἰέντα κέλαδον ἀνεβόα,

Θηρῶν ὅτε ζυγίους

Ζεύξασα θεὰ σατῖνας

Τὰν ἄρπασθεῖσαν κυκλίων

Χορῶν ἕξω παρθενίων.

Sed ut *περιφέρειν* et *περιφορεῖν* saepe dicuntur pro diffamare, differe, rumore spargere, ita Anacreon Artemonem dicere videtur *περιφόρητον*, quia famosus erat.

Versu tertio *βερβέριον* in omnibus libris legitur, neque videtur haec vox mutanda esse, etsi alibi nusquam reperta sit: ea autem significat, ut conjicio, genus vestimenti vulgare ac servile, quod resti arcte constringebatur. Pauperes enim potissimum vestimenta in medio corpore arcte constringebant; neque tamen sic intelligendum esse videtur, quod Paupertas dicit apud Aristophanem in *Pluto* v. 5:

Οὐ γινώσκων ὅτι τοῦ Πλούτου παρέχω βέλτονας ἄνδρας

*Καὶ τὴν γνώμην καὶ τὴν ιδέαν· παρὰ τοῦ μὲν γὰρ πο-
δαγρῶντες*

Καὶ γαστροῦδεις καὶ παχύκνημοι καὶ πλονές εἰσιν ἀσελγῶς,

Παρ' ἐμοὶ δ' ἰσχυροὶ καὶ σφηκώδεις καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἀνιστοί.

Σφηκώδεις enim ii dicuntur, qui vesparum modo teretes sunt medio corpore, quibus opponuntur *γαστροῦδεις*.

Ipse autem poeta quale sit, aperte declarat adjectis

verbis: καλύμματ' ἐσφηκωμένα. Etsi enim in Codd. B. et P. legitur βερβέριον κάλυμμά τ' ἐσφηκωμένα, multo tamen praeferenda est Casauboni lectio: καλύμματα ἐσφηκωμένα: nonnunquam autem solent poetae verbo numeri singularis adjungere aliud numeri pluralis, quo illud ipsum interpretentur, ut Euripides in Hippolyto v. 10:

Ὁ γάρ με Θησέως παῖς, Ἀμαζόνος τόκος
Ἰππόλυτος, ἄγνου Πιπθεὸς παιδείματα
Μόνος πολιτῶν τῆσδε γῆς Τροιζηνίας
Λέγει κακίστην δαιμόνων πεφυκέναι.

Sophocles in Philocteta v. 35:

Αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα, φλαυρούργου τινὸς
Τεχνήματ' ἀνδρός.

Ita hic illud ipsum βερβέριον dicitur καλύμματ' ἐσφηκωμένα. Cum illo βερβέριον autem quodammodo componi poterit κιμβέριον, quod et ipsum genus vestimenti fuit.

Versu quarto pro ὥσιν in cod. B. legitur ὥσιν, versu autem quinto post πλευρῆσι quaedam excidisse viderunt Hermannus et Elmslejus: excidit autem, ut videtur, substantivum, e quo suspensus fuit genitivus ille βοός; nam post hoc verbum jure mihi videor incisio- nis signum posuisse.

Versu sexto in Codd. A. et P. legitur νεόπλουτον, quod corruptum esse, manifestum est: sed quod ex uno codice epitomes receperunt editores Athenaei: νεόπλυτον, id non magis ferendum est: dixisset enim poeta:

Ἀπλυτον εἶλυμα κακῆς ἀσπίδος,

ut sordidas Artemonis vestes notaret. Quare non dubito, quin Anacreon scripserit:

Νεόλυτον εἶλυμα κακῆς ἀσπίδος.

Dicit enim Artemonem istum gestare genus vestimenti, ex pelle bovina confectum, sed ea quidem, quae et

pilis cassa et recens de clypeo vetusto detracta sit. Scripturam εἴλυμα confirmant codices A. et C, sed in B. legitur: εἴλυμα, in cod. P: εἴλημα. Deinde codex A. ἄρτοπώλῃσι recte legit: in duobus aliis (B. et P.) scriptum est ἄρτοπώλοισιν, in epitome autem ἄρτοπώλησιν. Pistrices autem famosae erant propter vitam dissolutam; hinc aliquis in Hermippi Pisticibus Hyperboli matrem, Doco, quae fuit pistrix, ita compellat:

ὦ πασιπόρνη καὶ κάπραινα καὶ σαπρά.

Ita enim ille versus, qui legitur apud Pollucem L. VII. 202. scribendus videtur: sed de Hyperboli matre alibi plurā dicentur. Maledicentiam pisticum Aristophanes in Ranis v. 857. exagitat:

Σὺ δὲ μὴ πρὸς ὀργήν, Ἀλσχύλ', ἀλλὰ πραόνως
ἔλεγχ', ἐλέγχου· λοιδορεῖσθαι δ' οὐ πρόπει
ἄνδρας ποιητὰς ὥσπερ ἄρτοπώλιδας.

Talis mulieris ingenium Aristophanes in Vespis v. 1388. seqq. verissime depinxit, et quasi sub adspectum subjecit.

Versu septimo in Codice P. et fortasse etiam in aliis quibusdam scribitur: καὶ ἐθελόποροισιν: in edit. Casaub. καὶ ἐθελόπορνοισιν: recte homines docti καὶ ἐθελόπορνοισιν scripserunt.

Versu nono Codices A. B. P. ὁ πορνηρὸς ὁ Ἀρτέμων legunt, sed articulus ante Ἀρτέμων recte omissus est in edit. Venet. et Casaub.

Versu undecimo scripsi πολλὰ δὲ νῶτον: Elmslejus ad Aristoph. Acharn. v. 850. νῶτα scripsit: in codice P. scribitur: δὲ νῶτω: cod. B: δ' ἐν ὦτω: vulgata lectio est δ' ἐν νῶτω. Deinde σκυτίνη μάστιγι scripsi ex Elmsleji conjectura, quam proposuit eo, quem dixi, loco. In Codd. A. et B. legitur σκυτίνῳ, in cod. P. σκυθίνῳ: quod revocat in memoriam Scythini nomen patris Anacreontis: quamquam de patris nomine, ut fieri solet, magna est disceptatio,

omnium tamen probabilissimum est, ei Scythini nomen fuisse: certe haec sententia etiam apud veteres plurimos habet auctores. Sic Scholiasta ad Platonis Phaedrum p. 18. haec scribit p. 312. ed. Bekker: Ἀνακρέων δὲ καὶ οὗτος λυρικός ποιητής, Σκυθίνου ἢ Παρθενίου Τήιος. Suidas: Ἀνακρέων Τήιος, Λυρικός, Σκυθίνου υἱός, οἱ δὲ Εὐμήλου· οἱ δὲ Παρθενίου, οἱ δὲ Ἀριστοκρίτου ἐδόξασαν. Et confirmare hanc sententiam videtur inscriptio in herma quadam Tibure reperta apud Visconti Iconogr. Gr. T. I. p. 74: ΑΝΑΚ*** ΣΚΥΤ*** ΤΗΙΙ*** Atque Scythini nomen non infrequens fuisse apud Teios videtur: Athenaeus L. XI. p. 461. F: Μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ Σκυθῖνος ὁ Τήιος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ ἱστορίῃ λέγων οὕτως· „Ἡρακλῆς λαβὼν Εὐρυτον καὶ τὸν υἱὸν ἔκτεινε, φόρους πρήσσοντας παρ’ Εὐβοέων· Κυλικοῖνας ἐξεπόρθησε ληϊζομένους, καὶ αὐτόθι πόλιν ἐδείματο Ἡράκλειαν τὴν Τρηχινίαν καλεομένην.“ Idem Scythinus etiam carminibus componendis operam dedit, ut cognoscimus ex Stephano Byzantino v. Τέως — ἀφ’ οὗ Πρωταγόρας Τήιος καὶ Σκυθῖνος ἰάμβων ποιητής Τήιος. Et duos versus hujus Scythini servavit Plutarchus de Pythiae oraculis c. 16: Ὑστερον μέντοι πληκτρον ἀνέθηκαν τῷ θεῷ χρυσοῦν ἐπιστήσαντες, ὥς ἔοικε, Σκυθίνῳ λέγοντι περὶ τῆς λύρας, ἣν ἁρμόζεται.

Ζηρὸς εὐειδὴς Ἀπόλλων πᾶσαν ἀρχὴν καὶ τέλος
Συλλαβὸν, ἔχει δὲ λαμπρὸν πληκτρον Ἥλιου φάος.

Vocem θωμιχθεὶς Hesychius, hunc ipsum, ut videtur, Anacreontis versum intelligens, sic interpretatur: Θωμιχθεὶς· μαστιχθεὶς: hoc verbum originem trahit a θώμιγξ, quod est flagellum (Photius p. 98. 27: Θώμιγξ· λεπτὸν σχοινίον.) hinc θωμίζειν est flagellis caedere. Hesychius Θωμίσσει· νύσσει, δεομεύει. Photius p. 99. 2: Θωμίζει· τῷ κέντρῳ ἐρεθίζει καὶ τὸ μαστίζει. Hesychius: Ἐθώμιξεν· ἐπέδησεν.

Versu duodecimo recte in cod. P. σατινέων legitur: edit. Ven. σατινέται: deinde codd. A. B. P. χρούσεια φορέων scriptum habent: vere Casaubonus emendavit φορέων. Pro καθέρματα autem in codice P. legitur καὶ θέματα.

Versu tertio decimo Παῖς Κύκης in codd. scribitur: recte Dindorfius Πάϊς edidit: sicut idem φορέει recte scripsit pro φορεῖ. Κύκη autem videtur nomen matris Artemonis fuisse, quae mulier infima sine dubio fuit conditione. An forte scripserat poeta sic:

Παῖς Κυάνης, καὶ σκιαδίσκην ἑλεφαντίνην φορέει.

Cyane, mater Callicritae, pulchrae puellae, infra Fr. CXXXIII. ab Anacreonte commemoratur. Σκιαδίσκη autem fuit umbraculum, quod mulieres delicatulae ad solis radios arcendos gerebant, vel potius servas sustinere jubebant, ut Athenis solebant filiae inquilinorum canephoris umbellam tenere: hinc Aristophanes in Avibus v. 1550:

Φέρε τὸ σκιάδειον, ἵνα με καὶ ὁ Ζεὺς ἴδῃ
Ἄνωθεν, ἀκολουθεῖν δοκῶ κανηφόρῳ.

adde ibidem v. 1508:

Τουτὶ λαβὼν μου τὸ σκιάδειον ὑπέρεχε
Ἄνωθεν, ὥς ἂν μὴ μ' ὀρῶσιν οἱ θεοί.

Et sic Hercules Omphalae arcebat solis ardorem, ut Ovidius Fast. L. II. v. 311. dicit:

Aurea pellebant rapidos umbracula soles,
Quae tamen Herculeae sustinuerunt manus.

Umbellam autem ἑλεφαντίνην dicit Anacreon, quia virgae ex ebore confectae fuisse videntur: ita enim umbellae erant comparatae, ut et componi et distendi possent: compares Ovidii versum in Arte Am. L. II. v. 209:

Ipse tene distenta suis umbracula virgis.

Adde Aristophanem in Equit. v. 1348 :

Τα δ' ὥτά γ' ἄν σου νῆ Δί' ἐξεπετάννυτο
ᾠσπερ σκιάδεον καὶ πάλιν συνήγετο.

Fr. XX.

Σίμαλον εἶδον ἐν χορῷ πηκτίδ' ἔχοντα
καλήν.

Hunc versum servavit Hephaestion p. 101. ed. Gaisf. ᾠσθ' ὅλον αὐτὸ χοριαμβικὸν ἐπίμικτον γενέσθαι, ὅμοιον τῷ Ἀνακρεοντείῳ τῷδε· Σίμαλον εἶδον ἐν χ. Pro Σίμαλον, quod plures codices et edit. Turnebi tuentur, in cod. B. σίμαλλον scribitur, in edit. Flor. Σίμετρον: neque vero opus esse existimo, ut Σιμύλον scribatur.

Fr. XXI.

Ἐκ ποταμοῦ ᾧ πανέροχομαι πάντα φέ-
ρουσα λαμπρά.

Hic versus legitur apud Hephaestionem p. 52. ed. Gaisf. Πολὺν δέ ἐστι καὶ τὸ πρὸς τῇ κατακλεῖδι τὴν δευτέραν συζυγίαν ἰαμβικὴν ἔχον, οἷόν ἐστι παρὰ μὲν Ἀνακρέοντι· Ἐκ ποταμοῦ ᾧ πανέροχομαι. π. φ, λ. Pro ᾧ πανέροχομαι in codd. C. M. legitur: παρέροχομαι. Est autem initium carminis, quo poeta fecit mulierem loqui, quae vestimenta sive vasa in flumine abluerat.

Fr. XXII.

Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπον πτερύ-
γεσσι κούφαις
Διὰ τὸν Ἔρωτ'· οὐ γὰρ ἐμοὶ παῖς
ἐθέλει συνηβᾶν.

Prior versus legitur apud Hephaestionem p. 52: Ἀνακρέων δέ ἐπειτήδευσε τὴν πρώτην συζυγίαν δι' ὅλου

ἄσματος ἐκ τριβράχεος καὶ ἰάμβου ποιῆσαι, ὥς εἶναι κοινὴν
λύσιν τῆς τε χοριαμβικῆς καὶ τῆς ἰαμβικῆς.

Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπον πτερύγεσσι κούφαις.

Utrumque versum, sed corruptum, servavit scholiasta
Aristoph. Av. v. 1378: Ταῦτα δὲ παρὰ τὰ Ἀνακρέοντος.

*Ἀναπέτομαι πρὸς Ὀλυμπον πτερύγεσσι κούφαις διὰ τὸν
ἔρωτα· οὐ γὰρ ἐμοὶ θέλει συνηβᾶν· διὸ καὶ τὸ χ' ἔχουσι
δύο στίχοι.* Alterum versum Porsonus ita restituit:

Διὰ τὸν ἔρωτ'· οὐ γὰρ ἐμοὶ παῖς ἐθέλει συνηβᾶν.

jure probantibus hominibus doctis. Praeterea scripsi
Ἐρωτα littera majore: nam in ipsum Amorem culpam
confert, quod puer iste procax et impotens se spre-
verit, et, ut cum Amore de illa injuria expostulet,
se ad Olympum evoluturum esse dicit. Fritzschi-
us autem hos versus choriambicos esse, ut volunt gram-
matici, negat, eosque ita metitur, ut sint e genere
ionicorum a minore: dicit enim in dissertat. de Ari-
stophanis Thesmophoriazosis secundis p. 80: „Falli
enim Hephaestionem vel ex eo patet, quod Anacreon
in toto carmine ab initio quatuor breves posuerat:
nempe non sunt illi versus choriambici, sed numerus
est ionicorum a minore, antecedente simili pede, sed
longiore υυυυ — — et deinde impetu versus decres-
cente, ita quidem:

*Ἀναπέτομαι δὴ | πρὸς Ὀλυμπον | πτερύγεσ | σι κούφαις
Διὰ τὸν ἔρωτ'· οὐ | γὰρ ἐμοὶ παῖς | ἐθέλει | συνηβᾶν.*

Primo pede ter usus est Aristophanes in Tagenistis:

Ἄλῃς ἀφύης μοι· παρατέταμαι γὰρ τὰ λιπαρὰ κάπτων.

Et hanc rationem quodammodo confirmare videtur
Aristophanis locus in Avibus v. 1378. ubi Cinesias
numero ionico utitur, hoc ipso versu *Ἀναπέτομαι δὴ*
κ. τ. λ. interposito:

*ΚΙΝ. Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπον πτερύγεσσι κούφαις
Πέτομαι δ' ὁδὸν ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν μελέων.*

ΠΕΙ. Τοῦτὶ τὸ πρᾶγμα φορτίου δέχεται πτερόων.

ΚΙΝ. Ἀρόβω φρενὶ σώματί τε νέαν ἐφέπων.

Nihilominus multa sunt, quae grammaticorum rationem stabiliant atque commendent: et justa fuit causa, cur poeta primi cujusque choriambi primam arsim dissolveret. Poeta enim, cum videret se a puero sperni atque repudiari, vix sui compos, ira pariter atque indignatione animum vehementissime agitante, in Amorem invehitur, atque ut et ipse quo esset animo indicaret, et eorum, qui audirent, mentes commoveret, numerum choriambicum concitatissimum fecit eo, quod longam syllabam ab initio cujusque versus in duas breves dissolvit. Συνηβᾶν autem nihil aliud significat, quam cum aliquo lascivire, puerorum more ludere: quo sensu ipse Anacreon infra Fr. XLIII. dixit:

Ἔραμαι δέ τοι συνηβᾶν· χαριτεῦν ἔχεις γὰρ ἡθός.

Similiter dictum in scolio illo apud Athenaeum L. XV. p. 695. D:

Σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνέρα, συστεφανηφόρει,
Σύν μοι μαινομένῳ μάλνεο, σὺν σώφρονι σωφρόνεο.

Ita etiam ἡβᾶν est lascivire, pueriliter laetum esse, ut supra Fr. V:

Ψάλλω δ' ἔκοσι Ἀυδλήν
Χορδαῖσιν μαγάδην ἔχων,
Ὡ Λεύκασπι, σὺ δ' ἡβᾶς.

et in scolio apud Athenaeum L. XV. p. 694. E:

Ὑγάλειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ,
Δεύτερον δὲ καλὸν φυὰν γενέσθαι,
Τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως,
Καὶ τὸ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων.

Hinc Hesychius: Ἡβᾶν· ἀκμάζειν, νεάζειν, εὐωχεῖσθαι, μεθύσκεσθαι interpretatur. Etiam ξύνηβος eodem modo dictum esse videtur; Photius p. 311. 22: ξύνηβον· συμπότης. Hesychius; ξύνηβος· συμπότης, συνήλιξ.

Hos autem Anacreontis versus respicit, nisi prorsus fallor, Julianus Epist. XVIII. p. 386. B: *Εἰ δέ μοι θέμις ἦν κατὰ τὸν Τήιον ἐκεῖνον μελοποιὸν εὐχῇ τὴν τῶν ὀρνίθων ἀλλάξασθαι φύσιν, οὐκ ἂν δὴ πού πρὸς Ὀλύμπου, οὐδ' ὑπὲρ μέμψεως ἐρωτικῆς, ἀλλ' εἰς αὐτοὺς ἂν τῶν ὑμετέρων ὀρῶν τοὺς πρόποδας ἔπτην, ἵνα σε τὸ μέλημα τοῦμόν, ὥς φησιν ἡ Σαπφώ, περιπτύξωμαι.* Cognoscimus autem ex his Juliani verbis, Anacreontem, quoniam pulcher ille puer noluerat cum eo pueriliter lascivire reprehendens senem (οὐδ' ὑπὲρ μέμψεως ἐρωτικῆς) atque objurgans, minitatum esse, se pennis celeribus ipsum Olympum, sedem Deorum, petiturum esse, ut ab Amore, quem auctorem hujus infortunii esse credebat, poenas repeteret. Neque enim Anacreon diis parcere solitus fuit: graviter simili de causa invectus erat in Amores in alio quodam carmine, ut significat Himerius Orat. XIV. p. 612: *Νῦν ἔδει μοι Τήϊων μελῶν, νῦν ἔδει μοι τῆς Ἀνακρέοντος λύρας, ἣν ὅταν ὑπὸ παιδικῶν ἐκεῖνος ὑπεροφθῇ ποτε, καὶ κατ' αὐτῶν Ἑρώτων οἶδεν ἐργάσασθαι· εἶπον ἂν πρὸς αὐτοὺς τὰ ἐκείνου ῥήματα, ὑβρισταὶ καὶ ἀτάσθαλοι, καὶ οὐκ εἰδότες ἐφ' οὓς τὰ βέλη κυκλώσεσθε· τάχα δ' ἂν καὶ ἠπείλησα τὴν ἀπειλήν, ἣν Ἀνακρέων ἀπειλεῖ τοῖς Ἑρῳσιν. Ἐκεῖνος γάρ ποτε ἐρασθεὶς ἐφήβου καλοῦ, ἐπειδὴ πᾶρ εἴωρα τὸν ἔφηβον ὀλίγον αὐτοῦ φροντίζοντα, λύραν ἁρμόσας ἠπείλει τοῖς Ἑρῳσιν, εἰ μὴ αὐτῷ τιτρώσκοιεν αὐτίκα τὸν ἔφηβον, μηκέτι μέλος εὐφημον εἰς αὐτοὺς ἀνακρούσασθαι. et ibidem dicit: Ἀλλ' ἐνταῦθα γενόμενος μακαρίζω τὴν ποίησιν, εἰ τοσοῦτον ἔξεστι ὥστε κατ' Ἑρώτων αὐτῶν μέγα καὶ φοβερόν ἀνατείνασθαι.*

Puer autem ille, ut auguror, canitiem Anacreontis vituperaverat, nolens cum sene rem habere, prorsus ut ista Lesbia puella spreverat Anacreontis senis amorem Fr. XV. v. 5:

Ἡ δ', ἐστὶν γὰρ ἅπ' εὐκτίτου
 Λέσβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,
 Λευκὴ γάρ, καταμέμφεται,
 Πρὸς δ' ἄλλην τινα χάσκει.

Fr. XXIII.

Lucianus quae dicit in Hercule Gall. c. 8: Ὡστε
 ἰσχύς μὲν καὶ τάχος καὶ κάλλος καὶ ὅσα τοῦ σώματος
 ἀγαθὰ, χαιρέτω, καὶ ὁ ἔρως (scr. Ἔρως) ὁ σός, ὦ Τήιε
 ποιητά, εἰσιδὼν με ὑποπόλιον γένειον, χρυσοφαέννων εἰ
 βούλεται περὺγων ἢ ἀετοῖς παραπετέσθω, καὶ ὁ Ἴππο-
 κλείδης οὐ φροντιεῖ: ea sunt, ut conjicio, ex illo ipso
 carmine, cujus initium modo tractavimus, derivata:
 poeta autem id dicit, quod in se puer ille reprehen-
 derit, et cur amplius lascivire cum Anacreonte nolue-
 rit; cujus rei culpam poeta in Amorem ipsum confert.
 Aperta autem supersunt vestigia metri choriambici,
 ut illud χρυσοφαέννων περὺγων: atque illud ὑποπόλιον
 in eo demum carmine locum habere potuit, in quo
 choriambici versus arsis prima soluta fuit: sed foede
 corrupta esse ultima verba satis superque manifestum
 est. Neque vero codices, ut mecum communicavit
 Fritzschi, vir amicissimus, quidquam praebent, e
 quo investigare possis, quid poeta scripserit: mihi
 videntur haec verba ἢ ἀετοῖς corrupta esse ex ἀήταις:
 sic enim fere Anacreon scripserat:

Ὅς μ' εἰσιδὼν γένειον
 Ὑποπόλιον χρυσοφαέννων περὺγων ἀήταις
 Παραπέταται.

compares ea, quae Avium coryphaeus apud Aristo-
 phanem v. 696. de Amore canit:

Γῆ δ' οὐδ' ἀῆρ οὐδ' οὐρανὸς ἦν· Ἐρέβους δ' ἐν ἀπέ-
 ροσι κόλποις
 Τίττει πρῶτιστον ὑπὸνέμιον Νύξ ἢ μελανόπτερος ὥον,

Ἐξ οὗ περιτελλομέναις ὥραις ἔβλασταν Ἔρως ὁ ποσεινός,
 Στελβων νῶτον περὺ γοιν χρυσαῖν, εἰκὼς ἀνεμώκεσι δίναις.

Atque ut hic dictum est χρυσοφαέννων περὺ γων ἀήταις
 ita Aratus ἀημαι ad avium volatum transtulit in Phae-
 nomenis v. 313:

Σχεδόθεν δέ οἱ ἄλλος (ὄρνις) ἀήται
 Οὐ τόσσοις μεγέθει· χαλεπὸς γε μὲν ἔξ ἀλὸς ἐλθεῖν
 Νυκτὸς ἀπερχομένης· καὶ μιν καλέουσιν ἀητόν.

nec dissimile est, quod ibidem legitur v. 522:

Οὐ μὲν αἰητοῦ ἀπαμείρεται· ἀλλὰ οἱ ἐγγὺς
 Ζηνὸς ἀητεῖται μέγας ἄγγελος.

Fr. XXIV.

Χεῖρά τ' ἐν ἡγάνῳ βαλεῖν.

Hoc servavit Athenaeus L. VI. p. 229. B: Χωρὶς
 δὲ τοῦ τ' στοιχείου Ἰωνες ἡγανον λέγουσιν, ὡς Ἀνακρέων·
 χεῖρά τ' ἐν ἡγάνῳ βαλεῖν. Conferas etiam Eustathium
 ad Odyss. T. p. 1862. 11: Λωρικῶς δὲ ἡγανον, ὡς
 καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. et paulo inferius: χρῆσις δὲ
 ἡγάνου δίχα τοῦ τ' καὶ παρ' Ἀνακρέοντι ἐν τῷ· χεῖρά τ'
 ἐν ἡγάνῳ βαλεῖν. et rursus p. 244. 46: Φασὶ δὲ καὶ
 τὸ τήγανον οἱ παλαιοὶ τοιούτῳ λόγῳ ἡγανον λέγεσθαι. et
 p. 710. 18. Conferas etiam Scholiastam ad Aristoph.
 Lysistrat. v. 988: Ὡς περ τὸ πήγανον ἔνιοι ἀφαιρέσει
 τοῦ π ἡγανον λέγουσιν, οὕτως ἐνταῦθα κατὰ τὸ ἐναντίον
 πλεονάζει τὸ π, ἡλεός, ἄλεός, παλεός.

Fr. XXV.

Ἥλιε καλλιλαμπέτη.

Hoc legitur apud Priscianum L. VII. p. 731. ed.
 Putsche: „Nec mirum, cum Graecorum quoque poetae
 similiter inveniantur protulisse vocativos in supradicta

terminatione. Anacreon: Ἥλιε καλλιλαμπέτη posuit pro καλλιλαμπέτα. Anacreontis versum intellexit, ut puto, auctor Etymologi M. qui p. 670. 18. haec dieit: Δεῖ προσθεῖναι χωρὶς τοῦ Αἰήτη παρὰ Ἀπολλωνίου καὶ ᾧ Καλλιλαμπέτη καὶ ᾧ Ἐναρέτη. ubi legendum est ᾧ Αἰναρέτη.

Fr. XXVI.

Ἀσπίδα ῥῖψ' ἐς ποταμοῦ καλλιρόου
προχοάς.

Hic versus legitur apud Ursinum p. 135. et p. 322. (ut Fischerus dicit), qui eum ex Attilio Fortunatiano adscripsit: sed apud Putschium omissa sunt Anacreontis verba. Haec enim ibi p. 2703. leguntur:

„Lydia, dic, per omnes

Te Deos oro, Sybarin cur properas amando.

Hoc totum choriambicum metrum est. Primum colon dimetron catalecticum est, sed quominus integrum choriambicum esse videatur facit ultimus bacchiuss: nam similiter in secundo colo affectavit in ultimo bacchium habere, in hoc etiam recessit ab Alcaeo, quod primum choriambicum durum fecit, secundum pro iambo spondeum ponendo: nam si secutus fuisset Alcaeum, sic ordinasset:

Hoc dea vere Sybarin cur properas amando.

Sed affectasse potius, quam errasse Horatium hoc apparet, quod eadem lege usque ad finem eclogae perseveravit: erit ergo et secundum colon tetrametrum catalecticum: ex hoc hendecasyllabum Sapphicum facies sic:

Quaeso, Lydia, dic deos per omnes.

de secundo hexametrum sic:

Hocne deos vere Sybarin cur quaeris amando?

Apud Anacreontem * * * * * Secun-
dum colon Anacreon sic * * * * * Sappho sic
* * * * * .“ Quae Ursinus eo ipso loco, quem
dixi, ex Anacreonte adscripsit:

Εἰμὶ λαβὼν εἰσάρας Σαπφὸν παρθένον ἀδύφωρον,

ea collocanda sunt post illa verba: „Apud Anacreon-
tem:“ sed de his infra dicetur ad Fr. XXXI. Haec
autem:

Ἀσπίδα ῥίψ' ἐς ποταμοῦ καλλιόρου προχοάς,

exciderunt post illa verba: „Secundum colon Ana-
creon sic:“ et deinde Attilius Sapphus illum versum
proposuerat: „Sappho sic: *Δεῦτέ νυν ἄβραὶ Χάριτες
καλλίκομοί τε Μοῖσαι.*“ ut dicit Ursinus. Idem versus
etiam apud Hephaestionem legitur p. 52. Sed Ana-
creontis iste versus prorsus dispar est iis, quos
Sappho et Horatius composuerunt: neque enim tetra-
meter choriambicus catalectus est, sed constat ex
duobus choriambis et trimetro dactylico catalectico in
syllabam: quamquam hoc quoque genus metri gram-
matici ad choriambos retulerunt, qui existimaverunt
nihil interesse utrum bacchius an anapaestus usur-
patus fuerit. Simillima Diomedes p. 519. de dimetro
choriambico catalectico docet: „Octava ode (libri
primi Horatii) dicolon metrum habet, Anacreontium
et Alcaicum: claudit vero sic Anacreontium ex cho-
riambo et bacchio, interdum anapaesto:

Lydia, dic per omnes.“

Conferas etiam ea, quae supra dixi, ubi de metris
Anacreontis disserui. Sed vereor ne hic versus cor-
ruptus sit: aliud quid enim Anacreon scripsisse vide-
tur, cujus interpretatio est *προχοάς*. Videtur autem
Anacreon timiditatem cujusdam notare, qui in bello
clypeum abjecerat. An forte haec de se ipso dicit?

Ita Archilochum novimus idem fecisse, ut ipse confitetur (Fr. III.):

Ἀσπίδι μὲν Σαίων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ
 ἔντος *) ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων.
 Αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος· ἀσπίς ἐκείνη
 Ἐξόρέτω· ἐξαυτὶς κτήσομαι οὐ κακίῳ.

Sic etiam Alcaeus, vir fortis et bellicosus, non dissimulavit se scutum abjecisse, ut cognoscimus ex Strabone L. XIII. p. 600: Πιπτακὸς δ' εἰς τῶν ἐπὶ σοφῶν λεγομένων πλεύσας ἐπὶ τὸν Φρύνωνα στρατηγὸν διεπολέμει τέως διατιθεὶς καὶ πάσχων κακῶς· ὅτε καὶ Ἀλκαῖος φησὶν ὁ ποιητὴς ἐν τινὶ ἀγῶνι κακῶς φερόμενον ἑαυτὸν τὰ ὅπλα ῥίψαντα φυγεῖν· λέγει δὲ πρὸς τινὰ κήρυκα, κελεύσας τοῖς ἐν οἴκῳ, Ἀλκαῖος σῶος ἄροι ἐνθάδ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀληκτορὸν ἐς Γλαυκωπὸν ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀιτικοί. Horatius quoque, illorum exemplum secutus, ignominiam illam, quam armis abjectis sibi contraxerat, prae se tulit, ut est in Carm. L. II. 7. 9:

Tecum Philippos et celerem fugam
 Sensi, relictā non bene parmula,
 Quum fracta virtus et minaces
 Turpe solum tetigere mento.

Quare non improbable est, haec Anacreontem de se ipso dicere: neque enim a bello prorsus abhorruisse videtur: certe in Fr. XCI. amicos adhortari videtur, ut strenue arma suscipiant:

Διὰ δὴν τε Καριευγέος
 Ὀχάνοιο χεῖρα τιθέμεναι.

---

*) Recte Brunckius ἐντος scripsit pro vulgato ἐντός: aliud exemplum hujus vocis numero singulari dictae, ubi de clypeo sermo est, reperitur in istis versibus apud Galenum de Hippocr. et Platon. dogm. III. p. 275. quos Chrysippus Hesiodo tribuebat:

Αἰγίδα ποιήσασα φορέσσορατον ἐντος Ἀθήνη.
 Hic quoque vulgo pessime legitur ἐντός.

Quamquam alibi (Fr. CXXXII.) nihil sibi curae esse arma dicit:

*Τί μοι τῶν ἀγκύλων
Σιντίων τόξων φίλ' ὦ Κίμεώς τε καὶ Σκυθῶν μέλει;*

Fr. XXVII.

*Τὸν λυροποιὸν ἡρόμην Στράτιν εἰ
κομήσει.*

Hunc versum servavit Hephaestion p. 96: Ἀνακρέων δὲ οὐκ ἰαμβικῶ, ἀλλὰ χοριαμβικῶ ἐπιμίκτης πρὸς τὰς ἰαμβικάς ἐπήγαγε τὸ ἰθυφαλλικόν. Τὸν λυροποιὸν ἡρ. Σ. In editione Turnebi legitur Στράτιν et κομίσει. Nescio an poeta pro λυροποιὸν scripserit:

Τὸν μυροποιὸν ἡρόμην Στράτιν εἰ κομήσει.

Conferas Pollucem L. VII. 177: Μυρεψός· Κριτίας γὰρ οὕτως ὠνόμασε· μυροποιός, οὕτω δὲ Ἀνακρέων. Contra λυροποιός restituendum est pro τυροποιός apud Scholiastam Aristoph. Ran. v. 693: Οὗτος δὲ ἦν ὁ καλούμενος Κλεοφῶν ὁ τυροποιός. Legendum ibi est ὁ λυροποιός: Cleophon enim lyris fabricandis operam dederat. Andocides de mysteriis 146: Καίτοι οὐκ ὄνειδος ὑμῖν ἐστὶν ἢ Ἀνδοκίδου καὶ Λεωγόρου οἰκία οὖσα, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον τότε ἦν ὄνειδος, ὅτ' ἐμοῦ φεύγοντος Κλεοφῶν αὐτὴν ὁ λυροποιός ᾤκει. Aeschines de falsa legat. 76: Κλεοφῶν δὲ ὁ λυροποιός, ὃν πολλοὶ δεδεμένον ἐν πέδαις ἐμνημόνευον, παρεγγραφεὶς αἰσχρῶς πολίτης καὶ διεφθαρκῶς νομῇ χρημάτων τὸν δῆμον, ἀποκόψειν ἡπεῖλει μαχαίρᾳ τὸν τράχηλον, εἴ τις εἰρήνης μνησθήσεται. Scholiasta Aristoph. Thesmophor. v. 805: Κλεοφῶντα λέγει τὸν λυροποιόν, διαβιάλλει δὲ αὐτὸν ὥς κύναιδον.

Κομήσει autem dictum puto a κομάω, explicandumque de coma nutrienda: Samii autem, si hoc

carmen Sami scriptum est, prolixos gerebant crines, quos maxima cura comebant atque ornamentis distinguebant: ut docet Athenaeus L. XII. p. 525. E: *Περὶ δὲ τῆς Σαμίων τρυφῆς Δοῦρις ἱστορῶν παρατίθεται Ἀσίου ποιήματα, ὅτι ἐφόρουν χλιδῶνας περὶ βραχίοσι καὶ τὴν ἐορτὴν ἄγοντες τῶν Ἡραίων ἐβάδιζον κατεκτενισμένοι τὰς κόμας ἐπὶ τὸ μετάφρενον καὶ τοὺς ὤμους· τὸ δὲ νόμιμον τοῦτο μαρτυρεῖσθαι καὶ ὑπὸ παροιμίας τῆςδε, Βαδίζειν Ἡραῖον ἐμπεπλεγμένον· ἔστι δὲ τὰ τοῦ Ἀσίου ἔπη οὕτως ἔχοντα·*

*Οἱ δ' αὖτως φοίτεσκον ὅπως πλοκάμους κτενίσαιντο
Εἰς Ἥρας τέμενος, πεπυκασμένοι εἴμασι καλοῖς,
Χιονέοισι χιτῶσι πέδον χθονὸς εὐρέος εἶχον,
Χρύσειαι δὲ κόρυμβαι ἐπ' αὐτῶν τέττιγες ὥς·
Χαῖται δ' ἠωρεῦντ' ἀνέμῳ χρυσέοις ἐνὶ δεσμοῖς.*

Qui mos Sami tam vulgatus fuit, ut etiam pugiles comam alerent: ut est in proverbio illo (apud Plutarch. Prov. quibus Alex. usi sunt 108:) *Τὸν ἐν Σάμῳ κομήτην· Σάμιός τις ἐγένετο πύκτης, ὃς ἐπὶ μαλακίᾳ σκώπτόμενος, ἐπειδὴ κόμας εἶχεν, ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν, συμβαλὼν αὐτοὺς ἐνίκησεν.*

Fr. XXVIII.

Δακρυόεσσάν τ' ἐφίλησεν αἰχμάν.

Hic versus legitur apud Hephaestionem p. 52: *Τρίμετρα δέ, οἷον τὸ Ἀνακρέοντος· Δακρυόεσσάν τ' ἐφ.* Pro *ἐφίλησεν* in codice N. scriptum est *ἐφίλησαν*. Possit autem aliquis conjicere *αἰχμὴν* scribendum esse pro *αἰχμάν*. Idem versus legitur apud Scholiastam Hephaestionis.

Hermannus Element. p. 423. ita haec verba explicat: „Qui versus quid sibi velit, declarari puto illo Lucilii in VIII:

A levi lacrumas mutone absterget amica.

Sic enim scribendum videtur.“ Ego vero Anacreontem hoc versu nihil aliud dicere voluisse credo, quam:
Et lacrymosum amavit bellum. Αἰχμὴ saepius a poetis bellum vel pugna dicitur: ut est in Sophoclis Philocteta v. 1306:

Ἄλλ' οὖν τοσοῦτόν γ' ἴσθι, τοὺς πρώτους στρατοῦ,
 Τοὺς τῶν Ἀχαιῶν φευδοκήρινκας, κακοὺς
 Ὅντας πρὸς αἰχμὴν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς.

Atque bellum lacrymosum dici solet. Homerus Iliad. L. V. v. 737. et VIII. v. 388:

Ἦ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Λιδὸς νεφεληγερέταο
 Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.

et XIII. v. 765:

Τὸν δὲ τάχ' εὗρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυόεσσης.

et XVI. v. 436:

Ἦ μιν ζωὸν ἔοντα μάχης ἄπο δακρυόεσσης
 Θείῳ ἀναρπάξας Ἀνκίης ἐν πλόνι δῆμῳ.

Virgilius Aeneid. L. VII. v. 606:

Sive Getis inferre manu lacrimabile bellum
 Hyrcanisve Arabisve parant.

Horatius Carm. L. I 21. 13:

Hic bellum lacrymosum, hic miseram famem
 Pestemque a populo principe Caesare in
 Persas atque Britannos
 Vestra motus aget prece.

Et ipse Anacreon infra Fr. LXIX. v. 1:

Οὐ φιλέω, ὅς κρητῆρι παρὰ πλέῳ οἶνοποτάζων
 Νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει.

Fr. XXIX.

Ὡινοχόει δ' ἀμφίπολος μελιχρὸν
 Οἶνον, τρικύαθον κελέβην ἔχουσα.

Hi versus leguntur apud Athenaeum L. XI. p. 475. F: ubi de κελέβη poculorum genere disserit: Ἀνακρέων.

Ὡνοχόει δ' ἀμφίπολος
Μελιχρόν οἶνον, τρικύαθον κέλεβ' ἔχουσα.

Ego vero eos sic disposui, ut trimetri choriambici catalectici essent: in secundo versu loco choriambi dipodia jambica, sed ea solutam habens alteram arsin, posita est.

Fr. XXX.

Οὐδ' ἀργυρέη κω τότε ἔλαμπε Πειθώ.

Hic versus legitur apud Scholiastam Pindari Isthm. II. 5: Νῦν, φησί, μισθοῦ συντάττουσι τοὺς ἐπινικίους, πρῶτον Σιμωνίδου προκαταρξαμένου — ἔνθεν καὶ Καλλιμάχος·

Οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω
Τὴν Μοῦσαν, ὥς ὁ Κεῖος Ὑλλίχου νέπους.

Λέγει δὲ ταῦτα πρὸς Σιμωνίδην, ὥς φιλόαργυρον διασύρων τὸν ἄνδρα· — τοιοῦτον δέ τι καὶ Ἀνακρέων εἶρηκε, καὶ μὴ ποτε ἡ ἀπότασις ἐστὶν εἰς τὰ ὑπ' ἐκείνου εἰρημένα· φησὶ γάρ· Οὐδ' ἀργυρέη κότε ἔλαμπε Πειθώ. Sed κότε ne dici quidem recte a poeta potuit. In editione Romana haec ita leguntur: Οὐδ' ἀργυρέη κ' κότε ἔλαμπε Πειθώ. Scripserat Anacreon:

Οὐδ' ἀργυρέη κω τότε ἔλαμπε Πειθώ.

Necdum Suada argentea lucebat. Emendationem confirmat Pindarus ipse eo loco, quem modo memoravi:

Οἱ μὲν πάλαι, ὃ Θρασύβουλε, φῶτες, οἱ χρυσαμπύκων
Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον κλυτῷ φόρμιγγι συναντόμενοι
Ῥίμφα παιδείους ἐτόξευον μελιγάρυας ὕμνους,
Ὅστις ἔων καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας
Εὐθρόνου μνάστειραν ἀδίσταν ὁπώραν·
Ἄ Μοῖσα γὰρ οὐ φιλοκερδὴς πω τότε ἦν, οὐδ' ἐγάτις,
Οὐδ' ἐπέρνατο γλυκεῖαι μελιφθόγγου ποτὶ Τερψιχόρας
Ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα μαλθακόφωνοι αἰοῖδαί.

Hoc igitur reprehendit, quod poetae jam non gratis,

ut antea, sed pretio permoti carmina scribant ad laudes virorum puerorumque celebrandas. Ipse enim Anacreon fuit liberali ingenio: qui quam fuerit pecuniae contemptor, documento est id, quod ex Aristotele refert Stobaeus XLIII. 38. T. III. p. 209. ed. Lips. Ἀνακρέων ὁ μελοποιὸς λαβὼν τάλαντον χρυσίου παρὰ Πολυκράτους τοῦ τυράννου, ἀπέδωκεν, εἰπὼν, μισῶ δωρεάν, ἥτις ἀναγκάζει ἀγρυπνεῖν. et ibid. CXIII. 25. p. 204. ed. Lips. Ἀνακρέων δωρεάν παρὰ Πολυκράτους λαβὼν πέντε τάλαντα, ὥς ἐφρόντισεν ἐπ' αὐτοῖς δυοῖν νυκτιῶν, ἀπέδωκεν αὐτὰ εἰπὼν, οὐ τιμᾶσθαι αὐτὰ τῆς ἐπ' αὐτοῖς φροντίδος. Notavit autem, si recte satis conjicio, Anacreon Simonidis avaritiam, poetae aequalis, quocum una versatus est Athenis apud Hipparchum, qui magna pecunia et multis donis impetraverat, ut poeta argenti cupidissimus Athenis versaretur. Plato enim in Hipparcho p. 228. D. Hipparchum dicit et Anacreontem arcessivisse, et Simonidis consuetudine, qui quidem in hac ipsa re avaritiam summam prae se tulerit, usum esse: Καὶ ἐπ' Ἀνακρέοντα τὸν Τήιον πεντηκόντορον στείλας, ἐκόμισεν εἰς τὴν πόλιν, Σιμωνίδην δὲ τὸν Κεῖον περὶ αὐτὸν ἀεὶ εἶχε, μεγάλους μισθοῖς καὶ δώροις πείθων. Aelianus Var. Histor. L. VIII. c. 2. de Hipparcho dicit: Καὶ ἐπ' Ἀνακρέοντα δὲ τὸν Τήιον πεντηκόντορον ἔστειλεν, ἵνα αὐτὸν πορεύσῃ ὥς αὐτόν· Σιμωνίδην δὲ τὸν Κεῖον διὰ σπουδῆς ἄγων, ἀεὶ περὶ αὐτόν εἶχε, μεγάλους δώροις, ὥς τὸ εἶκος, πείθων καὶ μισθοῖς· καὶ γὰρ ὥς ἦν φιλοχρήματος ὁ Σιμωνίδης, οὐδεὶς ἀντιφύσει. Non mirum igitur est, si Anacreon Simonidis avaritiam exagitaverit, quam ei omnes exprobraverunt neque ipse celavit. Ita ipse Simonides confessus est se apud Hieronem versari magna pecunia adductum, ut cognoscimus ex Synesio, qui in Epistola 49. p. 188. ed. Petav. cum dixisset Simonidem

Hieronis familiaritate usum esse, hoc modo pergit:
Σιμωνίδης γὰρ αὐτὸς ὁμολόγει πρὸς Ἀργύριον διαλέγεσθαι.
 Conferas Athenaeum L. XIV. p. 656. D. qui ex
 Chamaeleonte haec refert: Ὅντως δὲ ἦν ὡς ἀληθῶς
κίμβιξ ὁ Σιμωνίδης καὶ αἰσχροκερδής, ὡς Χαμαιλέων φησὶν·
ἐν Συρακούσαις γοῦν τοῦ Ἰέρωνος ἀποστέλλοντος αὐτῷ τὰ
καθ' ἡμέραν λαμπραῖς, πωλῶν τὰ πλείω ὁ Σιμωνίδης τῶν
παρ' ἐκείνου πεμπομένων ἐαυτῷ μικρὸν μέρος ἀνέτιθετο·
ἐρομένου δέ τινος τὴν αἰτίαν, Ὅπως, εἶπεν, ἢ τε Ἰέρωνος
μεγαλοπρέπεια καταφανῆς ἢ καὶ ἡ ἐμὴ κοσμιότης. Atque
 ita etiam apud Hipparchum se gesserat, ut avaritiae
 crimine non caruerit: quod satis superque Platonis
 verba quae adscripsi indicant. Et sic Pindarus quo-
 que Simonidem potissimum notavit illis versibus, quod
 etiam Scholiasta ad Aristophanis Pac. v. 696. intel-
 lexit; dicit enim: *Καὶ γὰρ Σιμωνίδης δοκεῖ πρῶτος*
σμιχρολογίαν εἰσενεγκεῖν εἰς τὰ ἄσματα καὶ γράφαι ἄσμα
μισθοῦ. τοῦτο δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς Πυθιονίκαις φησι
αἰνιττόμενος· Οἱ μὲν — ὁ Σιμωνίδης διεβέβλητο ἐπὶ
φιλαργυρίᾳ· καὶ τὸν Σοφοκλέα οὖν διὰ φιλαργυρίαν ἐοικέ-
ναι τῷ Σιμωνίδῃ· — χαριέντως δὲ πάνυ τῷ αὐτῷ λόγῳ
διέσυρε τοὺς β' ἱαμβοποιούς, καὶ μέμνηται ὅτι σμιχρολόγοι·
ὅθεν Ξενοφάνης κίμβικα αὐτὸν (hoc ad Simonidem re-
ferendum est,) προσαγορεύει. Et postea quidem lyrici
 minime dissimulaverunt, se non gloriae, sed quaestus
 cupiditate adductos carmina scribere.

Fr. XXXI.

Εἶμι λαβὼν εἰς ὥρας.

Ursinus p. 135. et p. 322. (ut tradunt: ipsum
 enim Ursini librum usurpare non potui;) ex At-

tilio Fortunatiano haec tanquam Anacreontis verba servavit:

Εἰμὶ λαβὼν εἰσάρας Σαπφῶ παρθένον ἀδύφωνον.

Sed hoc est monstrum versus: neque sententia inest apta: quomodo enim Anacreon Sappho jam aetate provectionem potuit virginem appellare? At vero manifestissimum est duos diversos esse versiculos, alterum Anacreontis, alterum Sapphus: Attilius enim exempla dimetrorum catalecticorum ex Graecis lyricis proponere voluit: ita igitur scripserat ille p. 2703. (totum ejus locum adscripsi supra ad Fr. XXVI.) „Apud Anacreontem:

Εἶμι λαβὼν ἐς ὄρας.

Sappho:

Παρθένον ἀδύφωνον.

Secundum colon Anacreon sic:

Ἀσπίδα ῥῖψ' ἐς ποταμοῦ καλλιρόου προχοάς.

Sappho sic:

Δεῦτε νυν ἄβραὲ Χάριτες καλλικομοί τε Μοῖσαι.“

Anacreontem autem hoc genere metri usum esse, indicat Terentianus Maurus p. 2439: „Carmen Anacreontium choriambicum:

At choriambus unus
Praeditus antibaccho
Claudicat ut priores;

Videro si novelli
Versus erit poetae.

Lex tamen una metri est
Tinctus colore noctis.

Dabunt malum Metelli,
Inachiae puellae.

Seu bovis ille custos.

Colon et hoc in usu
Carminis est Horati.

Tu genus hoc memento
Reddere cum reposco.”

Diomedes L. III. p. 519: „Octava ode dicolon metron habet Anacreontium et Alcaicum: claudit vero sic Anacreontium ex Choriambis et Bacchio, interdum Anapaesto:

Lydia dic per omnes.“

Neque tamen crediderim continuatis his versibus *) usum esse Anacreontem, sed longioribus versibus choriambicis eos interposuisse videtur: ut fecit Horatius in illo carmine:

Lydia dic, per omnes.

Te Deos oro, Sybarin cur properas amando?

Sapphus ille quidem secutus exemplum. Et sic in fragmento sequente, si recte constitui, dimeter cata-

*) At comici Graeci, quia hic numerus fractus et molliusculus, et ob id ipsum ludicris canticis accomodatissimus est, tales versus frequenter usurpavisse videntur. Eupolis in Adulatoribus fr. 14:

Ὅς Χαρίτων μὲν ὄζει,
Καλλαβίδας δὲ βάλνει,
Σησαμίδας δὲ χέζει,
Μήλα δὲ χρέμπτεται.

Aristophanes in Aeolosicone Fr. XIII:

Οὐκ ἐτός, ὦ γυναῖκες,
Πᾶσι κακοῖσιν ἡμᾶς
Φλώσιν ἐκάστοτ' ἄνδρες.
Δεινὰ γὰρ ἔργα δρωσάιν
Λαμβανόμεσθ' ὑπ' αὐτῶν.

Itidem in alio fragmento apud Athenaeum L. I. p. 48. C:

Ὅστις ἐν ἡδυόσμοις
Στρούμασι παρρυχίζων
Τὴν δέσποιναν ἐρεῖδεις.

et in Vespis v. 555:

Ὅρᾶς γὰρ ὡς
Σοὶ μέγας ἐστὶν ἀγὼν
Καὶ περὶ τῶν ἀπάντων,
Εἶπερ ὁ μὴ γένοιτ' οὐ-
τός σ' ἐθέλει κρατῆσαι.

et rursus v. 658:

Ὡς γὰρ
Ὡς ἀνόμεν' ἀκούων,
Κὰν μακάρων δικάζειν
Αὐτὸς ἔδοξα νήσους
Ἠδόμενος λέγοντι.

lecticus conjunctus est cum enneasyllabo Sapphico, qui a dimetro tantum eo differt, quod basi auctus est:

*Ἱπποθόρον δὲ Μυσοῖ
Εὐρεῖν μῖξιν ὄνων πρὸς ἵππους.*

Nolim enim haec verba sic disponere, ut dimetri catalectici continuentur: quamquam id facile efficias, si verbum εὐρεῖν mutaveris in εὖρον et transposueris:

*Ἱπποθόρον δὲ Μυσοῖ
Μῖξιν ὄνων πρὸς ἵππους
Εὖρον.*

Scripti autem *Εἶμι λαβὼν ἐς ὥρας*. Hesychius: *Ἐς ὥρας* (male vulgo legitur: *ἐσαώρας*) *εἰς καιρούς*. Theocritus XV. v. 74:

*Κεῖς ὥρας κῆπαιτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἵης,
Ἄμμε περιστέλλων.*

Sed comparanda potissimum est formula illa dicendi *μὴ ὥρασιν ἱκοίμην*, Anacreontis verbis opposita: ut Aristophanes in *Lysistrata* v. 1037. dixit:

Ἀλλὰ μὴ ὥρασ' ἱκοισθ' ὥς ἔστὲ θωπικαὶ φύσει.

Et Alexis apud Athenaeum L. II. p. 55. C:

*Μὴ ὥρασι
Μετὰ τῶν κακῶν ἱκοισθ' ὁ τοὺς θερμοὺς φαγών,
Ἐν τῷ προθύρῳ τὰ λέμμαθ' ὅτι κατέλιπεν.*

Quae sic corrigenda esse censeo:

Ἱκοιτο μὴ ὥρασιν ὁ τοὺς θερμοὺς φαγών.

Sed de his comici versibus disseram alio loco.

Fr. XXXII.

*Ἱπποθόρον δὲ Μυσοῖ
Εὐρεῖν μῖξιν ὄνων πρὸς ἵππους.*

Haec leguntur apud Scholiastam ad Homeri *Iliad.* XXIV. v. 278: *Μυσοῖ πλησίον ὄντες Ἐνετῶν, ὅθεν*

ἡμιόνων γένος, ἣ ὥς καὶ παρὰ Μυσοῖς διαφόρων ὄντων.
Ἀνακρέων. Ἰππόθορον δὲ Μυσοί, εὐρεῖν μῆξιν ὄνων πρὸς
 ἵππους ἐξ ὧν ἡμίονοι. Haec ita constitui, ut dimeter
 choriambicus catalecticis et enneasyllabus Sapphicis
 essent. Fortasse scripserat Anacreon:

Ἰπποθόρων δὲ Μυσοῖ

Εὐρον μῆξιν ὄνων πρὸς ἵππους:

nisi forte potius verba πρὸς ἵππους ab interprete sunt
 addita. Conferas Hesychii glossam: Ἰππόθορος ὄνος
 ἵππους βιβάζων: ubi distingui debebat: Ἰπποθόρος
 ὄνος ἵππους βιβάζων. Photius p. 111. 20: Ἰππόθο-
 ρος ἵππους βιβάζων. θόρος γὰρ τὸ σπέρμα· ἔστι δὲ
 καὶ αὐλήμα. Apud Hesychium etiam legitur, si recte
 viri docti emendaverunt: Ἰπποθόρον ἥβην· τὴν μεγάλην
 ἐποχείαν.

Fr. XXXIII.

Αἶνοπαθῇ πατρίδ' ἐπόψομαι.

Hic versiculus legitur apud Scholiastam Harleja-
 num ad Homer. Olyss. M. v. 313: *Αἶνοπαθῇ πατρίδ' ἐπόψομαι.*
παρ' ἀνακρέοντι. Fortasse ab initio basis
 deest, ut versus asclepiadeus sit: quamquam etiam
 haec ipsa metri forma non fuit inusitata: conferas
 quae supra dixi eo loco, quo de metris Anacreontis
 disserui. Loquitur autem poeta de Teo, urbe patria,
 quam αἶνοπαθῇ appellat, quoniam ea plurima mala a
 Persarum impotenti dominatione perpressa erat. Nam
 cum Harpagus illam urbem obsidione cinxisset et
 expugnavisset, Teii coacti sunt patria relicta novam
 sedem quaerere, et Abderam se contulerunt. Hero-
 dotus L. I. c. 168: Παραπλήσια δὲ τοῖτοις καὶ Τῆιοι
 ἐποίησαν· ἐπεὶ τε γὰρ σφεων εἴλε χάματι τὸ τεῖχος Ἀρ-
 παγος, ἐσβάντες πάντες ἐς τὰ πλοῖα, οἴχοντο πλέοντες ἐπὶ

τῆς Θρηκίης καὶ ἐνθαῦτα ἔκτισαν πόλιν Ἀβδηρα, τὴν πρότερος τούτων Κλαζομένιος Τιμήσιος κτίσας οὐκ ἀπώνηται, ἀλλ' ὑπὸ Θρηίκων ἐξελασθεὶς τιμὰς νῦν ὑπὸ Τηίων τῶν ἐν Ἀβδήροισι ὡς ἥρως ἔχει. Consentaneum autem est illo tempore etiam Anacreontem patriam reliquisse, idque confirmare quodammodo videtur Strabo, qui L. XIV. p. 644. haec dicit: Καὶ ἡ Τέως δὲ ἐπὶ Χερσρόνησῳ ἴδρυται λιμένα ἔχουσα· ἐνθεν δ' ἐστὶν Ἀνακρέων ὁ μελοποιός, ἐφ' οὗ Τήιοι τὴν πόλιν ἐκλιπόντες εἰς Ἀβδηρα ἀπώκησαν Θρακίαν πόλιν, οὗ φέροντες τὴν τῶν Περσῶν ὕβριν, ἀφ' οὗ καὶ τοῦτ' εἴρηται.

Ἀβδηρα καλὴ Τηίων ἀποικία.

Neque vero, quod vulgo existimant, cum reliquis Teiis se contulit Abderam: nihil certe usquam reperi, quo ista opinio possit confirmari: sed multo verisimilius esse puto, si quis statuatur eum se Samum contulisse, invitatum a Polycrate tyranno. Teos, Anacreontis patria ab Harpago circa Olympiadem sexagesimam expugnata esse videtur: nam ex Herodoto L. I. c. 177. cognoscimus Harpagum fere eodem tempore Joniam, Cariam et Lyciam subegisse, quo Cyrus ipse bellum Babylonis intulerit: dicit enim: Τὰ μὲν νῦν κάτω τῆς Ἀσίας Ἀρπαγος ἀνάστατα ἐποίησε, τὰ δὲ ἄνω αὐτῆς αὐτὸς Κῦρος, πᾶν ἔθνος καταστρεφόμενος καὶ οὐδὲν παρτεῖς. et quae sequuntur. Babylon autem expugnata est a Cyro Olympiadis sexagesimae anno tertio. Illo autem tempore jam dudum Sami rerum potitus erat Polycrates; neque enim ullo pacto probari potest eorum sententia, qui Polycratem Olympiadis sexagesimae anno primo regnum occupavisse statuunt: sic enim vix undecim annos imperium tenuisset: sed de Polycratis imperio alio loco dicetur. Non igitur crediderim Anacreontem se Abderam contulisse, sed Samum, insulam vicinam, a Polycrate arcessitum.

Et Himerius quidem dicit Polycratem filii precibus permotum, qui magnopere Anacreontis carminibus fuerit delectatus, poetam invitavisse ad filium istum erudiendum: id certe conjicere possumus ex laceris et corruptis verbis, quae leguntur Orat. XXX. 3:

* * * * * βασιλεὺς Σάμου μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἀπάσης θαλάσσης, * * * μουσικῆς καὶ μελῶν καὶ τὸν πατέρα ἔπειθε συμπράξαι αὐτῷ πρὸς * * * πεμψάμενος, δίδωσι τῷ παιδὶ τοῦτον τῆς ἐπιθυμίας διδάσκαλον * * * * * κῆν ἔμελλε πληρώσειν εὐχὴν τῷ πατρὶ Πολυκράτει πάντα * * * * * ὃν τὸν Ἀχιλλέως τὸν Φοῖνικα, ὅτι διδάσκαλος ἔργων καὶ * * * * * τὴν ἀρετὴν ἐπαίδευεν. Idem

Himerius etiam Orat. V. 3. dicit Anacreontem, cum arcessitus esset a Polycrate, amore Xanthippi motum Samum se contulisse: Οὐδὲν ἐρασιῇ παρ' ἐρωμένου βαρὺ καὶ δύσκολον· ἔσπευδε μὲν Ἀνακρέων εἰς Πολυκράτους στείλλόμενος τὸν μέγαν Ξάνθιππον προσφθέγγασθαι. An forte Xanthippus iste Polycratis fuit filius? Sed vide quae de hoc loco infra dicentur ad Fr. LV. Anacreontem autem jam tum clarum fuisse ingenii laude verissimum est.

Sami autem apud Polycratem complures annos versatus est Anacreon, et familiarissimus fuit tyranno, quem ita consuetudine devinxerat, ut nemo ei esset gratior aut acceptior. Et illo potissimum tempore, quo Polycratis hospitio utebatur, videtur ingenium poetae laetissime effloruisse, ita ut summam famae celebritatem nancisceretur. Polycrate autem occiso Anacreontem non amplius Sami, ubi turbæ gravissimæ et luctuosissimæ exortæ sunt, versatum esse existimo; sed ab Hipparcho, qui et ingenii laude et litterarum amore insignis erat, Athenas arcessitus et in domum receptus est. (Plato in Hipparcho p. 228. D: Καὶ ἐπ' Ἀνακρέοντα τὸν Τήιον πεντηκόντορον στείλας ἐκόμισεν

εἰς τὴν πόλιν. Aelianus Var. Hist. L. VIII. c. 2: Καὶ ἐπ' Ἀνακρέοντι δὲ τὸν Τήιον πεντηκόντορον ἔστειλεν, ἵνα αὐτὸν πορεύσῃ ὡς αὐτόν.) Athenis autem Anacreon non solum Hipparchi, sed etiam aliorum virorum summorum familiaritate usus est. Verum Hipparcho interfecto non diutius Athenis commoratus esse videtur, sed reversus est, ut puto, Teum, quam quidem postea eo tempore, quo Jones et Histiaeus a Persarum rege defecerant, deseruit et tunc primum se contulit Abderam, ut conficio ex iis, quae apud Suidam leguntur in v. Ἀνακρέων Τήιος Λυρικός, Σκυθίνου υἱός· — γέγονε κατὰ Πολυκράτην τὸν Σάμου τύραννον Ὀλυμπιάδι γβ'. οἱ δὲ ἐπὶ Κύρου καὶ Καμβύσου τάττουσιν αὐτὸν κατὰ τὴν καὶ Ὀλυμπιάδα. Ἐκπεσὼν δὲ Τέω διὰ τὴν Ἰστιαίου ἐπανάστασιν ὤκησεν Ἀβδηρα ἐν Θράκῃ· et v. Τέω· Ἀνακρέων Τήιος λυρικός· ὁ μελοποιὸς διὰ τὴν Ἰστιαίου ἐπανάστασιν ἐκπεσὼν Τέω ὤκησεν Ἀβδηρα ἐν Θράκῃ. Neque profecto quidquam causae est, cur Suidae fidem abrogemus. Teios autem participes fuisse illius defectionis apparet ex Herodoti verbis L. VI. 8, ubi inter naves Jonum quae pugnae navali adversus Persas interfuerint, etiam Teiorum recenset: Μουσίων δὲ Τήιοι εἶχοντο ἐπτακαίδεκα νηυσί, Τήϊων δὲ εἶχοντο Χῖοι ἑκατὸν νηυσί. Jonum autem potentia fracta et Histiaeο interfecto Teios quoque Persis poenas defectionis dedisse verisimillimum est, ut illo ipso tempore Anacreon coactus fuerit Abderam confugere. Sed eundem iterum Teum reversum esse, inde conjicias, quod in patria mortem obiisse et sepultus esse dicitur, ut est in Simonidis epigrammate in Anthologia Jacobsii T. I. p. 69. (Anthol. Palat. VII. 25. v. 1.):

Οὗτος Ἀνακρέοντα, τὸν ἄφθιτον εἵνεκα Μουσέων
Ὑμνοπόλον, πάτρης τύμβος ἔδεκτο Τέω.

Minus tribuerim Theocrito, qui statuum ejus Tei commemorat, in epigrammate XVI:

Θᾶσαι τὸν ἀνδρῶντα τοῦτον, ὦ ξένε,
 Σπουδᾷ, καὶ λέγ' ἐπ' αὖν ἐς οἶκον ἔλθης,
 Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ,
 Τῶν πρόσθ' εἴτι περισσὸν ὠδοποιῶν.

Atque Anacreontem saepius Teum reversum esse, cognoscimus etiam ex Hermesianactis versibus apud Athenaeum L. XIII. p. 598. C:

Καὶ γὰρ τὴν ὁ μελιχρὸς ἐφωμίλησ' Ἀνακρεῖων
 Στελλομένην πολλαῖς ἄμμιγα Λεσβιάσιν,
 Φοῖτα δ' ἄλλοτε μὲν λείπων Σάμον, ἄλλοτε δ' αὐτὴν
 Οἰνηρὴν δῆρι *) κεκλιμένην πατρίδα,
 Λέσβον ἐς εὖοινον.

Scriptum igitur Anacreon illud 'carmen aut cum Hipparcho interfecto Athenas relicturus, aut cum Abdera denuo Teum profecturus esset.

Fr. XXXIV.

Τίλλει τοὺς κυάμους ἀσπιδιώτης.

Hic versus servatus est apud auctorem Etymologi Magni p. 713. 7: Σίλλοι ἐπίσκωμμα κατὰ τροπὴν

---

*) Scripsi δῆρι pro librorum scriptura δουριν, quod dictum est pro δῆρι eodem modo, ut dicitur νήρι, μήτι, Θέτι: conferas quae supra dixi ad Fr. XV. v. 3. nisi praeferas δῆρι. Quamquam etiam sic iste versus corrigi poterit:

Οἰνηρὴν δοῦρει κεκλιμένην πατρίδα.

Ita δόρει Sophocli restitutum est ab Hermanno: Aristophanes in Pace v. 537:

Ἐς Λύκειον καὶ Λυκείου σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι.
 et in Vespis v. 1082:

Εὐθὺς γὰρ ἐκδραμόντες σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι.
 imitatus ille quidem Sophoclem sive Achaeum in Momo (Soph. Fr. 574. b.):

Ἄρης ὁ ληστής σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι.
 similiter δόρη dixit Theopompus comicus apud Pollucem L. VII. 138. et L. X. 143.

Ἐλεφαντοκόπους ξιφομαχαίρας καὶ δόρη.

τοῦ τ εἰς σ τίλλοι τινες· τίλλειν δὲ τὸ σκώπτειν, ὡς λέγει Ἀνακρέων· Τίλλει τοὺς κυάμους ἀσπιδιώτης· οἶον σκώπτει καὶ χλευάζει. Idem versus intelligendus est p. 403. 10. ubi haec leguntur: Ἰαλλοὶ τὰ σκώμματα· οἶον τίλλοι τινες ὄντες, ὡς παρὰ Ἀνακρέοντι τίλλειν ἀντὶ τοῦ σκώπτειν. Conferas Orionem p. 148. 12: Σιλλοὶ τιλλοὶ τινες εἰσὶ· τίλλειν δὲ τὸ κόπτειν (σκώπτειν) ὡς λέγει Ἀνακρέων. Anacreontis versum respicit Hesychius: Τίλλει· — μέμφεται, διαβάλλει. Idem interpretatur Τιλλομένη· λοιδορομένη.

Fr. XXXV.

Χήλινον ἄγγος

Ἔχον πυθμένας ἀγγειοσελίνων.

Haec servavit Pollux L. VII. 172: Χήλινον δὲ ἄγγος ἔχον πυθμένας ἐλειοσελίνων ὅταν εἴπῃ Ἀνακρέων τὸ τῶν σχοινίων πλέγμα δηλοῖ. Ita in Hemsterhusii editione legitur: codices nonnulli: ἐλείων (sive ἐλείονν) σελίνων scribunt: olim legebatur ἀγγελοσελίνων, codex autem Falkenburg. praebet: ἀγγεοσελίνων. Equidem scripsi ἀγγειοσελίνων: ut intelligatur genus apii, quod cum in vasis sereretur, inde nomen traxerit. Solebant autem veteres quasdam herbas in vasis alere, ut cognoscimus ex eo more, qui Adonidis festo obtinebat: conferas Julianum p. 329. ed. Spanhem: Ἄλλ' ἢ τοὺς Ἀδωνίδος κήπους ὡς ἔργα ἡμῶν, ὧς Κωνσταντῖνε, ἑαυτοῦ προφέρεις; Τί δὲ εἶπεν οὗς λέγεις Ἀδωνίδος κήπους; αἱ γυναῖκες ἔφη τῷ τῆς Ἀφροδίτης ἀνδρὶ φυτεύουσιν ὀστρακίοις ἐπαμνησάμεναι γῆν λαχανίαν· χλωρήσαντα δὲ ταῦτα πρὸς ὀλίγον αὐτίκα ἀπομαραίνεται. Similiter Scholiasta ad Theocriti Id. XV. v. 112. dicit: Εἰώθασι γὰρ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις πυροὺς καὶ κριθὰς σπείρειν ἐν τισὶ ἀγγείοις καὶ τοὺς φυτευθέντας κήπους Ἀδωνίους προσαγορεύειν. Praeterea

autem delevi particulam δέ, quae post χήλινον erat vulgo posita, et relegi haec in illud metrum, quod grammatici hendecasyllabum Anacreontium vocant: quod est in fragmento praecedente. Ceterum respicit hos versus Hesychius s. v. Κεχήλωμαι· πόδας δέδεμαι, συνέρ-
 ῥαμαι τοὺς πόδας· χηλεύειν γὰρ τὸ ῥάπτειν· καὶ χήλινον
 τὸ πλεκτόν, ὡς Ἀνακρέων· καὶ χήλευμα τὸ σπαρτίον·
 Σοφοκλῆς Πανδώρα ἢ Σφυροκόποις. Idem inferius: Χη-
 λινόν· πλεκτόν dicit.

Fr. XXXVI.

Ἀσήμεν ὑπὲρ ἐρμάτων φορεῦμαι.

Hic versus legitur apud Hesychium v. Ἐρμα·
 ἔρεισμα ἢ ἔργμα· ἢ τὸν πετρώδη καὶ ἐπικνυματιζόμενον,
 ὥστε μὴ βλέπειν, τόπον τῆς θαλάσσης· καὶ Ἀνακρέων·

Ἀσήμεν

Ὑπὲρ ἐρμάτων φορεῦμαι.

Sic recte apud Hesychium scribitur: ita Aeschylus in Eumenidibus dixit v. 564:

Δι' αἰῶνος δὲ τὸν πρὶν ὄλβον

Ἐρματι προσβαλὼν Δίκας ὤλετ' ἄκλανστος αἰστός.

idemque ἄφαντον ἔρμα dixit, prorsus ut Anacreon ἄσημον ἔρμα, in Agamemnone v. 1005:

Καὶ πότμος εὐθυπορῶν

Ἀνδρὸς ἔπαισεν * *

* ἄφαντον ἔρμα.

Anacreontis versum respicit Harpocration v. Ἐρμάς·
 ὕφαλος πέτρα. Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς Καλλίου ἔνδειξιν
 ἀπολογία· ἔστι τοῦνομα καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι καὶ ἐν
 Γηρυτιάδῃ Ἀριστοφάνους. Et Antiphon fortasse dixerat
 ἐρμάς: neque enim hanc verbi formam prorsus reji-
 ciendam esse arbitror: nam ut χέρμα et χερμάς dicitur,

quidni etiam ἔρμας pariter atque ἔρμα recte dictum fuerit? In codice tamen Mediceo legitur: Ἐρμάν. et sic scribitur apud Photium p. 15. 1: Ἐρμάν. ὕφαλος πέτρα, Ἀντιφῶν καὶ Ἀνακρέων καὶ Ἀριστοφάνης. Conferas etiam Zonaram p. 865. Apud Suidam T. I. p. 857. ed. Küster. scribitur: Ἐρμαῖος· ὕφαλος πέτρα· Ἀντιφῶν καὶ Ἀνακρέων καὶ Ἀριστοφάνης. Illam alteram formam ἔρμα confirmat etiam auctor Etymologi M. p. 378. 54: Ἐρματα· τὰ πετρῶδη τῆς θαλάσσης μέρη καὶ ὕφαλα· παρὰ τὸ εἶναι ἐρύματα καὶ κωλύματα τοῦ πρόσω πλεῖν. Dionysius apud Eustathium ad Iliad. L. XIV. v. 182: Διονύσιος δὲ λέγει καὶ ὅτι ἔρμα λέγεται καὶ ἡ ἐν θαλάσῃ πέτρα. et alii grammatici. Etiam Herodotus L. VII. c. 183. hac forma usus est: Τῶν δὲ δέκα νεῶν τῶν βαρβάρων τρεῖς ἐπήλασαν περὶ τὸ ἔρμα τὸ μεταξὺ ἐὼν Σκιαθοῦ τε καὶ Μαγνησίης, καλεόμενον δὲ Μύρμηκα. ἐνθαῦτα οἱ βάρβαροι, ἐπειδὴ στήλην λίθου ἐπέθηκαν, κομίσαντες ἐπὶ τὸ ἔρμα et quae seq. Videtur autem Anacreon hoc carmen composuisse inter navigandum. Neque vero haec ita constitui, ut ionici versus essent, sed existimo hendecasyllabum esse, quo metri genere Anacreontem saepius usum esse, ita ut et iambum admitteret ab initio, et incisionem eo versus loco faceret, quo hic est, docent metrici. Terentianus Maurus c. 4. v. 2849:

Nunc divisio, quam loquemur edet
Metrum, quo memorant Anacreonta
Dulces composuisse cantilenas.
Hoc Petronius invenitur usus,
Musicum Lyricum refert eundem
Consonantia verba cantitasse:
Et plures alii: sed iste versus
Quali compositus tome sit edam:
*Ju*verunt segetes meum laborem;
*Ju*verunt caput est id hexametri,

Si cures reliquos pedes referre :

Juverunt animum versus ex carmine Flacci.

Quod restat, *segetes meum laborem*

Tale est, ceu: *Triplici vides ut ortu*

Triviae rotetur ignis,

Volucrique Phoebus axe

Rapidum pererret orbem.

et quae sequuntur. Jambum autem in basi locum habere docet idem v. 2556 :

Verum mobilis hic locus frequenter

Non solum recipit, pedem, ut loquebar,

Spondeum, sed et aptus est Trochaeo,

Nec peccat pede natus in iambo.

Exemplis tribus hoc statim probabis,

Docti carmine quae legis Catulli.

Cui dono lepidum novum libellum :

Arido modo pumice expolitum :

Meas esse aliquid putare nugas.

Quos dixi modo, jam pedes videmus

Diversos capiti trium locatos :

Spondeon *cui do*, trochaeon *ari*;

Meas, quis neget hunc iambon esse?

Eos autem pedes admisisse Anacreontem quoque, cognoscimus ex Attilio Fortunatiano p. 2676 : „ Nam et hendecasyllabus, quem Phalaecium vocamus, apud antiquos auctores solebat incipere alias a spondeo, alias ab iambo, alias a trochaeo, ut apud Catullum :

Arida modo pumice expolitum.

ab iambo :

Meas esse aliquid putare nugas.

quae omnia genera hendecasyllabi Catullus et Sappho et Anacreonta et alios auctores secutus, non tanquam vitiosa vitavit, sed tanquam legitima inseruit.“

Fr. XXXVII.

Πλεκτὰς δ' ὑποθυμίδας

Περὶ στήθεσι λωτίνας ἔθεντο.

Leguntur hi versus apud Athenaeum L. XV. p. 674 D: Ἐκάλουν δὲ καὶ οἷς περιεδέοντο τὸν τράχηλον στεφάνους ὑποθυμιάδας (ὑποθυμίδας) — καὶ Ἀνακρέων.

Πλεκτὰς δ' ὑποθυμίδας περὶ
Στήθεσι λωτίνας ἔθεντο.

In edit. Cant. et Casaubon. legitur *πλέκτας*. In Codice A. male legitur *στήθεσιν*. Recte deinde Dindorfius pro librorum scriptura *ὑποθυμιάδας* scripsit *ὑποθυμίδας*: hanc enim formam non solum hic metrum requirit, sed etiam Alcaeï et Sapphus versus apud Athenaeum isto loco satis comprobant: Alcaeus enim sic dicit:

Ἄλλ' ἀνήττω μὲν περὶ ταῖσι δέξοις
Περθέτω πλεκταῖς ὑποθυμίδας τις.

Sappho sic:

Κἀπαλαῖς ὑποθυμίδας
Πλεκτὰς ἄμπ' ἀπαλᾷ δέρο.

Conferas imprimis ea, quae apud Athenaeum leguntur L. XV. p. 678. C: Ἐπιθυμῖς· Σέλευκός φησι· „τὰ πάντα στεφανώματα.“ Τιμαχίδας δὲ φησι τὰ παντοδαπὰ στεφανώματα, ἃ τὰς γυναικας φορεῖν, οὕτως καλεῖσθαι· ὑποθυμῖς δὲ καὶ ὑποθυμιάδες (scr. ὑποθυμίδες) στέφανοι παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἰωσιν, οὓς περὶ τοὺς τραχήλους περιετίθεντο, ὥς σαφῶς ἔστι μαθεῖν ἐκ τῆς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως· Φιλητᾶς δ' ἐν τοῖς ἀτάκτοις ὑποθυμίδας (sic recte codd. omnes, non ὑποθυμιάδας) Λεσβίους φησι καλεῖν μυρσίνης κλῶνα, περὶ ὃν πλέκειν ἴα καὶ ἄλλα ἄνθη. Huc adde Athenaei verba L. XV. p. 688. C: Ἀλλὰ μὴν καὶ τοὺς στεφάνους τοὺς περικειμένους τῇ στήθει ὑποθυμιάδας (scr. ὑποθυμίδας) οἱ ποιηταὶ κεκλή-

κασιν ἀπὸ τῆς τῶν ἀνθῶν ἀναθυμιάσεως, οὐκ ἀπὸ τοῦ τὴν ψυχὴν θυμὸν καλεῖσθαι, ὥς τινες ἀξιοῦσιν.

Anacreontis verba autem ita disposui, ut esset Glyconeus, pro basi anacrusin habens, et versus hendecasyllabus. Lyricos autem poetas hendecasyllabis non solum continuis usos esse, sed eos aliis quoque versuum generibus admiscuisse, docet Terentianus Maurus c. 4. v. 2545:

Quem nos hendecasyllabon solemus
Tanquam de numero vocare versum,
Tradunt Sapphicon esse nuncupandum.
Namque et jugiter usa saepe Sappho,
Dispersosque dedit subinde plures
Inter carmina disparis figurae.

Hic autem hendecasyllabus eam habet caesuram, de qua Terentianus Maurus v. 2590. disserit:

At quae nunc pedibus duobus orta
Sermonem cohibet, nec exit ultra,
Sicut semipedem prior trahebat,
Conjungit sibi phallicos trochaeos,
Ut dixi modo, Bacche, Bacche, Bacche.
Tum versum videas sonare talem:
Pangunt carmina jam novem sorores:
Nam si quatuor his pedes duobus
Addas, hexameter profecto fiet.
Pangunt carmina tergeminae memoranda sorores.
Post hoc phallica de tribus trochaeis
Pars est cetera: *Jam novem sorores.*

Ut autem hic Glyconeus et hendecasyllabus conjunctus est, ita etiam Pindarus eadem metra, sed copulata in unum versum, usurpavit in Olympico carmine IX. in cujusque strophae versu secundo:

Φωνᾷεν Ὀλυμπία, καλλίνικος δ' τρίπλοος κελιαδῶς.

Idem numeri etiam in tragicorum poetarum carminibus lyricis saepenumero conjunguntur: conferas quae dixit Hermannus in Element. p. 562. seq.

Fr. XXXVIII.

Σὲ γάρ φη
 Ταργήλιος ἐμμελέως
 Δισκεῖν.

Haec leguntur apud Apollonium de Syntaxi L. III. c. 15. p. 238. ed. Bekker: Καὶ δὴ παρλείπετο τῷ χρῶ παραγωγή τοῦ χρῆμι, ὡς φημί, ἀφ' οὗ τρίτον πρόσωπον χρῆσιν, ὡς φησιν· ἐξ οὗ τὸ χρῆ ἐν ἀποκοπῇ ἀπτελεῖτο ὁμοίως τῷ παρ' Ἀνακρέοντι·

Σὲ γάρ φη ταργήλιος ἐμμελέως δισκεῖν.

φη quod in vulgaribus editionibus et in multis codicibus omissum est, adjecit Bekkerus ex cod. A. Idem scripsit ἐμμελέως: in codice A. legitur ἐμμελως, littera post λ erasa: in reliquis codd. sicut vulgo, ἐμμελωῖς. In eodem codice A. ante δισκεῖν fuit vox erasa desinens in ειν. Partem fragmenti repetit idem Apollonius de adverbiiis in Bekkeri Anecd. T. II. p. 543. 7: Καὶ ἐξ ὑπομνήσεως τὸ τοιοῦτον δεῖ παραλαβεῖν, ὅτι παραγωγή τίς ἐστιν ἢ τοῦ χρῆμι, ἧς τὸ τρίτον πρόσωπόν ἐστι χρῆσι, καθότι καὶ παρὰ τὸ φημί, φησί. καὶ ὃν τρόπον παρὰ Ἀνακρέοντι τὸ φησὶν ἀποκοπὴν φη' ἐγένετο, σὲ γάρ φη ταργήλιος. τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ χρῆσι χρῆ ἐγένετο ἀποκοπὴν. Eadem leguntur etiam in scholiasta ad Homeri Iliad. L. V. v. 256: Ὡς τό· σὲ γάρ φη ταργήλιος παρὰ Ἀνακρέοντι. Ita autem haec constitui, ut esset idem metrum, quod in fragmento praecedente restitui, ubi Glyconeum cum hendecasyllabo copulatum esse vidimus. Idem illud φη' pro φησὶ verissime Seidlerus restituit Alcaeo:

Αἰ γάρ κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ, ὁ δέ φη κήροθεν ἔμμεναι.

Apud Herodianum in libello περὶ μονήρ. λέξ. p. 27. qui hunc versum servavit, scribitur: Αἰ γάρ κ' ἄλλοθεν

ἔλθῃ δὲ φοικήνοθεν ἔμμεναι. Ταργήλιος autem scripsi littera majore, ut nomen viri esset: Jonum autem more littera aspera in leniorem mutata pro Θαργήλιος dixit poeta Ταργήλιος. Simile est mulieris nomen Θαργηλία, quod meretrici Jonicae fuisse cognoscimus ex Plutarcho in vit. Pericl. c. 24: Φασὶ δ' αὐτὴν (Aspasiā) Θαργηλίαν τινὰ τῶν παλαιῶν Ἰάδων ζηλώσαν, ἐπιθέσθαι τοῖς δυνατωτάτοις ἀνδράσι· καὶ γὰρ ἡ Θαργηλία, τό τ' εἶδος εὐπρεπὴς γενομένη καὶ χάριν ἔχουσα μετὰ δεινότητος πλεῖστοις μὲν Ἑλλήνων συνώκησεν ἀνδράσι, πάντας δὲ προσεποίησε βασιλεῖ τοὺς πλησιάσαντας αὐτῇ καὶ ταῖς πόλεσι μηδισμοῦ δι' ἐκείνων ὑπέσπειρεν ἀρχάς, δυνατωτάτων ὄντων καὶ μεγίστων. Pro ἐμμελέως autem fortasse scribendum est ἐμμενέως; quod interpretatur Hesychius: Ἐμμενέως· προθυμουμένως, ἐρῶμένως. Sed quod ibidem legitur: Ἐμμελῶς· προθύμως, ἐρῶμένως· συνετῶς. id sic corrigendum videtur: Ἐμμενῶς· προθύμως, ἐρῶμένως, συνεχῶς.

Fr. XXXIX.

Ὁ Μεγίστης δ' ὁ φιλόφρων δέκα δὴ
μῆνες, ἐπεὶ τε
Στεφανοῦται τε λόγῳ καὶ τρύγα πίνει
μελιηδέα.

Servavit hos versus Athenaeus L. XV. p. 671.
E: Καὶ διὰ τί παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ (Ἀνακρέοντι) λόγῳ
τινὲς στεφανοῦνται; φησὶ γὰρ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν·

Μεγίστης δ' ὁ φιλόφρων δέκα δὴ μῆνες, ἐπειδὴ
Στεφανοῦται τε λόγῳ καὶ τρύγα πίνει μελιηδέα.

Ὁ γὰρ τῆς λόγου στέφανος ἄτοπος· πρὸς δεσμοὺς γὰρ καὶ

πλέγματα ἢ λόγος ἐπιτήδειος· εἰπέ οὖν ἡμῖν τι περὶ τούτων
ζητήσεως ἀξίων ὄντων καὶ μὴ ὀνόματα θήρα, φιλότης.

Scripsi autem Μεγίστης ex codice B. pro vulgato
Μεγίσθης: haec enim scribendi ratio praeferenda vide-
tur apud poetam Ionicum; atque apud alios scriptores
ubique Μεγίστης per τ non per θ scribitur. Sed de
hoc pulcro puero dicetur infra ad Fr. LXXVIII. Ad-
didi autem articulum cum Gaisfordio ad Hephaestionem
p. 327. Deinde pro vulgata lectione ἐπειδὴ edidi ἐπεί
τε ex codicibus A. et P: in cod. B. scribitur: ἐπεὶ τ'
ἐστεφανοῦνται. Illud ἐπεὶ τε frequentissimum est Jonibus,
ut apud Herodotum L. V. c. 18: Ἐπεὶ τε δὲ ὑμεῖς ἐόντες
δεσπόται προσχρῆζετε τούτων, παρέσται ὑμῖν καὶ ταῦτα·
et paulo inferius: Αἱ δὲ ἐπεὶ τε καλεόμεναι ἦλθον, ἐπεξῆς
ἀντίαι ἴζοντο τοῖσι Περσῇσι. L. IX. c. 84: Ἐπεὶ τε δὲ
Μαρδονίου δευτέρῃ ἡμέρῃ ὁ νεκρὸς ἠφάνιστο, ὑπ' ὅτεν μὲν
ἀνθρώπων, τὸ ἀτρεκέες οὐκ ἔχω εἰπεῖν. aliisque in locis.

Versu secundo in Codice P. scribitur στεφανοῦν-
ται: sed recte in eodem legitur: τε λόγῳ: vulgo
enim edebatur τῇ λόγῳ, nisi quod in cod. B. articulus
omissus est.

Iisdem versibus rursus utitur Athenaeus in eodem
libro p. 673. D: Ὁ γοῦν Ἀνακρέων φησί· Μεγίσθης
(cod. B: Μεγίστης) δ' (hoc omissum est in cod. P.) ὁ
φιλόφρων δέκα δὴ μῆνες, ἐπειδὴ Στεφανοῦται τῇ λόγῳ
(sic omnes codd. ut videtur:) καὶ τρύγα πίνει μελιθεῖα.
Eosdem versus respexit Athenaeus ibidem p. 674. A:
Λύναται δὲ τις λέγειν περὶ τῆς λόγου ἀπλούστερον, ὅτι ὁ
Μεγίσθης (Cod. B: Μεγίστης) τῇ λόγῳ ἐστεφανοῦτο, ὡς
παρακειμένης ἐκ τοῦ δαψιλοῦς ἐν ᾧ εὐωχεῖτο τόπῳ, συν-
δέσεως ἕνεκα τῶν κροτάφων. et Pollux L. VI. p. 107:
Ἀνακρέων δὲ καὶ μύρτοις στεφανοῦσθαι φησιν καὶ κοριάν-
τοις καὶ λόγῳ (sic enim scribendum est pro libro-
rum lectione αὐτῷ) καὶ Νανκρατίτῃ στεφάνῳ. Multum

autem veteres grammatici, qui Anacreontis carmina interpretati sunt, dubitaverant, quatenam corona illa esset intelligenda: et Aristarchus quidem atque Tenuarius plane nihil attulerunt, quo rem obscuram explanarent, ut cognoscimus ex Athenaeo L. XV. p. 671. F: Σιωπῶντος δ' αὐτοῦ καὶ ἀναζητεῖν προσποιουμένου ὁ Δημόκριτος ἔφη, Ἀρίσταρχος ὁ γραμματικώτατος, ἑταῖρε, ἐξηγούμενος τὸ χωρίον ἔφη ὅτι καὶ λόγοις ἐστεφανοῦντο οἱ ἀρχαῖοι. Τέναρρος δὲ ἀγροίκων εἶναι λέγει στεφάνωμα τὴν λόγον· καὶ οἱ ἄλλοι γε ἐξηγῆται ἀπροσδιόνυσά τινα εἰρήκασι περὶ τοῦ προκειμένου. Docte deinde atque accurate Athenaeus (p. 672 et p. 673.) exponit, usus Menodoti Samii libro, qui inscriptus erat: Τῶν κατὰ τὴν Σάμον ἐνδόξων ἀναγραφῇ, Samios more antiquo et a Caribus primis insulae incolis recepto solitos esse caput vitice inter mensam coronare, quem morem usque ad Polycratis tempora viguisse dicit p. 673. D: Συνέβη δὲ τὴν τῆς λόγου στεφάνωσιν καὶ μέχρι τῶν κατὰ Πολυκράτην χρόνων, ὥς ἂν τις εἰκάσειε, τῇ νήσῳ συνηθεστέραν ὑπάρχειν. Praeter Anacreontis versus etiam Nicaeneti Samii poetae epigramma adscripsit, in quo viticea corona antiqua et Carica appellatur:

Οὐκ ἐθέλω, Φιλόθρησε, κατὰ πτόλιν, ἀλλὰ παρ' Ἡρῇ
 Δαίνυσθαι ζεφύρου πνεύμασι τερπόμενος.
 Ἀρκεῖ μοι λιτὴ μὲν ὑπὸ πλευροῖσι χαμεῖνα·
 Ἐγγύθι γὰρ προμάλου δέμνιον ἐνδαπῆς,
 Καὶ λόγος, ἀρχαῖον Καρῶν στέφος· ἀλλὰ φερέσθω
 Οἶνος καὶ Μουσῶν ἡ χαρτεσσα λύρη,
 Θυμῆρες πίνοντες, ὅπως Διὸς εὐχλέα νύμφην
 Μέλωμεν, νήσου δεσπότην ἡμετέρης.

Quamquam vitice etiam alibi utebantur ad coronandum: sic quod in Scholiasta Euripidis ad Hippolyt. v. 73. legitur: Ὁ δὲ Φιλόχορος τὴν ἐν Ἀγρᾶς Ἀρτεμιν τῷ μὲν λόγῳ στέφεσθαι φησιν. id non mutandum erat in λωτῷ, sed in λόγῳ. De eadem re Hephaestion

quoque quaesiverat et ediderat librum, quem inscripsit: *Περὶ τοῦ παρ' Ἀνακρέοντι λυγίνου στεφάνου*, sed mala fraude surripuerat ea, quae ipse Athenaeus sollertissime invenerat: vide quae Athenaeus p. 673. E. et p. 674. A. dicit, graviter Hephaestionis impudentiam exagitans.

Fr. XL.

*Καθαρῇ δ' ἐν κελέβῃ πέντε τε καὶ
τρεῖς ἀναχέισθων.*

Hic versus legitur apud Athenaeum L. X. p. 430. D: Ὁ δ' Ἀνακρέων ἔτι ζωρότερον, ἐν οἷς φησι· *Καθαρῇ δ' ἐν κ.* Pro vulgata scriptura: πέντε καὶ τρεῖς recte Dindorfius edidit: πέντε τε καὶ τρεῖς. Deinde ἀναχέισθω, quod ferri non potest, mutavi in ἀναχέισθων. Pro τρεῖς non recte in codice A. scribitur: τρίς. Poscit autem Anacreon, ut quinque cyathi aquae et tres vini (cyathus autem certum quoddam genus mensurae fuit) infundantur. Alibi duas partes aquae cum una vini commisceri jubet, ut est in Fr. LXII. v. 1:

*Ἄγε δὴ φέρ' ἡμῖν, ὦ παῖ
Κελέβην, ὅπως ἄμυστιν
Προπλώ, τὰ μὲν δέκ' ἐγχέας
Ὑδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
Κυάθους.*

Et eodem modo intelligendum est, quod legitur Fr. XXIX:

*Ωνοχόει δ' ἀμπλόκος μελιχρόν
Οἶνον, τρικύαθον κελέβην ἔχουσα.*

Fr. XLI.

Πολιοὶ μὲν ἡμῖν ἤδη κρόταφοι κάρη
τε λευκόν,

Χαρίεσσα δ' οὐκέθ' ἤβη πάρα, γηρά-
λεοι δ' ὀδόντες,

Γλυκέροῦ δ' οὐκέτι πολλὸς βιότου χρό-
νος λέλειπται.

Διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω θαυμά, Τάρτα-
ρον δεδοικώς·

5. Ἴδμεν γάρ ἐστι δεινὸς μυχὸς, ἀργαλήη
δ' ἐς αὐτὸν

Κάθοδος· καὶ γὰρ ἔτοιμον καταβάντι
μὴ ἀναβῆναι.

Hoc carmen (integrum tamen an sit, valde dubito,) legitur apud Stobaeum CXVIII. 13. T. III. p. 394. ed. Lips. Sic autem disposui, ut tetrametri ionicī constituerentur, cum vulgo in dimetros pessime divisum esset: quod cur fecerim, ii, qui harum rerum periti sunt, facile intelligent.

Versu primo ἡμῖν Stephanus scripsit pro ἡμῖν: κάρη in codice A. legitur, vulgo κάρα scribebatur.

Versu quarto ἀνασταλύζω, quod verbum apud Arsenium scribitur ἀνασταλίζω, male ab hominibus doctis tentatum, satis firmant Hesychii quamvis corruptae glossae hae: Ἀσταλύχειν (scripsisse videtur ἀσταλύζειν·) ἀναβλύζειν, κλαίειν. Ἀστυλάζει· λυπεῖ μετὰ κλανθμοῦ: hic quoque scribendum esse puto: ἀσταλύζει. et Νεοστάλυγες, κεκλανθμυρισμένοι παῖδες προσφάτως, νεόδακρυτοι. Nam pro ἀσταλύζειν etiam σταλύζειν in usu fuisse videtur,

ut dicitur ἀσπαίρω et σπαίρω, ἀσκαρίζω et σκαρίζω, et similia non pauca.

Fr. XLII.

Ἐμὲ γὰρ λόγων ἐμῶν εἵνεκα παῖδες ἂν
φιλοῖεν·

Χαρίεντα μὲν γὰρ ᾄδω, χαρίεντα δ'
οἶδα λέξαι.

Leguntur hi versus apud Maximum Tyrium VIII. p. 96. ed. Davis minor. (XXIV. p. 297. ed. maj.) Ἦ δὲ τοῦ Τηίου σοφιστοῦ τέχνη τοῦ αὐτοῦ ἥθους καὶ τρόπου· καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν καὶ ἐπαινεῖ πάντας· μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ἔσματα τῆς Σμέρδιος κόμης καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν καὶ τῆς Βαθύλλου ὥρας· ἀλλὰ καὶ τούτοις τὴν σωφροσύνην ὄρα· — ἤδη δέ που καὶ τὴν τέχνην ἀπεκαλύψατο: Ἐμὲ γὰρ λόγων εἵνεκα παῖδες ἂν φιλοῖεν· χαρίεντα μὲν γὰρ διδῶ, χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι. Revocavi haec Anacreontis verba ad numerum ionicorum tetrametrorum, et post λόγων adjeci ἐμῶν, quod cum a metro requiratur, tum ipsi sententiae accomodatissimum est. Pro διδῶ autem cum Valkenario ad Euripidis Phoenissas v. 1400. restitui ᾄδω.

Fr. XLIII.

Ἐραμαι δέ τοι συνηβᾶν· χαριτεῦν ἔχεις
γὰρ ἥθος.

Haec leguntur apud Maximum Tyrium eodem loco, quem modo memoravi: Ἀλλὰ καὶ τούτοις τὴν σωφροσύνην ὄρα· Ἐραμαί τοι συνηβᾶν· χάριεν γὰρ ἔχεις ἥθος. Hic quoque numeri ionicici aperta sunt vestigia:

redegī igitur haec verba in tetrametrum, ita quidem ut post ἔραμαι insererem particulam δέ, pro χαρίεν autem restituerem, χαριτεῦν, more Jonum contractum ex χαριτόεν. Anacreontem autem χαριτόεις pro χαρίεις dixisse cognoscimus ex Herodiani libello περὶ μονήs. λέξ. p. 14. 21: Ὁ μὲν τοι Ἀνακρέων καὶ χαριτόεις εἶπεν ἀποδοῦς τὸ ἐντελές τῇ λέξει. Denique γὰρ collocavi post ἔχεις.

Fr. XLIV.

Ἀστραγάλαι δ' Ἐρωτός εἰσιν μανίαι
τε καὶ κύδοιμοι.

Hic versus legitur apud Scholiastam ad Homeri Iliad. ψ. v. 88: Αἱ πλείους τῶν κατ' ἄνδρα, ἀμφ' ἀστραγάλησιν ἐρύσας· καὶ ἐστὶν Ἰωνικώτερον· Ἀστραγάλαι δ' Ἐρωτός εἰσι μανίαι τε καὶ κυδοίμοιο. Ἀνακρέων. Ita in editione Bekkeri legitur. Etiam grammaticus in Bekkeri Anecdosis T. I. p. 454. 22. ἀστραγάλη formam ionicam esse dicit: Ἀστράγαλος· κυρίως τὸ συνήθως λεγόμενον· καὶ ὁ σφόνδυλος τοῦ τραχήλου καὶ ὁ πεττικός· καὶ βοτάνη δὲ οὕτω καλεῖται. ἀστραγάλους δὲ οἱ Ἀττικοί· τὸ γὰρ θηλυκὸν Ἰακόν· καὶ παρ' Ὀμήρῳ τινὲς θηλυκῶς, οἶον·

Νήπιος οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς.

Scripsi autem εἰσὶν pro εἰσί, et κύδοιμοι pro κυδοίμοιο, ut etiam alii viderunt: versus enim videtur tetrameter ionicus esse praemissa anacrusi. Existimabant autem veteres Amorem, ut puerum, talis ludere: ita Venus apud Apollonium Rhodium L. III. v. 115. filium una cum Ganymede tesserarum ludo tempus fallentem reperit:

Εὗρε δὲ τόν γ' ἀπάνευθε Διὸς θαλερῇ ἐν ἄλῳῃ,
Οὐκ οἶον, μετὰ καὶ Γανυμήδεα, τόν ὅα ποτὲ Ζεὺς
Οὐρανῷ ἐγκατένασεν ἐφύστιον ἀθανάτοισιν
Κάλλεος ἡμερθεῖς· ἀμφ' ἀστραγάλοισι δὲ τῷγε

Χρυσέλοις, ἅτε κοῦροι ὁμήθεες, ἐψιόωντο.
 Καὶ ὃ' ὁ μὲν ἤδη πᾶμπαν ἐνέπλεον ὃ ἐπὶ μαζῶ
 Μάργος Ἔρως λαιῆς ὑποῖσχανε χειρὸς ἀγοστόν,
 Ὅρθος ἐφροστώς· γλυκερὸν δὲ οἱ ἀμφὶ παρειάς
 Χροῖη θάλλεν ἔρευθος. ὁ δ' ἐγγύθεν ὀκλάδον ἦτοτο
 Σῖγα κατηφιόων· δοιῶ δ' ἔχεν, ἄλλον ἔθ' αὐτως
 Ἄλλω ἐπιπροΐείς, κελόλωτο δὲ καγχαλόωντι.
 Καὶ μὴν τοῦςγε παρᾶσσον ἐπὶ προτέροισιν ὀλέσσας
 Βῆ κενεαῖς σὺν χερσὶν ἀμήχανος, οὐδ' ἐνόησε
 Κύπριν ἐπιπλομένην.

Fr. XLV.

Μεγάλῳ δηῦτέ μ' Ἔρως ἔκοψεν ὥστε
 χαλκεὺς
 Πελέκει, χειμερίῃ δ' ἔλουσεν ἐν χα-
 ράδρῃ.

Hi versus leguntur apud Hephaestionem p. 68. ed. Gaisford. Καὶ τῷ βραχυκαταλήκτῳ δὲ Ἀνακρέων ὅλα ἄσματα συνέθηκε· Μεγάλῳ δ' ηῦτέ μ' ἔρως ἔκοψεν ὥστε χ. π. χ. Scripsi δηῦτε pro δ' ηῦτε et Ἔρως pro ἔρως. Existimo autem has ipsos versus initium esse ejus carminis, quo Anacreon Smerdien exagitavit, quod capilli ejus turpiter detonsi essent. Alius versus illius carminis est in fragmento sequente.

Fr. XLVI.

Ἀπέχειρας δ' ἀπαλῆς κόμης ἄμωμον
 ἄνθος.

Hic versus legitur apud Phavorinum in Stobaei eclogis LXVI. 6. T. III. p. 440. Gaisf. ed. Lips. Πρὸς ταῦτα γελοῖος ἂν φανείη ὁ Ἀνακρέων καὶ μικρο-

λόγος, τῷ παιδὶ μεμφόμενος, ὅτι τῆς κόμης ἀπεκείρατο, λέγων ταῦτα·

Ἀπέκειρας δ' ἀπαλῆς
Κόμης ἄμωμον ἄνθος.

Conjunxi haec in unum versum: idem enim prorsus metrum est atque in illis versibus, quos modo adscripsi: quos jure mihi videor pro exordio hujus ipsius carminis habuisse. Quo enim modo Anacreon melius suum et dolorem et amorem in Smerdien, cujus caesariem Polycrates prae invidia detonderi jusserat, potuit significare, quam isto exordio?

Μεγάλῳ δὴν τέ μ' Ἔρως ἔκοψεν ὥστε χαλκεὺς
Πελέκει, χειμερίῃ δ' ἔλουσεν ἐν χαράδρῃ.

Callide autem Anacreon non Polycratem, virum potentissimum, auctorem hujus facinoris, incusat, sed ipsum Smerdien, qui nihil tale commeruerat, reprehendit. Smerdies ille Thrax fuit, puer eximia venustate, sed praecipue comae pulcritudine excellens. Maximus Tyrius XXI. p. 218. ed. Davis. min. (XXXII. p. 439. ed. maj.): Οὕτω καὶ Ἀνακρέων Σαμίους Πολυκράτη ἡμέρωσε, κεράσας τῇ τυραννίδι ἔρωτα Κλεοβούλου καὶ Σμερδίου κόμην (si recte satis illum locum emendavi:) καὶ αὐλοὺς Βαθύλλου καὶ ᾠδὴν Ἰωνικὴν. idem VIII. p. 96. ed. min. (XXIV. p. 297. ed. maj.): Ἡ δὲ τοῦ Τηίου σοφιστοῦ τέχνη τοῦ αὐτοῦ ἦθους καὶ τρόπου· καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν καὶ ἐπαινεῖ πάντα, μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ἄσματα τῆς Σμέρδιος κόμης καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν καὶ τῆς Βαθύλλου ᾠρας. Antipater in epigrammate in Anacreontem in Jacobsii Anthologia T. II. p. 26. (Anthol. Palat. VII. 27. 5.):

Ἡὲ πρὸς Εὐρυπύλῃν τετραμμένος ἦὲ Μεγίστην,
Ἡ Κίχονα Θρηκὸς Σμερδίῳ πλόκαμον.

Is autem cum Polycrati muneri esset datus, mutuo amore et ab illo et ab Anacreonte expetebatur, ut

docet Maximus Tyrius X. p. 110. ed. min. Davis. (XXVI. p. 309. ed. maj.): Σμερδίδης Θράξ ὑπὸ Ἑλλήνων κάλλους μειράκιον βασιλικοῦ, ὁφθῆναι γαῦρον, ἐκομίσθῃ δῶρον τυράννῳ Ἰωνι, Πολυκράτει τῷ Σαμίῳ. Ὁ δὲ ἤσθῃ τῷ δώρῳ καὶ ἐρᾷ Πολυκράτης Σμερδίου καὶ αὐτῷ συνερᾷ ὁ Τήσιος ποιητὴς Ἀνακρέων· καὶ Σμερδίδης παρὰ μὲν Πολυκράτους ἔλαβε χρυσὸν καὶ ἄργυρον καὶ ὅσα εἰκὸς ἦν μειράκιον καλὸν παρὰ τυράννου ἐρωίντος· παρὰ δὲ Ἀνακρέοντος ῥῆδ'α καὶ ἐπαίνους καὶ ὅσα εἰκὸς ἦν παρὰ ποιητοῦ ἐραστοῦ. idem XIX. p. 192. ed. min. Dav. (XXXV. p. 411. ed. maj.): Πολυκράτην μὲν γάρ οὐδὲ τὸ ἐξ Αἰγύπτου νοθεύτημα ἔπεισε μὴ φρονεῖν μέγα ἐπὶ εὐδαιμονία, ὅτι ἐκέκτετο θάλατταν Ἰωνικὴν καὶ τριήρεις πολλὰς καὶ σφενδόνην καλὴν, καὶ Ἀνακρέοντα ἐταῖρον καὶ παιδικὰ Σμερδίην. Quantopere autem Anacreon Smerdiae amore incensus fuerit, docet Dioscorides in epigrammate in Anacreontem in Jacobsii Anthologia T. I. p. 250. (Anthol. Pal. VII. 31. v. 1.):

Σμερδίῃ ὦ ἐπὶ Θρηκὶ τακεῖς καὶ ἐς ἔσχατον ὀστεῖν
Κώμου καὶ πάσης κοίρανε παννυχίδος.

et Simonides de eodem Anacreonte in Jacobsii Anthologia T. I. p. 69. (Anthol. Pal. VII. 25. 5.):

Μοῦνος δ' εἰν Ἀχέροντι βαρύνεται, οὐχ ὅτι λείπων
Ἥλιον Ἀήθης ἐνθάδ' ἐκνυσε δόμων,
Ἀλλ' ὅτι τὸν χαρίεντα μετ' ἡιθέοισι Μεγιστέα
Καὶ τὸν Σμερδίῳ Θρηκα λείλοιπε πόθον.

et Antipater in Jacobsii Anthologia T. II. p. 27. (Anthol. Pal. VII. 27. v. 3.):

Εὐδαι καὶ Σμέρδης, τὸ Πόθων ἔαρ, ᾧ σὺ μελιζῶν
Βάρβιτ' ἀνεκροῦον νέκταρ ἐναρμόνιον.

Sed Polycrates, non ferens aequo animo aemulum, puero illi pulcro crines detonderi jussit. Id facinus tangit Athenaeus L. XII. p. 540. E: Ἐκ πάντων οὖν τούτων ἄξιον θαυμάζειν τὸν τύραννον, ὅτι οὐδαμόθεν

ἀναγέγραπται γυναῖκας ἢ παῖδας μεταπεμφόμενος, καίτοι περὶ τὰς τῶν ἀρρένων ὁμιλίας ἐπτοημένος, ὥς καὶ ἀντερῶν Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ· ὅτε καὶ δι' ὀργὴν ἀπέκειρε τὸν ἐρώμενον. Totam rem ordine retulit Aelianus in Var. Histor. L. IX. 4: Πολυκράτης ὁ Σάμιος ἐν Μούσαις ἦν καὶ Ἀνακρέοντα ἐτίμα τὸν Τήιον καὶ δι' οὐδὲς ἤγε καὶ ἔχαιρεν αὐτῷ καὶ τοῖς ἐκείνου μέλεσιν· οὐκ ἐπαινῶ δὲ αὐτοῦ τὴν τρυφήν· Ἀνακρέων ἐπῆρσε Σμερδίην θερμότερον, τὰ παιδικὰ Πολυκράτους· εἴτα ἤσθη τὸ μειράκιον τῷ ἐπαινῶ καὶ τὸν Ἀνακρέοντα ἡσπάζετο σεμνῶς, εὖ μάλα ἐρῶντα τῆς ψυχῆς, ἀλλ' οὐ τοῦ σώματος. μὴ γάρ τις ἡμῖν διαβαλλέτω πρὸς Θεῶν τὸν ποιητὴν τὸν Τήιον, μηδ' ἀκόλαστον εἶναι λεγέτω. Ἐξηλοτύπησε δὲ Πολυκράτης, ὅτι τὸν Σμερδίην ἐτίμησε καὶ ἐώρα τὸν ποιητὴν ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀντιφιλούμενον. Καὶ ἀπέκειρε τὸν παῖδα Πολυκράτης, ἐκεῖνον μὲν αἰσχύνων, οἰόμενος δὲ λυπεῖν Ἀνακρέοντα. Ὁ δὲ οὐ προσεποιήσατο αἰτιασθαι τὸν Πολυκράτη σωφρόνως καὶ ἐγκρατῶς· μετήγαγε δὲ τὸ ἔγκλημα ἐπὶ τὸ μειράκιον, ἐν οἷς ἐπεκάλει τόλμαν αὐτῷ καὶ ἀμαθίαν, ὀπλισμένῳ κατὰ τῶν ἑαυτοῦ τριχῶν. Τὸ δὲ ἄσμα τὸ ἐπὶ τῷ πάθει τῆς κόμης Ἀνακρέων ἀσάτω· ἐμοῦ γὰρ αὐτὸς ἄμεινον ἔσεται. Hujus ipsius carminis, de quo loquitur Aelianus, hae sunt reliquiae. Ceterum poeta Smerdien etiam supra Fr. VI. notavit:

Ἄλλ' ὦ τοῖς κεκορημένε
Σμερδίη.

Fr. XLVII.

Θρηκίην σίοντα χαίτην.

Haec verba leguntur in Etymol. Magno p. 714. 38: Ἔστι γὰρ καὶ σίω διὰ τοῦ ι, ᾧ κέχρηται Ἀνακρέων, οἷον Θρηκίην σίοντα χαίτην. Scripsi Θρηκίην pro Θρηκίην. Σίοντα autem Anacreon pro σείοντα dixit metri

causa: integer enim trochaeus requirebatur: nam est haec particula versus ex illo ipso carmine, e quo isti versus, quos modo adscripsi, petiti sunt. Smerdies autem Thrax fuit, ut docet Maximus Tyrius X. p. 110. ed. minor. Dav. (XXVI. p. 309. ed. major.)

Σμερδὶς Θράξ ὑπὸ Ἑλλήνων κάλλους βασιλικοῦ μειράκιον, ὀφθῆναι γαῦρον, ἐχομίσθῃ δῶρον τυράννῳ Ἰωνι Πολυκράτει. et poetae illi, qui epigrammata in Anacreontem scripserunt, quorum verba modo memoravi, ut Simonides in Anthologia Jacobsii T. I. p. 69. (Anthol. Palat. VII. 25. 8.):

Καὶ τὸν Σμερδίῳ Θρήκα λέλοιπε πόθον.

Antipater in Anthologia Jacobsii T. II. p. 26. (Anthol. Palat. VII. 27. v. 6.):

Ἦ Κίξονα Θρηκὸς Σμερδίῳ πλόκαμον.

Dioscorides ibidem T. I. p. 250. (Anthol. Palat. VII. 31. v. 1.):

Σμερδίῃ ὧ ἐπὶ Θρηκὶ τακεῖς καὶ ἐπ' ἔσχατον ὀστεῖν.

Fr. XLVIII.

*Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ' · οὐ γὰρ ἂν
ἄλλη*

Λύσις ἐκ πόνων γένοιτ' οὐδαμὰ τῶνδε.

Hi versus leguntur apud Hephaestionem p. 69.

ed. Gaisf. *Τῶν δὲ τριμέτρων τὸ μὲν ἀκατάληκτον ·*

Ζαελεξάμαν ὄναρ Κυπρογενήα

παρὰ τῇ Σαπφοῖ · παρὰ δὲ τῷ Ἀνακρέοντι ἐτέρως ἐσχημάτισται · Ἀπό μοι θανεῖν γ·

Fr. XLIX.

Ἀγανῶς οἶά τε νεβρὸν νεοθηλέα
 Γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλης κεροέσσης
 Ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

Leguntur hi versus apud Athenaeum L. IX. p. 396. D. ubi de voce γαλαθηνὸς disserit: Καὶ Ἀνακρέων δέ φησιν·

Οἶά τε νεβρὸν

Νεοθηλέα γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλῃ κεροέσσης
 Ἀπολειφθεὶς ἀπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

Pro νεοθηλέα in cod. B. legitur νεοθαλέα. Pro κεροέσσης in codd. A. et B. καιρόσσης, in P. κερόσσης. Aelianus Hist. Anim. L. VII. 39: Ὅσοι λέγουσι θῆλυν ἔλαφον τὰ κέρατα οὐ φύειν, οὐκ αἰδοῦνται τοὺς τοῦ ἐναντίου μάρτυρας — καὶ Ἀνακρέων ἐπὶ Θηλείας φησὶν·

Οἶά τε νεβρὸν

Νεοθηλέα, γαλαθηνόν,
 Ὅστ' ἐν ὕλῃ κεροέσσης
 Ὑπολειφθεὶς ἀπὸ μητρὸς (in Gesneri cod. 2. legitur
 Ἐπτοήθη. ὑπὸ μητρὸς)

Πρὸς δὲ τοὺς μοιχῶντας τὸ λεχθὲν καὶ μέντοι καὶ φάσκοντας δεῖν ἐροέσσης γράφειν, ἀντιλέγει κατὰ κράτος Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος καὶ ἐμέ γ' αἰρεῖ τῇ ἀντιλογίᾳ. Zenodotum fuisse qui κεροέσσης mutaverit in ἐροέσσης cognoscimus ex Scholiasta Pindari Olymp. III. 52. ubi haec leguntur: Ὅτι ἐπιμελῶς οἱ ποιηταὶ τὴν θήλειαν ἔλαφον κέρατα ἔχουσιν εἰσάγουσι. Καθάπερ καὶ τὴν θηλάζουσιν τὸν Τήλεφον γράφουσι καὶ πλάττουσι· τέτακται δὲ καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι· Ἀγανῶς οἶά τε νεβρὸν νεοθηλέα γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλῃς κεροέσσης ὑπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη. Ζηνοδότος δὲ μετεποίησεν· ἐροέσσης, διὰ τὸ ἱστορεῖσθαι τὰς θηλείας κέρατα μὴ ἔχειν, ἀλλὰ τοὺς ἄρσενας· οἱ μέντοι γὰρ ποιηταὶ πάντας κέρατα ἔχουσας

ποιούσιν. Partem verborum Anacreontis etiam Eustathius ad Iliad. Θ. p. 711. 34. servavit: *Φέρεται δὲ καὶ Ἀνακρέοντος χοῦσις αὕτη· Οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα γαλαθηνόν.* Ego haec divisi in trimetros ionicos: nam neque dimetros neque tetrametros esse facile quilibet animadvertet. Versu secundo scripsi *ἐν ὕλης*: et apud Scholiastam Pindari legitur *ἐν ὕλαις*, apud Athenaeum autem et Aelianum *ἐν ὕλῃ*. Versu tertio *ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς* edidi. Ad Anacreontis autem exemplum conformatum esse videtur Horatii carmen L. I. 23. 1:

Vitas hinnuleo me similis Chloe
 Quaerenti pavidam montibus aviis
 Matrem non sine vano
 Aurarum et silvae metu.
 Nam seu mobilibus vepris inhorruit
 Ad ventum foliis, seu virides rubum
 Dimovere lacertae,
 Et corde et genibus tremit.

Fr. L.

Σινάμωροι πολεμίζουσι θυρωροί.

Hic versus legitur in Etymologo Magno p. 713. 26: *Σινάμωροι πολεμίζουσι θυρωροί· ἐν δευτέρῳ Ἀνακρέοντος· μεμορημένοι, φησί, πρὸς τὸ σίνεσθαι· ἐξ οὗ ἡκούσμεθα τοὺς ἐξ ἅπαντος κακουργεῖν προαιρουμένους· οἱ μὲν Ἀιτικοὶ λέγουσι σιναμωρεῖν τὸ λιχνεύειν καὶ Φερεκράτης τὰ τοιαῦτα κλέμματα σιναμωρεύματα καλεῖ.* Recte viri docti correxerunt *σινάμωροι*, quod vel metri ratio efflagitat: est enim versus trimeter ionicus. *Σινάμωρος* autem in hoc Anacreontis versu *lascivum* significare videtur. Et eodem modo *σιναμωρεῖν* dicitur, ut est in versu Aristophanis Nub. 1053:

Γυνή δὲ σιναμωρουμένη χαίρει.

ubi scholiasta dicit: Ἄνδρὶ συνοουσιάζουσα πρὸς μῖξιν· σινάμωρος δὲ ἡ μεμορημένη· σίρος δὲ τὸ αἰδοῖον. ὁ θυν καὶ Σιληνός· σινάμορον οὖν τὸ πορνικόν. Deteriorem hanc scribendi rationem per ὁ etiam in quibusdam Herodoti codicibus L. V. 92. 6. reperies.

Sed praeterea, ut conjicio, scripsit Anacreon:

Συναμώρῳ πολεμίζουσι θυρωρῷ.

Cum lascivo janitore pugnant mulieres: videtur enim intelligendus esse amicus ille sponsi, qui in nuptiis a thalamo arcebat mulieres, novae nuptae vociferanti opitulaturas: conferas, quae Pollux dicit L. III. 42: Καλεῖται δὲ τις τῶν τοῦ νυμφίου φίλων θυρωρός, ὁ ταῖς θύραις ἐφεστηκώς καὶ εἰργων τὰς γυναῖκας βοηθεῖν τῇ νύμφῃ βοώσῃ. Hesychius: Θυρωρός· ὁ παρὰ νύμφιος, ὁ τὴν θύραν τοῦ θαλάμου κλείων. Eundem commemorat Sappho Fr. XXXVIII:

Θυρωρῷ πόδες ἑμπορόγνιοι,
Τὰ δὲ σύμβαλα περπαβόηα,
Πίσυγγοι δὲ δέκ' ἐξεπόνασαν.

nam ibi janitorem in nuptiis intelligendum esse, docet Demetrius de elocutione c. 167: Σκοίπτει Σαπφῶ τὸν ἀγροῖκον νυμφίον καὶ τὸν θυρωρὸν τὸν ἐν τοῖς γάμοις. Et Synesius Epist. III: Ὁ δὲ ἀδικούμενος Ἀρμόνιος ἐστὶν ὁ τοῦ θυρωροῦ πατήρ, ὡς ἂν εἴποι Σαπφῶ, τὰ μὲν ἄλλα σώφρων καὶ μέτριος ἐν τῷ καθ' ἑαυτὸν βίῳ γεόμενος, ἀλλ' ὑπὲρ εὐγενείας ἀμφισβητῶν τῷ Κέκροπι διέτελεσεν.

Fr. LI.

Μυθιῇται δ' ἀνὰ νήσῳ τριμερίστῃ
Διέπουσιν Σάμον, ἱρὸν ἄστν Νυμφέων.

Scholiasta ad Homeri Odysseam L. XXI. v. 71. haec Anacreontis verba servavit: Μύθου· νῦν τῆς στάσεως·

ὄθεν καὶ Ἀνακρέων τοὺς ἐν τῇ Σάμῳ ἁλιεῖς ὄντας στασια-
 σιάς φησιν· μυθῆται δ' ἀνήσῳ μεγίστῃ διέπουσιν ἱερὸν
 ἄστυ. Sic in editione Buttmanni legitur: vulgo scri-
 bitur μυθῆται δ' ἐν νήσῳ μεγίστῃ. Eustathius ad
 eundem Homeri locum p. 1901. 44: Ἐν δὲ τῷ Μύθῳ
 μὲν ἐπισχεσίην οἱ παλαιοὶ μῦθον μὲν ἐνταῦθα ἰδίως τὴν
 στάσιν λέγουσιν· ἐπεὶ καὶ Ἀνακρέων τοὺς ἐν Σάμῳ θέλων
 εἰπεῖν στασιαστιάς· Μυθῆται δ' ἐν νήσῳ, φησὶ, διέπουσιν
 ἱερὸν ἄστυ· ἀντὶ τοῦ στασιασταὶ ἐπὶ νήσοι· ἢ ἄλλως ἐν
 μύθοις μόνοις ἔχοντες τὸ σεμνόν· ἢ καὶ ἀγορηταὶ βλαβεροί.
 Eundem Anacreontis locum respexit auctor Etymo-
 logi M. p. 593. 18: Μῦθος σημαίνει καὶ τὴν στάσιν·
 ἅπαξ εἴρηται παρ' Ὀμήρῳ·

Οὐδέ τις ἄλλην

Μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε.

ὄθεν καὶ Ἀνακρέων ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν μυθίας τοὺς
 στασιαστιάς ἐπὶ τῶν ἁλιέων λέγει. Conferas denique Apol-
 lonium in Lexico Homer. p. 558: Μῦθος· λόγος· ὁ δὲ
 Ἀνακρέων μυθιήτας τοὺς στασιώτας εἶπεν. Verba cor-
 ruptissima ita constitui:

Μυθιῆται δ' ἀνὰ νήσῳ τριμεγέστη

Διέπουσιν Σάμον, ἱερὸν ἄστυ Νυμφάων.

Et versus ionicos esse perspexit etiam Buttmannus ad
 Scholiastam Homeri eo loco, quem dixi.

Quod vulgo apud Scholiastam Homeri et Eusta-
 thium legitur μυθῆται, id nullo pacto defendi potest:
 etsi enim molossus loco ionicī admittitur, (ut est in
 Fr. LIV:

Διονύσου σαῦλαι Βασσαρίδες.

Conferas etiam Marium Victorinum p. 2550. ubi de
 ionicō minore disserit: „Recipit autem *molossum* et
 anapaestum, sed raro juncto pariambo, et dactylum,
 feritur autem per dipodiam.“ Adde Hephaestionem
 p. 66, quamquam hic non satis recte molossum im-

pari tantum loco recipi docet: Ἐμπίπτουσι δὲ καὶ οἱ μολοιτοὶ ἐπὶ τῶν περιτιῶν χωρῶν ἐν τοῖς ἀπ' ἐλάσσονος Ἰωνικοῖς, ὥσπερ ἐν τοῖς ἀπὸ μείζονος ἐπὶ τῶν ἀρτίων.) hic tamen minus gratum est pondus trium longarum syllabarum. Huc accedit gravissimum illud, quod μυθητής non potest unquam idem significare, quod στασιαστής. Scripsi igitur μυθιῆται, quod aperte legitur in Apollonii lexico, et confirmatur etiam ea scriptura, quae est in Etymologici Magni loco. Et satis ab omni dubitatione defendit hanc formam Apollonii Dyscoli auctoritas, qui in libro de conjunctionibus in Bekkeri Anecdotis T. II. p. 524. 2. haec dicit: Ἦν οὖν φησὶ πλεονασμὸς τοῦ ἥ ἐν τῷ τιή, ᾧ λόγῳ καὶ τὸ λεγοίη, φεροίη πλεονάζουσι τῷ ἥ, καὶ ὥς ἀπὸ τοῦ ἐγὼν τὸ ἐγώνη παρὰ Ταραντίνοις καὶ ἐν μέσῃ λέξει τὰ πολεμήια, πολιήτης, μυθιήτης, καὶ ἐν ἀρχῇ τὸ ἡβαιόν. Neque enim dubitari potest, quin Apollonius hunc ipsum Anacreontis versum respexerit. Eademque fuit sententia Buttmanni, qui recte docet hoc verbum non a voce μῦθος repetendum esse, sed a μόθος, quod tumultum significat. Μύθον autem Samii dixisse videntur pro μόθος, ut Jones dixerunt ἄγυρις pro ἀγορά, Aeolenses autem ὄνυμα pro ὄνομα, στύμα pro στόμα, et similia. A μύθος autem descendit μυθιτης, et ex hoc fit μυθιήτης, ut πολιήτης ex πολίτης, sicut supra dixerat Fr. I. v. 7:

Οὐ γὰρ ἀνημέρους

Ποιμαίνεις πολιήτας.

Deinde pro ἐν νήσῳ vel ἀννήσῳ scripsi ἀνὰ νήσῳ: Buttmannus legendum esse putavit ἀνὰ νῆσον: at vero ἀνὰ νήσῳ proxime accedit ad scholiastae scripturam, et sic Homerus dixit in Iliadis L. I. v. 14:

Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
Χρυσεῶ ἄν σκήπτρῳ.

cujus exemplum secutus est Pindarus, qui in *carm. Pyth. I. v. 6.* dixit:

*Εὐδαι δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετός, ὠκείαν πτέρυνγ' ἄμ-
φοτέρωθεν χαλάξαις.*

Nec dissimile est quod in *carm. Olymp. I. v. 40.* legitur:

*Τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἄρπάσαι
Δαμέντα φρένας ἱμέρῳ χρυσέαισιν ἀν' ἵπποις.*

et *ibid. VIII. 50*:

*Ἀποπέμπων Αἰακὸν
Δεῦρ' ἀν' ἵπποις χρυσέαις.*

quibuscum componas quod Euripides dixit in *Electra v. 464*:

*Ἐν δὲ μέσῳ κατέλαμπε σάκει φαέθων
Κύκλος ἀέλλοιο
Ἴπποις ἄμ πτεροέσσαις.*

et in *Iphigenia Aul. v. 751*:

*Ἦξει δὴ Σιμόεντα καὶ
Αἶνας ἀργυροειδεῖς
Ἀγυρις Ἑλλάνων στρατιᾶς
Ἀνά τε ναυσὶ καὶ ξὺν ὅπλοις.*

Sed quod deinde sequitur *μεγίστη*, id vix tolerari potest; omisit autem hanc vocem Buttmannus, qui totum fragmentum ita constituit:

Μυθιηταὶ δ' ἀνὰ νῆσον διέπουσιν ἱερὸν ἄστυ.

Neque potuit profecto Samus insula maxima appellari. Quae insulae maximae esse creditae sint ab antiquis cognoscimus ex versibus Alexidis apud Scholiastam ad Platonis *Menexenum p. 243. A*:

*Τῶν ἐπὶ τὰ νήσων, ἃς δέδειχεν ἡ φύσις
Θνητοῖς μεγίστας, Σικελία μὲν, ὥς λόγος,
Ἔστιν μεγίστη· δευτέρα Σαρδῶ· τρίτη
Κύρνος· τετάρτη δ' ἡ Διὸς Κρήτη τροφός·
Εὐβοία πέμπτη στενοφυής· ἕκτη Κύπρος·
Αἶσπος δὲ τάξιν ἱερόμην λαχούσ' ἔχει.*

At vero Samus modica fuit insula, ut dicit Apulejus in Floridis: ambitum insulae trecentorum esse stadiorum refert Strabo L. XIV. p. 637. C: *Περίπλους δ' ἐστὶ τῆς Σαμίων νήσου σταδίων τριακοσίων.* ubi Casaubonus ex conjectura scripsit *σταδίων ἑξακοσίων.* Plinius enim L. V. 31. dicit: „Samum liberam circuitu octoginta septem M. passuum, aut ut Isidorus centum.“ Certe non potuit Samus insularum maxima appellari. Aliquando existimabam Megistis, pulcri pueri, quem Anacreon magnopere dilexit, nomen in illo *μεγίστη*, latere, sed nunc potius credo Anacreontem scripsisse *ἀνὰ νήσω τριμερίστη*, quod facile potuit corrumpi (*γμερίστη* — *μεγίστη*.) *Τριμέριστος* etsi alibi non reperitur, (*τριμερής* enim dici solet,) recte est formatum, sicut dicitur *τρίκλωστος*, *τρίκύλιστος*, similia alia. *Τριμερίστη* autem Anacreontem terminatione feminini dixisse probabile reddit vel id, quod Pollux L. II. 103. dicit: *Καὶ τὰ ῥήματα πτύειν καὶ ἀποπτύειν, καταπτύειν, κατὰπτυστον, ἀπόπτυστον. Ἀνακρέων δὲ καὶ καταπτύστην εἴρηκε.* (Fr. CXX.)

Samus autem in tres tribus divisa erat: antiquitus quidem civitas in duas partes fuit distributa a Procle et Tembrione, ut cognoscimus ex Themistagora, cujus verba servavit auctor Etymol. M. in voce *Ἀστυπαλ.* ibi enim haec leguntur: *Εἰς δύο φυλὰς Προκλῆς καὶ Τεμβρίων τὴν πόλιν διένειμαν· ὧν τὴν μὲν Χησίαν ὠνόμασαν ἀπὸ τοῦ Χησίου ποταμοῦ παρακειμένου τῇ πόλει, τὴν δὲ Ἀστυπαλαίαν ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ἐκεῖσε ὄντος ἄστεως.* Sed postea tertia tribus addita esse videtur: certe Herodotus in L. III. c. 26. Sami Aeschrioniam quoque tribum fuisse commemorat: *Ἀπικόμενοι μὲν φανεροί εἰσιν ἐς Ὅασιν Πόλιν, τὴν ἔχουσι μὲν Σάμιοι τῆς Αἰσχυριωνίης φυλῆς λεγόμενοι εἶναι, ἀπέχουσι δὲ ἐπὶ ἡμετέων ὁδὸν ἀπὸ Θηβέων διὰ ψάμμου.* Et Poly-

cratem, cum rerum potitus insulam trifariam cum fratribus Sylosonte et Pantagnoto distribueret, antiquarum illarum tribuum rationem habuisse consentaneum est: conferas quae de Polycrate dicit Herodotus L. III. c. 39: *Καὶ τὰ μὲν πρῶτα τριχῇ δασάμενος τὴν πόλιν, τοῖσι ἀδελφείοισι Πανταγνώτῳ καὶ Συλοσῶντι ἔνειμε.* Jure igitur potuit Anacreon ipsam insulam *tripartitam* nuncupare.

Jam vero quod apud scholiastam Homeri et apud Eustathium legitur, *Διέπουσιν ἱερὸν ἄστυ*, id supplere et integrare licet ope glossae Hesychii, quae quin ad hoc ipsum fragmentum referenda sit non dubito: ibi enim haec leguntur: *Ἄστυ Νυμφέων· τὴν Σάμον· Ἀνακρέων· ἐπεὶ ὕστερον εὐνδρος ἐγένετο.* Dixerat igitur Anacreon *ἱερὸν ἄστυ Νυμφέων*. Jam vero ut numerus ionicus restitueretur, scribendum est *ἱρόν*: deinde adjeci nomen urbis *Σάμον* post *διέπουσιν*, nam satis superque apparet tale quid a metri lege requiri: idque quodammodo ipsius Hesychii verba confirmare videntur: saepius enim ille interpretationi addit ea, quae in ipso scriptoris loco, quem interpretatur, legit: sic, ut uno exemplo defungar, Hesychius dicit: *Προσανρρίζουσα χερσαία τροχῇ· ὑπὸ τῆς αὔρας ἥ νοτὶς προσπίπτουσα τῇ τροχῇ· δύναται δὲ οἶον καταλαμβάνουσα· ἐπαυρεῖν γὰρ τὸ καταλαμβάνειν καὶ ἐπιτυγχάνειν.* Scripserat poeta ille (tragicus autem fuisse videtur) sic:

Νοτὶς προσανρρίζουσα χερσαία τροχῇ.

Et sic Anacreontis quoque versum restituere licuit:

Διέπουσιν Σάμον, ἱρόν ἄστυ Νυμφέων.

Ἄστυ autem *Νυμφέων* fortasse Samum urbem ideo appellat, quia illa a Nymphis primum condita esse ferebatur: et haec opinio confirmatur quodammodo iis, quae refert Athenaeus L. XV. p. 672. B: *Ἀδμήτιν γὰρ φησι τὴν Εὐρυσθέως ἐξ Ἄργουςφυγοῦσαν ἐλθεῖν εἰς*

Σάμον, θεασαμένην δὲ τὴν τῆς Ἥρας ἐπιφάνειαν καὶ τῆς οἴκοθεν σωτηρίας χαριστήριον βουλομένην ἀποδοῦναι ἐπιμελεσθῆναι τοῦ ἱεροῦ τοῦ καὶ νῦν ὑπάρχοντος, πρότερον δὲ ὑπὸ Λελέγων καὶ Νυμφῶν καθιδρυμένου. Aliter vero haec interpretatus est Hesychius; dicit enim: ἐπεὶ ἕσπερον εὐνδρος ἐγένετο. Atque Samum urbem antiquitus non abundasse aqua conjicias ex eo, quod Herodotus L. III. c. 60. ab Eupalino magnum aquae ductum exstructum esse refert: Διὰ παντὸς δὲ αὐτοῦ ἄλλο ὄρυγμα εἰκοσίπηχυ ὀρώρουται, τρίπουν δὲ τὸ εὖρος, δι' οὗ τὸ ὕδωρ ὀχετευόμενον διὰ σωλήνων παραγίνεται εἰς τὴν πόλιν ἀγόμενον ἀπὸ μεγάλης πηγῆς. ἀρχιτέκτων δὲ τοῦ ὀρύγματος τούτου ἐγένετο Μεγαρεὺς Εὐπαλῖνος Ναυστρόφου.

Samii autem isti μυθιῆται videntur intelligendi esse ii, quos Polycrates, vir cautissimus, cum rerum novarum cupidi essent, Cambysi ad bellum contra Aegyptios gerendum misit: sed illi in itinere reversi, Polycratem proelio navali vicerunt et insulam ipsam ingressi sunt, sed mox ille eos pugna pedestri superavit et insula decedere coegit. Conferas Herodotum L. III. c. 44. 45. Qui cum Lacedaemonem se contulissent, a Spartanis auxilium impetraverunt: atque Samii isti et Lacedaemonii magno exercitu insulam aggressi sunt et ipsam urbem oppugnaverunt, atque etiam suburbium ut occuparent contigit illis, ut refert Herodotus eodem libro c. 54: Λακεδαιμόνιοι δὲ μεγάλῳ στόλῳ ὥς ἀπίκοντο, ἐπολιόρχεον Σάμον· προσβαλόντες δὲ πρὸς τὸ τεῖχος, τοῦ μὲν πρὸς θαλάσση ἑσπεῳτος πύργου κατὰ τὸ προάστειον τῆς πόλεως ὑπερέβησαν, μετὰ δέ, αὐτοῦ βοηθήσαντος Πολυκράτεος χειρὶ πολλῇ, ἀπηλλάσθησαν. Illo igitur tempore Anacreon, ut puto, dixit:

Μυθιῆται δ' ἀνὰ νήσῳ τριμερῶσθι
Διέπουσιν Σάμον, ἱερὸν ἄστυ Νυμφῶν.

Fr. LII.

Σικελὸν κότταβον ἀγκύλη δαΐζων.

Hic versiculus legitur apud Athenaeum L. X. p. 427. D: Ἄλλ' ἦν ἀπ' ἀρχῆς τὸ μὲν σπένδειν ἀποδεδόμενον τοῖς θεοῖς, ὃ δὲ κότταβος τοῖς ἐρωμένοις· ἐχρῶντο γὰρ ἐπιμελῶς τῷ κοτταβίζειν ὄντος τοῦ παιγνίου Σικελικοῦ, καθάπερ ὁ Ἀνακρέων ὁ Τήιος πεποίηκε· Σικελικὸν κότταβον ἀγκύλη δαΐζων. Pro Σικελικὸν scripsi cum Grotefendo Σικελόν: est enim trimeter ionicus: sed δαΐζων corruptum est, neque tamen cum Grotefendo scribendum est ἀγκυλίζων.

Ἀγκύλη autem non est, quod vult Athenaeus L. XI. p. 782. D. poculi genus, sed ita nuncupabatur manus ipsa, quae in cottabi ludo ad vinum projiciendum duplicabatur. Et sic etiam in hoc Anacreontis versu accipiendum esse censeo pariter atque in iis, quibus Athenaeus utitur eo loco, quem dixi: Ἀγκύλη· ποτήριον πρὸς τὴν τῶν κοττάβων παιδιὰν χρήσιμον· Κρατῖνος·

Πιεῖν δὲ θάνατος οἶνον, ἅν ὕδωρ ἐπῇ,
Ἄλλ' ἴσον ἴσῳ μάλιστ' ἀκράτου δύο χόας
Πίνουσ' ἀπ' ἀγκύλης ἐπονομάζουσά τε
Ἴησι λάταγας τῷ Κορινθίῳ πέει.

καὶ Βακχυλίδης·

Εὐτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης ἴησι τοῖς νεανίαις
Λευκὸν ἐντείνουσα πῆχυν.

ἐντεῦθεν νοοῦμεν τοὺς παρ' Αἰσχύλῳ ἀγκυλητοὺς κοττάβους· λέγονται δὲ καὶ δόρατα ἀγκυλητὰ καὶ μεσάγκυλα, ἀλλ' ἀπὸ ἀγκύλης ἦτοι δεξιᾶς χειρός. καὶ ἡ κύλιξ δὲ ἡ ἀγκύλη διὰ τὸ ἀπαγκυλοῦν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τῇ προσέσει et quae seqq.

Siculum autem poeta appellat cottabum, quia ille ludus a Siculis et inventus et maxime frequen-

tatus fuit, ut praeter alios multos docet Athenaeus L. XV. p. 666. B: Ἐπεὶ οὖν ἄπειρος εἶ τῆς τοιαύτης θεωρίας, μάθῃ παρ' ἐμοῦ, ὅτι πρῶτον μὲν ἢ τῶν κοττάβων εὗρεσις Σικελικὴ ἐστὶ παιδιὰ, ταύτην πρῶτων εὗρόντων Σικελῶν, (legendum esse censeo duobus verbis inversis: ὅτι πρῶτον μὲν ἢ τῶν κοττάβων παιδιὰ εὗρεσις Σικελικὴ ἐστὶ·) ὡς Κριτίας φησὶν ὁ Καλλιόχρου ἐν τοῖς ἐλεγείοις διὰ τούτων·

Κότταβος ἐκ Σικελῆς ἐστὶ χθονὸς ἐκπρεπὲς ἔργον,
Ὅν σκοπόν ἐς λατάγων τόξα καθιστάμεθα.

Compares etiam Callimachi versus apud Athenaeum L. XV. p. 668. C:

Πολλοὶ καὶ φιλέοντες Ἀκόντιον ἦκαν ἔραζε
Οἶνοπόται Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάταγας.

Fr. LIII.

Ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων στεφανίσκους
Θέμενοι θάλειαν ὀρτὴν ἀγάγωμεν
Διονύσῳ.

Hi versus leguntur apud Athenaeum L. XV. p. 674. C: Ἐστεφανοῦντο δὲ καὶ τὸ μέτωπον, ὥς ὁ καλὸς Ἀνακρέων ἔφη·

Ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων στεφανίσκους
Θέμενοι θάλειαν ὀρτὴν ἀγάγωμεν Διονύσῳ.

Divisi autem hos versus in trimetros, non semel illos quidem ab Anacreonte usurpatos, cum alii dimetros, alii tetrametros restituendos esse putaverint.

Versu primo legebatur vulgo ἐπεὶ: sed ἐπὶ recte scribitur in Epitome et apud Eustathium p. 1908. 56. ed. Rom: Ὅτι δὲ διὰ τὸ τίμιον ἄγνῃ ὀρτῇ καὶ θάλεια λέγεται, ὥς τοῖς θύουσιν αἰτία τοῦ θάλλειν, δῆλον.

ἐκ τοῦ· Ἐπὶ δ' ὀφρύσι σελίνων στεφανίσκους θέμενοι θά-
λειαν ἑορτὴν ἀγάγομεν· ἐν ᾗ δηλαδὴ ἔθαλλον ὑποβάλλον-
τες φασι τὰ εἰωθότα. Et confirmat hoc etiam Scho-
liasta Pindari, qui ad Olymp. carm. III. v. 19. haec
habet: Τὸ ἐξῆς· βλεφάρων ὑπόθεν· οὕτω γὰρ ἐστεφοντο
ἐπὶ τοῦ μετώπου. Ἀνακρέων· Ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων
στεφανον (vulgo στεφάνων) θέμενοι. Pro ὀφρύσιν apud
Athenaeum legebatur ὀφρύσι.

Versu secundo quod olim edebatur ἑορτὴν, id
Hermannus in Element. doctr. metr. p. 486. jure
mutavit in ὁρτὴν. Ceterum hoc quoque carmen Sami
esse scriptum videtur. Sami autem cultum esse Bac-
chum docent vel nomina Ἐλυγεὺς et Ἐνόρχης, quae
Samio Baccho propria fuisse auctor est Hesychius;
dicit enim T. I. p. 1176: Ἐλυγεύς· Διόνυσος ἐν Σάμῳ.
et inferius: Ἐνόρχης· Διόνυσος ἐν Σάμῳ. Et Bacchum,
cui cognomen fuit Γοργυιεύς, cultum esse Sami refert
Stephanus Byzantinus v. Γόργυια· τόπος ἐν Σάμῳ, ὡς
ἱστορεῖ Δοῦρις· ἐν ᾧ Διόνυσος Γοργυιεύς τιμᾶται.

Fr. LIV.

Διονύσου σαῦλαι Βασσαρίδες.

Hic versus legitur apud Hephaestionem p. 59:
Παρὰ δὲ τῷ Ἀνακρέοντι ἐτέρως ἐσχημάτισται — τὸ δὲ
καταληκτικόν· Διονύσου σ. B. Dubitari autem possis,
utrum Anacreon continuatis trimetris ionicis cata-
lecticis carmina composuerit, an in fine tantum stro-
pharum eos collocaverit: mihi quidem probabilius esse
videtur, systemata integrorum trimetrorum hoc versu
terminata fuisse: et fortasse hic versus referendus est
ad illud ipsum carmen, e quo superiores petiti sunt.

Fr. LV.

Οὐδ' αὖ μ' ἐάσεις μεθύοντ' οἴκαδ'
ἀπελθεῖν;

Legitur hic versus apud Scholiastam ad Aeschyli Prometheum v. 128: Ὁ θυμὸς Ἀνακρέοντος κεκλασμένος πρὸς τὸ θρηνητικόν· ἐπεδήμησε γὰρ τῇ Ἀττικῇ Κριτίου ἐρῶν καὶ ἠρέσθη λίαν τοῖς μέλεσι τοῦ τραγικοῦ· ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς οὐκ ἐν παντὶ τόπῳ, ἀλλ' ἐν τοῖς θρηνητικοῖς, ὡς καὶ Σοφοκλῆς Τυροῖ· ἔστι δὲ ταῦθ' ὅμοια τῷ·

Οὐδ' αὖ ἐάσεις με μεθύοντ' οἴκαδ' ἀπελθεῖν.

Vere autem Hermannus in Element. Doctr. Metr. p. 493. hunc versum Anacreontis esse existimat, et turbatum verborum ordinem restituit. In fine versus posui signum interrogationis: οὐδ' αὖ non infrequens est in quaestionibus. Sic Aristophanes dixit in Ecclesiazusis v. 667:

Οὐδ' αὖ κλέπτῃς οὐδεὶς ἔσται; Πῶς γὰρ κλέψει μετὸν
αὐτῷ;

Nec dissimile est οὐκ αὖ, quod legitur apud Aristophanem in Vespis v. 94:

Οὐκ αὖ σὺ πάύσει χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος;

conferas quae de hac re dixit Winckelmannus ad Platonis Euthydemum p. 103.

Hoc autem carmen, ut ex scholiasta Aeschyli cognoscimus, scriptum fuit ad Critiam, Dropidae filium, cujus familiaritate usus est Anacreon, cum apud Hipparchum Athenis versaretur. Plato quidem in Charmide dicit Critiam ab Anacreonte, Solone, aliis poetis elatum esse summis laudibus, haec enim in illo dialogo p. 157. E. leguntur: Ἡ τε γὰρ πατρώα ἡμῖν οἰκία ἡ Κριτίου τοῦ Ἀρωπίδου καὶ ὑπὸ Ἀνακρέοντος καὶ ὑπὸ Σόλωνος καὶ ὑπ' ἄλλων πολλῶν ποιητῶν ἐγκεκω-

μιασμένη παραδίδεται ἡμῖν ὡς διαφέρονσα κάλλει τε καὶ
 ἄρετῃ καὶ τῇ ἄλλῃ λεγομένη εὐδαιμονίᾳ. Fuit autem
 illo tempore, quo Anacreon Athenis versatus est,
 Critias ille juvenis aut certe juveni proximus. Ana-
 creon autem, quem arcessiverat Hipparchus (vid. Plato-
 nis dialogum cognominem p. 228. C: et Aelianum Var.
 Histor. L. VIII. c. 2.) non videtur prius Samum
 reliquisse, quam interfecto Polycrate: vixit igitur
 Athenis maxime Olympiade sexagesima quinta et
 sexta: nam post Hipparchi caedem rursus Athenis
 demigravisse videtur. Dropides autem Solonis et
 cognatus (quidam utrumque patre Execestide oriun-
 dum esse falso ferebant; conferas Scholiastam ad
 Platonis Timaeum p. 20. E.) et amicus fuit: com-
 pares Platonis Timaeum eo loco, quem modo comme-
 moravi, ubi Critias junior haec dicit: Ἄκουε δὴ, ὦ
 Σώκρατες, λόγου μάλα μὲν ἀτόπου, παντάπασί γε μὴν
 ἄληθοῦς, ὡς δὴ τῶν ἐπὶ σοφῶν σοφώτατος Σόλων ποι-
 ῆται· ἦν μὲν οὖν οἰκεῖος καὶ σφόδρα φίλος ἡμῖν Δρωπίδου
 τοῦ προπάππου, καθάπερ λέγει πολλαχοῦ καὶ αὐτὸς ἐν
 ποιήσει. Is Dropides archon fuit Athenis Olympiadis
 quadragesimae sextae anno quarto, ut ex Philostrato
 Vit. Sophist. I, 16. colligi potest: dicit enim ille:
 Ἐπεὶ δὲ ἄριστα μὲν ἦν πεπαιδευμένος, γνώμας δὲ πλείστας
 ἐρμηνεύων, ἐς Δρωπίδην δ' ἀναφέρων, ὅς μετὰ Σόλωνα
 Ἀθηναίων ἥρξε, οὐκ ἂν διαφύγοι παρὰ τοῖς πολλοῖς
 αἰτίαν. Solon enim ejusdem Olympiadis anno tertio
 archon fuerat. Critiam autem hunc sunt qui statuunt
 Olympiadis quadragesimae septimae anno primo ar-
 chontem fuisse: quod ego fieri posse negaverim: senex
 enim fuisset Critias illo tempore, quo ejus familiaritate
 Anacreon usus est: neque ullo pacto fieri potuisset,
 ut Critias junior, filius Callaeschri, nepos hujus Cri-
 tiaei eum potuerit cognoscere, id quod fingit Plato:

falso ille quidem vel sic: sed profecto non potuisset ille in hunc errorem incidere, si illo tempore antiquior Critias archon fuisset: (tanto enim annorum spatio uterque Critias esset disjunctus, ut alter ne potuerit quidem avus, alter nepos esse:) dicit autem Plato in Timaeo p. 21. B. Critiam juniorem haec loquentem inducens: Ἐγὼ φράσω, παλαιὸν ἀκηκοὼς λόγον οὐ νέου ἀνδρός· ἦν μὲν γὰρ δὴ τότε Κριτίας, ὡς ἔφη, σχεδὸν ἐγγὺς ἤδη τῶν ἐννενηκόντα ἐτῶν, ἐγὼ δὲ πη μάλιστα δεκέτης. Neque obstat huic opinioni, Critiam juvenem fuisse eo tempore, quo Anacreon Athenis versatus est, id quod idem a Solone celebratus est, ut cognoscimus ex Platonis Charmide eo loco, quam dixi: Ἡ τε γὰρ πατρῷα ὑμῖν οἰκία ἡ Κριτίου τοῦ Δρωπίδου καὶ ὑπὸ Ἀνακρέοντος καὶ ὑπὸ Σόλωνος καὶ ὑπ' ἄλλων πολλῶν ποιητῶν ἐγκεκωμασμένη παραδίδεται ἡμῖν et quae sequuntur. Conferas etiam quae Critias junior in Platonis Timaeo p. 20. E. dicit: Πρὸς δὲ Κριτίαν τὸν ἡμέτερον πάππον εἶπεν (Σόλων) ὡς ἀπομνημόνευεν αὐτὸς πρὸς ἡμᾶς ὁ γέρον, ὅτι μεγάλα καὶ θαυμαστὰ τῆςδ' εἴη παλαιὰ ἔργα τῆς πόλεως, ὑπὸ χρόνου καὶ φθορᾶς ἀνθρώπων ἠφανισμένα· πάντων δὲ ἐν μέγιστον, οὗ νῦν ἐπιμνησθεῖσι πρέπον ἂν ἡμῖν εἴη σοὶ τε ἀποδοῦναι χάριν, καὶ τὴν θεὸν ἅμα ἐν τῇ πανηγύρει δικαίως καὶ ἀληθῶς οἰόνπερ ὑμνοῦντας ἐγκωμιάζειν. Et Solonis versus ad Critiam servavit scholiasta ad hunc Platonis locum:

Εἰπέμεναι Κριτίῃ ξανθότριχι πατρὸς ἀκούειν·

Οὐ γὰρ ἁμαρτινώπῃ πείσεται ἡγεμόνι.

Primo versu utitur Cleophon in ignominiam Critiae junioris apud Aristotelem Rhetor. L. I. c. 15: Καὶ Κλεοφῶν κατὰ Κριτίου τοῖς Σόλωνος ἐλεγείοις ἐχρήσατο, λέγων ὅτι πάλαι ἀσελγῆς ἡ οἰκία· οὐ γὰρ ἂν ποτε ἐποίησε Σόλων·

Εἰπεῖν μοι Κριτία πυθότριχι πατρὸς ἀκούειν.

Πυρόδοτοιχα autem Critiam ignominiose compellat Cleophon: falluntur enim qui hoc quoque loco *ξανθοτόριχι* scribendum esse censent. Solen ante illo tempore puerum hunc Critiam carminibus celebravisse videtur, quo vixit Athenis, Pisistrato jam rerum potito: nam Plutarchus quidem in vita Solonis c. 32. ex Heraclide Pontico refert Solonem rerum publicarum forma per Pisistratum immutata diu Athenis superstitem fuisse: Ἐπεβίωσε δ' οὖν ὁ Σόλων ἀρξαμένου Πεισιστράτου τυραννῆν, ὡς μὲν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός ἱστορεῖ, συχνὸν χρόνον. Fuerit igitur Critias circa Olympiadem quinquagesimam quartam natus: ut illo tempore, quo Anacreon Athenis versatus est, virili aetate fuerit. Quamquam ne sic quidem, id quod Plato fingit, hic Critias nonagenarius a juniore Critia potuit videri.

Athenis autem Anacreon viris summis familiariter usus est; ita ibi etiam Xanthippi illius, qui Periclis fuit pater, et postea in pugna ad Mycalem victor magnam nominis claritatem adeptus est, consuetudine usus esse videtur; siquidem Himerius Orat. V. p. 476. dicit: Οὐδὲν ἐραστῇ παρ' ἐρωμένου βαρὺ καὶ δύσκολον. Ἔσπευδε μὲν Ἀνακρέων εἰς Πολυκράτους στελλόμενος τὸν μέγαν Ξάνθιππον προσφθέγγασθαι. Videtur enim Himerius Polycratem cum Hipparcho confudisse. Jure autem Xanthippus ille Atheniensis potuit magnus dici: isque eo tempore, quo Anacreon Athenis commoratus est, adolescens fere fuit. Et familiaritatem inter Xanthippum et Anacreontem intercessisse colligo etiam ex Pausania L. I. c. 25: Ἔστι δὲ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀκροπόλει καὶ Περικλῆς ὁ Ξανθίππου καὶ αὐτὸς ὁ Ξάνθιππος, ὃς ἐναυμάχησεν ἐπὶ Μυκᾷλῃ Μήδοις· ἀλλ' ὁ μὲν Περικλέους ἀνδριὰς ἐτέρωθι ἀνάκειται· τοῦ δὲ τοῦ Ξανθίππου πλησίον ἔστηκεν Ἀνακρέων ὁ Τήμιος, πρῶτος μετὰ Σαπφῶ τὴν Λεσβίαν, τὰ πολλὰ, ὧν ἔγραψεν, ἐρωτικά ποιήσας,

καὶ οἱ τὸ σχῆμά ἐστιν, οἷον ἄδοντος ἂν ἐν μέθῃ γένοιτο ἄνθρωπον. Nam propter hanc ipsam amicitiam utriusque imagines in vicinia collocatae esse videntur; ceterum Leonidas Tarentinus similem statuam, atque illa Athenis in arce fuit, ob oculos habuisse videtur, cum Anacreontem sic describit in Anthologia Jacobsii T. I. p. 163. (Anthologia Planud. IV. 306.):

Πρόσβυν Ἀνακρείοντα χύδαں σεσαλαγμένον οἴνω
 Θάεο, δινωτοῦ στρεπτόν ὑπερθε λίθου.
 Ὡς ὁ γέρον λίσνοισιν ἐπ' ὄμμασιν ὕγρα δεδορκώς
 Ἀχρὶ καὶ ἀστραγάλων ἔλκεται ἀμπερόναν.
 Δισσῶν δ' ἀρβυλίδων τὰν μὲν μίαν, οἷα μεθυπλήξ,
 Ὡλεσεν, ἐν δ' ἑτέρῃ ρικνὸν ἄραρε πόδα.
 Μέλπει δ' ἥε Βάθυλλον ἐφίμερον, ἥε Μεγιστέα,
 Αἰωρῶν παλάμα τὰν δυσέρωτα χέλυν.
 Ἀλλὰ πάτερ Διόνυσε, φύλασέ μιν, οὐ γὰρ ἔοικεν
 Ἐκ Βάκχου πλπτειν Βακχιακὸν θέραπα.

Similiterque alii poetae Anacreontis imaginem depinxerunt.

Scholiasta autem Aeschyli graviter errat, cum Anacreontem Aeschyli carminibus magnopere delectatum esse dicit: eo enim tempore, quo Anacreon Athenis Hipparchi hospitio usus est, Aeschylus infans vix paucorum annorum fuit.

Fr. LVI.

Φίλη γὰρ εἶ ξένοις· ἔασον δέ με δι-
 ψῶντα πιεῖν.

Hic versus legitur apud Athenaeum L. X. p. 433.

F: Καὶ Ἀνακρέων·

Φίλη γὰρ εἶ ξένοις·

Ἐασον δέ με διψῶντα πιεῖν.

Εἶ ξένοις legitur in editionibus Musuri et Casauboni;

codex A. scriptum habet: εἰς ξείνεις, P. εἰ ξείνεις: B: δὲ ξείνεις. Conjunxi autem haec in unum versum, ut sit similis praegresso, nisi quod paulo longior et catalecticus est.

Fr. LVII.

Ἀπὸ δ' ἐξείλετο θεσμόν μέγαν.

Anacreontem θεσμόν dixisse eo modo, ut significaret *θησαυρόν* cognoscimus ex Etymologo Magno p. 448. 15: *Θέσθαι τὸ θησαυρίσασθαι ἐν Ὀδυσσεΐας ν', καὶ τὸν θησαυρόν Ἀνακρέων θεσμόν καλεῖ.* Versum ipsum servavit Apollonius Lex. Homer. p. 418: *Θέσθαι· ἐν τῇ ν' ῥαψῳδίᾳ τῆς Ὀδυσσεΐας· καὶ γὰρ ὁ θησαυρὸς θυμὸς (scr. θεσμός) λέγεται· καθάπερ καὶ Ἀνακρέων λέγει· Ἀπὸ δ' ἐξείλετο θυμὸν (scr. θεσμόν) μέγαν.* Est autem particula versus ionic tetrametri, ut videtur.

Fr. LVIII.

Ἐκδῦσα χιτῶνα δωριάζειν.

Servavit haec verba scholiasta ad Euripidis Hecubam v. 914: *Καὶ ἐν ταῖς ἀρχαίαις γραφαῖς οὐκ ὀλίγα ὅτ' ἔσταλται, καὶ δωριάζειν τὸ γυμνὰς φαίνεσθαι τὰς γυναῖκας· Ἀνακρέων· Ἐκδῦσα χιτῶνα δωριάζειν.* Et ibidem: *Αἱ Λακεδαιμόνιαι γυναῖκες ἐν τοῖς ἀγῶσι μονοχίτωνες ἦσαν, πόρπας ἐφ' ἑκατέρου τῶν ὤμων ἔχουσαι· ὅθεν καὶ δωριάζειν τὸ γυμνοῦσθαι Ἀνακρέων φησί.* Antiqui grammatici quomodo hoc verbum interpretati sint, docet Eustathius ad Iliad. ε. p. 975. 35: *Οὐκ ἐν μόνοις πλάσμασι ποιητικοῖς ἐγυμνοῦντο γυναῖκες, ὥς ἂν ἡ ποίησις*

οὕτως ἐναγλαΐζεται τῇ συνήθει φραστικῇ, ἀλλὰ καὶ εἰς ἔθος παρὰ Δωριεῦσι τὸ πρᾶγμα παρείκνυστο· Αἴλιος γοῦν Διονύσιος Δωριάζειν, φησί, τὸ παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολὺ τι τοῦ σώματος· αἱ γὰρ κατὰ Πελοπόννησόν φησι κόραι διημέρευον ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θατέρω ἐπιπεπορημέναι. καὶ ὅρα ἐνταῦθα διαφορὰν χιτῶνος καὶ ἱματίου. Πανσανίας δὲ καὶ αὐτὸς δωριάζειν φησὶ τὸ παραγυμνοῦσθαι· Δωρικὸν γὰρ φησι τὸ παραφαίνειν τὸ σῶμα διὰ τὸ μηδὲ ζώνας ἔχειν· τὸ πολὺ δὲ χιτῶνας φορεῖν· ἐν δὲ Σπάρτῃ καὶ τὰς κόρας γυμνὰς φαίνεσθαι· καὶ ὅρα ὡς Διονύσιος μὲν ἀπέφησε τῶν Δωριάδων τὸ χιτωνοφορεῖν, Πανσανίας δὲ χιτῶνας αὐτὰς φορεῖν ἔφη, πλήρ οὐκ αἰεὶ, ἀλλ' ὥς ἐπὶ πολὺ. Et Doricae mulieres gerebant profecto chitonem, sed eum qui laevum femur non coerceret, ita ut seminudae esse viderentur: compares Sophoclis versus apud Plutarchum compar. Lycurg. et Num. c. 3:

Καὶ τὰν νέορτον, ἃς ἔτ' ἄστολος χιτῶν
Θυραῖον ἀμφὶ μηρὸν
Πτύσσεται Ἑρμιόναρ.

Anacreon autem mulierem Ionicam, quae chitonem exuerat, et solum himation, ut videtur, retinue-
rat, dixerat δωριάζειν: neque injuria: nam Dorien-
sium chiton proxime accessit ad similitudinem himatii.
Conf. etiam Hesychium et Etymol. in v. Δωριάζειν.

Fr. LIX.

Καί μ' ἐπίβωτον κατὰ γείτονας
ποιήσεις.

Haec leguntur apud Ammonium p. 42. ed. Valke-
naer. Διαβόητος καὶ ἐπιβόητος διαφέρει· διαβόητος μὲν
γὰρ ἐστὶν ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐγνωσμένος· ἐπιβόητις δ' ὁ μοχθηρὰν

ἔχων φήμην· Ἀνακρέων ἐν δευτέρῳ· Καί μ' ἐπίβωτον
κατὰ γείτονας ποιήσεις. Vulgo apud Ammonium scri-
bitur ἐπιβόητος, sed alteram formam servavit Eusta-
thius ad Odyss. T. p. 1856. 11: Καὶ ἐν τῷ ἐπιβόητος
ὁ μοχθηρὸν ἔχων φήμην, καθ' οὗ δηλαδὴ βοαὶ γίνονται· ὃν
ἐπίβωτον Ἀνακρέων φησὶν. Et sic ἐπίβωτος dixit Aeschrio
iambographus apud Athenaeum L. VIII. p. 335. C:

Ἐγὼ Φιλαιρίς, ἣ ἄριστος ἀνθρώποις
Ἐνταῦθα γήρᾳ τῷ μακρῷ κεκοίμημαι.

Jonibus autem hoc genus contractionis magnopere fuit
frequentatum: ut est apud Homerum Iliad. XII. v. 337:

Ἄλλ' οὕτως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν.

Herodotus L. V. c. 1: Χρήσαντος τοῦ θεοῦ στρατεύεσ-
θαι ἐπὶ Περσινθίου καὶ ἦν μὲν ἀντικατιζόμενοι ἐπικαλέ-
σονται σφεας οἱ Περσίνθιοι, τοὺς δὲ ἐπιχειρῆειν, ἦν δὲ
μὴ ἐπιβώσωνται, μὴ ἐπιχειρῆειν. L. I. c. 8: Ὁ δὲ μέγα
ἀμβώσας εἶπε. ibid. c. 10: Διαθοῦσα δὲ τὸ ποιηθὲν ἐκ
τοῦ ἀνδρὸς εὗτε ἀνέβωσε αἰσχυρθεῖσα. Huc adde etiam
quod legitur L. VI. c. 131: Καὶ οὕτω Ἀλκμαιωνίδαι
ἐβώσθησαν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα. L. VIII. 121: Ὅμως Θεμι-
στοκλῆς ἐβώσθη τε καὶ ἐδοξώθη εἶναι ἀνὴρ πολλὸν
Ἑλλήνων σοφώτατος ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα. Conferas
Hesychium: Βώσομαι· βοήσομαι, ἐπικαλέσομαι. Ἐπιβώ-
σομαι· ἐπικαλέσομαι, ἐπιβοήσομαι. Βωσώμεθα· μαρτυρώ-
μεθα, ἐπικαλεσώμεθα. Ἐβώσεν· ἐκάλεσεν, ἔκραξεν. Βώ-
σουσι· βοήσουσι. Nec dissimile est quod apud Hero-
dotum L. VIII. c. 1. legitur: Λοκροὶ δὲ σφι οἱ Ὀπούριοι
ἐπιβώθεον περτηκοντιόρους ἔχοντες ἐπτά. et eodem libro
c. 72: Οἱ δὲ βωθήσαντες ἐς τὸν Ἰσθμὸν πανδημεὶ οἶδα
ῆσαν Ἑλλήνων. Sed ne Attici quidem poetae hanc
contractionem prorsus refegerunt. Apud Aeschylum
quidem in Supplicibus v. 694. legitur:

Εὐφημον δ' ἐπιβώντων
Μοῦσαι θεαί τ' αἰδοί.

in Persis v. 1054:

Καὶ στέρον' ἄρασαι κα̃τιβόα τὸ Μύσιον.

si non κα̃πιβῶ cum Dindorfio scribendum, certe coalescunt vocales $\overline{\alpha\alpha}$ iu unam. Sed Aristophanes in Pace v. 1155. dixit:

Χᾶμα τῆς αὐτῆς ὁδοῦ Χαρινάδην τις βωσάτω.

Fr. LX.

Παρά δηῦτε Πυθόμανδρον

Κατέδυν Ἔρωτα φεύγων.

Hi versus leguntur apud Hephaestionem p. 70. qui cum de tetrametris et trimetris ionicis disseruisset, ita pergit: *Τὸ δὲ ἀκατάληκτον κατὰ τὸν ἀνακλώμενον χαρακτῆρα πολὺ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι ἐστὶ.*

Παρά δ' ἤντε Πυθόμανδρον κατέδυν ἔρωτα φεύγων.

Sed parum probabile est Hephaestionem rursus tetrametrorum rationem habuisse, dimetros autem, quos frequentissimos apud Anacreontem fuisse scimus, prorsus omisisse: atque quae sequuntur: *Τῷ δὲ καθαρῷ ἐφθημιμερεῖ ὅλον ἄσμα Τιμοκρέων συνέθηκε.*

Σικελὸς κομπὸς ἀνὴρ

Ποτὶ τὰν ματέρ' ἔφα.

ea satis superque docent, de dimetris cogitavisse Hephaestionem: scripserat enim: *Τὸ δὲ δίμετρον ἀκατάληκτον κατὰ τὸν ἀνακλώμενον χαρακτῆρα πολὺ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι ἐστὶ.*

Παρά δηῦτε Πυθόμανδρον

Καδέδ.

Et sic correxisse etiam Melhornium postea cognovi. *Δηῦτε* enim scribendum est pro vulgata lectione *δ' ἤντε*: contractum enim est ex *δῆ* et *αῦτε*: deinde

scripsi κατέδυν, non ut vulgo legitur: κατέδυν', et Ἐρωτα littera majore pro ἔρωτα. In Codice C. non Ηυθόμανδρον, sed Ηυθόμενδρον legitur, in Turnebi autem editione: Ηυθόμαν δέ.

Fr. LXI.

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ,
 Φέρε δ' ἀνθεμεῦντας ἡμῖν
 Στεφάνους, ἔνεικον, ὥς μὴ
 Πρὸς Ἐρωτα πυκταλίζω.

Hi versus leguntur apud Athenaeum L. XI. p. 782.

A: Ἀνακρέων· Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ, φέρε δ' ἄνθ. Primo versu utitur Demetrius de elocutione c. 5: Διὰ τοῦτο καὶ ἐξάμετρον ἡρώδιον τε ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ μήκους καὶ πρέπειν ἡρώσειν· καὶ οὐκ ἂν τὴν Ὀμήρου Ἰλιάδα πρεπόντως τις γράψειεν τοῖς Ἀρχιλόχου βραχέσιν οὕτως·

Ἀχρυμένη σκυτάλη.

καί·

Τὶς σὰς παρήγειρεν φρένας.

οὐδὲ τοῖς Ἀνακρέοντος·

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον ὦ παῖ.

Μεθύοντος γὰρ ὁ ῥυθμὸς ἀτεχνῶς γέγοντος, αὐτὸ μαχομένου ἡρώος. Ultima verba respicit auctor Etymologici Magni p. 345. 39: Τοιαῦτα δέ εἰσι ῥήματα ἀπὸ τῶν εἰς ἡς πλεονασμῷ τοῦ αλ, οἶον πύκτης, πυκτίζω, πυκταλίζω. Ἀνακρέων. Καὶ Σώφρων φησὶν ἀπὸ τοῦ πυκτεύω πυκταλεύω. Sic enim ibi incidendum est. Verba ipsa Eustathius servavit ad Iliad. ψ. p. 1322. 53: Καὶ ὁ πύκτης, ἐκβληθέντος τοῦ ταῦ ἐκ τοῦ πῖ διὰ καλλιφωνίαν· ἐξ αὐτοῦ δὲ παράγωγον ῥῆμα τὸ πυκταλίζειν, οὗ

χοῆσις παρὰ Ἀνακρέοντι, οἶον· Ὡς μὴ πρὸς τὸν Ἔρωτα
 πυκταλίζω. et Orion p. 62. 13: Ἀνακρέων· ὥς δὴ πρὸς
 ἔρωτα πυκταλίζω καὶ Σώφρων φησι ἀπὸ τοῦ πυκτεύω πυκ-
 ταλεύω. Compares autem cum his Anacreontis versibus
 Sophoclem, qui in Trachiniis v. 441. dixit:

Ἔρωτι μὲν γοῦν ὅστις ἀντανίσταται,
 Πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς φροεῖ.

Ceterum existimo hoc exordium esse ejusdem carminis,
 e quo sequentes versus petiti sunt, ita ut haec duo
 fragmenta continuanda sint.

Fr. LXII.

Ἄγε δὴ φέρ' ἡμῖν, ὦ παῖ,
 Κελέβην, ὅκως ἄμυστιν
 Προπίω, τὰ μὲν δέκ' ἐγχέας
 Ὑδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου

5. Κυάθους, ὡς ἀνυβριστὶ
 Ἀνὰ δεῦτε βασσαρήσω.

Ἄγε δεῦτε μηκέθ' οὕτω
 Πατάγω τε κάλαλητῶ
 Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνω

10. Μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
 Ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

Legitur hoc carmen apud Athenaeum L. X. p. 427.

A: Παρὰ δὲ Ἀνακρέοντι εἰς οἴνου πρὸς δύο ὕδατος·

Ἄγε δὴ φέρ' ἡμῖν, ὦ παῖ —
 Ἀνὰ δεῦτε βασσαρήσω.

Καὶ προσελθὼν τὴν ἀκρατοποσίαν Σκυθικὴν καλεῖ πόσιν·

Ἄγε δεῦτε μηκέθ' οὕτω —

Ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

Partem hujus carminis Athenaeus iterum adscripsit L. XI. p. 47. C: Κελέβη· τούτου τοῦ ἐκπώματος Ἀνακρέων μνημονεύει·

Ἄγε δὴ φέρε' ἡμῖν, ὦ παῖ, —

Ὑδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου

Κυάθους.

Eadem leguntur apud Eustathium ad Homer. Odyss. III. p. 1476. 31. Et secundae partis initium adscripsit etiam commentator Cruquianus ad Horat. Carm. I. 27. 1. unde cognoscimus haec ex tertio libro esse depromta; dicit enim: „Ad convivas sodales suos de hilaritate. Sensus autem sumtus ex Anacreonte libro tertio: Ἄγε, δῶτε, μηκέθ' οὕτω Πατάγω τε καὶ λαλητῶ Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνῳ μελετῶμεν.“ Conferas etiam Porphyrionem ad idem carmen: „Ode προτρεπτικὴ est ad hilaritatem, cujus sensus sumtus est ab Anacreonte in libro tertio.“ Et probabiliter isti monuerunt Horatium in illo carmine Anacreontis exemplum secutum esse: certe inter illa, quae in exordio leguntur, et Anacreontis versus 7—11. similitudo quaedam intercedit; dicit enim Horatius:

Natis in usum laetitiae scyphis

Pugnare Thracum est: tollite barbarum

Morem, verecundumque Bacchum

Sanguincis prohibete rixis.

Vino et lucernis Medus acinaces

Immane quantum discrepat! Impium

Lenite clamorem sodales,

Et subito remanete presso.

Versu primo ἡμῖν pro ἡμῖν restituit Dindorfius cum Stephano aliisque.

Versu secundo in priore Athenaei loco legitur in Cod. B: κελεύην. in Cod. P. κελεβήν. et pro ὅπως in posteriore ὅπως.

Versu tertio τὰ μὲν δέκ' recte legitur in posteriore loco, priore autem in codd. A. et B: δ'. in cod. P. δύ'. Pro ἐγχείας in priore loco scribitur in codd. A. P. ἐκχείας. Est autem illud ἐγχείας disyllabum, sicut in versibus Xenophanis apud Athenaeum L. XI. p. 782. A:

Οὐδέ κεν ἐν κύλικι πρότερον κερᾶσειέ τις οἶνον
Ἐγχείας, ἀλλ' ὕδωρ καὶ καθύπερθε μέθυ.

Versu quinto in cod. A. scribitur: Ὡς ἂν ὑβρι-
στιωσαναδευτε βασσαρήσω. in cod. P. ὥς ἂν ὑβριστιῶσαν
ἀναδωβασσαρήσω. in cod. B. ἀναδευτε βασσαρήσω. Ve-
rissime Baxterus Anacreonti restituit ἀνυβριστί: cui
cum ἀνυβρισιῶς superscriptum esset, ortae sunt libro-
rum corruptelae: deinde scribendum fuit:

Ἀνὰ δηῦτε βασσαρήσω.

Ἀναβασσαρεῖν ita dictum est ut ἀναβακχεύειν. δηῦτε
autem illud, quod lyricis poetis antiquioribus frequen-
tissimum est, nonnunquam sic interponitur. Non dis-
simile est, quod infra legitur Fr. XCI:

Διὰ δηῦτε Καριευργέος
Ὅχάνοιο χεῖρα τιθέμεναι.

Apud Alcaeum Fr. III. inter articulum et substantivum
collocatur:

Τὸ δαῦτε κῦμα τῶν προτέρων ὄμω
Στείλει, παρῆξει δ' ἄμμι πόνον πολὺν
Ἀντλην, ἐπεὶ καὶ ναὸς ἔμβα.

Initium autem hujus carminis imitatus est auctor
carminis Anacreontei XXXVI. v. 8:

Φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ.
Μεθύοντα γὰρ με κεῖσθαι
Πολὺν κρεῖσσον ἢ θανόντα.

et Carm. XXXVIII. v. 8:

Ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
Μελιχρὸν οἶνον ἡδὺν
Ἐγκέρας φόρησον.

Post versum sextum autem quaedam omissa esse ab Athenaeo, satis ipse indicat: dicit enim: *Καὶ προελθὼν τὴν ἀκρατοποσίαν Σκυθικὴν καλεῖ πόσιν.*

Versu septimo legitur in codice A. *δηντε*: in B. *δηντε*: in P. *δὴ τε*. in scholiasta Horatii *δῶτε*: scripsi igitur *δην̄τε*.

Versu nono quae sit *Σκυθικὴ πόσις* declarat Athenaeus illo ipso loco: dicit enim: *Καὶ Λακεδαιμόνιοι δ' ὥς φησιν Ἱερόδωτος ἐν τῇ ἕκτῃ Κλεομένη τὸν βασιλέα Σκύθαις ὁμιλήσαντα καὶ ἀκρατοπότην γενόμενον ἐκ τῆς μέθης φασὶ μανῆναι. καὶ αὐτοὶ δ' οἱ Λάκωνες, ὅταν βούλωνται ἀκρατέστερον πίνειν, ἐπισκυθίσαι λέγουσιν. Χαμαιλέων γοῦν ὁ Ἱσρακλεώτης ἐν τῷ περὶ μέθης περὶ τούτων οὕτως γράφει. „Ἐπεὶ καὶ Κλεομένη τὸν Σπαρτιάτην φασὶν οἱ Λάκωνες μανῆναι, διὰ τὸ Σκύθαις ὁμιλήσαντα μαθεῖν ἀκρατοποτεῖν. ὅθεν ὅταν βούλωνται πιεῖν ἀκρατέστερον, ἐπισκύθισον λέγουσιν.“ Ἀχαιοὺς δ' ἐν Αἴθωνι σατυρικῶ τοὺς σατύρους ποιεῖ δυσχεραίνοντας ἐπὶ τῷ ὕδαρῃ πίνειν καὶ λέγοντας·*

A. Μῶν ἀχελῷος ἦν κεκραμένος πολὺς;

B. Ἄλλ' οὐδὲ λείξαι τοῦδε τῷ γένει θέμις.

A. Καλῶς μὲν οὖν ἄγαν Σκύθη πιεῖν ἔχει.

Sic enim iste versus corrigendus esse videtur.

Sed haec verba *παρ' οἴνω μελετῶμεν* praeter necessitatem sunt immutata: frequentissima sunt apud Graecos *παρ' οἴνω* et *παρ' οἶνον*, apud Latinos *in vino* et *ad vinum*. Neque vero huc referendi sunt versus Pratinae in egregio hyporchematis fragmento apud Athenaeum L. XIV. p. 617. D; quod sic scriptum est in editione novissima:

Τᾶν ἀοιδᾶν κατέστας οὐ Πιερὶς βασιλεῖ· ὁ δ' αὐλὸς ὕστερον χορευέτω·

Καὶ γὰρ ἔσθ' ὑπηρέτας κώμων μόνον,

Θυραμάχοις τε πυγμαχίαισι νέων θέλει παρ' οἶνον

ἔμμεναι στρατηλάτας.

Hic enim corrupta sunt verba παρ' οἶνον: scripserat enim poeta: παροίνων. Verum haec omnia longe aliter sunt constituenda. Sic enim Pratinas ista scripserat:

Τὰν αἰοιδὰν κατέστασεν Πιερίς βασίλειαν· ὃ
δ' αὐλὸς

Ὑστερον χορευέτω· καὶ γὰρ ἔσθ' ὕπνηρέτας.

Κώμῳ μόνον θυραμάχοις τε πυχμαχίαισι νέων θέλει
παροίνων

Ἐμμεναι στρατηλάτας.

Graeci, ut omnibus in rebus, ita in bonis quaeque artibus naturam ducem secuti, facile quid rectum, quid perversum, quid pulcrum, quid invenustum esset, intellexerunt: itaque instituerunt, ut concentus tiliarum ipsum cantum non obscuraret, sed moderaretur: quamquam jam illis temporibus nonnulli fuerunt, qui a vero pulcroque recedentes, sonum musicum tantum auxerunt, ut carmina ipsa obstreperentur: prorsus ut apud nos moris est. Et nos quidem, quibus in tanta rerum omnium perversitate, in tanta bonarum artium depravatione, sensus pulcri et veri hebetatus est, facile patimur, inani strepitu instrumentorum musicorum ipsa carmina obtundi: atque profecto saepissime satius est, istas cantiunculas inani verborum tumore compositas, confectasque ab hominibus, qui rei metricae ne prima quidem elementa percepta habent, nedum e perenni Musarum fonte largo atque avido haustu biberunt, plane non exaudiri, sed obliterari. Pratinas vero aegerrime ferens artem depravari et in praeceps rui, graviter in istos homines invehitur: „*Cantum Musa fecit regem, tibia vero post canat: ministra enim est; comessationi tantum et juvenibus ebriis fores effringentibus illa dux est.*“ Comessantibus enim tibia comitari solebat: conferas Ciceronis fragmentum ex libro de suis consiliis: „Sed ut aliqua

similitudine adductus maximis minima conferam, ut cum vinolenti adolescentes, tibiaram etiam cantu, ut fit, instincti, mulieris pudicae fores frangerent, admonuisse tibicinam, ut spondeum caneret, Pythagoras dicitur: quod cum illa fecisset, tarditate modorum et gravitate cantus illorum furentem petulantiam resedisse.“ adde Jamblich. vit. Pythagor. p. 214. ed. Kiesling. Simile quid de Damone refert Galenus de Hipp. et Plat. dogm. IX. 5: Δάμων ὁ μουσικὸς αὐλητρίδι παραγερόμενος αὐλούσῃ τὸ Φρύγιον νεανίαις τισιν οἴνωμένοις καὶ μαρικὰ ἄττα διαπραττομένοις ἐκέλευσε αὐλῆσαι τὸ Δωρίον. οἱ δ' εὐθὺς ἐπαύσαντο τῆς ἐμπλήκτου φορᾶς.

Versu undecimo Ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις, ὑποπίνειν non est se inebriare, sed sensim atque paullatim bibere: postea vero significavit largius vino se invitare; quamquam hoc improbatum est Atticistis; hinc Antiatticista in Bekkeri Anecdotis T. I. p. 115. 10: Ὑποπίνειν· μεθύσκεσθαι· Νικοφῶν Πανδώρου. At sic etiam Aristophanes in Avibus v. 494:

Ἐς δεκάτην γὰρ ποτε παιδαρίου κληθεὶς ὑπέπινον ἐν ἄστει
Κάρτι καθεῦδον.

Fr. LXIII.

Χθόνιον δ' ἑμαυτὸν ἦρον.

Hic versiculus legitur apud Scholiastam Hesiodi Theogoniae v. 767: (Hesiodus sic loquitur:

Ἔρθα θεοῦ χθονίου πρόσθεν δόμοι ἡχήμεντες
Ἰφθίμου τ' Ἀἰδέω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης
(Ἔστασιν.)

Ἐν τοῖς οἰκήμασι νυκτός· τὸ δὲ χθονίου ἢ τοῦ στυγεροῦ,
ὥς Ἀνακρέων·

Χθόνιον δ' ἑμαυτὸν ἦρεν.

Scholiasta ille scripsisse videtur: τὸ δὲ χθονίου ἦγον στυγεροῦ: quamquam in hoc Anacreontis versiculo minime significat terribile: scripsi autem pro ἦρεν ἦρον: et in codice Schellershus. legitur ἦγον. Hoc autem dicit poeta: *Humo me ipsum auferebam.*

Fr. LXIV.

Τὸν Ἔρωτα γὰρ τὸν ἄβρὸν
 Μέλομαι βρούοντα μίτραις
 Πολυανθέμοις αἰίδειν·
 Ὅδε γὰρ Θεῶν δυνάστης,
 Ὅδε καὶ βροτοὺς δαμάζει.

Hi versus leguntur apud Clementem Alexandrinum L. VI. p. 745. ed. Pott. Ἀνακρέοντος γὰρ ποιήσαντος·

Ἔρωτα γὰρ τὸν ἄβρὸν
 Μέλομαι βρούοντα μίτραις
 Πολυανθέμοις αἰίδων·
 Ὁ δὲ γὰρ Θεῶν δυναστής
 Ὁ δὲ καὶ βροτοὺς δαμάζει.

Εὐριπίδης γράφει· (sunt hi versus ex Sophoclis Phaedra petiti: vid. Stobae. LXIX. 14.)

Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται
 Οὐδ' αὖ γυναικας· ἀλλὰ καὶ Θεῶν ἄνω
 Ψυχὰς ταρασσει καὶ πόντον ἔρχεται.

Versu primo recte viri docti articulum apud Clementem Alexandrinum vulgo omissum ante Ἔρωτα addiderunt.

Versu secundo quod apud Clementem legitur μέλομαι, id Hermannus in Elementis Doctr. Metr. p. 486. in μέλομαι mutavit, eodem modo corrigens carminis Anacreontei LIII. v. 1:

Στεφανηφόρου μετ' ἥρος
 Μέλομαι ῥόδον τέρεινον
 Συνέταιρον ὅξ' ὃ μέλπειν.

ubi itidem μέλομαι legebatur.

Versu tertio Clementis editores male pro αἰδεῖν scripserunt αἰδῶν.

Versu quarto et quinto pro ὁ δέ, ut apud Clementem legitur, restitutum est ὅδε. Ceterum auctor carminis LIII. ut superiora, ita haec quoque imitatus est: dicit enim:

Τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
 Τόδε καὶ βροτῶν τὸ χάσμα.

Quamquam valde dubito sitne hoc carmen, quod Clemens servavit, Anacreontis, necne: saepius enim ille similiter deceptus novitia pro antiquis carminibus habuit.

Fr. LXV.

Ἀλλὰ πρόπινε
 Ῥαδινούς, ὦ φίλε, μηρούς.

Haec leguntur apud Scholiastam Pindari Olymp. VII. v. 5: Προπίνειν ἐστὶ κυρίως τὸ ἄμα τῷ κράματι τὸ ἀγγεῖον χαρίζεσθαι. Ἀνακρέων· Ἀλλὰ πρόπινε ῥαδινούς ὦ φίλε μηρούς· ἀντὶ τοῦ χαρίζου. — δηλοῖ γὰρ τὸ δωρεῖσθαι, ὡς Ἀνακρέων. Divisi haec ita, ut numerus esset ionicus. Προπίνειν cum proprie sit propinare, tum prorsus ut Latinum verbum dicitur ita, ut sit tradere, concedere: hinc repetendum est, quod etiam prodere significat, ut est in Aeschyli Myrmidonibus apud Harpocrationem in v. προπεπωκότες·

Τάδε μὲν λεύσσεις, παλδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Δοριλυμάντους Δαναῶν μόχθους,
 Οὓς προὔπιες ὦν εἴσω κλισίας.

Sic enim ille versus restituendus esse videtur: compares Rhesi v. 404:

Σὺ δ' ἔγγενής ὢν βάρβαρός τε βαρβάροις
Ἑλλήσιν ἡμᾶς προὔπιες τὸ σὸν μέρος.

Fr. LXVI.

Ἄδυμελές, χαρίεσσα χελιδοῖ.

Legitur hic versus apud Hephaestionem p. 39: Καὶ τὸ τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ᾧ πρῶτος μὲν ἐχρήσατο Ἀρχίλοχος ἐπωδοῖς, οἷον·

Φαινόμενον κακὸν οὔκαδ' ἄγεσθαι.

Ὑστερον δὲ καὶ Ἀνακρέων τούτῳ τῷ μέτρῳ ὅλα ἄσματα συνέθηκεν·

Ἄδυμελές χαρίεσσα χελιδοῖ.

Eodem versu utitur Plotius p. 2638: „De metro Anacreontio tetrametro dactylico monoschematisto. Anacreontium tetrametrum dactylicum tetrametro bucolico hoc differt, quod illud quidem octo schemata habet et quartum pedem semper dactylum, hoc vero monoschematistum. Nam semper tribus dactylis percutitur et quarto pede spondeo, cujus metri exemplum Graecum est:

Ἄδυμελές χαρίεσσα χελιδοῖ.

Latinum exemplum hoc:

O mihi praeteritos referat si.“

Cur servaverim ἄδυμελές neque scripserim ἡδυμελές, dictum est supra p. 70.

Fr. LXVII.

Μνᾶται δηῦτε φαλακρὸς Ἀλεξίς.

Hic versus legitur apud Hephaestionem eo ipso loco, quem modo commemoravi: *Καί·*

Μνᾶται δηῦτε φαλακρὸς Ἀλεξίς.

Edit. Turneb. δεῦτε: scripsi δηῦτε.

Fr. LXVIII.

*Οὐδέ τί τοι πρὸς θυμόν, ὅμως γε μὲν
ὥς ἀδοιάστως.*

Hic versus ex Anacreontis elegiis affertur apud Hephaestionem p. 11: *Καὶ παρ' Ἀνακρέοντι ἐν ἐλεγείαις·*

Οὐδέ τί τοι πρὸς θ.

Πρὸς θυμόν ita intelligendum esse credo, ut dicitur *κατὰ θυμόν*, ex voluntate; et sic *προςθύμιος* eodem sensu dicitur, quo *καταθύμιος*. Ἀδοιάστως autem diphthongum corripit, quamquam poeta etiam ἀδοάστως potuit scribere, uti δοιάζω et δοάζω usurpantur.

Fr. LXIX.

*Οὐ φιλέω, ὅς κρητῆρι παρὰ πλέω οἶνο-
ποτάζων*

*Νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει,
Ἀλλ' ὅστις Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ'
Ἀφροδίτης*

*Συμμίσγων ἐρατῆς μνήσκεται εὐφρο-
σύνης.*

Leguntur hi versus apud Athenaeum L. XI. p. 463.

A: *Καὶ ὁ χαρίεις δ' Ἀνακρέων φησι· Οὐ φιλέω, ὅς κρητῆρι*

παρὰ πλ. οἶν. Retuli autem haec inter elegiarum fragmenta, cum vulgo epigrammatis accenserentur.

Versu primo recte in epitome legitur οὐ φιλέω, ὅς: corrupte in Cod. A: οὐ φίλεος: et in B: οὐ φίλεος: in P: φίλος ὅς: deinde κρητῆρι legitur in Codd. A. B. et in epitome: male in Cod. P: κρητῆρι.

Arcet autem poeta atque segregat a convivio sermones de bellicis rebus, quod etiam Xenophanes praecipit apud Athenaeum L. XI. p. 462. F:

Ἄνδρῶν δ' αἰνεῖν τοῦτον, ὃς ἐσθλὰ πῶν ἀναφαίνει,
Ὡς οἱ μῆμοσύνη καὶ πόνος ἄμφ' ἀρετῆς,
Οὐτι μάχας διέπει Τιτῆρων οὐδὲ Γιγάντων,
Οὐδέ τε Κενταύρων, πλάσματα τῶν προτέρων,
Ἥ στάσιας, φλεδόνας, τοῖς οὐδὲν χρηστὸν ἔνεστι,
Θεῶν δὲ προμηθίην αἰὲν ἔχειν ἀγαθήν.

Suavi enim ac vario sermone tempus inter epulas fallendum praecipit Phocylides apud Athenaeum L. X. p. 428. B:

Χρὴ δ' ἐν συμποσίῳ κυλίκων περιγισσομενάων
Ἠδέα κωτῖλλοντα καθήμενον οἶνοποτάζειν.

Fr. LXX.

Ἄρχου δ' αἰήτου Θησέος ἐστὶ λύρη.

Leguntur haec verba sed foede corrupta apud Hyginum Astron. L. II. 6. p. 370. ed. Munkel: qui de sidere, quod Engonasin appellabatur, disserens, haec dicit: „Hegesianax autem Thesea dicit esse, qui Troezene saxum extollere videtur, quod existimatur Aegeus sub eo saxo Ellopium ensen posuisse (scripserat fortasse: *Aedepsium* ensen), et Aethrae Thesei matri praedixisse, ne ante Athenas mitteret, quam sua virtute lapide sublato potuisset gladium patri referre. Itaque niti videtur, ut quam altissime

possit, lapidem extollat. Hac etiam de causa nonnulli Lyram, quae proxima ei signo est collocata, Thesei esse dixerunt, quod ut eruditus omni genere artium, lyram quoque didicisse videbatur. Idque et Anacreon dicit: Ἀγχοῦ δαὶ τεῦ Θησέος ἐστὶ λύρη. Haec vere me puto correxisse hoc modo:

Ἀγχοῦ δ' αἰητοῦ Θησέος ἐστὶ λύρη.

nam ἀγχοῦ δαὶ τεῦ quidem nullo potest pacto tolerari. Αἰητὸς autem poetae dicunt pro αἰετός, uti Pindarus Pyth. IV. v. 4:

Ἐρθα ποτὲ χρυσέων Διὸς αἰητῶν πάρεδρος
Οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος τυχόντος ἰδέα
Χρῆσεν οἰκιστῆρα Βάκτον καρποφόρου Αἰβύας.

Aratus ipsum sidus hac nominis forma appellat, ut est in Phaenomenis v. 313:

Σχεθόθεν δέ οἱ ἄλλος ἀήται
Οὐ τόσοος μεγέθει· χαλεπὸς γέ μεν ἐξ ἁλὸς ἐλθεῖν
Νυκτὸς ἀπερχομένης· καὶ μιν καλέουσιν ἀητόν.

et v. 522:

Οὐ μὲν αἰητοῦ ἀπαμείρεται· ἀλλὰ οἱ ἐγγὺς
Ζηνὸς ἀητεῖται μέγας ἄγγελος.

et v. 690:

Ἦμος καὶ προκύων δύνεται, τὰ δ' ἀνέρχεται ἄλλα
Ὅρμις τ' αἰητὸς τε τὰ τε πτερόεντος οἴστοῦ
Τείρατα καὶ νοτίου θυτηρίου ἱερὸς ὕδρη.

Aquilae autem signum non adeo magno intervallo separatum est a lyra (sive ab ea stella in signo lyrae, quae Veja appellatur,) sic quidem, ut nulla major splendidiorve stella inter eas intercedat: ita ut jure Anacreon potuerit dicere:

Ἀγχοῦ δ' αἰητοῦ Θησέος ἐστὶ λύρη.

Fr. LXXI.

Οὐκέτι Θρηκίης παιδὸς ἐπιστρέφομαι.

Legitur hic versus apud Longinum de sublimit. c. 31: *πικρώτατον καὶ γόνιμον τόδ' Ἀνακρέοντος· Οὐκέτι Θρηκίης ἐπιστρέφομαι.*

Cum metri elegiaci aperta vestigia mihiprehendisse viderer, nec satis aptum esse videretur *Θρηκίης* sic sine substantivo dictum, debuit enim *Θρήσσης* dici, inserui *παιδός*, nisi forte malis *πώλου* vel tale quid. Poeta enim, cum pulcra puella Thracia ejus amorem repudiavisset, nullam jam se ejus rationem habere dicit. Intelligendam autem esse censeo illam ipsam puellam, in quam scriptum est carmen LXXIX:

*Πῶλε Θρηκίη, τί δὴ με λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα
Νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δέ μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν;*

et quae sequuntur. Ceterum Longinus reprehendisse videtur verbum *ἐπιστρέφομαι*, quod a dignitate lyricae poesis abhorreret: sed carmini amatorio, quod leviusculum solet esse, verba a communis vitae consuetudine non nimis recedentia accommodatissima sunt: et eodem verbo usus est etiam Sophocles in Philocteta v. 589:

*Τίνος δ' Ἀτρεΐδαι τοῦδ' ἄγαν οὕτω χρόνῳ
Τοσῶδ' ἐπεστρέφοντο πράγματος χάριν,
Ὅν γ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες;*

et in Captivis mulieribus apud Choeroboscum in Bekkeri Anecd. T. III. p. 1399: *Μύνου καὶ Μύνητος· ὁ μὲν γὰρ Σοφοκλῆς Μύνου ἐκλινεν Αἰχμαλωτίῳ ἐῖπών· Μύνου τι ἐπιστρέφου γε.* Verum non scripserat haec Sophocles, sed sic:

-Μύνου τ' Ἐπιστρώφου τε.

Mynes et Epistrophus fratres simul ad Achille sunt interfecti, ut cognoscimus ex Iliad. L. II. v. 688:

Κείιο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάγρας δῖος Ἀχιλλεύς
Κούρης χωόμενος Βρισηίδος ἡϋκόμοιο,
Τὴν ἐκ Αὐρηησοῦ ἐξέλετο πολλὰ μογήσας
Αὐρηησὸν διαπορθήσας καὶ τείχεα Θήρης,
Ἐκὰδ δὲ Μύνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεομύσους
Υἱέας Εὐρηοῖο Σεληπιάδοιο ἀνακτος.

Fr. LXXII.

Οἶνοπότης δὲ πεποίημαι.

Haec verba leguntur apud Athenaeum L. XI. p. 460. D: Ὁ δὲ Ἀνακρέων ἔφη· Οἶνοπότης δὲ πεποίημαι. In Epitome legitur: Οἶνοπότης πεποίημαι. Fortasse scribendum est:

Οἶνοπότης δὴ πεποίημαι.

ut sit pars hendecasyllabi Anacreontici omissa basi, de quo genere versus vide quae dixi supra p. 42. Pollux, qui L. VI. 21. haec scribit: Καὶ οἶνοπότης καὶ οἶνοπότις γυνή, ὥς Ἀνακρέων: hunc ipsum versiculum intellexisse videtur. De se ipso autem loquitur poeta: similiter auctor epigrammatis in Anthologia Jacobsii T. III. p. 229. (Anthol. Palat. VII. 28. v. 1.) Anacreontem sic fecit loquentem:

ὦ ξένε, τόνδε τάφον τὸν Ἀνακρείοντος ἀμείβων
Σπεῖσόν μοι παριών· εἰμὶ γὰρ οἶνοπότης.

Fr. LXXIII.

Καλλίκομοι κοῦραι Διὸς ὠρχήσαντ'
ἐλαφρῶς.

Hic versus legitur apud Athenaeum L. I. p. 21. A: Ἐταίρον γὰρ τὸ ὠρχεῖσθαι ἐπὶ τοῦ κινεῖσθαι καὶ

ἐρεθίζεσθαι· Ἀνακρέων· Καλλίκομοι κοῦραι Διὸς ὠρχήσαντ' ἐλαφρῶς. Ex Athenaeo Eustathius ad Odys. XXIII. p. 1942. 4. similia derivavit: dicit enim: Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκεῖ τὸ ὠρχεῖσθαι οἱ παλαιοὶ ἔτατιον καὶ ἐπὶ τοῦ κινεῖσθαι, καὶ φέρονται εἰς τοῦτο καὶ χρήσεις, Ἰωνος μὲν τό· Ἐκ τῶν ἀέλπτων μᾶλλον ὠρχησεν φρένας. Ἀνακρέοντος δὲ τό· Καλλίκομοι κοῦραι Διὸς ὠρχήσαντ' ἐλαφρῶς, γένοιτ' ἂν ὠρχησις.

Versus est logaoedicus, quamquam etiam hexametrum possis constituere, si scribas:

Καλλίκομοι κοῦραι Διὸς ὠρχήσαντο ἐλαφρῶς.

vel si hiatum minus probas:

Καλλίκομοι κοῦραι Διὸς ὠρχήσαντ' ἐλαφρῶσι.

Ἐλαφρῶσι ita dictum est pro ἐλαφρῶς, ut ἰσῶσι pro ἰερῶς: conferas Fr. CXVIII. Ex Athenaei autem verbis cognoscimus haec non de saltatione, sed de incessu intelligenda esse. Quamquam Eustathius haec ad saltationem retulit. Musas autem opinor poeta dixit Jovis filias pulericomas: quo nomine eas etiam Sappho nuncupat in Fr. L:

Δεῦτέ νυν ἄβραι Χάριτες καλλίκομοί τε Μοῖσαι.

Nisi forte quis malit haec ad Gratias referre, quae pulericomae dicuntur Ibyco apud Athenaeum L. XIII. p. 564. F:

Εὐρύαλε, γλαυκέων Χαρίτων θάλος

Καλλικόμων μελέδημα, σὲ μὲν Κύπρις

Ἄτ' ἀγανοβλέφαρος Πειθῶ ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι θρέψαν.

quamquam ille locus non satis integer esse videtur, ut fortasse illud καλλίκομοι ad alias quasdam Deas pertineat!

Fr. LXXIV.

Ὀρσόλοπος μὲν Ἀρης φιλέει μεναίχμαν.

Hic versus legitur apud Hephaestionem p. 90:

Ἐνδοξόν ἐστὶν καὶ ἐπισύνθετον καὶ τὸ διπενθημιμερές τὸ ἐγκωμιολογικὸν καλούμενον, ὅπερ ἐστὶν ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἱαμβικοῦ τοῦ ἴσου, ὃ κέχρηται μὲν καὶ Ἀλκαῖος ἐν ᾄσματι, οὗ ἡ ἀρχή·

Ἦ ρ' ἔτι Δεινομένει τῷ Γυθόραδῇ
Τάρμενα λαμπρὰ κέοντ' ἐν Μυρσίλῃ.

κέχρηται δὲ καὶ Ἀνακρέων ἐν πλείοσιν ᾠμασιν·

Ὀρσόλοπος μὲν Ἀρης φιλέει μεναιχμάν.

Ὀρσόλοπος legitur in Codice C. et in Cod. Dorvilliano Etymologi Magni p. 634. 11, ut refert Gaisfordius.

Codex H. et ed. Florent. legunt ὀρσόλεπος. Cod. B. ὀρσόλεπτος. ed. Turneb. ὀρσ' ὀλέπος. Deinde Codd. H. B. et edit. Florent. scriptum habent φιλέειν. Pro eodicum et editionum omnium lectione μὲν αἰχμάν vere Pauvius restituit μεναιχμήν. Scripsi autem μεναίχμαν. Huic contrarium est φυγαίχμης, quo verbo usus est Callimachus Fr. CXVII:

Ἐρμᾶς ὅπερ Φεραῖος αἰνέει θεός,
Ἐμὲ τῷ φυγαίχμα.

Ceterum Anacreontem saepius hoc metro usum esse praeter Hephaestionis testimonium etiam fragmenta, quae subjeci, docent. Stesichorus quoque illud usurpavit, ut docet Plotius p. 266: „Encomiologicum Stesichoricum fit e contrario. In hoc enim praepositur dactylicum et subjungitur iambicum:

Mollibus in pueris aut in puellis.“

Et est illud restituendum in fragmento Stesichori apud Plutarch. Op. Moral. p. 394. B:

*Μάλα τοι μάλιστα
Παιγμοσύνας φιλέει μολπὰς τ' Ἀπόλλων
Κήδεά τε στοναχάς τ' Αἴδας ἔλαχεν.*

Sic enim scribendum est: pariterque Ibycus apud Athenaeum L. XV. p. 681. D:

*Μύρτα τε καὶ ἴα καὶ ἐλὶχρύνσας,
Μᾶλά τε καὶ ῥόδα καὶ τέρεινα δάφνα.*

Eodem metro cum alii poetae lyrici usi sunt saepius, tum Bacchylides, qui non solum id alius generis versibus interposuit, ut est in Fr. XII. ed. Neue v. 6:

*Ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαξιν αἰθᾶν
Ἀραχνᾶν ἴστοι πέλονται.*

et rursus in eodem carmine v. 12:

*Συμποσίων δ' ἐξατῶν βοίθοντ' ἄγνυαί,
Παιδικοὶ θ' ὕμνοι φλέγονται.*

Sed etiam ex continuatis his versibus integras strophas composuit, ut est in Fr. XXVI: singula enim quaeque strophæ ex tribus versibus encomiologicis, quorum primus anacrusi auctus est, constat: stropham terminat trimeter trochaicus catalecticus: carmen autem ipsum monostrophicum fuisse credo. Sic igitur constituo:

Στρ. α' *Γλυκεῖ' ἀνάγκη*
*Σενομένα κυλίκων θάλησσι θυμόν,
Κύπριδος δ' ἐλπίς διαιθύσσει φρένας*

Στρ. β' *Ἀρμιγνυμένα Διονυσίοισι δώροις,
Ἀνδράσι δ' ὑποτάτω πέμπει μερόμνας.
Αὐτὶχ' ὁ μὲν πόλεων κρήδεμνα λύνει,
Πᾶσι δ' ἀνθρώποις μοναρχήσιν δοκεῖ.*

Στρ. γ' *Χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίρουσιν οἴκοι,
Πυροφόροι δὲ κατ' αἰγλήεντα καρπὸν
Νῆες ἄγουσιν ἀπ' Αἰγύπτου, μέγιστον
Πλοῦτον· ὥς πίνοντος ὀρμαίνει κέαρ.*

Sic enim haec corrigenda videntur.

Fr. LXXV.

Οὔτε γὰρ ἡμετέρειον οὔτε καλόν.

Hic versus legitur apud auctorem Etymologici Magni p. 429. 50: Ἡμετέρειος κτητικόν ἐστι· σημαίνει δὲ τὸν τοῦ ἡμετέρου. Ἐχρᾶτο δὲ τῇ λέξει Ἀνακρέων· Οὔτε γὰρ ἡμετέρειον οὔτε καλόν. Eadem leguntur apud Zonaram p. 990.

Fr. LXXVI.

Νῦν δ' ἀπὸ μὲν πόλεως στέφανος
ὄλωλεν.

Legitur hic versus apud Scholiastam Pindari Olymp. XIII. 42: (Pindarus dixit:

Τὸν παῖς ὁ Λατοῦς εὐρυμέδων τε Ποσειδᾶν
Ἰλίῳ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον τεύξαι, καλέσαντο συνεργὸν
Τείχεος·)

Μεταφορικῶς τὸ τεῖχος· στέφανοι γὰρ ὥσπερ τῶν πόλεων τὰ τεῖχη· καὶ Ἀνακρέων· Νῦν δ' ἀπὸ μὲν πόλεως στέφανος ὄλωλεν. Poeta fortasse loquitur de Teo, urbe patria, quam Persae expugnauerant, ut docet Herodot. I. I. c. 168: Παραπλήσια δὲ τούτοισι καὶ Τήιοι ἐποίησαν· ἐπεὶ τε γὰρ σφέων εἴλε χῶματι τὸ τεῖχος Ἀρπαγος, ἐς-βάντες πάντες ἐς τὰ πλοῖα, οἶχοντο πλέοντες ἐπὶ τῆς Θρηκίης καὶ ἐνταῦθα ἔκτισαν πόλιν Ἀβδηρα.

Fr. LXXVII.

Βούλεται ἀπεροπὸς γὰρ ἡμῖν εἶναι.

Haec leguntur in Etymologo Magno p. 433. 44: Ἡ μετὰ τοῦ α σημαίνοντος τὸ κακόν καὶ τοῦ $\pi\epsilon\rho$ περιπτου συνδέσμου ἀπεροπεύς, ὁ τῷ λόγῳ κακῶς χρώμενος καὶ

ἀπατῶν, ἅτε μὲν καὶ ἐπὶ κλοπον ἀπεροπέα. (Mihi scribendum videtur:

Λαθέμεν καὶ ἐπὶ κλοπον ἀπεροπήα.)

καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι· Βούλεται ἀπεροπὸς ἡμῖν εἶναι. καὶ θηλυκὸν ἀπεροπή. Quae ita correxi, ut particulam γὰρ post ἀπεροπὸς adderem et ἡμῖν pro ἡμῖν scriberem: ita igitur erit versus encomiologicus. Videtur autem poeta haec mulieres de se ipso dicentes inducere; ita Anacreontem ἡπερόπευμα γυναικῶν dixit Critias apud Athenaeum L. XIII. p. 600. D:

*Τὸν δὲ γυναικείων μελέων πλέξαντά ποτ' ᾦδ' ἄς
Ἦδ' ὅν' Ἀνακρέοντα Τέως εἰς Ἑλλάδ' ἀνῆγεν,
Συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἡπερόπευμα,
Αὐλῶν ἀντίπαλον, φιλοβάροβιτον, ἡδὺν, ἄλυπον.*

Ἀπεροπή, quod auctor Etymologici Magni eodem loco commemorat, fortasse et ipsum ex Anacreontis carminibus petitum est.

Fr. LXXVIII.

Ἐγὼ δὲ μισέω

*Πάντας, ὅσοι χθονίους ἔχουσι ρυθμούς
Καὶ χαλεπούς· μεμεθείκασ', ὥς Με-
γίστης,*

Τῶν ἀβακίζομένων.

Haec verba sed foede corrupta leguntur in Etymologico Magno p. 2. 44: Ἀβακίζω· ἡσυχάζω· ἀπὸ τοῦ ἀβακῶ. Ἀβακῆς ἀπὸ τοῦ βάζω τὸ λέγω, οἷον· Οἷτ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὅπιθεν φρονέουσιν· κέχρηται δὲ αὐτῷ Σαπφώ, οἷον.

*Ἀλλά τις οὐκ ἔμμι παλιγκότων
Ὅργάν, ἀλλ' ἀβάκην τὰν φρέν' ἔχω.*

ἀντὶ τοῦ ἡσύχιον καὶ προῦον· παρὰ τὸ ἀβιακῆς οὖν γίνεται ἀβιακῶ, ὥσπερ εὐσεβῆς εὐσεβῶ. ἐκ τούτων δὲ γίνεται ἀβιακίζω· φησὶν Ἀνακρέων· Ἐγὼ δὲ μισέω πάντας, οἱ χθονίους ἔχουσι ῥυθμοὺς καὶ χαλεποὺς μεμαθήκασιν ὥς μεγίστη τῶν ἀβιακισομένων· ἀντὶ τοῦ τῶν ἡσυχίων καὶ μὴ θορυβωδῶν.

Aperta autem mihi visus sum deprehendisse vestigia numeri encomiologici, quem ut restituerem versu secundo ὅσοι pro οἱ scripsi: eodem modo ὅσοι pro οἱ emendandum esse videtur in venusto carmine Chalcidensium apud Plutarchum in Erotico c. 17, quod sic constituo:

ὦ παῖδες, ὅσοι χαρίτων τε καὶ πατέρων λάχετ' ἐσθλῶν,
Μὴ φθονεῖθ' ὥρας ἀγαθοῖσιν ὁμιλεῖν.
Σὺν γὰρ Ἀνδρείῳ καὶ ὁ λυσιμελής Ἔρως ἐπὶ Χαλκιδέων
θάλλει πόλεσιν.

Ubi μὴ φθονεῖτε duplici modo constructum est, et cum genitivo ὥρας et cum infinitivo ὁμιλεῖν.

Ῥυθμοὺς in Anacreontis versibus idem fere est quod alias dici solet τρόπος: hinc utrumque conjungitur apud Theognidem v. 957:

Μήποτ' ἐπαινήσης πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς
Ὅργην καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον ὅστις ἂν ᾖ.

nec dissimile est illud Archilochi (Fr. XIV. v. 6.):

Ἀλλὰ χαρτοῖσιν τε χαῖρε καὶ κακοῖσιν ἀσχάλα
Μὴ λίην, γίνωσκε δ' οἷος ῥυθμὸς ἀνθρώπους ἔχει.

Χθονίους autem interpretor occultos: nam cum χθόνιον saepe sit subterraneum, tum recte dici potest de eo, quod celatum est. Conferas Hesychium: χθόνια· ὑπόγεια, κεκρυμμένα, βαρέα, φοβερά, μεγάλα. Loquitur autem Anacreon, ut existimo, de iis qui facile irascuntur et difficiles sunt, sed iram, quam semel conceptam diu retinent, callide celant. Post verbum

χαλεπούς incisionem posui: sequentia enim verba manifesto segreganda sunt, sed haec ipsa adeo vitiis inquinata sunt, ut admodum anceps et incerta sit conjectura. Equidem pro illis quae vulgo leguntur: μεμαθήκασιν ὡς μεγίστη τῶν ἀβακίζομένων, scripsi:

Μεμεθείκασ', ὡς Μεγίστης,
Τῶν ἀβακίζομένων.

Hoc enim poeta dicit, eos qui mores difficiles habeant, quique sciant callide consilia occultare, a puerorum moribus, qui soleant esse simplices, et aperti, procul recessisse, sicut Megistes fecerit. Μεμεθείκασιν autem more Jonum dictum est pro μεθείκασιν. Et sic μεμετιμένος legitur apud Herodotum L. V. c. 108: Καὶ Ἰστιαῖος μεμετιμένος ὑπὸ Δαρείου ἐκομίζετο ἐπὶ θάλασσαν. L. VI. 1: Ἰστιαῖος δὲ ὁ Μιλήτου τύραννος μεμετιμένος ὑπὸ Δαρείου παρῆν ἐς Σάρδεις. L. VII. c. 229: Ὡς μεμετιμένοι τε ἦσαν ἐκ τοῦ στρατοπέδου ὑπὸ Λεωνίδει. At vero his tribus in locis Herodoto restituendum esse censeo formam μεμετειμένος, atque etiam in duobus locis codices, partim μεμετειμένος partim μεμετημένος, non μεμετιμένος praebent; sicut dicitur πεπαρῶννηκεν et similia: conferas Eustathium ad Homerum p. 1325. 30: Τοιοῦτον δὲ τὸ δεδιώκηται ἐκ τοῦ διοικῶ· καὶ τὸ ἐκδεδιητημένος ἀπὸ τοῦ διαιτῶ, καὶ τὸ μεμεθωδευμένος καὶ τὸ πεπαρῶννηκῶς καὶ τὸ μεμελοπεποιημένος καὶ τὸ ἠνώχλησε καὶ τὸ ἠνέωγεν. Μεμεθείκασιν autem τῶν ἀβακίζομένων dictum est ex more Graecorum breviter pro μεμεθείκασιν τῶν ῥυθμῶν τῶν ἀβακίζομένων. Ἀβακίζοντες autem vel ἀβακίζόμενοι dicuntur, qui simplices sunt, aperti, quieti, faciles in reconcilianda gratia: ut apparet ex Sapphus versibus:

Ἀλλὰ τις οὐκ ἔμμι παλιγκότων
Ὅργάν, ἀλλ' ἀβάκην τὰν φρέν' ἔχω.

Horum igitur mores exuisse dicitur, si recte haec

emendavi, Megistes, qui fuit amasius Anacreontis:
eundem commemoravit supra Fr. XXXIX:

*Ὁ Μεγίστης δ' ὁ φιλόφρων δέκα δὴ μῆνες, ἐπεὶ τε
Στεφανοῦται τε λόγῳ καὶ τούγα πίνει μελιηδέα.*

Et Simonides in epigrammata in Anacreontem (Jacobs
Anthol. T. I. p. 69. Anthol. Palat. VII. 25. v. 7.):

*Ἄλλ' ὅτι τὸν χαρίεντα μετ' ἡιθέοισι Μεγιστέα
Καὶ τὸν Σμερδίῳ Θρηῖκα λέλοιπε πόθον.*

et Antipater in eundem (ibid. T. II. p. 26. Anthol.
Palat. VII. 27. v. 5.):

*Ἦε πρὸς Εὐρυπύλῃν τετραμμένος ἦε Μεγιστῇ,
Ἦ Κίχονα Θρηκὸς Σμερδίῳ πλόκαμον.*

et Leonidas Tarentinus (ibid. T. I. p. 163. Anthol.
Planud. IV. 306. v. 7.):

*Μέλπει δ' ἦε Βάθυλλον ἐφίμερον ἦε Μεγιστέα
Αἰωρῶν παλάμα τὰν δυσέροτα χέλυν.*

idemque in alio epigrammate ibidem:

*Μελίσδεταί δὲ τὴν χέλυν διακρέων
Ἦτοι Βάθυλλον ἢ καλὸν Μεγιστέα.*

Fr. LXXIX.

*Πῶλε Θρηκίη, τί δὴ με λοξὸν ὄμμασι
βλέπουσα*

*Νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δέ μ' οὐδὲν
εἰδέναι σοφόν;*

*Ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἂν τοι τὸν χαλι-
νὸν ἐμβάλοιμι,*

*Ἠνίας δ' ἔχων στρέφοιμί σ' ἀμφί τέξ-
ματα δρόμου.*

5. Νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκειαι κοῦφά τε
 σκιρτῶσα παίζεις·
 Δεξιὸν γὰρ ἵπποσείρην οὐκ ἔχεις ἐπει-
 βάτην.

Hoc carmen legitur apud Heraclid. Pontic. Allegor.
 Homer. p. 16. ed. Schow. Καὶ μὲν ὁ Τήιος Ἀνακρέων
 ἑταιρικὸν φρόνημα καὶ σοβαρὰς γυναικὸς ὑπερηφανίαν
 ὀνειδίζων, τὸν ἐν αὐτῇ σκιρτῶντα νοῦν ὡς ἵππον ἡλλη-
 γόρησεν, οὕτω λέγων·

Πῶλε Θογγίη, τί δὴ με
 Λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα
 Νηλεῶς φ.

Sic haec vulgo in dimetros trochaicos disposita erant,
 ita ut quaeque strophæ ex tribus versibus acatalecticis
 et uno catalectico constaret. Et dimetro trochaico
 acatalectico usum esse Anacreontem cognoscimus ex
 iis, quae Plotius scribit p. 2648: „Trochaicum Ana-
 creontium dimetrum acatalectum est, quod constat
 trochæis quatuor, qui juncti faciunt dimetrum aca-
 talecticum:

Aura veris et Favoni.“

Verum ego potius ita constitui hoc carmen, ut tetra-
 metri trochaici acatalectici conjuncti essent cum tetra-
 metris catalecticis. Et acatalecticis quidem tetrametris
 usum esse Anacreontem ex Hephaestionis testimonio
 compertum habemus, apud quem haec leguntur p. 36:
 Καὶ τῶν ἀκαταλήκτων δὲ τὸ τετράμετρον ἔνδοξόν ἐστιν,
 οἷον τοῦτ' τοῦ Ἀνακρέοντος·

Κλυθεῖ μεν γέροντος εὐέθειρα χρυσόπεπλε κοῦφα.

Idem docet Servius in Centimetro p. 1820: „Anacreon-
 tium constat tetrametro acatalecto, ut est hoc:

Parce jam Camoena vati, parce jam sacro furori.“

Catalectici autem tetrametri exemplum est in Fr. LXXXI:

Εὖτε σοὶ λευκαὶ μελαίλαις ἀναμεμῖζονται τρίχες.

Versu primo vulgo legebatur *Θρηκίη*, sed malui eum Barnesio scribere *Θρηκίη*, uti supra Fr. XLVII:

Θρηκίην σίοντα χαίτην.

restitui pro *Θρηκίην*.

Versu secundo in edit. Ald. scribitur: *Νηλέως φεύγεις*: et in eadem *μηδὲν εἰδέναι σοφόν*, quod vere Barnesius correxit, scribens: *δοκέεις δέ μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν*.

Versu tertio pro *Καλῶς μὲν ἂν τοι* in editione Ald. legitur: *Καλῶς κεν ἂν τοι*: quod fortasse praeferendum est: Anacreon enim *κεν* et *ἂν* morem epicorum poetarum secutus conjunxisse videtur: dixit de conjunctis his particulis Hermannus in libro IV. c. 5. de particula *ἂν*. Male autem in eadem editione legitur: *ἐμβάλλοιμι*.

Versu quarto vulgo editur:

Ἦνλας δ' ἔχων στρέφοιμι

Ἀμφὶ τέρματα δρόμον.

Sed in editione Aldina haec sic scripta sunt: *στρέφοιμ' ἀμφὶ τέρματι δρόμους*. Ego scripsi:

Ἦνλας δ' ἔχων στρέφοιμι σ' ἀμφὶ τέρματα δρόμον.

Possis etiam legere: *στρέφοιμ' ἂν ἀμφὶ τέρ.* Recte vero vulgo legitur *ἀμφὶ τέρματα*, non ut in Aldina: *ἀμφὶ τέρματι*. Sic Homerus dixit in Iliad. XXIII. v. 309:

Οἶσθα γὰρ εὔ περὶ τέρμαθ' ἐλίσσόμεν· ἀλλὰ τοι ἵπποι.

Βάρδιστοι θέλειν· τῷ δ' οἷω λοίγι' ἔσεσθαι.

conferas ibid. v. 462:

Ἦτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας,

Νῦν δ' οὐπὲρ δύναμαι ἰδέειν.

et v. 465:

Ἦε τὸν ἡνίοχον φύγεν ἡνία, οὐδὲ δυνάσθη
Εὐ³ σχεθέειν περὶ τέρμα.

Versu sexto vulgo ἵπποπείρην scribitur, quod tolerari nullo pacto potest. Ego recepi lectionem editionis Aldinae ἵπποσειρην· ἵπποσειρῆς is dicitur, qui equum vinculo injecto domat. Nisi forte scripserat poeta:

Δεξιὸν γὰρ ἵπποσειρᾶν οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

Σειρᾶν est vincere: Photius p. 504. 24: Σείρωσις· δέσμευσις. Καὶ σειρᾶν τὸ δεσμεῖν. Σειρὰ enim habena est: Hesychius: Σειραί· πλέγματα, ἡνίαι ἢ πλεκτοὶ ἱμάντες. ibidem: Σειρή· ἢ ἀναδέσμη. Σειρή· ἄλυσις, δεσμός. Photius p. 803. 25: Σειραῖς· λεπτοῖς ἱμάσιν. Hinc equus δεξιόσειρος dictus. Apud Homerum Iliad. L. XXIII. 114. σειραὶ dicuntur lora:

Οἱ δ' ἴσαν ἵλοτόμους πελέεας ἐν χερσὶν ἔχοντες
Σειράς τ' εὐπλέκτους.

Ceterum hoc carmen Horatius L. III. 11. 7. imitatus esse videtur: dicit enim:

Dic modos, Lyde quibus obstinatas

Applicet aures:

Quae velut latis equa trima campis

Ludit exultim metuitque tangi,

Nuptiarum expers et adhuc protervo

Cruda marito.

Nec prorsus dissimilia sunt, quae leguntur L. II. carm. 5. 1. et quae sequuntur.

Scriptum autem esse puto hoc carmen in eandem fastidiosam puellam, cujus se nullam amplius rationem habiturum esse dixerat supra Fr. LXXI:

Οὐκέτι Θρηκίης παιδὸς ἐπιστρέφομαι.

Fuit autem illa, si conjecturam periclitari licitum est, Eurypyle, de qua dictum est ad Fr. XIX. v. 1.

Fr. LXXX.

*Κλυθή μεν γέροντος εὐέθειρε χρυσό-
πεπλε κούρα.*

Hunc versum servavit Hephaestion p. 36: *Καὶ τῶν ἀκατάληκτων δὲ τὸ τετράμετρον ἔνδοξόν ἐστιν, οἷον τουτὶ τοῦ Ἀνακρέοντος·*

Κλυθή μεν γέρ.

Scribebatur εὐέθειρα, quod fortasse aliquis defendat similibus quibusdam exemplis: et sic infra Fr. XC. Anacreon dixit:

*Μηδ' ὥστε κῦμα πόντιον
Λάλαζε τῇ πολυκρότῃ
Σὺν Γαστροδώρῃ.*

pro πολυκρότῃ: sed hic malui εὐέθειρε scribere; idque confirmat scholiasta Hephaestionis p. 175. ed. Gaisford. *Ἀκατάληκτον δέ·*

Κλυθή μεν γέροντος εὐέθειρε χρυσόπεπλε κούρα.

et paulo inferius: *Ἐπερκατάληκτον δέ·*

Κλυθή μεν γέροντος εὐέθειρε χρυσόπεπλε νῦν κούρα.

Fr. LXXXI.

*Εὖτε σοὶ λευκαὶ μελαίναις ἀναμεμίζον-
ται τρίχες.*

Hic versus legitur apud Julianum Misopogon. p. 306. B: *Ὁ δὴ καὶ αὐτὸς εὐλαβοῦμαι παθεῖν, ἀγροικίας ἅμα καὶ δεξιότητος ἁμαρτεῖν· ἥδη γὰρ ὡς καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ συνορᾶτε, πλησίον ἐσμέν ἐθελόντων θεῶν·*

Εὖτέ μοι λευκαὶ μελαίναις ἀναμεμίζονται τρίχες.

ὁ Τήιος ἔφη ποιητής.

Sed Anacreon vix de se potuit dicere:

Εὐτέ μοι λευκαὶ μελαίναις ἀναμεμίζονται τρίχες:

nam cum artem poeticam attigit, si non provectior aetate fuit, at certe canos jam habuit capillos: canities ista praeter aetatem orta fuit fortasse ex gravi morbo: Himerius quidem, qui Orat. V. p. 486. ed. Wernsdorf. haec dicit: Ἡρμοσε μὲν καὶ Ἀνακρέων μετὰ τὴν νόσον τὴν λύραν, καὶ τοὺς φίλους ἔρωτας αὐτοῖς διὰ μέλους ἡσπύζετο: satis indicat gravi aliquando morbo laborasse Anacreontem. Canis autem capillis se fuisse ipse saepius indicat, ut apparet ex carminum reliquiis. Sic Fr. XLI. v. 1. de se dicit:

*Πολιοὶ μὲν ἡμῖν ἤδη κρόταφοι, κάρη τε λευκόν,
Χαρίεσσα δ' οὐκέθ' ἤβη πάρα, γηράλαιοι δ' ὀδόντες.
Γλυκεροῦ δ' οὐκέτι πολλὸς βιότου χρόνος λείπεται.*

et Fr. XV. v. 5:

*Ἡ δ', ἔστιν γάρ' ἀπ' εὐκλείτου
Λέσβου, τὴν μὲν ξυμὴν κόμην,
Λευκὴ γάρ, καταμέμφεται,
Πρὸς δ' ἄλλην τινα χάσκει.*

Lucianus in Herc. Gall. c. 8. (supra Fr. XXIII.):
*Χαίρετω ὁ Ἔρως ὁ σός, ὦ Τήιε ποιητά, εἰσιδὼν με
ὑποπόλιον γένειον χρυσοφαέννων, εἰ βούλεται, πτερύγων ἢ
ἀετοῖς παραπετιέσθω.*

Et consentiunt isti, qui cantiunculas Anacreonticas scripserunt, qui in multis rebus ipsius poetae exemplum secuti sunt: ut in carmine XXXVIII. v. 1. et 11:

Ἐγὼ γέρων μὲν εἰμι.

in carmine XI. v. 1:

*Λέγουσιν αἱ γυναῖκες·
Ἀνακρέων, γέρων εἶ.
Λαβὼν ἔσοπτρον ἄθρει
Κόμας μὲν οὐκέτ' οὔσας,
Ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.*

et quae sequuntur: et in carmine LIV. v. 3:

Τότε δῆ, τότ' ἐς χορείην
Ὁ γέρων ἐγὼ πτεροῦμαι.

et in eodem v. 7:

Πολιὸν δὲ γῆρας ἐκάς.

v. 11:

Ἴν' ἴδῃ γέροντος ἀλκὴν.

et in carmine LXV. v. 6:

Γέρων μὲν ἦν, καλὸς δέ,
Καλὸς τε καὶ γανύφρων.

et in carmine XXXIV. v. 1:

Μή με φύγῃς ὀρῶσα
Τὰν πολιὰν ἔθειραν.

et in carmine XXXVI. v. 9:

Πολιὰὶ στέφουσι κάραν.

Hinc saepe *senex* appellatur, ut in commentitia illa cantiuncula, quam Sapphoni tribuunt, apud Athenaeum L. XIII. p. 599. D:

Κεῖνον, ὃ χρυσόθρονε Μοῦσ', ἔνισπες
Ὑμνον ἐκ τῆς καλλιγύναικος ἑσθλᾶς
Τῆιος χώρας ὃν ἄειδε τερπνῶς
Πρὸ ἑσβυς ἀγανός.

Ovidius Art. Am. L. III. v. 429:

Sit tibi Callimachi, sit Coi nota poetae,
Sit quoque vinosi Teia *musa senis*.

et Trist. L. II. v. 362:

Quid nisi cum multo Venerem confundere vino
Praecipit lyrici Teia *musa senis*?

Gellius L. XIX. 9: „Oblectati autem sumus praeter multa alia versiculis lepidissimis Anacreontis *senis*.“

Demetrius de elocutione c. 5: Οὐδὲ τοῖς Ἀνακρέοντος·

Φέρον ὕδωρ, φέρον οἶνον, ὃ παῖ.

Μεθύοντος γὰρ ὁ ὁυθμὸς ἀτεχνῶς γέροντος, οὐ μαχο-
μένου ἥρωος. Et in illis epigrammatis, quae scripta

sunt in laudem Anacreontis, ut in Simonidis epigrammate in Jacobsii Anthol. T. I. p. 68. (Anthol. Palat. VII. 24. 9.):

*Καὶ μιν αἰεὶ τέγγοι νοτερὴ δρόσος, ἥς ὁ γεραῖος
Λαρότερον μαλακῶν ἔπνεεν ἐκ στομάτων.*

Antipater ibidem T. II. p. 26. (Antholog. Palat. VII. 27. 9.):

*Τρισσοῖς γάρ, Μούσῃσι, Διωνύσῳ καὶ Ἐρωτι,
Πρέσβυ, κατεσπείσθη πᾶς ὁ τεὸς βίος.*

Leonidas Tarentinus in Jacobs. Anthol. T. I. p. 163. (Anthol. Planud. IV. 306. 1.):

*Πρέσβυν Ἀνακρέοντα χύδαν σεσαλαγμένον οἴνῳ
Θάεο δινωτοῦ στρεπτόν ὑπερθε λίθου.
Ὡς ὁ γέρων λχνοῖσιν ἐν ὄμμασιν ὑγρὰ δεδορκῶς
Ἀχρὶ καὶ ἀστραγάλων ἔλκεται ἀμπεχόναν.*

idemque ibidem T. I. p. 163. (Anthol. Planud. IV. 307. 1.):

*Ἴδ' ὥς ὁ πρέσβυς ἐκ μέθης Ἀνακρέων
Ὑπεσκέλισται.*

Eugenes ibid. T. II. p. 158. (Anthologia Planudea IV. 308. 8.):

Ἀπὼτα τήρει τὸν γηραιὸν Εὖιε.

Crinagoras ibid. T. II. p. 131. (Anthol. Palat. IX. 239. 3.):

*Ἄς πρέσβυς ἡδὺς Ἀνακρέων ὁ Τήιος
Ἐγραψεν.*

et in incerti auctoris epigrammate ibidem T. III. p. 229. (Anthol. Planud. IV. 309. 1.):

*Τήιον ἀμφοτέρων με βλέπεις ἀκόρεστον ἐρώτων
Πρέσβυν ἴσον κόραις, ἴσον ἀδόντα κόραις.*

Scripti igitur in Anacreontis versu illo:

Εὐτε σοὶ λευκαὶ μελαίναις ἀναμεμῖζονται τρίχες.

Julianus autem, cum Anacreontis verba ad se transferret, substituit μοὶ pro σοί. Σοὶ autem scribendum

fuit non τοι, quo Anacreon tum demum utitur, cum enclitica forma requiritur, uti supra Fr. XLIII:

Ἐραμαι δέ τοι συνηρᾶν· χαριτεῦν ἔχεις γὰρ ἦθος.

et Fr. LXVIII:

Οὐδέ τί τοι πρός θυμόν, ὁμῶς γε μὲν ὡς ἀδοιάστως.

et Fr. LXXIX. v. 3:

Ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἄν τοι τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι.

Nam apud solos Dorienses τοὶ accentum retinuisse videtur. Apollonius de pronomine p. 365. A: Ὁρθοτονεῖται δὲ καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι, συνήθως Δωριεῦσιν·

Ἄδοι Διὸς δόμῳ ὁ χορὸς ἅμους καὶ τοί, Γάναξ.

Haec autem poeta dicere videtur pulcro puero vel puellae, quae, quod senex esset canosque haberet capillos, amorem ejus fastidiose spreverat. Sic supra in Fr. XV. v. 5. Lesbia ista puella ob hanc ipsam causam Anacreontem repudiaverat:

*Ἢ δ', ἐστὶν γὰρ ἀπ' εὐκλείτου
Λέοβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,
Λευκὴ γὰρ, καταμέμφεται,
Πρὸς δ' ἄλλην τινα χάσκει.*

Conferas etiam ea, quae dixi ad Fr. XXII.

Jam vero non abhorret a verisimilitudine hunc versum petatum esse ex eodem carmine, quo superiorem, ubi puellam pulcris comis ornatam commemorat:

Κλῦθί μεν γέροντος εὐέθειρε χρυσόπεπλε κούρα.

Huic, quod sibi non morem gesserat, poeta minitari potuit, ne superba esset pulcritudine crinium: fore enim tempus, quo illi quoque nigri crines canis commiscerentur.

Fr. LXXXII.

Ἐν μελαμφύλλῳ δάφνᾳ χλωρᾷ τ' ἐλαίᾳ
τανταλίζει.

Haec leguntur apud Scholiastam Sophoclis Antigoni. v. 138: Ὅτι δὲ τανταλωθεὶς σημαίνει τὸ διασεισθεὶς μαρτυρεῖ καὶ Ἀνακρέων· Μελαμφύλλῳ δάφνᾳ χλωρᾷ τ' ἐλαίᾳ τανταλίζει. Addidi praepositionem ἐν: cur autem servaverim doricas formas in hoc versu, dixi supra. Τανταλίζει autem sensu intransitivo dictum esse videtur, ut sit suspensum esse, trepidare. Hesychius: Ἐταντάλιζεν· ἔτρεμεν. et Τανθαλύζει (sed hic fortasse scribendum est: Τανθαλύζει,) τρέμει· Δωριεῖς· οἱ δὲ σπαίρει. Alias id τανταλίζεσθαι dicit Hesychius: Τανταλίζεται· σαλεύεται. Ἐτανταλίχθη· ἐσείσθη.

Ceterum istud carmen, unde hic versus petitus est, Sami ab Anacreonte conditum esse credo: de Samia enim lauro atque oliva loqui videtur, quibus illa insula maxima abundabat. Samia autem laurus fusco foliorum colore insignis fuit, hinc poeta laurum appellat μελάμφυλλον: compares quodammodo Meleagrum I. v. 13:

Ἀλκαίου τε λάληθρον ἐν ὕμνοπόλοις ὑάκινθον,
Καὶ Σαμίου δάφνης κλῶνα μελαμπέταλον.

Ab hac ipsa lauri subnigrae abundantia insula nomen Μελάμφυλλος traxisse videtur. Strabo L. X. p. 457: Οὐδ' ἐκαλεῖτο τῷ αὐτῷ ὀνόματι πρότερον, ἀλλὰ Μελάμφυλλος, εἴτ' Ἀνθεμῖς, εἴτα Παρθενία, ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Παρθενίου, ὃς Ἰμβρασος μετωνομάσθη. et L. XIV. p. 637: Ἐκαλεῖτο δὲ Παρθενία, πρότερον οἰκούντων Καρῶν, εἴτα Ἀνθεμοῦς, εἴτα Μελάμφυλλος, εἴτα Σάμος. Stephanus Byzantinus v. Σάμος· ἐπιφανὴς πρὸς τῇ Καρίᾳ νῆσος· ἐκλήθη δὲ πρότερον Παρθενία καὶ Δρύουσα

καὶ Ἀνθέμουσα καὶ Μελάμφυλλος. Hesychius: Μελάμφυλλος· ἡ Σάμος: ibidem: Φυλλίς· ἡ Σάμος τὸ πάλαι. Quamquam aliunde hanc appellationem repetit Jamblichus vit. Pythagorae p. 18. ed. Kiessl. Καὶ τούτων ἀπάντων ἡγούμενον οἰκίσαι νῆσον, τὴν δι' ἀρετὴν τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς γῆς Μελάμφυλλον καλουμένην, προσαγορεῖσθαι τε τὴν πόλιν ἀντὶ τῆς Σάμης τῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ· τὸν μὲν οὖν χρησμὸν συνέβη γενέσθαι τοιοῦτον·

Ἄγκαϊ', εἰναλίαν νῆσον Σάμον ἀντὶ Σάμης σε
Οἰκίσειν κέλομαι· Φυλλὰς δ' ὀνομάζεται αὕτη.

Plinius H. N. L. V. 37: „Partheniam primum appellatam Aristoteles tradit, postea Dryusam, deinde Anthemusam: Aristocritus adjicit Melamphyllum, deinde Cyparissiam.“

Sed olivis quoque Samus fecunda fuit. Aeschylus in Persis v. 885:

Οἶα Λέσβος, εἰλαιόφυτός τε Σάμος, Χίος.

Apulejus in Florid. II. 15. T. II. p. 50. ed. Oudendorp. de Samo insula loquens: „Ager frumento piger, aratro irritus, foecundior oliveto, nec vinitori, nec olitori scalpitur.“

Fr. LXXXIII.

Κοίμισον δ', ὦ Ζεῦ, σόλοικον φθόγγον.

Leguntur haec apud Herodianum de barbarismo et soloecismo apud Valken. ad Ammonium p. 493: Σολοίκους δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τοὺς βαρβάρους· ὁ γὰρ Ἀνακρέων φησί· κοίμισον δὲ σόλοικον φθόγγον· καὶ Ἰππώναξ·

Καὶ τοὺς σολοίκους ἦν λάβωσι, περνᾶσι,
Φρύγας μὲν εἰς Μίλητον ἀλφιτεύουσας.

Ibi Cod. A: Κοίμησον scribit: Cod. B: Κοίμισον: Cod. C: Κόμισον σόλοικον. Codex Venetus 489. apud Villosion.

Anecd. T. II. p. 177: ὡς καὶ Ἀνακρέων φησὶ Μισῶ, Ζεῦ, σόλοικον λόγον. et cod. 512: Κόμισον, Ζεῦ, σόλοικον λόγον. His codicum lectionibus usus scripsi:

Κοίμισον δ' ὦ Ζεῦ, σόλοικον φθόγγον —

ut pars tetrametri trochaici sit: quamquam etiam constituere poteris creticos hoc modo:

Κοίμισον, Ζεῦ, σόλοικον λόγον.

Ceterum respexit hunc versiculum etiam Eustathius ad II. B. p. 368. 2: Καὶ βαρβάρους σολοίκους ἔλεγον, καὶ προφέρονται χρῆσιν Ἰππώνακτος μὲν — Ἀνακρέοντος δὲ τό· Σόλοικος φθόγγος. Eadem Scholiasta Dionysii Thracis apud Fabricium ad Sextum Empiric. p. 260. ita scripta servavit: Σολοίκους δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τοὺς βαρβάρους· ὁ γοῦν Ἀνακρέων φησί· Κοίμησον σόλοικον φθόγγον.

Fr. LXXXIV.

*Καὶ Θάλαμος, ἐν τῷ κεῖνος οὐκ ἐγήμεν,
ἀλλ' ἐγήματο.*

Haec leguntur apud Ammonium p. 36. ed. Valkenaer. ubi docet quid discriminis inter γῆμαι et γήμασθαι intercedat: Μνημονεύει καὶ Ἀνακρέων διασύρων τινὰ ἐπὶ θηλύτητι· Καὶ Θάλαμος, ἐν τῷ κεῖνος οὐκ ἐγήμεν, ἀλλ' ἐγήματο. Anacreontis verbis utitur etiam Eustathius ad Odys. A. p. 1678. 59: Τὸ δὲ ἔγχεμεν, ὅτι διαφέρει τοῦ ἐγήματο οὐκ ἄδηλον οὐδ' αὐτό. καθ' ἃ δηλοῖ καὶ τό· Θάλαμον ἐν τῷ οὐκ ἐγχεμεν ἀλλ' ἐγήματο· ἅφ' οὗ δοκεῖ παραξέσας Αἰθέριος εἰπεῖν τό·

Βαινόμενος βαίνων ὅτε νυμφίος ἀλλότε νύμφη.

Scripsi autem cum Scaligero Θάλαμος pro vulgata

lectione *θάλαμον*, vel ut alii scribunt, *θαλάμοις*: deinde pro *ἐν ᾧ* scripsi *ἐν τῷ*. Constitui autem haec ita, ut esset tetrameter iambicus acatalectus: quo primus, ut videtur, usus est Alcaeus, ut docet Hephaestion p. 30: *Τετράμετρα δέ, οἷον τὸ τοῦ Ἀλκαίου*.

Δέξαι με κωμάζοντα δέξαι, λίσσομαι σε, λίσσομαι.

Sed ante Alcaeum jam Aleman hoc genus numeri usurpavisse videtur; nam Fr. LXVI. ed. Welker sic constituendum esse censeo:

Καὶ κῆρος ἐν σάλεσσι πολλοῖς ἤμενος μάκαρς ἀνὴρ.

Et Anacreontem quoque hoc metro usum esse, colligi potest ex Servio in Centimetro p. 1818: „Anacreontium constat tetrametro acatalecto, ut est hoc:

Hic finis est: iambe salve, vindicis doctor meli.“

Hujus metri inventi laudem sibi vindicat Boiscus nescio qui ignobilis poeta, ut cognoscimus ex Mario Victorino p. 2528. (Cf. Rufinum p. 2712.): „Admonemur hic, quod apud Graecos celebratur, non praetermittere, Boiscum Cycizenum supergressum Hexametri legem, Jambicum metrum in octametrum versum extendisse, sub hujusmodi epigrammate:

*Βόισκος ἀπὸ Κυζίκου παντὸς γραφεὺς ποιήματος
Τὸν ὀκτάπουν εὐρὺν στίχον Φοίβῳ τίθῃσι δῶρον.*“

Sed falso sibi hoc tribuit: etsi enim ignoro, quo tempore iste homo vixerit, non tamen dubito, quin poeta fuerit Alexandrinus. Nam graecum poetam tale quid scribere potuisse, quis tandem crediderit? Similinus error Philici similem laudem sibi arrogantis fuit: vid. Hephaestionem p. 53: *Τοῦτο δέ καὶ ἀλαζονεύεται εὐσημέναι Φίλικος λέγων*.

*Καινογραφοῦς συνθέσεως τῆς Φιλίκου, γραμματικοί, δῶρα
φέρω πρὸς ὑμᾶς.*

Ψεύδεται δέ· πρὸ γὰρ αὐτοῦ Σιμμίας ὁ Ῥόδιος ἐχρήσατο —

πλήν εἰ μὴ ὁ Φίλικος οὐχ ὥς πρῶτος εὖρηκώς τὸ μέτρον λέγει, ἀλλ' ὥς πρῶτος τούτῳ τῷ μέτρῳ τὰ ὅλα ποιήματα γράψας.

Anacreontis autem versus nolui in dimetros disponere propter syllabam ancipitem: dimetris enim poetae lyrici fere continuatis per synaphiam utebantur: nisi forte statuas verbum a duabus consonantibus incipiens illud ἐγῆματο excepisse.

Ἐγῆματο autem poeta dixit ridens virum uxoris imperio subjectum: eodem modo etiam Antiphanes medio verbo usus esse videtur: vid. Grammaticum in Bekk. Anecd. T. I. p. 86. 14: Γαμῶ ἢ γυνή λέγει, οὐ γαμοῦμαι· Ἀντιφάνης Ἀσώτοις ἐγνημάμην ὁ ἀνὴρ λέγει ἀντὶ τοῦ ἐγνημα.

Fr. LXXXV.

Ἔστε ξένοισι μειλίχοις ἑοικότες
Στέγης τε μοῦνον καὶ πυρὸς κεχρη-
μένοις.

Hi versus poetae nomine non addito leguntur apud Plutarchum Op. Moral. p. 1068. B: Διψῶντες οὐν ὕδατος οὐκ ἔχουσι χρεῖαν οὐδὲ ἄρτου πεινῶντες·

Ἔσται ξένοισι μειλίχοις ἑοικότες

Στέγης μοῦνον καὶ πυρὸς κεχρημένοις.

οὗτος οὐκ εἶχε χρεῖαν ὑποδοχῆς, οὐδὲ χλαίνης ἐκεῖνος ὁ λέγων·

Δὸς χλαῖναν Ἰππώνακτι· κάρτα γὰρ ὀίγῳ.

Primus versus legitur etiam apud Hephaestionem p. 29: Δίμετρα, οἷα τὰ Ἀνακρεόντεια ὅλα ἄσματα γέγραπται, οἷον — τρίμετρα δέ, ὥς τό·

Ἔστε ξένοισι μειλίχοις ἑοικότες.

ubi codd. B. H. et edit. Florent. ἔσται (sic etiam in Cod. C. legitur) ξένοι εἰλίχοις εἰκότες legunt. Etsi hic quoque nomen poetae non additum est, jure tamen existimo haec ab hominibus doctis Anacreonti tributa esse. Ἐοικότες autem hoc loco non *similes*, significare videtur, sed: *Sitis aequi hospitibus blandis*.

Versu secundo recte Gaisfordius addidit particulam τέ, apud Plutarchum vulgo omissam.

Fr. LXXXVI.

Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

Zenobius Proverb. V. 80: Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι· φασὶ τοὺς Κᾶρας πολεμουμένους ὑπὸ Δαρείου τοῦ Πέρσου κατὰ τινὰ παλαιὰν μαντείαν εἰρημένην αὐτοῖς τοὺς ἄλκιμωτάτους προσθέσθαι συμμάχους ἐλθεῖν εἰς Βραγχίδας, καὶ τὸν ἐκεῖ θεὸν ἐρωτῆσαι, εἰ Μιλησίους πρόσθουντο συμμάχους· οἱ δὲ ἀποκρίνασθαι· Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι. οὗτος δὲ ὁ στίχος εἴρηται τὸ πρότερον παρὰ Ἀνακρέοντι, ὃς ἤκμασε μάλιστα κατὰ Κῦρον τὸν Πέρσην· τρίτος δὲ ἐστὶν ἀπὸ Κύρου Δαρεῖος. Anacreon fortasse scripsit more Jonum:

Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

Cum Zenobio consentit Scholiasta ad Aristophanis Plutum v. 1002: Ἰσχυροὶ ποτ' ἦσαν οἱ Μιλήσιοι, ὡς καὶ Ἀνακρέων. πολεμουμένους δὲ Κᾶρας ὑπὸ Δαρείου τοῦ Ἑστιάσου τοῦτον λαβεῖν τὸν χρησμόν, πυνθανομένους εἰ προσλάβοιεν συμμάχους τοὺς Μιλησίους. Quamquam autem Anacreon regnante Dario adhuc vixerit, verisimilius tamen mihi esse videtur, quod alius scholiasta ad eundem Aristophanis versum refert, hoc oraculi responsum Polycrati datum fuisse, cum societatem cum Milesiis initurus fuisset; dicit enim: Πάλαι

ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι· τινὲς φασιν ὅτι ἐν τοῖς παλαιοῖς χρόνοις ἰσχυρότατοι ἦσαν οἱ Μιλήσιοι· καὶ ὅπου προσετίθεντο, πάντως ἐνίκων. Πολυκράτης οὖν ὁ Σάμιος πρὸς τινα πόλεμον ἠθέλησε λαβεῖν αὐτοὺς εἰς συμμαχίαν, καὶ εἰς τὸ μαντεῖον ἀπῆλθεν ἐρωτήσων περὶ τούτων. ὁ δὲ θεὸς ἔχρησεν· Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι. Conferas de hoc proverbio Apostolium XV. 59. Eustathium ad Iliad. L. XXIV. p. 1358. 11. ed. Rom. Hesychium v. Ἦσαν ποτ' ἦσαν ἄλ. Μιλ. Photium p. 76. 6. Idem proverbium respexisse videtur Aristophanes in Vespis v. 1060:

ὦ πάλαι ποτ' ὄντες ἡμεῖς ἄλκιμοι μὲν ἐν χοροῖς,
Ἄλκιμοι δ' ἐν μάχαις.

Fr. LXXXVII.

*Κνίζη τις ἦδη καὶ πέπειρα γίνομαι
Σὴν διὰ μαργοσύνην.*

Hi versus leguntur in Etymologico Magno p. 523.

10: Γίνεται κνύζα· ὡς παρὰ Ἀνακρέοντι· Κνίζη τις ἦδη καὶ πέπειρα γενομένη σὴν διὰ μαργοσύνην. et apud Eustathium ad Odyss. N. p. 1746. 13: Καὶ τὸ κνίζω, ἡγουν ἐξ ἐπιπολῆς καὶ ἰσχνῶς καταξύω. ἀφ' οὗπερ οὐ μόνον ἡ κνῖσα, ὡς καὶ αὐτὸ ἐν ἄλλοις κεῖται, ἀλλὰ καὶ ἡ κνίζα, ὡς σχίζω, σχίζα· Ἀνακρέων· Κνίζη τις ἦδη καὶ πέπειρα γίνομαι σὴν διὰ μαργοσύνην. Rectius apud Eustathium γίνομαι, quam apud auctorem Etymologici γενομένη legitur. Haec autem poeta mulierem fecit loqui, exagitans, ut videtur, ejus libidinem: accomodatissimus autem hic numerus est irrisioni. Eodem metri genere Archilochus quoque usus est ad Lycamben vexandum, ut in Fr. XXXIX. ed. Gaisford.:

Ἐρέω τιν' ἡμῖν αἶνον ὦ Κηρυκίδη·
 Ἀχρυμένη σκυτάλη.
 Πίθηκος ἦει θηρίων ἀποκριθεὶς
 Μοῦνος ἄν' ἐσχατήν.
 Τῷ δ' ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλῇ συνήντετο
 Πυκνὸν ἔχουσα νόον.

itidem adhibuit, ut in Neobulen omne irae suae virus
 evomeret, ut est in Fr. XXIII:

Τῇ μὲν ὕδωρ ἐφόρει
 Δολοφρονέουσα χειρὶ, τήτερόν δὲ πῦρ.

Et in Fr. LXXXIV:

Εὖτε πρὸς ἄεθλα δῆμος ἠθροῖζετο,
 Ἐν δὲ Βατουσιάδης.

Fr. LXXXVIII.

Κοῦ μοκλὸν ἐν θύρῃσι διξῆσιν βαλὼν
 Ἕσυχος καθεύδει.

Hi versus servati sunt apud Zonaram p. 1512.
 (Conferas Matthaei Lectt. Mosqq. T. II. p. 86.): Τὸν
 δὲ μοκλὸν ἐν τῷ χ καὶ Ἀττικοὶ καὶ Δωριεῖς καὶ Ἴωνες,
 πλὴν Ἀνακρέοντος· οὗτος δὲ μόνος σχεδὸν τῷ α , Ζηνοδότος
 δέ, καὶ οὐ μοκλὸν ἐν οὔρῃσι δίξῃσι βαλὼν Ἕσυχος καθεύδει
 καὶ ὁ σχινδαλμός ἐν τῷ χ . Post Ζηνοδότος δὲ quae-
 dam exciderunt: is fortasse formam vulgarem μοκλὸν
 Anacreonti restituere voluit: Zenodotum autem Ana-
 creontis carminibus emendandis operam dedisse, aliunde
 quoque novimus: conferas quae dixi supra p. 25. In
 poetae versibus ipsis pro καὶ οὐ scripsi κοῦ et pro
 οὔρῃσι δίξῃσι, quae verba corrupta esse manifestum est,
 restitui id, quod poeta scripserat: θύρῃσι (hoc etiam
 alii perspexerunt corrigendum esse) διξῆσι. Jones
 enim διξὸς pro δισσὸς dicebant. Gregorius Corinthius
 p. 434. ed. Schaef. Τὸ δισσὸν, σ εἰς ξ τρέπουσιν οἱ

Ἴωνες, δισσὰ διζὰ, καὶ τὰ τρισσὰ τριζὰ λέγοντες. Et sic semper Herodotus dixit, ut L. II. 76: Διζαὶ γὰρ δὴ εἰσι αἱ ἵβριες. eodemque libro c. 44: Διζὰ Ἡρόκλεια ἰδρυσάμενοι. L. III. 32: Διζός, ὥσπερ περὶ Σμέροδιος λέγεται λόγος. L. V. c. 40: Διζοὺς λόγους λεγομένους ἔχει. et quod quandam similitudinem cum Anacreontis versu habet, L. II. c. 169: Ἐσὼ δὲ ἐν τῇ πασιτάδι διζὰ θυρώματα ἔστηκε. Ceterum puto hoc vetustissimum esse exemplum trimetri cum ithyphallo conjuncti: nam quod Gaisfordius ad Hephaestionem p. 265. ex Simo- nide (legitur in Etymol. M. p. 413. 25.) profert:

Οἶον τόδ' ἡμῖν ἔρπετον παρέπτατο
Ζῳῖον κάκιστον,

id aliter constituendum est comparato scholiasta Victo- riano apud Heynium. ad Homer. Il. T. VII. p. 800. ubi haec leguntur: Ἐπεὶ καὶ Σιμωνίδης φησί· τὸ ζῳῖον κάκιστον κέκταται βίον· περὶ τοῦ κανθάρου. Rejecto enim οἶον, quod grammatici esse apparet, scribendum esse arbitror:

Τὸ γὰρ τόδ' ἡμῖν ἔρπετον παρέπτατο
Τὸ ζῳῖον κάκιστον ἐκταται βίον.

Fr. LXXXIX.

Ἐρῶ τε δηῦτε κοῦκ ἔρῳ,
Καὶ μαίνομαι κοῦ μαίνομαι.

Hi versus leguntur apud Hephaestionem p. 29: Ἔστι δὲ ἐπίσημα ἐν αὐτῷ ἀκατάληκτα μὲν δίμετρα, οἷα τὰ Ἀνακρεόντεια ὅλα ἄσματα γέγραπται, οἶον·

Ἐρῶ τε δηῦτε κοῦκ ἔρῳ
Καὶ μαίνομαι κοῦ μαίνομαι.

Pro δηῦτα in cod. C. scribitur: δ' ηῦτε: corrigendum erat: δηῦτε. Versum alterum etiam Scholiasta Aristoph. Plut.

v. 253. servavit: Τὸ δὲ δίμετρον Ἀνακρεόντειον, οἷόν ἐστι τό· Καὶ μαίνομαι κοῦ μαίνομαι. Talem versum *Anacreonteum* vocat scholiasta Aristoph. Equitt. v. 766: Ὡν οἱ μὲν τρεῖς ἀσυνάρτητοι ἐξ ἱαμβικοῦ διμέτρου ἀκατάληκτου τοῦ καλουμένου Ἀνακρεοντείου et quae seqq. Quamquam fortasse dubitare aliquis possit, sintne hi versus, quibus Hephaestion utitur, vere Anacreontis, necne: perantiqui autem certe sunt.

Fr. XC.

Μηδ' ὥστε κύμα πόντιον
 Λάλαζε τῇ πολυκρότῃ
 Σὺν Γαστροδῶρῃ, καταχύδην
 Πίνουσα τὴν ἐπίστιον.

Hi versus servati sunt ab Athenaeo L. X. p. 446.

F: Καὶ σὺ οὖν, ὦ ἑταῖρε, κατὰ τὸν Ἀλεξιν, ὃς ἐν Διδύμοις φησί·

Τούτῳ πρόπιθ' ἵνα καὐτὸς ἄλλῳ.

καὶ γένηται ἡ παρ' Ἀνακρέοντι καλουμένη ἐπίστιος· φησὶ γὰρ ὁ μελοποιός·

Μηδ' ὥστε κύμα πόντιον

Λάλ. τῇ πολ. —

Τοῦτο δ' ἡμεῖς ἀνίσωμα φαμέν. Versu secundo in codice P. scribitur: πολυκρώτῃ. An forte corrigendum est: πολυκρότῳ? Sed non opus est conjectura: non dissimile prorsus est, quod Fr. CXX. legitur καταπίυστη, et Fr. LI. v. 1. si recte conjeci:

Μυθιῇται δ' ἀνὰ νήσῳ τριμερίστῃ.

Ἐπίστιος autem, poculum familiare, quale fuerit ignoro: fortasse nomen inde traxit, quod in honorem deorum penatium (θεῶν ἐφεστίων) propinabatur. Ἐπίστιος autem

ionica forma est pro ἐφέστιος: ut est apud Herodotum L. I. 35: Ὡνθρωπε, τίς τε ἐὼν καὶ κόθεν τῆς Φρυγίης ἦκων ἐπίστιος ἐμοὶ ἐγένεο; ibid. c. 44: Περιημεκτέων δὲ τῇ συμφορῇ δεινῶς ἐκάλεε μὲν Δία καθάρσιον, μαρτυρόμενος τὰ ὑπὸ τοῦ ξείνου πεπονθῶς εἶη, ἐκάλεε δὲ ἐπίστιόν τε καὶ ἐταιρήιον τὸν αὐτὸν τοῦτον ὀνομάζων θεόν, τὸν μὲν ἐπίστιον καλέων. et L. V. c. 72: Ἀπικόμενος δὲ ἀγηλατέει ἐπτακόσια ἐπίστια Ἀθηναίων.

Fr. XCI.

Διὰ δηῦτε Καριευργέος
Ὅχάνοιο χεῖρα τιθέμεναι.

Hi versus leguntur apud Strabonem L. XIV. p. 661. sic corruptissime scripta: Τοῦ δὲ περὶ τὰ στρατιωτικὰ ζήλου τὰ τε ὅχανα ποιοῦνται τεκμήρια καὶ τὰ ἐπίσημα καὶ τοὺς λόφους. Ἀνακρέων μὲν γε φησὶν· Δία δεῦτε Καρικὸν εὐεργέος ὀχάνου χεῖρα τιθέμεναι. ὃ δ' Ἀλκαῖος· λόφον τε σείων Καρικόν. Eustathius ad Iliad. B. p. 367: Δοκοῦσι δὲ καὶ εἰς ὀπλισμὸν συνεισενεγκεῖν οἱ Κᾶρες· τὰ γοῦν ὅχανα τῶν ἀσπίδων Καρικὰ λέγεται καὶ οἱ λόφοι· φησὶ γοῦν Ἀνακρέων· Καριοεργέος ὀχάνου καὶ Ἀλκαῖος· λόφων σείων Καρικόν. Idem ad Iliad. Θ. v. 193. p. 707: Κανόνας δὲ λέγει, ὥς φασιν οἱ παλαιοί, ῥάβδους τινὰς ἀναφορέας τῆς ἀσπίδος, τορευτοὺς ἴσως ὄντας καὶ ὥς εἰπεῖν κανονωτούς. Οὐπω γὰρ ἐπενοήθησαν οἱ νῦν ἐξ ἱμάντων πόρπακες, ἡγουν τὰ ὅχανα, δι' ὧν αἱ ἀσπίδες ἔχονται καὶ ἀναβαστάζονται. φασὶ γὰρ αὐτοὺς Καρῶν ἐπινοήματα εἶναι, ὥς Ἀνακρέων· Καριοεργέος ὀχάνοιο. et scholiasta ad illum Homeri versum: Οὐπω γὰρ ἐχρῶντο τοῖς πόρπαξιν, οὓς ὅχανα ἐκάλουν· ὕστερον γὰρ οὗτοι ἐπενοήθησαν ὑπὸ Καρῶν, ὥς καὶ

Ἀνακρέων φησί· Καριοεργέος (Bekkerus *Καριοεργέος* edidit,) *ὁχάνοιο*. Eadem quae in scholiasta, leguntur in Etymologico Magno, p. 489. 39., nisi quod ibi verba ipsa Anacreontis omissa sunt.

Scripsi *δηῦτε* pro *δεῦτε*, et *Καριευργέος* pro scriptura Strabonis: *Καρικόν εὐεργέος*, vel Eustathii: *Καρικοεργέος*, vel Scholiastae Homeri: *Καριοεργέος*; *Καριουεργής* ita dictum est, ut *Μιλησιουεργής*, *Χιουεργής*, *Λυκιουεργής*, alia: Anacreon autem Jonum more dixit *Καριευργέος*, ut supra Fr. LXI. v. 2. dixit:

Φέρε δ' ἀνθεμεῦντας ἡμῖν
Στεφάνους

pro *ἀνθεμεῦντας*. Et Fr. XLIII. si recte emendavi:

Ἐραμαι δέ τοι συνηρᾶν· χαριτεῦν ἔχεις γὰρ ἦθος.

pro *χαριτόεν*. Atque etiam apud Herodotum L. VII. c. 76: *Ἀσπίδας δὲ ὤμοβοίνας εἶχον σμικρὰς καὶ προβόλους δύο Λυκιευεργέας ἕκαστος εἶχε*. *Τιθέμεναι* autem non est corrigendum (male in quibusdam Strabonis codd. *τιθέμενοι* legitur,) infinitivus enim est positus loco imperativi: sic Anacreon supra dixerat Fr. II. v. 6:

Σὺ δ' εὐμενής
Ἔλθ' ἡμῖν, κχαρισμένης δ'
Εὐχολῆς ἐπακούειν.
Κλευβούλῳ δ' ἀγαθὸς γενοῦ
Σύμβουλος, τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτ',
ᾧ Δεύνυσε, δέχεσθαι.

Adhortatur autem poeta socios, ut arma capiant: neque enim Anacreon a rebus bellicis prorsus abhoruisse videtur. Ceterum hi dimetri, quia duplicem habent anacrusin, non sunt inter se connexi per synaphiam. Aptissime autem poeta anacrusin geminavit, ut alacritatem, qua ipse correptus esset, significaret.

Fr. XCII.

Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
Πάρεστι γάρ, μαχέσθω.

Hi versus leguntur apud Hephaestionem p. 30 :
Καταληκτικὰ δέ, δίμετρα μὲν, ὡς τὸ καλούμενον Ἀνα-
κρεόντειον, οἶον·

Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι
Πάρεστι γάρ, μαχέσθω.

et apud Scholiastam Hephaestionis p. 167: *Καταληκ-
τικὸν δὲ ὡς τοῦτο·*

Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι.

Eadem leguntur apud Scholiast. Aristoph. Plut. v. 303 :
Ὁ δὲ ἑβδομος δίμετρος καταληκτικός, ὡς ἐκεῖνα τοῦ (1. τὰ)
Ἀνακρεόντος·

Ὁ μὲν θ. μ. Πάρ. γάρ, μαχ.

et apud Plotium p. 2642: „De metro catalecto iam-
bico Anacreontio: Dimetrum catalectum Anacreontium
heptasyllabum hoc modo:

Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι

et

Πάρεστι γάρ, μαχέσθω.

Deest enim una syllaba, ut sit dimetrum plenum:
ideo catalectum.“ Et *Anacreontium* hoc genus metri
appellant Grammatici. Scholiasta Aristoph. Av. v. 1312:
Τὸ β' ἱαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἦτοι ἐφθημιμερές, ὃ
καλεῖται Ἀνακρεόντειον. Schol. Ran. v. 384: Ὡς τὸ
πέμπτον καὶ τὸ δέκατον ἐφθημιμερῇ Ἀνακρεόντεια. Marius
Victorinus IV. p. 2591: „Item heptasyllabum Ana-
creontium primam habens longam additam, ut:

Nunc sacras ite ad aras.“

Attilius Fortunatianus p. 2678: „Septima divisio
hendecasyllabi talis est:

Vivis, ludis, habes, amas, amaris.

Nam quatuor syllabis detractis $\bar{q}$. accedere heroo incipienti cuilibet, relinquitur:

Habes, amas, amaris.

Nam quatuor syllabis prioribus Anacreontio metro, quod est syllabarum septem, constat ex tribus iambis et semipede.“ Plotius p. 2642: „De catalecto trimetro (acatalecto dimetro) Archilochio: Acatalectum Archilochium dimetrum iambicum fit syllaba addita Anacreontio dimetro catalectico, ut est:

Τὸ μακρὰ δὴ φρονεῖς, τάλαν *)

Oblivionem sensibus.

Anacreontius.“ Hic excidisse videtur exemplum dimetri catalectici: grammaticus enim ille dimetrum

*) Falso hunc versiculum Anacreonti tribuunt; est enim, ut facile ex Plotii verbis colligitur, Archilochi, qui sic, ut videtur, Lycamben appellat, in quem carmen constans ex dimetris composuit. Marius Victorinus L. III. p. 2383: „Quo dimetro etiam Archilochus carmen composuit in Lycamben et filias.“ Et ex hoc carmine in Lycamben et ejus filias petitus esse videtur versus, qui est in Fr. LI. ed. Gaisf.

Πτώσσουσαν ὥστε πέριδικα.

Haec dixit Neobulae libidinem exagitans: perdice enim libidinosissimae: hinc Sophocles in Danae Fr. 178. dixit:

Γόνον τε μήλων καὶ φροδισίαν ἄγραν.

hoc enim quomodo intelligendum sit, docet grammaticus in Bekkeri Anecd. T. I. p. 472. 22: *Ἀφροδισία ἄγρα· οἱ περδίκες διὰ τὸ τοὺς θηρῶντας τῇ θηλείᾳ ἐπιβουλεύοντας αἰρεῖν αὐτούς.* Compares etiam carminis Anacreontei LXII. v. 8:

Ἔγρεο, μή σε φύγη πέριδικος ἄγρα.

Ad idem Archilochi carmen fortasse referendum est Fr. XCIII:

Ὡς δ' ἂν σε θωπή λάβῃ.

Idem numerus est in Fr. LIV:

Πάρελθε, γενναῖος γὰρ εἷς.

et Fr. LVII:

Ἐμπλήν ἔμοῦ τε καὶ φίλου.

acatalectum *Archilochium*, catalecticum *Anacreontium* appellari docet.

Sed hos versus Anacreontis esse nego: neque vero Hephaestio ita loquitur, ac si putasset haec vere Anacreontis esse: dicit enim: ὥς τὸ καλούμενον Ἀνακρεόντειον, οἶον — (quamquam Scholiasta Aristophanis Plut. v. 462. id ita intellexit, ac si ipsi Anacreonti isti versus tribuerentur:) neque enim quisquam veterum lyricorum poetarum continuatis dimetris catalecticis usus est: scenici poetae, si quando eos usurpant, fere singulos alius generis versibus admiscent. Sed primi poetae Alexandrini, ut conjicio, hos versus continuaverunt. Herodes autem jambographus primus est, ut conjicio qui hunc numerum continuasse videtur: cujus quatuor versiculos servavit Scholiasta Nicandri ad Theriaca v. 377: Βατῆρα δὲ τὴν βακτηρίαν κατ'.

---

et Fr. CIV:

Λέως γὰρ οὐδὲν ἐφρόνεον.

et Fr. CVI:

Μὴ τευ μελαμπύγου τύχης.

Neque tamen Archilochus continuatis dimetris usus esse videtur, quod Anacreontem fecisse vidimus supra, sed eos trimetris subjunxit: et Terentianus quidem Maurus p. 2428. ubi de conjunctione trimetri et dimetri jambici disserit, dicit id in illo ipso carmine in Lycamben factum esse:

Archilochus isto saevit iratus metro
Contra Lycambem et filias.

Atque huc referendum censeo Fr. XXXVIII:

Αἰνός τις ἀνθρώπων ὅδε,
Ὡς ἄρ' ἀλώπηξ καὶ τὸς ξυνωνίην
ἔθεντο.

Alio in carmine (Fr. XXIV.) hunc dimetrum cum hexametro copulavit:

Δύστηνος ἔγκειμαι πόθῳ
Ἀψυχὸς χαλεπήσι θεῶν ὀδύνησιν ἔζητι
Πεπαρμένος δι' ὀστέων.

ἀφαίρεσιν τοῦ κ· καὶ Ἡρώδης ἐν ἡμιάμβοις ἐν τῷ περι-
γραφομένῳ ὕπνῳ·

Φύγωμεν ἐκ προσώπου,
Μή σ' ἐκπερῶν ὁ πρέσβυς
Οὐλήν κατευθὺ * *
Βατηρόη σκολύψη.

Ita enim isti versus corrigendi esse videntur. Iste autem Herodes quo tempore vixerit ignoramus. Meineckius quidem in *Curis Criticis* p. 48. n. 8. censet hunc poetam Hipponactis temporibus vixisse: „Fuit autem ille Herodes choliamborum scriptor, vixitque nisi mea me fallit conjectura, Hipponactis temporibus, a quo perstringi videtur in fragm. apud Schol. Nicandri Ther. 474. p. 44. b. Ald.“ Sed nihil Meineckii sententiam confirmat iste Hipponactis versus: recte enim Schneiderus ex duobus codicibus edidit: *Γράφεται καὶ λαιμώσσων ἀντὶ τοῦ πεινῶν, ὡς Ἰππώναξ· λαιμώσσει δέ σου τὸ χεῖλος ὡς ἐρωδιοῦ* pro *Ἡρώδου*. Hipponax scripsisse videtur:

Λαιμῶ δέ σου τὸ χεῖλος ὡς ἐρωδιοῦ.

Ego vero credo illum poetam Alexandrinum fuisse, aequalem Callimacho: quod quodammodo Plinii verba in *Epistolis* L. IV. 3. confirmare videntur: ibi autem haec leguntur: „Ita certe sum affectus ipse cum Graeca epigrammata tua, cum iambos proxime legerem. Quantum ibi humanitatis, venustatis! Quam dulcia illa, quam antiqua, quam arguta, quam recta! Callimachum me vel Herodem vel si quid his melius, tenere credebam.“ Et Herodem illo tempore vixisse, quo choliambicae poesis studium renovatum est, ipsae carminum ejus reliquiae confirmare videntur: haec enim carmina nimis recedunt ab illa argumenti simplicitate, quae est in reliquiis antiquorum choliambographorum: poetae autem Alexandrini relicta materia,

quam antiqui illi occupaverunt, coacti erant novam quaerere, quam tractarent: et cum jam istorum temporum ratio ita esset comparata, ut a lacescendo et exagitando abstinere deberent poetae, varia quaedam tractabant, sed ea ab indole choliambicae poesis fere aliena. Et oratio, quantum quidem ex paucis reliquiis judicare possumus, talis est, quae conveniat poetae Alexandrino: recedit enim a simplici sermone antiquorum poetarum. Alexandrini autem poetae, cum alia genera poesis, tum amatoriam quoque non intactam reliquerunt, et videntur cantiunculas Anacreonticas isto metro usi composuisse: hinc factum est, ut illi ipsi versus Anacreontici appellarentur. Et ex tali aliquo carmine, composito a poeta Alexandrino, videntur illi versus, qui leguntur apud Hephaestionem:

*Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
Πάρεστι γὰρ, μαχέσθω.*

petiti esse: quos postea imitatus est is, qui scripsit cantiunculam pessimam (XXXVIII. v. 6.):

*Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι
Παρέστω καὶ μαχέσθω.*

mutans illa antiquioris poetae in deterius, ut solet fieri.

Fr. XCIII.

*Ὡραννὲ δὴ λίην,
Πολλοῖσι γὰρ μέλεις.*

Haec leguntur apud Priscianum de metris comicis p. 1328: „Anacreon teste Heliodoro:

Ὡραῖν, αἰὲ μὴν πολλοῖσι γὰρ μέλεις.

Hic jambus quartum spondeum habet.“ Pro μὴν in uno codice apud Lindemannum p. 249. recte legitur

λήν: sed haec quoque verba ὄρᾱν ἀεὶ corrupta esse manifestum est: scripsi igitur lenissima mutatione:

Ὡρανὴ δὴ λήν,
Πολλοῖσι γὰρ μέλεις.

Alloquitur puerum pulcrum, quem multi amore expetant. Ita Sappho Fr. XLII. amicam sic affatur:

Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾷς ἀπαλᾷς Γυρίνῳς
Ἀσαροτέρας οὐδαμὰ πω, Ὡρανά, σέθεν τυχοῖσα.

et eadem Fr. LII:

Τί με Πανδιονὶς ὦρανὰ χελιδών.

Πολλοῖσι γὰρ μέλεις ita intelligendum est, ut illud, quod de Artemone dixit Fr. XIX. v. 1:

Ξανθῇ δέ γ' Εὐρύπυλῃ μέλει
Ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων.

Ita autem haec disposui, ut duo essent dimetri brachycatalectici: quo numero usum esse Anacreontem docet Servius in Centimetro p. 1818: „Anacreontium constat dimetro brachycatalecto, ut est hoc:

Ajax furit dolens.“

Erravit enim Heliodorus, qui ex his trimetrum jambicum constituit: non minus gravem errorem iste grammaticus in Simonidis et Alcmanis versibus iudicandis commisit. Sic autem pergit Priscianus: „Simonides et Alcmaeon in jambico teste Heliodoro non solum in fine ponunt spondeum, sed etiam in aliis locis. Simonides ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίᾳ in dimetro catalectico: Ἐβόμβησεν θάλασσα, in secundo loco spondeum posuit: ἀντιστρέφει δὲ αὐτῷ. Ἀποτρέποις εἰ κῆρας.“ At non erant, ut puto hi iambi, sed reliquiae trochaeorum:

— Ἐβόμβησεν θάλασσα.
— Ἀποτρέποισα κῆρας.

Carmen autem hoc fuit lyricum; falso enim elegiacum carmen dicitur a Suida v. Σιμωνίδης T. III. p. 316:

Καὶ γέγραπται αὐτῷ Δωρίδι διαλέκτῳ ἡ Καμβύσου καὶ Λαρείου βασιλεία καὶ Ξέρξου ναυμαχία καὶ ἡ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχία δι' ἐλεγείας· ἡ δ' ἐν Σαλαμῖνι μελικῶς. Similia leguntur apud Scholiastam ad Aristophanis Vespas v. 1402. Scribere Suidas debebat: καὶ ἡ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχία μελικῶς· ἡ δ' ἐν Σαλαμῖνι δι' ἐλεγείας. Salaminia enim sive Xerxis pugna navalis (nam quin uuum idemque fuerit carmen, non dubito) versibus elegiacis fuit composita, sicut etiam ea, quae illam pugnam insecuta sunt, eodem versuum genere celebravit Simonides; singulari enim carmine pugnam Plataeensem complexus esse videtur (neque enim probabile est haec scripta fuisse in eo carmine, quod Salaminiam pugnam continebat); conferas eos versus, qui leguntur apud Plutarchum de Herodoti malignitate c. 42: Ἀλλὰ Κορινθίους γε καὶ τάξιν, ἣν ἐμάχοντο τοῖς βαρβάροις καὶ τέλος ἤλικον ὑπῆρξεν αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ Πλαταιᾶσιν ἀγῶνος, ἔξεστι Σιμωνίδου πυθέσθαι, γράφοντος ἐν τούτοις·

Μέσσοι δ' οἳ τ' Ἐφύρην πολυπίδακα ναιεταόντες,
 Παντοίης ἀρετῆς ὕδριες ἐν πολέμῳ,
 Οἳ τε πόλιν Γλαύκοιο Κορίνθιον ἄστρῳ νέμοντες,
 Οἳ καὶ κάλλιστον μάρτυν ἔθεντο πόλον
 Χρυσοῦ τιμήεντος ἐν αἰθέρι· καὶ σφιν ἄξει
 Αὐτῶν τ' εὐρεῖαν κληδόνα καὶ πατέρων.

ταῦτα γὰρ οὐχ οἷον ἐν Κορίνθῳ διδάσκων, οὐδ' ἄσµα ποιῶν εἰς τὴν πόλιν, ἀλλ' ὥς διὰ τὰς πράξεις ἐκείνας ἐλεγεία γράφων, ιστόρηκεν. Et medium fere locum Corinthios ante pugnam obtinuisse etiam Herodotus dicit L. IX. c. 28: Μετὰ δὲ ταῦτα ἐτάσσοναο ὧδε οἱ ἐπιφοιτῶντές τε καὶ οἱ ἀρχὴν ἐλθόντες Ἑλλήνων· τὸ μὲν δεξιὸν κέρας εἶχον Λακεδαιμονίων μύριοι· — προσεχέας δὲ σφισι εἶλοντο ἐστάναι οἱ Σπαρτιῆται τοὺς Τεγεάτας καὶ τιμῆς εἵνεκα καὶ ἀρετῆς· τούτων δ' ἦσαν ὀπλίται χίλιοι καὶ

πεντηκόσιοι· μετὰ δὲ τούτους ἴσταντο Κορινθίων πεντακισχίλιοι. Sed in pugna ipsa non adfuerunt, ut Herodotus L. IX. c. 59. dicit: Ἐν δὲ τούτῳ τῷ γινομένῳ φόβῳ ἀγγέλλεται τοῖσι ἄλλοισι Ἕλλησι τοῖσι τεταγμένοισι περὶ τὸ Ἰσθμὸν καὶ ἀπογενομένοισι τῆς μάχης, ὅτι μάχη τε γέγονε καὶ νικῶν οἱ μετὰ Πανσανίῳ· οἱ δὲ ἀκούσαντες ταῦτα, οὐδένα κόσμον ταχθέντες, οἱ μὲν ἀμφὶ Κορινθίους ἐτράποντο διὰ τῆς ὑπώρεης καὶ τῶν κολωνῶν τὴν φέρουσαν ἄνω ἰθὺ τοῦ ἱεροῦ τῆς Δήμητρος. At major fides Herodoto habenda est, quam Simonidi, qui in gratiam Corinthiorum rem secus atque gesta erat, retulisse videtur: scripsi autem in versu quarto, sed dubitanter, πόλον pro πόνων: atque sexto versui statim alium adjungendum puto, qui legitur apud auctorem Etymol. M. p. 610. 47. et Apollonium Lex. Hom. v. ξεινοδόκος·

Ξεινοδόκων γὰρ ἄριστος ὁ χουσὸς ἐν αἰθέρι λάμπων.

Ita enim scribo. Ceterum quod ex Simonidis Naumachia affert Scholiasta Apollonii Rhodii L. I. v. 211: Τὴν δὲ Ὠρεΐθυϊαν Σιμωνίδης ἀπὸ Βριλησοῦ φησὶν ἀρπαγεῖσαν ἐπὶ τὴν Σαρπηδονίαν πέτραν τῆς Θοράκης ἐνεχθῆναι. — ἡ δὲ Ὠρεΐθυϊα Ἐρεχθέως θυγάτηρ, ἣν ἐξ Ἀττικῆς ἀρπάσας ὁ Βορέας ἤγαγεν εἰς Θοράκην· κατέκτισε συνελθὼν ἔτεκε Ζήτην καὶ Κάλαιν, ὥς Σιμωνίδης ἐν τῇ ναυμαχίᾳ. Id, inquam, ad carmen quod ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχία inscriptum fuit, referendum censeo. Orithyiae enim raptae eo loco mentionem fecisse videtur, quo commemoraverat Persas priusquam ad Artemisium pervenirent, naufragio multas naves perdidisse, Aquilone ingravescente, cujus opem Athenienses imploravisse ferebantur. Compares, quae Herodotus L. VII. c. 189. et seqq. narrat. — Non minus autem falsa sunt quae de Alcmanis versibus disserit Heliodorus: sed de his alibi dicam.

Fr. XCIV.

Ἐγὼ δ' ἔχων σκύπρον Ἐρξίῳνι
 Τῷ Λευκολόφῳ μεστὸν ἐξέπινον.

Hi versus leguntur apud Athenaeum L. XI. p. 498.

C: Ἡσιόδος δ' ἐν τῷ δευτέρῳ Μελαμποδίας σὺν τῷ π
 σκύπρον λέγει — ὁμοίως εἶρηκε καὶ Ἀνακρέων.

Ἐγὼ δ' ἔχων σκύπρον Ἐρξίῳνι
 Τῷ λευκολόφῳ μεστὸν ἐξέπινον.

ἀντὶ τοῦ προέπινον· κυρίως γάρ ἐστι τοῦτο προπίνειν τὸ
 ἑτέρῳ πρὸ ἑαυτοῦ δοῦναι πιεῖν. Eustathius ad Iliad.
 M. p. 900. 17: Συντελεῖ δὲ εἰς τὴν γραφὴν τοῦ ὄπφιν
 καὶ τὸ σκύπρον, ὃ κεῖται παρὰ Ἀνακρέοντι, ὥς φησιν
 Ἀθήναιος. Vulgata lectio τῷ λευκολόφῳ corrupta est:
 neque enim anapaestum pro iambo admisisset Anacreon:
 nisi forte hunc versum ita quis metiri velit, ut com-
 positus sit ex monometro anapaestico et ithyphallo:
 quo genere metri infra Fr. XCV. usus est Anacreon:

Στεφάνους ὁ δ' ἀνὴρ τρεῖς ἕκαστος εἶχεν,
 Τοὺς μὲν ῥοδίνους, τὸν δὲ Ναυκρατίτην.

At vero multo probabilius est, hunc versum ejusdem
 numeri esse, quo priorem. Scripsi igitur τῷ Λευκο-
 λόφῳ. In nomine proprio enim anapaestus satis
 superque excusatur. Λευκόλοφος autem nomen fuit
 Graecis minime inusitatum. Legitur hoc apud Isæum
 de Meneclis hereditate §. 3: Τελευτήσαντος δὲ τοῦ
 πατρὸς ἐκδίδομεν ὑμεῖς τὴν πρεσβυτέραν ἀδελφήν, ἐπειδὴ
 εἶχεν ὦραν, Λευκολόφῳ, ἐπιδόντες εἴκοσι μνᾶς. Simi-
 liter Λευκολόφας apud Aristophanem in Ecclesiazusis
 v. 644:

Τὰ μὲν ἄλλα λέγεις οὐδὲν σκαιῶς· εἰ δὲ προσελθὼν Ἐπί-
 κουρος
 Ἦ Λευκολόφας, πάππαν με καλοῦ, τοῦτ' ἤδη δεινὸν
 ἀκοῦσαι.

et in Ranis v. 1510:

*Μετ' Ἀδαιμάντου τοῦ Λευκολόφου
Κατὰ γῆς ταχέως ἀποπέμψω.*

Adimanti quidem pater fuit Leucolophides; argumento sunt Eupolidis versus ex Urbibus apud Scholiastam Aristophanis eo loco, quem modo dixi:

*Οὐκ ἀργαλέα δῆτ' ἐστὶ πάσχειν τοῦτ' ἐμὲ
Τὸν Λευκολοφίδου παῖδα τοῦ Πορθάου;*

Conferas etiam Platonem in Protagora p. 315. E: Τοῦτό τ' ἦν τὸ μειράκιον καὶ τῷ Ἀδαιμάντῳ ἀμφοτέρω, ὃ τε Κήπιδος καὶ ὁ Λευκολοφίδου καὶ ἄλλοι τινὲς ἐφαίροντο. Sed cum hanc formam lex metri anapaestici repudiaret, more Graecis frequentissimo patrem Adimanti Leucolophum appellavit, risit autem simul scite ambiguitate nominis ipsum Adimantum, nam cum dixit:

Μετ' Ἀδαιμάντου τοῦ Λευκολόφου.

etiam pro adjectivo haberi potuit: atqui Adimantus iste dux erat illo tempore, ut dicit Scholiasta Aristophanis: Στρατηγὸς ἦν τοῦ ναυτικοῦ: duces autem cristis superbientes quantopere Aristophanes exagitare solitus fuerit notissimum est.

Fr. XCV.

*Στεφάνους ὁ δ' ἀνὴρ τρεῖς ἕκαστος
εἶχεν,*

*Τοὺς μὲν ῥοδίνους, τὸν δὲ Ναυκρα-
τίτην.*

Hi versus leguntur apud Athenaeum L. XV. p. 671. E: Ἐπεὶ περὶ στεφάνων ζητήσεις ἤδη γεγόνασιν, εἰπὲ ἡμῖν τίς ἐστὶν ὁ παρὰ τῷ χαρίεντι Ἀνακρέοντι Ναυκρατίτης στέφανος, ᾧ Οὐλπιανέ; φησὶ γὰρ οὕτως ὁ μελιχρὸς

ποιητής· Στεφάνους ὁ δ' ἀνὴρ τρεῖς ἐκ. Ita legitur in codice B. In cod. A: ποιητὴς στεφάνου· ὁ δ' ἀνὴρ. Nescio an poeta scripserit:

Ὁ δ' ἀνὴρ στεφάνους τρεῖς ἕκαστος εἶχεν.

Hos versiculos respicit Pollux L. VI. 107: Ἀνακρέων δὲ καὶ μύρτοις στεφανοῦσθαι φησιν καὶ κοριάννοις καὶ αὐτῷ (λύγῳ) καὶ Ναυκρατίτῃ στεφάνῳ, σάμψυχος οὗτος ἦν, καὶ ἀνήτις, ὡς καὶ Σαπφῶ καὶ Ἀλκαῖος· οὗτοι δὲ ἄρα καὶ σελίνους· ὁ δ' Ἀνακρέων καὶ στέφανον ῥόδιον (sic recte cod. Falkenb. alii: vulgo ῥοδιαῖον.) ὠνόμασε. Et Athenaeus quoque L. XV. p. 678. F. seqq. ubi qualis fuerit corona Naucratica disserit, vulgarem opinionem esse dicit, hanc coronam sampsychinam esse: dicit enim p. 676. D: Παμπόλλους δὲ οἶδα λέγοντας τὸν ἐκ τῆς σαμψύχου στέφανον εἶναι τὸν Ναυκρατίτην· πολὺ δὲ τὸ ἄνθος τοῦτο κατὰ τὴν Αἴγυπτον. Ipse autem Athenaeus myrteam fuisse coronam contendit, usus Polycharmi Naucraticae testimonio, quod cum adscripsisset, ita pergit: Ὁ μὲν οὖν Πολύχαρμος ταῦτα, οἷς καὶ γὰρ πείθομαι, ἡγούμενος οὐκ ἄλλον τινα εἶναι Ναυκρατίτην στέφανον ἢ τὸν ἐκ τῆς μυρρίνης, τῷ καὶ μετὰ τῶν ῥόδων ὑπὸ τοῦ Ἀνακρέοντος φορεῖσθαι. Καὶ ὁ Φιλωνίδης δὲ εἶρηκεν ὡς ὁ τῆς μυρρίνης στέφανος τὴν ἐκ τῶν οἴνων ἀναθυμίασιν ἀποκρούεται, καὶ ὁ τῶν ῥόδων ἔχει τι κεφαλαλγίας παρηγορικὸν πρὸς τῷ καὶ ἐμψύχει. Alii denique ex biblo confectam esse coronam existimaverunt, ut refert Athenaeus isto loco: Γελοῖοι οὖν εἰσι καὶ οἱ λέγοντες Ναυκρατίτην εἶναι στέφανον τὸν ἐκ τῆς βίβλου τῆς στεφανωτρίδος καλουμένης παρ' Αἰγυπτίοις στεφόμενον, παρατιθέμενοι Θεοπόμπου ἐκ τῆς τρίτης τῶν Ἑλληνικῶν, ὅς φησιν Ἀγησιλάῳ τῷ Λάκωνι παραγενομένῳ εἰς Αἴγυπτον δῶρα πέμψαι τοὺς Αἰγυπτίους ἄλλα τέ τινα καὶ δὴ καὶ τὴν στεφανωτρίδα βίβλον. ἐγὼ δὲ οὐκ οἶδα τίνα ὠφέλειαν ἢ ἡδονὴν ἔχει τὸ βίβλῳ στεφανοῦσθαι μετὰ

ρόδων, πλὴν εἰ μὴ οἱ τούτοις χαίροντες στέφονται ὁμοῦ σκο-
 ρόδοις καὶ ρόδα. Naueraticam autem coronam Sami
 (ibi enim hoc carmen scriptum fuisse iudico) in usu
 fuisse minime mirum est: multum enim communionis
 inter Samios et Aegyptios illo tempore intercedebat:
 inprimis autem Naucratis, ut a reliquis Graecis, ita a
 Samiis visebatur.

Fr. XCVI.

Hesychius: *Αἰθιόπαιδα· τὸν Διόνυσον· Ἀνα-
 κρέων· ἄλλοι τὸν οἶνον· ἄλλοι τὴν Ἀρτεμιν.* Ita vulgo
 legitur: sed in codice Veneto *Αἰθιοπεῖς παῖδα* scribitur:
 Anacreontem scripsisse credo: *Αἰθοπίης παῖδα*: quo
 nomine Bacchum vel vinum appellavit: nam cum vinum
 calefaciat, ut est apud Homerum *αἶθοπα οἶνον*, Baccho
 matrem *Αἰθοπίην* tribuit: id vero alii Anacreontis in-
 terpretes minus recte de Diana intellexerunt, quam
 Aethopiam nuncupatam esse constat: compares Anti-
 patri Epigramma in Anthologia Pal. VII. 705. v. 1:

*Στρομόνι καὶ μεγάλῳ πεπολισμένον Ἑλλησπόντῳ
 Ἦρόνῳ Ἡδωνῆς Φυλλίδος, Ἀμφίπολι,
 Λοιπὰ τοι Αἰθοπίης Βραυρωνίδος ἵχνια νηοῦ·
 Μίμνει καὶ ποταμοῦ τὰμφιμάχῃτον ἴδωρ.*

ubi pariter atque in Hesychii loco, *αἰθιόπης* in codice
 scribitur. Sappho in epigrammate in Anthologia Pa-
 latina VI. 269. v. 3:

Αἰθοπία με κόρα Λατοῦς ἀνέθηκεν Ἀρίστα.

Fr. XCVII.

Etymologicum Magnum p. 703. 28: *Ῥῆγος· τὸ
 πορφυροῦν περιβόλαιον· ῥέξαι γὰρ τὸ βάψαι καὶ οἶον*

μεταποιῆσαι· ὅτι δὲ ῥεγεῖς ἔλεγον τοὺς βαφεῖς καὶ ῥέγος τὸ βάμμα σαφὲς Ἀνακρέων ποιεῖ· Ἀλιπόρφυρον ῥέγος· καὶ παρ' Ἰβύκω· ποικίλα ῥέγματα. Similia leguntur in Etymologico Gudiano p. 492. 52. ubi Ἀλιπόρφυρον ῥῆγος scribitur; et apud Zonaram p. 1608: ubi, ut in Etymol. M. ῥέγος scribitur, sed ibi Anacreontis nomen non est adjectum. Atque dixerat Anacreon: Ἀλιπόρφυρον ῥῆγος: at vero id non colorem, sed pulvinar significat: neque aliter accipiendus est Ibyci versiculus: Ποικίλα ῥέγματα: varia pulvinaria. Male etiam Hesychius haec interpretatus est: ῥέγματα· τὰ βάμματα· et ῥέγος· ῥάμμα, βάμμα, ῥάκος. Metro autem potissimum Anacreon obsecutus insolentio rem formam ῥέγος pro ῥῆγος adhibuisse videtur: quominus enim ῥῆγος restituatur, ut est in Etymol. Gudiano, vel Ibyci illud ῥέγμα prohibet.

Fr. XCVIII.

Eustathius ad Homeri Iliad. O. p. 1001. 39: Φέρουσι δ' εἰς ὁμοιότητα καὶ Ἀνακρέοντος τὸ· Καδδὲ λοπὸς ἐσχίσθη. ἀντὶ τοῦ κατεσχίσθη τὸ ἱμάτιον. Pro λοπὸς recte viri docti scripserunt:

Καδδὲ λῶπος ἐσχίσθη.

Videntur autem haec verba pars sive trochaici sive potius jambici versus claudi fuisse: sunt autem fortasse ex eodem carmine petita, e quo erat Fr. CII:

Πλέξαντες

Μηροῖσι πέρι μῆρους.

Fr. XCIX.

Scholiasta Hesiodi Oper. v. 371: *Κωτίλλουσα δὲ σημαίνει ἡδέα λέγουσα· καὶ γὰρ τὴν χελιδόνα κωτίλλειν λέγει, ὡς ἔστι παρὰ Ἀνακρέοντι·*

Κωτίλη χελιδών.

Conferas Tzetzem ad eundem versum: *Κωτίλλουσα· πολυλογοῦσα· κωτίλη γὰρ ἡ χελιδών διὰ τὸ λάλος εἶναι παρὰ τε Ἀνακρέοντι καὶ Σιμωνίδῃ καλεῖται.* Pessime homines docti opinati sunt grammaticos illos intellexisse carmen XII. Anacreonticorum, in quo pro vulgata codicum lectione v. 2:

Τί σοι θέλεις ποιήσω,

Τί σοι, λάλη χελιδών;

reposuerunt:

Τί κωτίλη χελιδών;

Ceterum Thebani hirundines appellaverunt *κωτιλάδας*, ut docet Strattis in Phoenissis apud Athenaeum L. XIV. p. 621. F:

Ξυνίετ' οὐδὲν, πᾶσα Θεβαίων πόλις,

Οὐδὲν ποτ' ἄλλ'· οἱ πρῶτα μὲν τὴν σηπίαν

Ὀπιθοσιτίαν, ὡς λέγουσ', ὀνομάζετε

Τὸν ἀλεκτρούνα δ' ὀρτάλιχον, τὸν ἱατρον δὲ

Σάκταν, βλέφυραν δὲ τὴν γέφυραν, τῦκα δὲ

Τὰ σῦκα, κωτιλάδας δὲ τὰς χελιδόνας,

Τὴν ἐνθεσιν δ' ἄκολον, τὸ γελᾶν δὲ κριδδέμεν,

Νεοσπάτωτον δ' ἦν τι νεοκάττυτον ᾗ.

Verbum *ὀπιθοσιτίαν* ex hoc versu adnotavit Photius p. 341. 18. *Ὀπισθοσιτίαν· τὴν σηπίαν οἱ Βοιωτοί· ὀπισθεν ἀποτιλῶσαν.* Versu quinto particula δέ, quae post *βλέφυραν* posita est, delenda esse videtur.

Fr. C.

Scholiasta Aeschyli in Persis v. 41. (ubi legitur: Ἀβροδιαιτῶν δ' ἔπεται Λυδῶν Ὀχλος): Τοιοῦτοι γὰρ ὄντως οἱ Λυδοί· οὓς τὰς Σάρδεις οἰκοῦντας Κῦρος ὁ τῶν Περσῶν χειρίους ἑαυτῷ πεποίηκεν. Ἀβροδιαίται δὲ οὗτοι· ὅθεν καὶ τὸ παρ' Ἀνακρέοντι·

Λυδοπαθεῖς τινές,

ἀντὶ τοῦ ἡδυπαθεῖς. καὶ τὸ περιφερόμενον·

Μήτε μοι Λυδῶν καρύκας, μήτε μαστίγων ψόφους.
 τρυφηλοὺς αὐτοὺς παριστάνει. καὶ ὁ Λυδοφοίτης δὲ μυρο-
 πώλης ταύτην τὴν τρυφήν δηλοῖ· καὶ τὴν βάκχαριν δὲ
 ἔνιοι μύρον Λυδῶν ἔφασαν. Conferas etiam Athenaeum
 L. XV. p. 690. C: Ἐν τούτοις Σαρδιανὸν κόσμον εἶρηκε
 τὸ μύρον, ἐπεὶ διαβόητοι ἐπὶ ἡδυπαθείᾳ οἱ Λυδοί· καὶ
 τὸ παρ' Ἀνακρέοντι Λυδοπαθῆς ἀκούουσιν ἀντὶ τοῦ ἡδυ-
 παθῆς. et Eustathium ad Iliad. Σ. p. 1144. 14: Ὅθεν,
 φασί, καὶ Ἀνακρέων τὸν ἡδυπαθῆ Λυδοπαθῆ ἔφη. Atque
 luxuria diffluisse Lydos etiam Xenophanes docet, qui
 apud Athenaeum L. XII. p. 526. A. hac ipsa luxuria
 Colophonios quoque contactos esse conqueritur:

Ἀβροσύνας δὲ μαθόντες ἀνωφελέας παρὰ Λυδῶν

Ὅφρα τυραννίης ἦσαν ἄνευ στυγερῆς,

Ἦισαν εἰς ἀγορὴν παναλουργέα φάρε' ἔχοντες,

Οὐ μείους ἢ περ χίλιοι εἰς ἐπίπαν·

et quae sequuntur. Et Herodotus quidem, sicut
 Aeschyli scholiasta, cujus verba supra adscripsi, Cy-
 rum, cum Croesum devicisset, Lydis luxuriae illius
 primum fuisse auctorem dicit: narrat enim L. I. c. 155.
 Croesum Cyro haec suasisse: Λυδοῖσι δὲ συγγνώμην ἔχων
 τάδε αὐτοῖσι ἐπίταξον, ὥς μήτε ἀποστέωσι, μήτε δεινοί τοι
 ἔωσι· ἄπειπε μὲν σφι πέμψας ὅπλα ἀρήγια μὴ ἐκτῆσθαι·
 κέλευε δὲ σφέας κιθῶνάς τε ὑποδύνειν τοῖσι εἵμασι καὶ
 κοθόρηνους ὑποδέεσθαι. Πρόειπε δ' αὐτοῖσι κιθαρίζειν τε

καὶ ψάλλειν καὶ καπηλεύειν τοὺς παῖδας· καὶ ταχέως σφέας, ὦ βασιλεῦ, γυναικας ἀντ' ἀνδρῶν ὅψεαι γεγονότας; ὥστε οὐδὲν δεινοί τοι ἔσονται, μὴ ἀποστέωσι. et deinde c. 157. dicit: Ἐκ τούτου δὲ κελουσμοσύνης Λυδοὶ τὴν πᾶσαν διαίταν τῆς ζόης μετέβαλον. Etiam Nymphodorus apud Scholiastam ad Soph. Oed. Col. v. 337. ubi Sesostrim Aegyptiis primum auctorem fuisse mollitiei narrat, ita dicit: Καὶ τοὺς μὲν δύο ἱμάτια περιέβαλε, τὰς δὲ ἐν· ὑπολαμβάνων ἅμα τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐκθιλύνειν· ὃ καὶ Λυδοῖς ὕστερον συμπεσεῖν φασίν. Quamquam Lydos jam ante illud tempus ad luxuriam et nimias voluptates propensos fuisse conjicias ex iis, quae leguntur apud Athenaeum L. XII. p. 515. E. et quae sequuntur.

Fr. CI.

Pollux L. VI. 23: Καὶ οἰνηρὸς θεράπων παρὰ Ἀνακρέοντι. Ita apud Jonem ministri οἰνοχόοι dicuntur: is enim in elegia apud Athenaeum L. XI. p. 463. B. (et ex parte infra p. 496. C.) sic loquitur:

Χαιρέτω ἡμέτερος βασιλεύς, σωτήρ τε πατήρ τε,
 Ἡμῖν δὲ κορητῆρ' οἰνοχόοι θέραπες
 Κισιάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις· ὃ δὲ Χρυσὸς
 Οἶνον ἔχων χειροῖν νιζέτω εἰς ἔδαφος.

Sic enim isti versus emendandi esse videntur.

Fr. CII.

Pollux L. VI. 21: Καὶ οἰνοπότης καὶ οἰνοπότις γυνή, ὥς Ἀνακρέων. Et οἰνοπότης quidem dixerat supra Fr. LXXII:

Οἰνοπότης δὲ πεπολήμαι.

Fr. CIII.

Hesychius: Γυναῖκες εἰλίποδες· διὰ τὴν δέσιν τῶν σκελῶν καὶ πλοκὴν τὴν κατὰ τὴν συνουσίαν· καὶ Ἀνακρέων· πλέξαντες μηροῖσι παρὰ μηρούς. Sed in codice Veneto pro παρὰ legitur πέ. scribendum igitur est:

Πλέξαντες
Μηροῖσι πέρι μηρούς.

videntur enim haec ex claudis iambis deprompta esse, quibus usum esse Anacreontem argumento est Fr. XCVIII:

Καδδὲ λῶπος ἐσχίσθη.

Compares autem cum his Anacreonteis Archilochi versus apud Scholiastam ad Euripidis Medeam v. 662:

Καὶ πεσεῖν δρήστην ἐπ' ἄσκον κῆπὶ γαστρὶ γαστέρα
Προσβαλεῖν, μηρούς τε μηροῖς.

Eupolidis autem versus, quos respicit Hesychius (leguntur apud Athenaeum L. VII. p. 286. B.) sic constituendi esse videntur:

Καὶ παρὰ τῷδε Καλλίᾳ πολλὴ ἐὴ θυμηδα,
Ἵνα πάρα μὲν κῆραβοι,
Καὶ βατλίδες καὶ λαγῶ,
Καὶ γυναῖκες εἰλίποδες.

Versus primus est ex eodem genere, quo usus est Eupolis in Astrateutis, ut est hic:

Ἄνδρες ἑταῖροι, δευρὶ δὴ τὴν γνώμην προσέσχετε.

secundum et tertium componas cum illo comici nescio cuius versiculo apud Hephaestionem:

Ἰστοπόνοι μείρακες.

Quartus denique ejus est numeri, quem Pherecrates saepius adhibuit, qualis est hic:

Ἐνθρύσκοισι καὶ βρακάνοις.

Fr. CIV.

Scholiasta Apollonii Rhodii ad L. III. v. 106:

Ἀνακρέων δὲ ἐπὶ τάχους ἔταξε τὸ ῥαδινόν·

Ῥαδινούς πώλους.

Ἰβυκος δὲ ἐπὶ τῶν τὸν οὐρανὸν βασταζόντων κιόνων ῥαδινούς ἀντὶ τοῦ εὐμεγέθεις λέγει· Στησίχορος ἐπὶ τοῦ εὐτόνου·

Ῥαδινούς δ' ἐπέπεμπον ἄκοντας.

Parum considerate scholiasta ille huic vocī diversissimas significationes tribuit: ῥαδινόν significat quidquid teres est; quod in magna pulcritudinis parte, ut hodie, ita antiquitus positum esse constat: ita intelligendum est illud Anacreontis:

Ῥαδινούς πώλους.

et quod supra Fr. LXI. legebatur:

Ἀλλὰ πρόπινε,

Ῥαδινούς, ὦ φίλε, μηρούς.

pariterque in Ibyci et Stesichori versibus illis: neque aliter Sappho locuta est in Fr. XXXIV:

Τίω σ', ὦ φίλε γαμβρέ, καλῶς ἔκασδω;

Ὅρπακι βραδινῷ σε κάλιστ' ἔκασδω.

Item in Theognidis v. 5:

Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μὲν σε θεὰ τέκε πότνια Αἰγυῶ

Φοίνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη.

et in Theocriti Carm. XI. v. 45:

Ἐντὶ δάφναι τηρεῖ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσον

et rursus C. XXVII. v. 45:

Δεῦρ' ἴδε, πῶς ἀνθεῦσιν ἱμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσον

Et jam apud Homerum Il. XXIII. v. 582:

Αὐτὰρ ἱμάσθλην

Χερσὶν ἔχων ῥαδινήν.

Fr. CV.

Grammaticus in Bekkeri Anecd. T. III. p. 1287: *Σημειούμεθα παρὰ τῷ ποιητῇ τό· Τά μοι ξερυπωμένα κείται. Καὶ τὸ ξερίφθαι ἔπος παρὰ τῷ Πινδάρῳ, καὶ τὸ ξεραπισμένον νῶ. παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι. Scripserat poeta, nisi prorsus fallor:*

ῥεραπισμένον νῶτα.

ῥαπίζειν autem est verberare. Hesychius: *ῥαπίσαι· ῥάβδῳ πληῖσαι ἢ ἀλοῆσαι.* et *ῥαπίζει· — μαστιγοῖ, τύπτει.* Et νῶτον in illo νῶ latere cognoscimus, ut nunc video, etiam ex Scholiasta Homeri ad Odyss. Z. v. 59: ibi enim haec leguntur: *Μόνος ἐστὶν οὗτος παρακειμένος παρὰ τῷ ποιητῇ ἀπὸ τοῦ διπλασιασμένου.* ἐστὶ δὲ καὶ παρ' Ἀνακρέοντι ὁ ξεραπισμένον νῶτον. In edit. Mediol. legitur male ξερυπασμένον. Dixerat igitur Anacreon versu, ut videtur, Glyconeo:

Ὁ ξεραπισμένον

Νῶτον.

fortasse in aemulum suum Artemonem, quem similiter exagitavit supra Fr. XIX. v. 9:

*Πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεῖς αὐχένα, πολλὰ δ' ἐν τροχῷ,
Πολλὰ δὲ νῶτον σκυτίνῃ μάστιγι θωμιχθεῖς, κόμην
Πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος.*

Fr. CVI.

Clemens Alexandrinus Paedagog. L. III. p. 294. *Αἱ δὲ γυναικεῖοι κινήσεις καὶ θρύψεις καὶ χλιδαὶ κολαστέαι παντελῶς· Τὸ γὰρ ἀβροδίατον τῆς περὶ τὸν περιπατον κινήσεως καὶ τὸ σαῦλα βαίνειν, ὡς φησὶν Ἀνακρέων, κομιδῇ ἑταιρικά. Σαῦλα βαίνειν de incessu delicato etiam Simonides jambographus dixit (versus*

legitur in Etymol. M. p. 270. 45. et apud Zonaram p. 539.):

Καὶ σαῦλα βάλων ἵππος ὡς κορωνός τις.

Similiter auctor hymni Homerici in Mercurium v. 26:

*Ἥ δ' αὖ οἱ ἀντεβόλησεν ἐπ' αὐλεῖνσι θύρῃσιν
Βοσκομένη προπάροιθε δόμων ἐριθιλέα πόλιν,
Σαῦλα ποσὶν βάλλουσα.*

Scripsi autem in Clemente Alexandrino σαῦλα pro σαυλά: haec enim ratio praestare videtur. Eodem verbo etiam supra usus erat Anacreon Fr. LIV:

Διονύσου σαῦλαι Βασσαρίδες.

Fr. CVII.

Scholiasta Apollonii Rhodii ad L. III. v. 120:

*Μάργος Ἔρωσ· κατὰ μετωνυμίαν ὁ μαργαίνειν ποιῶν, ὡς
καὶ Μαινομένου Διονύσου καὶ Ἀνακρέων·*

Ταῖς δ' Ἔρωσ.

καὶ Ὅμηρος, γλῶσθ' ὀνείδος.

Fr. CVIII.

Servius ad Virgilii Aeneid. L. XI. v. 550. ubi legitur:

„Ille innare parans, infantis amore
Tardatur, caroque oneri timet.“

haec adscripsit: „Anacreon φορτίον ἔρωτος id est onus amoris.“ Anacreon fortasse dixerat φόρτον Ἔρωτος: et ita si recte recordor in nescio qua editione scriptum vidi.

Fr. CIX.

Orion p. 3: Ἀβρός· ὁ κούφως βαίνων, κατὰ στήρησιν τοῦ βάρους· οὕτως ἐν ὑπομνήματι Ἀνακρέοντος εὔρον. Usus est hac voce Anacreon supra Fr. LXIV. v. 1. (si hi versus Anacreontis sunt):

Τὸν Ἔρωτα γὰρ τὸν ἄβρὸν
Μέλομαι βρούοντα μέτραις
Πολυανθέμοις αἰδεῖν.

et in Fr. XVI. v. 2:

Νῦν δ' ἄβρω̃ς ἐρόεσσαν
Ψάλλω πηκτίδα τῇ φίλῃ κωμάζων παῖδὶ ἄβρω̃.

Sed ista interpretatio ad alium quem versum Anacreontis referenda esse videtur, nisi forte in commentario illo ea obiter fuerit commemorata. Ἀβρός autem cum quidquid molle est significat, tum etiam ad lenem et delicatum incessum transfertur: ut est in Troadibus Euripidis v. 820:

Μάταν ἄρ' ὦ χρυσέαις ἐν οἰνοχόαις ἄβρὰ βαίνων
Λαομεδόντιε παῖ
Ζηρὸς ἔχεις κυλίκων
Πλήρωμα, καλλίσταν λατρεῖαν.

Et similiter dictum esse videtur in his Aeolici poetae versibus, qui leguntur apud Herodianum in libello περὶ μονήρ. λέξ. p. 34: Τὸ γὰρ ὀτρᾶλλις συνἑσταλμένον ἔχει τὸ ᾠ· ἐφυλαξάμην δὲ διαλέκτους διὰ τόδ'. Ἄλλ' ἂν μοι μεγαλύνεο δακτυλῖω περὶ καὶ ἄλλαν μὴ καμετιστέρα φρένα καὶ ἄβρα. δεῦτε παγχῆς πάλαι ἄλλόμαν ἀντὶ τοῦ ἡλλόμην. Sunt autem haec tria diversa fragmenta, quorum primum sic corrigendum est:

Ἄλλα, μὴ μεγαλύνεο δακτυλῖω πέρι.

Sappho, ut conjicio, monet mulierem: *Stulta, ne propter annulum superbias*. Ἄλλα aeolicum est pro ἡλή ab adjectivo ἡλός. Aeolenses autem pro ἡλός dixisse

ἄλλος non solum simillimarum formarum ratio, sed etiam auctoris Etymologici M. quamvis confusum testimonium confirmat; ibi enim haec leguntur p. 68: Ἀπὸ τοῦ ἡλαιοῦ ὁ μάταιος γίγνεται ἡλός, ἡλοῦ, ὡς τό· Δαιμόνιε φρένας ῥλέ, διέφθορας. ἡλοί, τῶν ἡλῶν, ἡλῶς, ἐπίρρημα τὸ ματαίως· καὶ διπλασιασμῷ τοῦ λ καὶ συστολῇ τοῦ ἥ ἄλλως· εἰώθασι γὰρ οἱ Αἰολεῖς διπλασιάζειν τὸ ἀμετάβολον καὶ συστέλλειν τὰς ὑπερκειμένους συλλαβάς, εἴτε φωνῇεν ῥ, εἴτε διφθογγος.

Secundum fragmentum ita scribendum esse videtur:

Ἄλλα, μὴ κάμε τὸ στερέαν φρένα.

Μὴ κάμε ita dictum est, ut apud Sophoclem in Peleo Fr. 442:

Μὴ ψεῦσον, ὦ Ζεῦ μὴ μ' ἔλῃς ἄνευ δορός.

Et apud Aristophanem in Pace· v. 391. corrigendum esse puto:

Τοῦτο μὴ φαῦλον νόμισον ἐν τούτῳ τῷ πράγματι.

Conferas grammaticum in Bekkeri Anecdotis T. I. p. 107. 30: Μὴ νόμισον· ἀντὶ τοῦ νομίσης. Photius p. 267. 8: Μὴ νόμισον· ἀντὶ τοῦ μὴ νομίσης. οὕτω Θουκύδιδης (Θουγενίδης).

Tertium denique ita corrigo:

Ἀβρα δὴ ὕτε πᾶχῃ σπόλα ἄλλόμαν.

πᾶχῃ σπόλα aeolice dictum pro παχείᾳ στολῇ. adjectiva autem illa in — υς desinentia apud poetas aliquoties generis communis sunt, ut est in Asii versu apud Athenaeum L. XII. p. 525. F:

Χιονέοισι χιτῶσι πέδον χθονὸς εὐρέος εἶχον.

Conferas quae Schaeferus disseruit apud Naeckium ad Choerilum p. 267.

Fr. CX.

Grammaticus in Bekkeri Anecd. T. I. p. 373. 18:

Ἀκταινῶσαι· ἀντὶ τοῦ ὑψῶσαι καὶ ἐξᾶραι καὶ μετεωρίσαι· πεποιήται δὲ οὕτως· ἔστι δένδρον, ὃ καλεῖται ἀκτὴ, ἀφ' οὗ τὰ ἀκόντια τέμνεται· οὕτως Ἀνακρέων. *Dixerat Anacreon fortasse Ἀκταῖνον μένος, quod ex poeta nescio quo petitum legitur in Etymologico M. p. 54. 34: Ἀκταῖνω ἐπὶ ἵππων· Ἀκταῖνειν τὸ μετεωρίζεσθαι καὶ ἐπαίρεσθαι καὶ γαυριᾶν παρὰ τὸ ἥκται ἀκτός, καὶ ῥῆμα ἀκτώ, ἀφ' οὗ τὸ κουφίζω παρὰ Αἰσχύλῳ, ἐξ οὗ ἀκταῖνω (recte homines docti corrigunt: ἀφ' οὗ ἀκταῖνω, τὸ κουφίζω, παρὰ Αἰσχύλῳ) καὶ ἀκταῖνον μένος, τὸ ἀνάγον καὶ δυνάμενον ἀνορθοῦν. Ad Aeschylum certe illa verba non sunt referenda, respicit enim grammaticus ille versum 36. Eumenidum:*

Ὡς μήτε σκεῖν μήτε μ' ἀκταῖνειν βάσιν.

Conferas Phrynichum in Bekkeri Anecd. T. I. p. 23. 7:

Ἀκταινῶσαι· σημαίνει μὲν τὸ ὑψῶσαι καὶ ἐξᾶραι καὶ μετεωρίσαι· εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τοῦ φυτοῦ, ἀφ' οὗ τὰ ἀκόντια τέμνεται· καὶ ἐπεὶ τὰ ἀκόντια εἰς ὕψος αἵρεται ἀφιέμενα, διὰ τοῦτο καὶ ἐπὶ πάντος ὑψουμένου καὶ πηδῶντος μεθ' ὁρμῆς ἐτέθη τὸ ἀκταινῶσαι· Αἰσχύλος οὐκ ἔτ' ἀκταῖνω φησὶ βαρυτόνως, οἷον οὐκέτ' ὀρθοῦν δύναμαι ἔμμαντόν. Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι ὥς ἀπὸ περισπωμένου. Existimabam aliquando hoc verbum restituendum esse in Platonis Phaedone c. 66: Ἀπολλόδωρος δὲ καὶ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ οὐδέν ἐπαύετο δακρύων καὶ δὴ καὶ τότε ἀναβρυχησάμενος, κλαίων καὶ ἀκταινῶν οὐδένα ὄντινα οὐ κατέκλασε τῶν παρόντων, πλήν γε αὐτοῦ Σωκράτους. Vulgo scribitur: κλαίων καὶ ἀγανακτῶν. Sed non improbabilis est Meineckii conjectura proposita in *Curis Criticis* p. 40. not. 5. legendum esse: ὥς Πλάτων ἐν τῷ Φάωνι.

Fr. CXI.

Hesychius: Ἀμιθα · ἔδεσμα ποιὸν καὶ ἄρτυμα·
ὥς Ἀνακρέων. Nescio an sit idem, quod Hesychius
alio loco non dissimili prorsus nomine appellat: Ἀμια-
μηθάδης· ἡδυσμά τι σκευαστὸν διὰ κρεῶν εἰς μικρὰ κεκομ-
μένων δι' ἄρτυμάτων. Fortasse fuit genus placentae,
non diversum ab eo quod vulgo ἄμης appellatur, ab
Jonibus autem ἄμη vocatum est, ut docet ex Sileno
Athenaeus L. XIV. p. 644. F: Ἀμης· πλακοῦντος γένος·
Ἀντιφάνης· Ἀμητες, ἄμνλοι. Μένανδρος ἐν Ἑποβολιμαίῳ·

Τὸν ἄμητα, Χαίριπ', οὐκ ἔῃς πέττειν τινά;

Ἵωνες δέ, ὥς φησιν Σειληνὸς ἐν ταῖς Γλώσσαις, ἄμην αὐτὸν
καλοῦσι καὶ τοὺς μικροὺς ἀμητίσκους. Τηλεκλείδης·

Αὐταὶ δὲ κίχλαι μετ' ἀμητίσκων εἰς τὸν φάργ' εἰς-
πέτοnton.

Commemorat has placentas etiam Amphis apud Athe-
naeum L. XIV. p. 642. A:

Ἦδη ποτ' ἤκουσας βίον ἀληλεσμέτον;

Ναὶ τοῦτ' ἐκεῖν' ἔστιν σαφῶς·

Ἀμητες, οἶτος ἡδύς, ῥά, σήσαμαϊ,

Μύρον, στέφανος, αὐλητοῖς.

et Alexis ibid. D:

Τραγήματ' αἰσθάνομαι γὰρ ὅτι ροιῖζεται

Τοῖς νυμφλοῖς μετιοῦσιν. B: Τὴν νύμφην λέγεις.

A: Παρέχειν ἄμητας καὶ λαγῶα καὶ κίχλας.

et Ephippus ibid. C:

Ἴτρια, τραγήμαθ' ἦκε, πυθαμοῦς, ἄμης,

Ῥῶν ἐκατόμβῃ, πάντα ταῦτ' ἐχναύομεν.

Fr. CXII.

Hesychius: Αὐτάγητοι (sic enim recte in Cod.
Veneto scribitur: vulgo: αὐτάγετοι.) ἀγόμεναι ἑαυτὰς

καὶ θαυμασιῶς ἔχουσαι ἑαυτῶν· Ἴων Ἀλκμήνῃ. ἔνιοι δὲ αὐθάδεις· καὶ Ἀνακρέων οὕτω κέχρηται.

Fr. CXIII.

Athenaeus L. IV. p. 182. F: Τὸν γὰρ βάρωμον καὶ βάρβιτον, ὧν Σαπφῶ καὶ Ἀνακρέων μνημονεύουσι, καὶ τὴν μάγαδιν καὶ τὰ τρίγωνα καὶ τὰς σαμβύκας ἀρχαῖα εἶναι. Et Sappho quidem βάρωμον vel potius βάρμον dixisse videtur (Phyllis apud Athenaeum L. XIV. p. 636. C: Καὶ ἄλλα δὲ ἦν παρὰ ταῦτα· καὶ γὰρ βάρβιτος ἢ βάρμος. Pollux L. IV. 58: Τῶν μὲν κρουμένων εἴη ἂν λύρα, κιθάρα, βάρβιτον, τὸ δ' αὐτὸ καὶ βαρύμιτον. Fortasse scribendum est: βάρμιτον.) Anacreon autem βάρβιτον. Hunc autem poetam praecipue barbito usum esse indicat Critias apud Athenaeum L. XIII. p. 600. D:

Τὸν δὲ γυναικείων μελέων πλέξαντά ποτ' ὄδῳς
Ἦδὺν Ἀνακρείοντα Τέως εἰς Ἑλλάδ' ἀνῆγεν
Συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἡπερόπευμα,
Αὐλῶν ἀντίπαλον, φιλοβάρβιτον, ἡδύν, αλυπον.

et Simonides in Jacobsii Anthologia T. I. p. 69. (Anthol. Pal. VII. 25. v. 9.):

Μολπῆς δ' οὐ λήθη μελιτεργέος· ἀλλ' ἔτι κεῖνο
Βάρβιτον οὐδὲ θανῶν εὐνασιν εἰν Ἀτθῇ.

et Antipater ibidem T. II. p. 26. (Anthol. Pal. VII. 23. v. 7.):

Ὡ τὸ φίλον στέρξας, φίλε, βάρβιτον· ὦ σὺν ἀοιδῇ
Πάντα διαπλώσος καὶ σὺν ἔρωτι βλον.

idemque ibidem T. II. p. 27. (Anthol. Pal. VII. 29. v. 3.):

Εὐδαι καὶ Σμέρδις, τὸ Πόθων ἔαρ, ὦ σὺ μελῶν
Βάρβιτ' ἀνεκρούου νέκταρ ἐναρμόνιον.

Quare etiam in commenticiis istis cantiunculis saepius barbiti facta est mentio, ut in Carmine I. v. 3:

Ἄ βάριτος δὲ χορδαῖς
Ἔρωτα μούνον ἤχεϊ.

Carm. VI. v. 4:

Ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρα.

Carm. IX. v. 33:

Κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ
Τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.

Carm. XLII. v. 16:

Ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων.

Carm. XLVIII. v. 7:

Μετὰ βαρβίτων αἰείδων.

et Fr. I. v. 1. ed. Fischer.

Ἀνὰ βάριτον δονήσω.

Hinc etiam repetendum esse videtur, quod nonnulli, ut Neanthes Cyzicenus barbiti inventi laudem Anacreonti tribuerint, ut refert Athenaeus L. IV. p. 175.

D: Καὶ τὸ τρίγωνον δὲ καλούμενον ὄργανον Ἰόβας ἐν τετάρτῳ θεατρικῆς ἱστορίας Σύρων εἴρημά φησιν εἶναι, ὥς καὶ τὸν καλούμενον λυροφοίνικα σαμβύκην. τοῦτο δὲ τὸ ὄργανον Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν πρώτῳ Ὁρων εὖρεμα λέγει Ἰβύκου τοῦ Πηγίνου ποιητοῦ, ὥς καὶ Ἀνακρέοντος τὸ βάριτον. Solebant enim Graeci, cum ejus fama, quī rem aliquam invenisset, obscurata plerumque vetustate et ignobilis esset, illius rei inventae laudem viro alicui insigni et praestanti adscribere, qui et primus et multum ea usus erat, atque ita rem quasi nobilitaverat. Nam barbiton a Lesbiis primum usurpatum esse credo: et Pindarus quidem auctor locuples Terpantrum barbiton invenisse dicit, ut apparet ex his versibus, quos servavit Athenaeus L. XIV. p. 635. D: Σαφῶς Πινδάρου λέγοντος τὸν Τέρπαν-

δρον ἀντίφθογγον εὐρεῖν τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν
βάριτον·

Τὸν ῥα Τέρεπανδρός ποθ' ὁ Λέσβιος εὔρε
Πρῶτος ἐν δειπνοῖσι Λυδῶν
Ψαλμὸν ἀντίφθογγον ὑψηλᾶς ἀκούων πηκτίδος.

Hinc Horatius Carm. I. 1. v. 37. Lesbium nuncupat:

Nec Polyhymnia

Lesboum refugit tendere barbiton.

Sed minus recte Carm. I. 32. 3: Alcaeum primum
barbito usum esse dicit:

Age, dic Latinum,

Barbite, carmen,

Lesbio primum modulate civi.

Barbitum autem et pectis sive magadis vel eo differe-
bant, quod haec digitis pulsabatur, illud plectro, ut
cognoscimus etiam ex Fr. I. ed. Fischer. ibi enim
ab initio haec leguntur:

Ἀνὰ βάριτον δονήσω·
Ἀεθλος μὲν οὐ πρόκειται,
Μελέτη δ' ἔπεστι παντὶ
Σοφίης λαχόντ' ἄωτον·
Ἐλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ
Αἰγυρὸν μέλος κροαίνων
Φρυγίῳ θυθιμῶ βοήσω.

Eodemque carmine confirmatur quodammodo ea sen-
tentia, quam supra proposui, carmina Ionica Phry-
giae harmoniae adaptata fuisse: quamquam enim hae
cantiunculae satis novitiae sunt, non tamen omnis
auctoritas iis abjudicanda est: multa enim ad exem-
plum ipsius Anacreontis composita sunt.

Fr. CXIV.

Eustathius ad Homeri Iliad. N. p. 932. I: Καὶ
ὅτι τοὺς οὕτως ἔξοντας ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας καὶ γονυ-

κρότους τηνικαῦτα δοιμέως ἐστὶ προσειπεῖν καθὰ καὶ οἱ παλαιοὶ δηλοῦσιν, ἐν οἷς φασὶν, ὅτι γονύκροτοι οἱ βλαῖσοι· Ἀνακρέων δὲ κέχρηται ἐπὶ δειλῶν. Hesychius v. Γονύκροτοι dicit: Ὡς τὰ γόνατα συγκρούοντες ἢ δειλοί· ὑπὸ γὰρ δέους ἔσθ' ὅτε συγκρούουσι τὰ γόνατα.

Fr. CXV.

Pollux L. III. 49: Ἀνακρέων δὲ διτόκον τὴν δις τεκοῦσαν.

Fr. CXVI.

Etymologum M. p. 385. 9: Ἐσυνῆκεν· Ἀλκαῖος ἐσυνῆκε καὶ Ἀνακρέων ἐξυνῆκεν πλεονασμῷ· οὐκ ἔστι δὲ πλεονασμός, ἀλλ' Ἀττικὴ κλίσις, ὥσπερ παροινῶ, πεπαρῶνῃκα, καὶ ἐνοχλῶ ἡνώχληκα.

Fr. CXVII.

Scholiasta Aristophanis ad Acharn. v. 1098: Θωρήξασθαι γὰρ ἐστὶ τὸ καθοπλισθῆναι, ἀλλὰ καὶ τὸ πίνειν καὶ μεθύειν οὕτω καλοῦσιν, ἐπειδὴ θώραξ καὶ τὸ στῆθος· διὰ τὸ θερμαίνειν οὖν τὸ στῆθος θωρήσσειν λέγουσιν τὸ μεθύειν καὶ θώρακας τοὺς ἀκρομεθύσους ἐκάλουν. κέχρηται δὲ τῇ λέξει καὶ Ἀνακρέων· ἔστι δὲ Ἀττικὴ. Ex his scholiastae verbis non satis apparet, utrum Anacreon θωρήσσειν an θώραξ dixerit. His similia leguntur apud Suidam v. Θωρήξασθαι T. II. p. 202. ed. Küster. et apud Zonaram p. 1068. Et θωρήσσειν atque θωρήσσεσθαι cum alii poetae hoc sensu dixerunt, tum Theognis v. 413:

Πίνων δ' οὐχ οὕτως θωρήξομαι, οὐδέ με οἶνος
Ἐξάγει, ὥστ' εἰπεῖν δεινὸν ἔπος περὶ σοῦ.

et v. 468 :

Μηδ' εὐδοντ' ἐπέγειρε Σιμωνίδη, ὄντινα ἡμῶν
Θωρηχθέντ' οἶνω μαλθακὸς ὕπνος ἔλοι.

et v. 508 :

Δέδοικα δὲ μή τι μάταιον
Ἔρξω θωρηχθεὶς καὶ μέγ' ὄνειδος ἔχω.

et v. 880 :

Τοῦ πίνων ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσεις μελεδῶνας,
Θωρηχθεὶς δ' ἔσται πολλὸν ἐλαφρότερος.

Idem verbo activo usus est v. 839 :

Οἶνος ἔμοι τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται, ἐν δ' ἀχάριστος,
Εὐτ' ἂν θωρήξας μ' ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγῃ.

Fr. CXVIII.

Apollonius Dyscolus de adverbio in Bekkeri Anecd.

T. II. p. 572. 14: Τούτοις δὴ ἐπιστήσας ὁ Τρίφων ἐξήτει
περὶ τοῦ μεγαλωστί, ἰρωστί παρὰ Ἀνακρέοντι, καὶ ἔτι
τοῦ παρ' Ἀθηναίοις νεωστί, ὅπερ οὐκ ἀπιθάνως τῇ παρὰ
Ἀθηναίοις συνήθει ἐπεκτάσει ἐξέτεινε τὸ ἰ· ἔδει γάρ φησι
παρὰ τὸ μεγαλίζω μεγαλιστί, νεανίζω νεανιστί· καὶ δῆλον
ὅτι καὶ τὸ ἰρωστί παρὰ τι τῶν εἰς ζῶ ληγόντων ῥημάτων·
πρὸς ὃν ἔστι φάναι, ὅτι πολλάκις καὶ ἐκ διαφόρων μερῶν
λόγου αἱ αὐταὶ παραγωγαὶ γίνονται· παρὰ ῥῆμα τὸ αἰτῶ
γίνεται τὸ αἰτίζω καὶ παρ' ὄνομα τὸ βάρβαρος τὸ βαρ-
βαρίζω· ἔστι δὲ ὅτε καὶ παρ' ἐπιρῥήματα, ὡς αἰᾶ αἰάζω·
οὐδὲν οὖν κωλύει καὶ τὰ προκατειλημμένα τὰ μὲν παρὰ
ῥῆμα εἶναι, τὰ δὲ ὡς ἡλογημένα ἀπὸ ἐπιρῥημάτων παρηχ-
θαι τῶν εἰς ὡς περατουμένων, ὥστε ἐν προσθέσει τοῦ τι
ἀποτελεῖσθαι, μεγάλως μεγαλωστί, νέως νεωστί, ἰερῶς
ἰρωστί. Anacreontem respexit Hesychius: Ἰρῶς τι·
θεοπρεπῶς· ubi scribendum est: Ἰρωστί· θεοπρεπῶς.

Quod legitur apud Scholiastam Homeri Iliad. Σ. 26 :

Μεγαλωσί· Ἀνακρέων ἡρώϊστι· φερεκράτης ἀντὶ τοῦ ταχέως. id sic corrigendum esse videtur: Ἀνακρέων ἰρώστι· Φερεκράτης ταχεωσίτὶ ἀντὶ τοῦ ταχέως. Pherecratem autem ταχεωσίτὶ dixisse nemo mirabitur, qui cum in iis fabulis, quas vere scripsisse perhibetur, tum in iis, quas veteres grammatici ei abjudicaverunt, (rectene illi quidem an secus statuerint, nunc non quaeram) plura singularia usurpavit, quam alius quis comoediae veteris poeta. Ita, ut ex multis pauca depromam, γυνήν dixit, ut docet Antiatticista Bekkeri Anecd. T. I. p. 86. 12: Γυναί· ἀντὶ τοῦ γυναιῖνες· Φιλίππιδης Ἀδωνιαζούσαις· Φερεκράτης Κραπατάλοις τὴν γυνήν. Versum ipsum servavit auctor Etymologici M. p. 243. 16: Ἡ αἰτιατικὴ τὴν γυνήν, οἷον·

Ὡς ἄτοπόν ἐστιν μητέρ' εἶναι καὶ γυνήν.

καὶ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν·

Ἀλλ' ὁρῶ τὰς γυνάς.

Alter ille versus non Pherecrati, sed Philippidi tribuendus esse videtur. Ita βότρυχος dixit: nam in versu, quem servavit Pollux L. II. 35. legendum est pro vulgata scriptura βοστρύχοις·

Ὡ ξανθοτάτοις βοτρύχοις κομῶν.

Hanc formam cum alia commendant, tum Alciphronis verba, quae leguntur in epistola inedita: Ἦσαν δὲ αἱ μὲν εὐφυλλοὶ καὶ μακραί, αἱ δὲ αἶλαι (l. οὔλαι) βοτρύχοις ἐμφερεῖς, ἄλλαι βραχεῖαι. Eademque restituenda est Euripidi. Sic πρῶπέρουσιν dixit pro vulgari πρῶπέρουσιν: nam in eo versu, quem servavit Zonaras T. II. 1745. legendum esse:

A. Ἡ ποτὲ σὺ ἤκουσας αὐτοῦ; B. Πρῶπέρουσιν ἔτος τρίτον.

alio loco demonstrabo.

Fr. CXIX.

Pollux L. V. 96: Σὺ δ' ἂν προσθείης — Καὶ κάλυκας παρ' Ὀμήρου τε καὶ Ἀνακρέοντος. Κάλυξ mundum muliebrem fuisse apparet: conferas Homeri versus in Iliadis libro XVIII. v. 400. ubi Vulcanus haec dicit:

Τῇσι παρ' εἰνάετες χάλκεον δαίδαλα πολλά,
Πόρπας τε γραμπάς θ' ἑλικας, κάλυκας τε καὶ ὄρμους,
Ἐν σπῆϊ γλαφυρῶ.

Alii torquem fuisse dicunt, ut Hesychius: Κάλυκας· ὄρμους, περιτραχηλούς κόσμους. alii vinculum, quod capillos contineat: ut idem grammaticus significat: Κάλυξ — ἡ χρυσῇ σύριγξ ἡ τοὺς πλοκάμους συμπεριέχουσα. Probabilius vero statuas fuisse inaures.

Fr. CXX.

Pollux L. II. 103: Καὶ τὰ ῥήματα πτύειν καὶ ἀποπτύειν, καταπτύειν, κατάπτυστον, ἀπόπτυστον· Ἀνακρέων δὲ καὶ καταπτύστην εἴρηκε. Comparari potest, quod supra Fr. XC. v. 2. legitur πολυκρότη.

Fr. CXXI.

Eustathius ad Homeri Odys. K. p. 1654. 12: Περὶ δὲ τὸ φράζεσθαι εἰ καὶ προγέγραπται ὁμῶς οὐ πάρεργον καὶ ἐκ τοῦ Ἡρακλείδου παρασημειώσασθαι ταῦτα· Ἀνέκαθεν φησιν, ἡγουν ἐξ ἀρχῆς θεματικῆς, ἔστι φῶ τὸ λέγω, οὗ μετοχὴ ἀόριστος φάσας, ὡς κλῶ κλάσας· καὶ συγκοπῇ φάς· οἶον· Φάς ἔμεν ἀπτόλεμον. ὥσπερ καὶ κλᾶς φησι παρὰ Ἀνακρέοντι. Heraclides fortasse intellexit versum I. Fr. XVI:

Ἡρόστησα μὲν ἱπποῦ λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλᾶς.

Fr. CXXII.

Etymologicum M. p. 524. 59: Κόκκυξ· ὄρνειον
 ἐαρινὸν παραπλήσιον ἱέρακι ἢ δειλότατον, ὥς φησιν Ἀνα-
 κρέων. Opprobrii loco eandem vocem usurpat Plato
 comicus in Laio apud Athenaeum L. II. p. 68. C:

Οὐχ ὀρθῶς, ὅτι

Ὁ μὲν Λέαγρος Γλαύκωνος ὢν μεγάλου γένους

* * κόκκυξ ἡλίθιος περιέρεται,

Σικυοῦ πέπονος εὐνουχίου κνήμας ἔχων;

Egregia est Meineckii conjectura ὃ μὲν Λέαγρος pro
 ὃ Μελέαγρος, ut vulgo legebatur: lacunam alii aliter
 supplere conati sunt: mihi quidem Plato scripsisse
 videtur:

Ἀβελτεροκόκκυξ ἡλίθιος περιέρεται.

quam vocem Phrynichus servavit in Bekkeri Anecdosis
 T. I. p. 27. 4: Ἀβελτεροκόκκυξ· ἀβέλτερος καὶ κενός·
 κόκκυγα λέγουσι τὸν κενὸν καὶ κοῦφον. Phrynichus autem
 pleraque ex antiquae comoediae poetis sumsit. Non
 prorsus dissimile est illud Aristophanis in Acharnen-
 sibus v. 594:

ΑΑ. Ἐχειροτόνησαν γάρ με. ΑΙΚ. Κόκκυγές γε τρεῖς.

Ceterum ad eandem Laii scenam referendum est illud
 fragmentum, quod legitur apud Scholiastam Aristo-
 phanis Pluti v. 179:

Οὐχ ὀρθῶς, ὅτι

Φιλωνίδην που τέτοκεν ἡ μήτηρ ὄνον

Τὸν Μελιτέα, κοῦκ ἔπαθεν οὐδέν;

Sic enim corrigo.

Fr. CXXIII.

Pollux L. VII. 177: Μυρεψός· Κριτίας γὰρ οὕτως
 ὠνόμασεν μυροποιός· οὕτω δὲ Ἀνακρέων. In codice

Falkenburg. scribitur: μυρηποιός. Ceterum conferas quae dicta sunt ad Fr. XXVII.

Fr. CXXIV.

Scholiasta Apollonii L. II. 127: Πόλλ' ἐπιπαμφαλόωντες· πολλὰ ἐπιβλέποντες καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ· Παμφαλᾶν γὰρ τὸ μετὰ ποιήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐπιβλέπειν. Κέχρηται δὲ τῇ λέξει καὶ Ἰππῶναξ καὶ Ἀνακρέων. Λέγει δὲ καὶ Ἑρύκιος·

Πάντοσε παμφαλόωντες ἐδινῆσαντο πόδεσσιν.

Παμφαλᾶν est oculos huc illuc convertere; conferas Hesychium: Ἐπαμφάλησεν, ἐθαύμασε, περιεβλέψατο. Sic enim vere Ruhnkenius correxit vulgatam scripturam: ἐπαμφάδησεν in Epistol. Crit. II. p. 138.

Fr. CXXV.

Etymologic. M. p. 514. 28: Κινάκη· ὁ ἀκινάκης παρὰ Σοφοκλεῖ· τὸ μὲν γὰρ Ἀνακρεόντειον χωρὶς τοῦ ἰῶτα γράφεται καὶ γέγονεν ἔκθλιψις τοῦ ἰῶτα· καὶ κράσει τοῦ ὠά, τῷκινάκη, ὥσπερ ὦ Ἀπολλον Ὡπολλον· ἐὰν δὲ ἔχη τὸ ἦ, δηλονότι ἀφαιρέσει τοῦ ᾠ, οἷον ἀστεροπὴ στεροπὴ, ἀστραπὴ, στραπὴ, οἷον·

Σὺν τῇδε τῇστραπῇ.

Ἐν δὲ τοῖς ἀντιγράφοις ἔχει τὸ ἦ καὶ δῆλον ὅτι στραπῇ. Dixerat igitur Sophocles, ut videtur κινάκη, genere feminino, nisi falsus est Grammaticus: Anacreon autem τῷκινάκη crasi usus, non τῷ κινάκη. Et Anacreonti fortasse etiam iste versiculus vindicandus est:

Σὺν τῇδε τῇστραπῇ.

certe is ex Ionico poeta est depromptus.

Fr. CXXVI.

Etymologicum M. p. 707. 45: Σαλάμβρα σημαίνει τὰς θυρίδας τὰς αἰὲν ἐν σάλῳ οὐσας· Λυκόφρων· ἢ παρὰ τὸ δι' αὐτὰς εἰσβαίνειν τὸ φῶς τὸ σέλας. Καὶ Σαλαμβρὰς ἢ δαίμων παρὰ τὸ αἰὲν περιφέρεσθαι καὶ ἐν σάλῳ εἶναι καὶ ὅτι περιέρχεται θρηνοῦσα τὸν Ἄδωνιν, καὶ σαλαΐζειν Ἀνακρέων ἐπὶ τοῦ θρηνεῖν· σαλεύει γὰρ καὶ ταράττει τὴν διάνοιαν ἢ τοιαύτη ὁδύνη τοῦ θρήνου. Conferas etiam Orionem p. 148. 5: Καὶ σηλάζειν (σαλαΐζειν) Ἀνακρέων ἐπὶ τοῦ θρηνεῖν. Similiter interpretatur hanc, vocem Hesychius: Σαλαΐζειν· κόπτεσθαι: et apud eundem legitur: Σαλαΐς· κωκυτός.

Fr. CXXVII.

Eustathius ad Iliad. N. v. 227. p. 928. 63: Λέγουσι γὰρ παρ' Ἀνακρέοντι ἐπὶ θρήνου κεῖσθαι τὸν ὕμνον. qui illa hausit ex scholiasta ad illum versum, apud quem haec leguntur: Ὑμνον γὰρ καὶ Ἀνακρέων τὸν θρηνόν φησι. Non dissimilis usus verbi ὕμνεῖν est apud Aristidem T. I. p. 259: Ἄ δὲ νῦν ὁρᾶν τε καὶ ὕμνεῖν ὃ δαίμων παρέδωκε, τίς θρηῆνος Ἀργεῖος, τίνες Αἰγυπτίων ἢ Φρυγῶν ὧδοι συμμετροῦσονται;

Fr. CXXVIII.

Herodianus περὶ μονήρ. λέξ. p. 11: Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος· Ἡρόδοτος α' (L. I. c. 30.), Φέλλος τὸ κύριον· Ἡσίοδος·

Φέλλον ξῦμελλην τέκε τῇ Μελιβολᾷ

φίλλος· παρὰ Ἀνακρέοντι τὸ ὄνομα· σίλλος, et quae sequuntur. Quid sit φίλλος non possum expedire;

βίλλος apud Arcadium p. 53. 20. legitur, ubi pariter de his verbis in — λλος exeuntibus disserit: Τὸ σίλλος καὶ βίλλος, τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον, τὸ κοινῶς βιλλίν, παρὰ Ἐφεσίοις βαρύνεται. Ceterum in Hesiodi versu scribendum esse conjicio:

Φέλλον ἐϋμελλήν τέκετ' Αἰγείδῃ Μελίβοια.

Meliboea enim Thesei fuit uxor, ut ex Istro docet Athenaeus L. XIII. p. 557. A: Ἰστρος γοῦν ἐν τῇ τεσσαρεσκαίδεκάτῃ τῶν Ἀιτικῶν καταλέγων τὰς τοῦ Θησεῦς γενομένας γυναῖκας φησὶ τὰς μὲν αὐτῶν ἐξ ἔρωτος γεγενῆσθαι, τὰς δ' ἐξ ἄρπαγῆς, ἄλλας δ' ἐκ νομίμων γάμων· ἐξ ἄρπαγῆς μὲν Ἑλένην, Ἀριάδνην, Ἴππολύτην καὶ τὰς Κερκύονος καὶ Σίνιδος θυγατέρας, νομίμως δ' αὐτὸν γῆμαι Μελίβοιαν τὴν Αἴαντος μητέρα: Hesiodum autem Thesei uxores recensuisse ex eodem Athenaei loco cognoscimus: sic enim pergit: Ἡσίοδος δέ φησιν καὶ Ἴππην καὶ Αἶγλην, δι' ἣν καὶ τοὺς πρὸς Ἀριάδνην ὄρκους παρέβη, ὥς φησι Κέρκωψ. Et versum ex hac catalogi parte servavit Plutarchus in vita Thesei p. 8:

Δεινὸς γὰρ μιν ἔτειρεν ἔρως Πανοπηίδος Αἶγλης.

Fr. CXXIX.

Herodianus περὶ μονήρ. λέξ. p. 14: Χαρίεις· οὐδὲν εἰς εἰς λῆγον ὄνομα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀρσενικὸν τῷ ἰ παραλήγεται — ὁ μέντοι Ἀνακρέων καὶ χαριτόεις εἶπεν, ἀποδοὺς τὸ ἐντελὲς τῇ λέξει. Hanc verbi formam Anacreonti restituere supra sum conatus, Fr. XLIII. ubi ita edidi:

Ἐραμαι δέ τοι σινηβᾶν· χαριτεῦν ἔχεις γὰρ ἦθος.

Fr. CXXX.

Strabo L. XIV. p. 633: Τέω δὲ Ἀθάμας μὲν πρότερον (ἔκτισεν), διόπερ Ἀθαμαντίδα καλεῖ αὐτὴν Ἀνακρέων· κατὰ δὲ τὴν Ἰωνικὴν ἀποικίαν Ναῦκλος υἱὸς Κόδρου νόθος, καὶ μετὰ τοῦτον Ἀποικος καὶ Δάμασος Ἀθηναῖοι· καὶ Ἰέρης ἐκ Βοιωτῶν. idem dicit Stephanus Byzantinus v. Τέως· — ἣν πρώτην ἔκτισεν Ἀθάμας· ὅθεν Ἀθαμαντίδα καλεῖ αὐτὴν Ἀνακρέων. Fortasse Anacreon in illo ipso carmine, e quo versum istum (Fr. XXXIII.):

Αἰνοπαθῇ πατρὶδ' ἐπόψομαι:

petitum esse vidimus, vocaverat Teum Athamantida. Anacreontem Teum, urbem patriam laudibus celebrasse conjicit Wernsdorfius ad Himerii Orat. XXIX. 2; sed verba adeo corrupta et lacera sunt, ut nihil inde efficias: leguntur enim illo in loco haec: * * * * καὶ πᾶσι τοῖς μέλεσι, καὶ κεῖθεν ἄγει τοὺς ἔρωτας· κοσμεῖ δὲ * * * * καὶ Σιμωνίδῃ καὶ Βακχυλίδῃ ἡ πόλις ἐσπούδασται· τὴν δὲ Χί * * * * * ἂ * * καὶ λόγοις κοσμεῖ Στρίχορος.

Ceterum Athamantem primum condidisse Teum refert etiam Scholiasta Platonis ed. Bekker. p. 335: *Μαρὰ δὲ Φερεκύδῃ καὶ τοῦνομα τῆς Ἰωνικῆς πόλεως, λέγω δὲ τῆς Τέω, κείμενον εὖρον, ὅθεν ἦν Ἀνακρέων ὁ μελοποιός, ἀπὸ τοῦ Τέως. Ὁ γὰρ Ἀθάμας, φησὶν, ἀναχωρῶν ἐκ τῆς χώρας, εὐρὼν Ἀρέαν τὴν θυγατέρα ἀθύρουσαν καὶ λίθους συμφοροῦσαν τοὺς νῦν ὄντας ἐν Τέω, ἤρετο ταύτην τί ποιεῖς, ἣ δὲ εἶπε, Τέως σὺ ἐξήτεις ἵνα πόλιν κτίσῃς, εὖρον. Ἀφ' οὗ ἀνακινήθεις τὴν πόλιν ὠνόμασε Τέω.* Compares etiam quae Stephanus Byzantinus v. Τέως dicit: *Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ Ἀθάμαντος θυγατρὸς Ἀρεᾶς· σκοπούμενου γὰρ τοῦ Ἀθάμαντος ἐνθα ἰδρύσει τὸν ναόν,*

ἀθύρουσα οἷα δὴ παῖς, ἐκ λίθων οἰκίαν δειμαμένη, ἔλεγεν·
 ἕως σὺ χῶρον ἐσκόπεις, τέως ἐγὼ πόλιν σοι ἐδειμάμην·
 καὶ διὰ τοῦτο ἡ πόλις οὕτως ὠνομάσθη.

Fr. CXXXI.

Scholiasta ad Homeri Iliad. L. III. v. 219: Ἡ
 διπλῇ πρὸς τὸ ἀστεμφές ὅτι τὸ ἀκίνητον· ὁ γὰρ Ἀνα-
 κρέων· σὺ γὰρ ἧς ἔμοιγ' ἀστεμφής. Videntur
 haec ex versibus Glyconeis deprompta esse:

Σὺ γὰρ ἧς ἔμοιγ'
 Ἀστεμφής.

ibi autem elisio in versu extremo non fuit inusitata
 Anacreonti, ut supra demonstravi: dixerit autem haec
 poeta de pulcro aliquo puero vel puella, quae amorem
 ipsius repudiaverat.

Fr. CXXXII.

Scholiasta ad Homeri Odyss. L. VIII. v. 293:
 (ubi haec leguntur:

Οὐ γὰρ ἔθ' Ἑφαιστος μεταδήμιος, ἀλλὰ που ἦδη
 Οἴχεται εἰς Ἀἴημον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.)

Ἑλλάνικος οὖν φησι μιξέλληνας εἶναι καὶ πολεμικῶν ὅπλων
 τεχνίτας καὶ Ἀνακρέων δὲ ὡς πολεμικῶν ὅπλων τεχνίτας
 μέμνηται· Τί μοι, φησί, τῶν ἀγκύλων τόξων
 φιλοκίμεως καὶ Σκυθῶν μέλει. Haec Buttman-
 nus sic conjecit emendanda esse:

Τί μοι
 Τῶν ἀγκύλων τόξων, φλέε,
 Τί μοι δὲ Σιντίων μέλει;

Sed Σκυθῶν nego mutandum esse: Scythae enim
 propter insignem sagittandi peritiam celeberrimi erant,

et sagittis fere solis utebantur: compares, ut uno exemplo defungar, Sophoclis versus ex Nauplio apud Stephanum Byzantinum in v. ἀσπίς.

Ἄλλ' ἀσπιδίτην ὄντα καὶ πεφραγμένον,

Ὡς ἀσπιδούχος ἢ Σκύθης τοξεύμασιν.

Quare mihi longe probabilius esse videtur nomen Sintium excidisse: fortasse sic scripserat poeta:

Τί μοι τῶν ἀγκύλων

Σιντίων τόξων φίλ' ὦ Κίμεώς τε καὶ

Σκυθῶν μέλει;

Quid mihi curae sunt curvi arcus Sintium et Scytharum, o amice Cimeos? Versus sunt tetrametri trochaici catalecti, quibus continuatis usum esse Anacreontem non est improbabile: conferas Fr. LXXIX. ubi junctus est cum versu acatalecto. Et fortasse Anacreonti tribuendus est ille versus, qui legitur apud Hephaestionem p. 34: Τετράμετρον δὲ καταληκτικόν, οἶον.

Ἐρξίη πη δηῦτ' ἀνολβος ἀθροῖζεται στρατός.

Illo enim tempore, quo Darius expeditionem in Graeciam comparavit, Anacreon adhuc vixisse videtur. Corruptum verbum φιλοκίμεως nomen proprium quin contineat, vix dubitari posse videtur, scripsi igitur: φίλ' ὦ Κίμεως: quod ita dictum est, ut apud Homerum notum illud:

Φίλος ὦ Μενέλαε.

et apud Hesiodum in Clypeo v. 78:

Ἡρώς ὦ Ἰόλαε, βροτῶν πολὺ φιλτατε πάντων.

et ibid. v. 118:

Ἡρώς ὦ Ἰόλαε διοτρεφές.

Fr. CXXXIII.

Plato sive quis alius auctor illius dialogi est, in Theage p. 125. D: ΣΩ. Ἐπειδὴ δὲ εἶπε·

Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνοουσία,
 ἡμῶν ἐρωτῶντων, τί σοφῶν λέγεις, ὦ Εὐριπίδη, τί ἂν
 φαίῃ; ποῖα ἂν εἶναι ταῦτα; ΘΕ. Ἀλλὰ μὰ Δι' οὐκ οἶδ'
 ἔγωγε. ΣΩ. Ἀλλὰ βούλει ἐγὼ σοι εἶπω; ΘΕ. Εἰ βούλει.
 ΣΩ. Ταῦτ' ἔστιν ἅπερ ἔφη Ἀνακρέων τὴν Καλλικρίτην
 ἐπίστασθαι ἢ οὐκ οἶσθαι τὸ ἄσμα; ΘΕ. Ἐγωγε. ΣΩ. Τί
 οὖν; τοιαύτης τινὸς καὶ σὺ ξυνοουσίας ἐπιθυμεῖς ἀνδρός,
 ὅστις τυγχάνει ὁμότεχνος ὢν Καλλικρίτῃ τῇ Κυάνῃς,
 καὶ ἐπίσταται τυραννικά, ὥσπερ ἐκείνην ἔφη ὁ ποιητής,
 ἵνα καὶ σὺ ἡμῖν τύραννος γένη καὶ τῇ πόλει. Vulgo
 legebatur Καλλικρήτην et Καλλικρήτη, quod nomen quam
 mirum sit et inusitatum quilibet intelligit: scripsi igitur
 Καλλικρίτην et Καλλικρίτη, quod quin recte forma-
 tum et compositum sit, nemo dubitabit. Et postea
 vidi hanc conjecturam confirmari uno codice apud
 Bekkerum, in quo Καλλικρίτην scriptum est. Pro
 Κυανῆς autem, ut vulgo legebatur, scripsi ex optimo
 codice Κυάνης. Callicrite autem illa mulier eximia
 pulcritudine insignis fuisse videtur, cujus amore exar-
 serat Anacreon.

Fr. CXXXIV.

Scholiasta Apollonii Rhodii ad L. I. v. 789: Καλῆς
 δι' ἀναστάδος· ἣν ἡμεῖς προπαστάδα λέγομεν. Εἴρηται δὲ
 οὕτως διὰ τὸ ἐν αὐτῇ σιτᾶσθαι ἡμᾶς οἶονεῖ πάσασθαι·
 καλῆς δὲ, ἥτοι ὅτι βασιλεία τὰ οἰκήματα ἢ ὅτι ἐρωτικά·
 τοιαῦτα γὰρ τὰ τῶν ἐρώτων· (fortasse scripsit τὰ τῶν
 ἐρώωντων· in scholiis Parisinis legitur: καλὰ γὰρ τὰ τῶν
 ἐρωμένων.) ὥς καὶ Ἀνακρέων ἐπὶ ἐρωμένης φησὶν. Nisi

prorsus fallor, scholiasta ille ipsa Anacreontis verba adscripserat, sed ea interciderunt.

Fr. CXXXV.

Maximus Tyrius VIII. p. 96. ed. minor. Davis. (XXIV. p. 297. ed. maj.): Ἡ δὲ τοῦ Τηρίου σοφιστοῦ τέχνη τοῦ αὐτοῦ ἥθους καὶ τρόπου· καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν καὶ ἐπαινεῖ πάντας· μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ἴσματα τῆς Σμέρδιος κόμης καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν καὶ τῆς Βαθύλλου ὥρας· ἀλλὰ καὶ τούτοις τὴν σωφροσύνην ὄρα· — καὶ αὐθις καλὸν εἶναι τῷ ἔρωτι τὰ δίκαια φησί.

Fr. CXXXVI.

Athenaeus L. I. p. 12. A: Παρ' ὅλην δὲ τὴν συνουσίαν παρέκειντο αἱ τραπέζαι πλήρεις, ὥς παρὰ πολλοῖς τῶν βαρβάρων ἔτι καὶ νῦν ἔθος ἐστί, κατηγεφές παντοίων ἀγαθῶν, κατὰ Ἀνακρέοντα. Κατηγεφές in Casauboni editione legitur, in Veneta κατηγεφές. Non dissimile est, quod Pherecrates dixerat (versus legitur apud Hesychium in v. ἐπίμεστα):

Βριθομένης πάντων ἀγαθῶν ἐπίμεστα τραπέζης.

Ita enim haec emendanda esse alio loco docebo.

Fr. CXXXVII.

Gregorius Comment. in Hermogenem p. 914: Αἰσχροῦς κολακεύει τὴν ἀκοήν ἐκεῖνα, ὅσα εἰσὶν ἐρωτικά· οἷον τὰ Ἀνακρέοντος τὰ Σαπφοῦς· οἷον γάλακτος λευκοτέρα, ὕδατος ἀπαλωτέρα, πηκτίδος ἐμμελεστέρα, ἵππου γανυροτέρα, ῥόδων ἀβροτέρα, χρυσοῦ τιμιωτέρα, ἱματίου

ἐανοῦ μαλακωτέρα. Quae ex his Anacreonti tribuenda sint, vix expedias, praesertim cum quaedam sint immutata. Nam quae Gregorius profert: *πηκτίδος ἐμμελεστέρα* et *χρυσοῦ τιμιωτέρα*, ea ex Sapphus carminibus petita sunt, sed illa dixerat *Πολὺ πακτίδος ἄδυμελεστέρα* et *χρυσῶ χρυσοτέρα*, ut cognoscimus ex Demetrio de elocut. 162: *Τοῦ αὐτοῦ τῆς ὑπερβολῆς εἶδους καὶ τὰ τοιαῦτά ἐστιν· ὑγιέστερος κολοκύντης καὶ φαλακρότερος εὐδίας· καὶ τὰ Σαπφικά· Πολὺ πακτίδος ἄδυμελεστέρα, χρυσῶ χρυσοτέρα· πᾶσαι γὰρ αἱ τοιαῦται χάριτες ἐκ τῶν ὑπερβολῶν εὗρηνται, καίτοι διαφέρουσιν.* Inter illa autem *γάλακτος λευκοτέρα* et *ἵππου γαυροτέρα* atque inter haec Theocritea XI. v. 20:

*Λευκοτέρα πακτᾶς προσιδεῖν, ἀπαλωτέρα ἄρνός,
Μόσχῳ γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὤμις.*

magna similitudo intercedit: Theocritus enim ibi Anacreontem vel Sappho imitatus esse videtur.

Fr. CXXXVIII.

Pollux L. VI. 107: *Ἀνακρέων δὲ καὶ μύρτοις στεφανοῦσθαι φησιν καὶ κοριάννοις καὶ λύγῳ καὶ Ναυκρατίῃ στεφάνῳ· σάμψυχος οὗτος ἦν καὶ ἀνήττω, ὡς καὶ Σαπφῶ καὶ Ἀλκαῖος.* Pro vulgata lectione αὐτοῦ scripsi λύγῳ; intelligit enim Pollux ea quae leguntur Fr. XXXIX:

*Ὁ Μεγίστης δ' ὁ φιλόφρων δέκα δὴ μῆνες ἐπεί τε
Στεφανοῦται τε λύγῳ καὶ τρύγα πίνει μελιηδέα.*

sicut cum *Ναυκρατίῃ στεφάνῳ* dicit, respicit hos versus (Fr. XCX.):

*Στεφάνους ὁ δ' ἀνὴρ τρεῖς ἕκαστος εἶχεν
Τοὺς μὲν ῥοδίνους, τὸν δὲ Ναυκρατίην.*

Ἀνήττω scribitur in codicibus, et confirmari haec forma videtur auctoritate Grammatici in Bekkeri Anecdotis

T. I. p. 403. 3: Ἄννητιον· τὸ ἄννητιον ἐν τοῖς δύο $\overline{\tau\tau}$ καὶ δύο $\overline{\tau\tau}$. Dubito tamen an quisquam dixerit ἄννητιον, et nisi fallor, hoc potius grammaticus ille dicere debebat et ἄννητιον et ἄννητον dici: quorum hoc Aeolensibus solis videtur usitatum fuisse, illud vero ἄννητιον ne Attici quidem poetae repudiaverunt.

Fr. CXXXIX.

Himerius Oratione III. p. 426. ed. Wernsdorf. Χαῖρε φίλον φάος χαρίεντι μειδιόον προσώπῳ· μέλος γάρ τι λαβὼν ἐκ τῆς λύρας εἰς τὴν σὴν ἐπιδημίαν προσάσσομαι· ἡδέως μὲν ἂν πείσας καὶ αὐτοὺς τοὺς λόγους λύραν μοι γενέσθαι καὶ ποιήσιν, ἵνα τι κατὰ σοῦ νεανιεύσωμαι, ὅποιον Σιμωνίδης ἢ Πίνδαρος κατὰ Λιονύσου καὶ Ἀπόλλωνος. Ἐπεὶ δὲ ἀγέρωχοί τε ὄντες καὶ ὑφανχέες ἄφειτοί τε καὶ ἔξω μέτρων ἀθύρουσιν, ὀλίγα παρακαλέσας τὴν ποιήσιν δοῦναί μοι τι μέλος Τήιον· ταύτην γὰρ φιλῶ τὴν Μοῦσαν· ἐκ τῶν ἀποθέτων τῶν Ἀνακρέοντος τοῦτον σοι φέρων τὸν ὕμνον ἔρχομαι καὶ τι καὶ αὐτὸς προσθεῖς τῷ ᾄσματι, Ὡ φάος Ἑλλήνων καὶ τῶν ὅσοι Παλλάδος ἱερὸν δάπεδον Μουσάων τε ἄλσῃ νεμόμεθα. Himerium haec ultima ex Anacreonte sumsisse, (sicut etiam quae primo loco leguntur ad eundem poetam referenda esse puto,) manifestum est, sed cum ille non pauca immutaverit, alia autem, ut ipse dicit, addiderit, vix poteris conjicere, quid Anacreon scripserit. Scriptum autem fuit hoc carmen, ut conjicio, in laudem Hipparchi.

Fr. CXL.

Himerius Orat. IV. p. 458: Φέρε οὖν, ἐπειδὴ καὶ ἡμᾶς, ὦ παῖδες, ὥσπερ τις θεός, ὁδε ὁ ἀνὴρ φαίνει,

οἷους ποιεῖται πολλάκις εἰς ἀνθρώπων εἶδη μορφάς τε ποικίλας ἀμείβοντες πόλεις τε εἰς μέσας καὶ δῆμους ἄγουσιν·

Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ ἀνομίην ἐφέποντας,
οἷαν Ὅμηρος μὲν Ἀθηναῖαν, Διόνυσον δὲ Ἀνακρέων
Εὐριπίδης τε ἔδειξαν.

Fr. CXLI.

Pollux L. III. 98: Τὸ γὰρ ἦδων (Cod. Falkenb. ἦσον) Ἰωνικὸν καὶ τὸ ἦδε (Cod. ἦσεν) σπάνιον μὲν παρ' ἡμῖν, Ἀνακρέων δ' αὐτὸ εἶρηκεν, Ἴων καὶ ποιητῆς ἀνήρ.

Fr. CXLII.

Suidas T. II. p. 591. ed. Küster: Μυσάχνη· ἡ πόρνη παρὰ Ἀρχιλόχῳ καὶ ἐργάτις καὶ δῆμος καὶ παχεῖα. — Ἀνακρέων δὲ πανδοσίαν καὶ λεωφόρον καὶ μανιόκηπον· κῆπος γὰρ τὸ μόριον. Et meretricem ab Anacreonte πανδοσίαν, λεωφόρον et πολύμνον vocatam esse, auctor est etiam Eustathius, qui ad Iliad. ψ. p. 1329. 34. haec scribit: Καὶ μὴν ὁ Ἀνακρέων τὴν τοιαύτην οὐ πάνυ σφοδρῶς, ἀλλὰ περισκεμμένως πανδοσίαν ὠνείδισε καὶ λεωφόρον καὶ πολύμνον· ἄλλος δέ τις Χαλκιδικτὴν δι' εὐτέλειαν φασὶ τοῦ διδομένου νομίσματος. Idem rursus ad Iliad. II. p. 1088. 37: Ἦδη καὶ πανδοσία παρ' Ἀνακρέοντι· ἀκόλουθον δὲ τῇ πανδοσίᾳ καὶ τὸ δῆμον αὐτὴν λέγεσθαι παρὰ Ἀρχιλόχῳ, καθὰ καὶ λεωφόρον, ὥς Ἀνακρέων. et poetae nomine non addito ad eundem Iliadis librum p. 1082. 46: Τοιαῦται δὲ εἰσι γυναῖκες καὶ αἱ παρ' ἑτέροις σποδησιλαῦραι καὶ πανδοσίαι καὶ λεωφόροι. Et πανδοσίαν rursus commemorat ad Iliad. A. p. 862. 45: Εἰ δὲ καὶ πανδοσία

ἡ τοιαύτη ἐλέγετο πρὸς παίγνιον τῆς Πανδώρας. Verbum *μανιόκηπος* idem servavit, sed non Anacreonti, verum comico poetae tribuit: dicit enim ad *Odyss. II. p. 1572. 43*: Ὅς δὴ (κῆπος) μεταληφθεὶς ὑπὸ κωμικοῦ σκῶμμα ἐποίησε· γυναικα γάρ τις μανιόκηπον εἶπε τὴν μεμνηῖαν περὶ μίξεις· κῆπον ἐκεῖνος ὑποθέμενος εἶναι τὸ παρὰ Λυκόφρονι ἐπέσιον. et ad *Odyss. Δ. p. 1516. 22*: Ἡ δὲ μανιόκηπος γυνή, τουτέστιν ἡ περὶ μίξεις μεμνηῖα κῆπος τῷ καθ' αὐτὴν οὕτω σκώπεται· περὶ ὃν δηλαδὴ μέμνηεν, ἀποφραγνῦσα τοῖς ἐθέλουσιν τὴν τῆς ὥρας ὁπώραν δρέπεσθαι. et rursus ad *Iliad. E. p. 536. 22*: Ἐκ τοιαύτης δὴ μανίας πέπαικται καὶ ἡ μανιόκηπος γυνή ἥγουν ἡ περὶ μίξεις μεμνηῖα· κῆπος γὰρ νῦν τὸ ἐπέσιον.

Πολύμνον, si incorruptum est, de quo possis dubitare, significat famosam, ut ὕμνεῖν saepe nihil aliud est, quam frequenter usurpare, crepare: de quo verbi usu docte disseruit Ruhnkenius ad *Timaeum p. 263*. *Μανιόκηπον* autem etsi *Suidas* et *Eustathius* interpretari conantur, tamen vereor ne non integrum sit, atque existimo illum poetam, sive *Anacreon*, sive comicus fuerit, dixisse *μανόκηπον*. *Μανὸς* idem fere est quod *χαῦνος*. *Photius p. 246. 10. ed. Dobr.* *Μανόν· ἀραιὸν ἢ χαῦνον. ἢ ἀνωφερὲς ὡς φλόξ. καὶ ὁ μανόμενος ὁ μὴ ἰσχυρὸς ταῖς φρεσί.* *Anacreon* igitur fortasse dixerit versu ionico:

Πολύμνον, μανόκηπον.

littera α in illo *μανόκηπον* correpta: quam *Atticos* produxisse auctor est *Phrynichus* in *Bekkeri Anecdotis T. I. p. 51. 32*: *Μανόν· τὸ ἀραιὸν οὕτω λέγουσιν Ἀθηναῖοι· τὴν πρώτην συλλαβὴν ἐκτείνουσιν.* Et producta est in versibus *Empedoclis* apud *Gaisford. Poet. Minor. Vol. III. p. 286. ed. Lips.:*

Τῶν δ' ὅσ' ἔσω μὲν πυκνά, τὰ δ' ἔκτοθι μανὰ πέπηγε,
Κυπρίδος ἐν παλάμῃσι πλάδης τοιῆςδε τυχόντα.

Sed Aeschylus quoque eam corripuisse videtur in illa
versus particula, quae servata est in Etymol. Gudiano
p. 378. 38:

Ἐν μανοστήμοις πέπλοις.

Fr. CXLIII.

Photius p. 570. 13. ed. Dobr. Ταντάλου τά-
λαντα· πλούσιος ὁ Φρυξ Τάνταλος διαβεβόητο, Πλουτοῦς
καὶ Διὸς λεγόμενος· κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ καὶ Ἀνα-
κρέων ἐν γ'. Γέγονε δὲ παρὰ τὸ ὄνομα τάλαντα· ὥς καὶ
παρὰ τῷ κωμικῷ εἴρηται·

Τὰ Ταντάλου τάλαντα τανταλίζεται.

Eadem leguntur apud Apostolium XVIII. 14. et apud
Suidam T. III. p. 4345. v. Τὰ Ταντάλου ταλ. Utitur
autem hoc proverbio etiam Plutarchus in Amatorio
c. 16: Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν ἔρωτι πολλῷ καὶ
πόθῳ ταῦτο τοῦτο τῶν Ταντάλου λεγομένων ταλάντων καὶ
τῆς αὐτοῦ ἀρχῆς ἀντάξιον ἐποίησεν.

Fr. CXLIV.

Zenobius Proverb. V. 20: Μέγα φρονεῖ μάλλον
ἢ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ· μέμνηται ταύτης Ἀνακρέων.
Καὶ Πίνδαρος ἐν Νεμεονικαῖς· φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ Ἡφαί-
στου γενομένην δῶρον Πηλεῖ σωφροσύνης ἕνεκα παρὰ τῶν
θεῶν δοθῆναι· ἢ χρώμενος πάντα κατὰρθου καὶ ἐν ταῖς
μάχαις καὶ ἐν ταῖς θήραις. Tangit hoc proverbium
Aristophanes in Nubibus v. 1063:

ΑΔ. Ἐπεὶ σὺ διὰ τὸ σωφρονεῖν τῷ πώποτ' εἶδες ἤδη
Ἀγαθόν τι γενόμενον, φράσον, καὶ μ' ἐξέλεγξον εἰπών.

ΔΙ. Πολλοῖς· ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε διὰ τοῦτο τὴν
μάχαιραν.

*ΑΑ. Μάχαιραν; ἀστεῖον γε κέρδος ἔλαβεν ὁ κακοδαίμων.
 Ὑπέροβολος δ' οὐκ τῶν λύχνων πλεῖν ἢ τάλαντα πολλά
 Εὔληφε διὰ πορνείαν, ἀλλ' οὐ μὰ Δί' οὐ μάχαιραν.*

ubi scholiasta rem pluribus exponit: "Οτε ἀφῆκεν αὐτὸν Ἀκαστος μεταξὺ θηρίων, οἱ θεοὶ δὲ διδόασιν αὐτῷ ξίφος πρὸς ἄμυναν τῶν θηρίων, τινὲς δὲ ἐπὶ τῷ Πηλίου ἀγῶνι φασὶ τὸν Πηλεὺς λαβεῖν διὰ σωφροσύνην Ἥφαιστότευκτον μάχαιραν· ὁ Πηλεὺς ἐγένετο σωφρονέστατος καὶ ποτε ἱππολύτης τῆς γυναικὸς Ἀκάστου ἐρασθείσης αὐτοῦ καὶ μὴ δυνηθείσης πεῦσαι, ἀλλὰ διαβολῇ χρησαμένης, ὡς ἄρα ἐπεχείρησε βιάσασθαι αὐτήν, ὁ Ἀκαστος μαθὼν καὶ λαβὼν αὐτὸν εἰς ἐρημίαν καὶ τῶν ὀπλῶν γυμνώσας, ἀφῆκεν αὐτὸν καὶ ἀνεχώρησεν, εἰπὼν, εἰ δίκαιος εἶ, σωθήσῃ· ὡς δὲ ἔμελλεν ὑπὸ θηρίων διαφθεῖρεσθαι, οἱ θεοὶ μάχαιραν αὐτῷ ἐχαρίσαντο Ἥφαιστότευκτον δι' Ἑρμοῦ καὶ οὕτως ἔφυγε τὸν κίνδυνον. — Πηλεὺς Φῶκον κατὰ πατρίδα σὺν Τελαμῶνι δολοφονήσας φεύγει εἰς Φθίαν πρὸς Εὐρύτιον τὸν Ἀκάστορος, ὑφ' οὗ καὶ καθαίρεται· ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἐλθὼν Εὐρύτιω ἐντυγχάνει καὶ κτείνει τοῦτον ἄκων· πάλιν οὖν ὁ Πηλεὺς ἐκ Φθίας φεύγων εἰς Ἰωλκὸν πρὸς Ἀκαστὸν ἀφικνεῖται καὶ καθαίρεται ὑπ' αὐτοῦ. Ἀστυδάμεια δὲ ἡ Ἀκάστου γυνὴ ἐρασθεῖσα Πηλέος καὶ μὴ πείσασα αὐτὸν διὰ σωφροσύνην συνελθεῖν αὐτῇ καταφεύδεται αὐτοῦ πρὸς Ἀκαστον ὡς ἀποπειραθέντος αὐτῆς. ὁ δὲ κτείνει μὲν, ὃν καθῆκεν οὐκ ἐβουλήθη· ἄγει δὲ αὐτὸν εἰς θήραν εἰς τὸ Πήλιον· ἀποκοιμηθέντα δὲ αὐτὸν Ἀκαστος καταλιπὼν καὶ τὴν μάχαιραν ὑπὸ τὴν κόπρον τῶν βοῶν κρύψας ἐπανέρχεται. ὁ δὲ ἐξαναστὰς καὶ μὴ εὖρων τὴν μάχαιραν ἤμελλεν ἀπόλλυσθαι καταλειφθεὶς ὑπὸ τῶν Κενταύρων, σώζεται δὲ ὑπὸ Χείρωνος, ὅς καὶ τὴν μάχαιραν ἐκζητήσας δίδωσιν αὐτῷ. Conferas etiam Pindari Neme. Carm. IV. v. 55. seq. et Scholiastam ad illum locum: ubi Hesiodi versus proferuntur, quos sic corrigendos esse credo:

Ἦδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
 Αὐτοῦ μὲν σχέσθαι, κρύψαι δ' ἀδοκητὴ μάχαιραν
 Καλήν, ἣν οἱ ἔτευξε περίκλυτος Ἀμφιγυῆεις,
 Ὡς τὴν μαστεύων οἷος κατὰ Πήλιον αἰπὺν
 Αἰψ' ὑπὸ Κενταύροισιν ὄρεσζώοισι δαμείη.

Fr. CXLV.

Fulgentius Mytholog. I. 25. p. 57. ed. Munker:
 „Et raptum Ganymeden aquila non vere volucris, sed
 bellica praeda: Juppiter enim, ut Anacreon antiquissi-
 mus auctor scripsit, dum adversus Titanas id est Ti-
 tani filios, qui frater Saturni fuerat, bellum assume-
 ret, et sacrificium Coelo fecisset, in victoriae auspici-
 um aquilae sibi adesse prosperum vidit volatum: pro quo
 tam felici omine, praesertim quia et victoria consecuta
 est, in signis bellicis sibi aquilam auream fecit tutelaeque
 suae virtuti dedicavit, unde et apud Romanos hujus-
 modi signa tracta sunt: Ganymeden vero bellando
 praeuntibus his signis rapuit.“ et quae sequuntur.
 Anacreon si revera haec attigit, (non multum enim
 auctoritatis isti Fulgentio tribuendum est) fortasse id
 fecit in illa elegia, ex qua servatus est ille versus
 (Fr. LXX.):

Ἀρχοῦ δ' αἰήτοῦ Θεσέος ἐστὶ λύγη.

Aquilam autem signum in coelo fuisse illam, quae
 Ganymeden rapuerit, etiam Hyginus Astronom. p. 386.
 ed. Munker. dicit: „Haec est, quae dicitur Ganyme-
 dem rapuisse, et amanti Jovi tradidisse, hunc enim
 Juppiter primus ex avium genere sibi delegisse existi-
 matur.“ et quae sequuntur.

EPIGRAMMATA.

His reliquiis carminum Anacreonticorum epigrammata, quae in Anthologia ei tribuuntur, subiungenda esse censui: quamquam unum tantum alterumve inest, quod satis probabili ratione ad Anacreontem possit referri: alia antiqua quidem sunt, sed utrum huic poetae an aliis quibusdam sint vindicanda, vix satis certo expedias: alia denique prorsus abjudicanda sunt vati Teio. Omisi autem duas istas cantiunculas Anacreonticas, quae leguntur in Anthologia XI. 47. et 48: nam hae quidem nullo pacto inter epigrammata referri possunt.

Ep. I.

Ἡ τὸν θύρσον ἔχουσ' Ἑλικωνιάς, αἶ τε
παρ' αὐτὴν

Ξανθίππη Γλαύκη τ' ἐς χορὸν ἐρχό-
μεναι

Ἐξ ὄρεος χωρεῦσι, Διωνύσῳ δὲ φέρουσιν

Κισσόν, καὶ σταφυλὴν, πίονα καὶ χί-
μαρον.

Legitur hoc epigramma in Anthol. VI. 134. non indignum illud quidem Anacreonte.

Versu primo in codice Pal. ἡ τε παρ' αὐτὴν scribitur, quod correxi cum Jacobsio pariterque in versu secundo ἐρχόμεναι pro ἐρχομένη. Ibidem in codice Pal. Γλαύκη τ' ἐς χορὸν (Jacobs: εἰς χορὸν) in Plan. Γλαύκη ἢ σχεδὸν legitur.

Ep. II.

Οὗτος Φειδόλα ἵππος ἀπ' εὐρυχόροιο Κο-
ρίνθου

Ἀγκείται Κρονίδα, μνᾶμα ποδῶν ἀρε-
τᾶς.

Legitur hoc epigramma in Anthol. VI. 135: neque vero recte Anacreonti tributum esse censeo. De equa Phidolae disserit Pausanias L. VI. c. 13: Ἡ τε ἵππος ἡ τοῦ Κορινθίου Φειδόλα ὄνομα μὲν, ὥς οἱ Κορίνθιοι μνημονεύουσιν, ἔχει αὔρα, τὸν δὲ ἀναβάτην ἔτι ἀρχομένου τοῦ δρόμου συνέπεσεν ἀποβαλεῖν αὐτὴν καὶ οὐδὲν τι ἥσσον θέουσα ἐν κόσμῳ περὶ τε τὴν νύσσαν ἐπέστρεψε, καὶ ἐπεὶ τῆς σάλπιγγος ἤκουσεν, ἐπετάχυνεν ἐς πλεον τὸν δρόμον· φθάνει δὲ δὴ ἐπὶ τοὺς Ἑλλανοδίκας ἀφικομένη καὶ νικῶσα ἔγνω καὶ παύεται τοῦ δρόμου. Ἱλεῖοι δὲ ἀνηγόρευσαν ἐπὶ τῇ νίκῃ τὸν Φειδόλαν καὶ ἀναθεῖναι οἱ τὴν ἵππον ταύτην ἀφιασιν.

Ep. III.

Προηξιδίκη μὲν ἔρεξεν, ἐβούλευσεν δὲ Δύ-
σηρις

Εἶμα τόδε· ξυνὴ δ' ἀμφοτέρων σοφίη.

Legitur hoc epigramma in Anthol. VI. 136. quod cur Anacreonti abjudicetur nihil video causae. Eodem

utitur Suidas v. *Εἷμα· ἱμάτιον· ἔνδυμα· καὶ διὰ τοῦτο ἐν ἐπιγράμματι· Πραξιδική μὲν ἔφ.* In codice A. scribitur *ξυνὰ pro ξυνή.*

Ep. IV.

*Πρόφρων, Ἀργυρότοξε, δίδου χάριν Αἰσχύ-
λου νῖᾱ*

*Ναυκράτει, εὐχολὰς τάσδ' ὑποδεξά-
μενος.*

Legitur hoc epigramma in Anthol. XI. 137, ubi in Pal. ὑπὸ δεξάμενος scribitur. Naucratem autem Aeschyli tragici (siquidem de tragico cogitandum est) filium novi nullum: certe cum Anacreon Athenis versaretur, tragico nulli erant filii: quare hoc quidem epigramma ab alio quo poeta, non ab Anacreonte compositum esse statuo.

Ep. V.

*Πρὶν μὲν Καλλιτέλης μ' ἰδρύσατο· τόνδε
δ' ἐκείνου*

*Ἐκγονοὶ ἐστάσανθ', οἷς χάριν ἀντι-
δίδου.*

Legitur hoc epigramma in Anthol. VI. 138. In cod. P. legebatur τὸν δὲ δ' ἐκείνου: recte Jacobsius alique homines docti τόνδε scripserunt, quamquam quo illud referendum sit, obscurum est. Anacreontisne sit hoc epigramma necne non ausim dijudicare.

Ep. VI.

Πραξαγόρας τάδε δῶρα θεοῖς ἀνέθηκε,
Λυκαίου

Υἱός· ἐποίησεν δ' ἔργον Ἀναξαγόρας.

Legitur hoc epigramma in Anthol. VI. 139. Anaxagoras videtur esse Aegineta ille artifex, qui Jovis statuam in memoriam victoriae de Xerxe reportatae confecit. Pausanias L. V. 23: Τὸ δὲ ἄγαλμα ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ ἀνατιθέν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐποίησεν Ἀναξαγόρας Αἰγινήτης. Nego autem hos versiculos Anacreontis esse.

Ep. VII.

Παιδὶ φιλοστεφάνῳ Σεμέλας ἀνέθηκε Μέ-
λανθος

Μνᾶμα χοροῦ νίκας υἱὸς Ἀρηιφίλου.

Legitur hoc epigramma in Anthol. VI. 140. Scripsi autem cum Barnesio φιλοστεφάνῳ pro codicis lectione φιλοστεφάνου. Ne hoc quidem epigramma Teio vati vindicandum esse censeo.

Ep. VIII.

Ῥυσαμένα Πύθωνα δυσαχέος ἐκ πολέμοιο
Ἄσπις Ἀθηναίης ἐν τεμένει κρέματαί.

Legitur in Anthol. VI. 141. Conferas Suidam in v. δυσηχής· ὁ κακόηχος· ἐν ἐπιγράμματι: Ῥυσαμένη Πύθωνα δυσηχέος ἐκ πολ. quae recepissem, si Anacreontis hos esse versus constaret.

Ep. IX.

Σάν τε χάριν, Διόνυσε, καὶ ἀγλαὸν ἄστει
κόσμον

Θεσσαλίας μ' ἀνέθηκε' ἀρχὸς Ἐχεκρα-
τίδας.

Legitur hoc epigramma in Anthologia VI. 142: ubi in Pal. legitur Διόνυσε δίδου καὶ, sed punctis notatum est illud δίδου. Antiquum quendam Echeocratidem commemorat Pausanias X. 16. 4: Ἐχεκρατίδης δὲ ἀνὴρ Λαρισσαῖος τὸν Ἀπόλλωνα ἀνέθηκε τὸν μικρὸν καὶ ἀπάντων πρῶτον τεθῆναι τῶν ἀναθημάτων τοῦτο φασιν οἱ Μελφοί. Quod si ab Anacreonte haec profecta sunt, certe antiquam formam exuerunt.

Ep. X.

Εὖχεο Τιμόνακτι θεῶν κήρυκα γενέσθαι

Ἦπιον, ὅς μ' ἐρατοῖς ἀγλαΐην προ-
θύροις,

Ἑρμῇ τε κρείοντι καθέσσατο· τὸν δ' ἐθέ-
λοντα

Ἀστῶν καὶ ξείνων γυμνασίῳ δέχομαι.

Legitur hoc epigramma, non indignum illud quidem Anacreonte, in Anthol. VI. 143. Versu tertio in cod. P. scribitur κρειόεντι, quod correxit Brunckius.

Ep. XI.

Στροίβου παῖ, τόδ' ἄγαλμα, Λεώκρατες,
εὖτ' ἀνέθηκας

Ἐρμῇ, καλλικόμους οὐκ ἔλαθες Χά-
ριτας,

Οὐδ' Ἀκαδημείαν πολυγαθέα, τῆς ἐν ἀγο-
στῷ

Σὴν εὐεργεσίην τῷ προσιόντι λέγω.

Legitur hoc epigramma in Anthol. VI. 144. Sed non esse Anacreontis hoc carmen satis superque conficias ex versu tertio:

Οὐδ' Ἀκαδημείαν πολυγαθέα.

Eo enim tempore quo Anacreon Athenis commoratus est, Academia locus fuit incultus, vepribus horridus, et nimia aquarum vi irriguus, qui nullo pacto potuerit πολυγηθῆς appellari. Postea demum Cimon illum locum exornavit, ut refert Plutarchus in vita Cimonis c. 13: Πρῶτος δὲ ταῖς λεγομέναις ἐλευθερίοις καὶ γλαφυραῖς διατριβαῖς, αἱ μικρὸν ὕστερον ὑπερφυῶς ἡγαπήθησαν, ἐκαλλώπισε τὸ αἶσιν, τὴν μὲν ἀγορὰν πλατάνοις καταφυτεύσας, τὴν δ' Ἀκαδημίαν ἐξ ἀνύδρου καὶ ἀνύχμηρᾶς κατάρξοντον ἀποδείξας ἄλσος, ἡσκημένον ὑπ' αὐτοῦ δρόμοις καθαροῖς καὶ συσκίοις περιπάτοις. Atque hoc epigramma iterum legitur in Anthologia p. 179. ibique adscribitur Simonidi: et abjudicandum esse Anacreonti vel eo verisimile redditur, quod in priore Anthologiae loco ante hoc epigramma lacuna est (in margine scriptum est: οὐ λείπει, ὥς οἶμαι, οὐδὲ ἐνταῦθα.) ipsum autem epigramma inscribitur τοῦ αὐτοῦ: quare probabile est Simonidis aliquod epigramma excidisse.

Versu primo legebatur in priore Anthologiae loco

Στροίβου, in posteriore Στρόμβου: neutrum satis recte: vere correxit Schneiderus:

Στροίβου παῖ, τόδ' ἄγαλμα, Λεωκράτης.

Stroebi enim nomen huic familiae peculiare fuit.

Thucydides L. I. 105: Καὶ ἐνίκων Ἀθηναῖοι καὶ ναῦς ἐβδομήκοντα λαβόντες αὐτῶν ἐς τὴν γῆν ἀπέβησαν καὶ ἐπολιόρκουν, Λεωκράτους τοῦ Στροίβου στρατηγοῦντος.

Praetor ille Leocrates videtur idem esse, quem hic Simonides affatur: fuit autem ille Periclis in republica administranda adversarius, ut colligo ex Plutarcho,

qui in vita Periclis c. 16: haec dicit: Καὶ ταῦτα καιρὸς οὐκ ἦν, ἀλλ' ἀκμὴ καὶ χάρις ἀνθούσης ἐφ' ὧρα πολιτείας, ἀλλὰ τεσσαράκοντα μὲν ἔτη πρωτεύων ἐν Ἐφιάλταις καὶ Λεωκράταις καὶ Μυρωνίδαις καὶ Κίμωνι καὶ Τολμίδαις καὶ Θουκυδίδαις. Suidas utitur hoc epigrammate in v. ἀγοστῶ· ἀγκῶνι· ἐν ἐπιγράμματι· Οὐκ ἔλαθες Χάριτας (Cod. H. οὐκ ἔλαθ' ἐς χάριτας) οὐδ' Ἀκαδ. πολ. τῆς (ita Codd. A. et E. apud Gaisfordiam: vulgo τὴν:) ἐν ἀγοστῶ Σὴν εὐεργεσίην (alii codd. εὐεργεσίαν) τῷ πρὸς. λέγω.

Ep. XII.

Βωμοὺς τούςδε θεοῖς Σοφοκλῆς ιδρύσατο
πρῶτος,

Ὅς πλεῖστον Μούσης εἶδε κλέος τρα-
γικῆς.

Legitur hoc epigramma in Anthol. VI. 146: est autem Anacreonti adjudicandum, qui non potuit Sophoclis laudes celebrare. Versu secundo pro εἶδε in Pal. legitur εἶχεν.

Ep. XIII.

Τέλλεα ἡμερόεντα βίον πόρε Μαιάδος υἱέ,
 Ἄντ' ἐρατῶν δώρων τῶνδε χάριν θε-
 μενος·

Δὸς δέ μιν εὐθυδίκων Εὐωνυμέων ἐνὶ δήμῳ
 Ναίειν αἰῶνος μοῖραν ἔχοντ' ἀγαθήν.

Legitur hoc epigramma in Anthologia VI. 346, non indignum illud quidem Teio poeta.

Versu primo in cod. P. legebatur Τελειαι ἡμερόεντα, quod correxerunt Reiskius et Brunckius: nisi forte Anacreon scripserat:

Τέλλιδι ἡμερόεντα βίον πόρε Μαιάδος υἱέ.

Τέλλης nomen fuit Graecis minime inusitatum: conferas Thucydidem III. c. 69. V. c. 19. et 24.

Versu quarto Barnesius coniecit legendum esse

αἰῶνος μοῖραν ἔχοντ' ἀγαθῆς.

Sed poeta jam ante comprecatus erat Mercurium, ut Telliae amoenam vitam concederet, nunc optat, ut diu popularibus Euonymiensibus intersit.

Ep. XIV.

Καρτερὸς ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, οὗ τόδε
 σᾶμα·

Ἄρης δ' οὐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ
 κακῶν.

Legitur hoc epigramma in Anthologia VII. 160. Anacreontis si hi sunt versus, certe σῆμα pro σᾶμα scribendum est.

Ep. XV.

Ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγά-
θωνα

Πᾶς' ἐπὶ πυρκαϊῆς ἥδ' ἐβόησε πόλις·
Οὕτινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματος
Ἄρης

Ἠνάρισεν στυγερῆς ἐν στροφάλιγγι
μάχης.

Legitur hoc epigramma in Anthologia VII. 226:
et Anacreontis quidem esse verisimillimum est. Prius
distichum descripsit Suidas in v. *Αἰνοβίας*, posterius
in v. *Ἠνάρισεν*.

Ep. XVI.

Καὶ σέ, Κλεηνορίδῃ πόθος ὤλεσε πατρίδος
αἵης,

Θαρσήσαντα Νότου λαίλαπι χειμερίῃ·
Ὡρῇ γάρ σε πέδησεν ἀνέγγυος· ὕγρὰ δὲ
τὴν σὴν

Κίματ' ἄφ' ἡμερτὴν ἐκλυσεν ἡλικίην.

Legitur hoc epigramma in Anthologia VII. 263:
non inelegans illud quidem neque indignum Anacreonte.
Versu primo recte in cod. Pal. καὶ σέ scribitur, in Pl.
καί σε: sed versu secundo rectius in Pl. *Θαρσήσαντα*,
quam in Pal. *Θαρσήσαντι*: item versu tertio in Pl.
ἀνέγγυος, male in Pal. *ἀνέγκυος*: versu quarto in Pl.
ἄμφ' ἡμερτὴν pro *ἄφ' ἡμερτὴν* scribitur.

Ep. XVII.

*Βουκόλε τὰν ἀγέλαν πόρρω νέμε, μὴ τὸ
Μύρωνος*

Βοίδιον ὡς ἔμπνουν βουσι συνεξέλασης.

Legitur hoc epigramma in Anthol. IX. 715: et hoc quidem Anacreonti adjudicandum, qui, ut alia omittam, Myronis buculam non potuit carminibus celebrare.

Ep. XVIII.

*Βοίδιον οὐ χοάνοις τετυπωμένον, ἀλλ' ὑπὸ
γῆρας*

*Χαλκωθέν, σφετέρῃ ψεύσατο χειρὶ
Μύρων.*

Legitur hoc epigramma in Anthologia IX. 716: hoc quoque a recentiore aliquo poeta, non a vate Teio compositum est.

Ep. XIX.

*Ἀκλίων σ', ὠριστοκλείδῃ, πρῶτον οἰκτεί-
ρω φίλων,*

Ὡλεσας δ' ἥβην ἀμύνων πατρίδος δουλήϊν.

Leguntur hi versus in Anthologia XIII. 4: quos ab Anacreonte scriptos esse non abhorret a verisimilitudinis specie: est autem hoc, ut opinor, exordium longioris alicujus carminis, non epigramma. — Versu secundo in Cod. P. δουλείην scribitur, quod correxerunt homines docti.

INDEX VERBORUM.

A.

ἀβακίζομένων. LXXVIII. 4.

Ἀβδήρων. Ep. XV. 1.

ἄβρη. XVI. 3.

ἄβρόν. LXIV. 3.

ἄβρός. CXIX.

ἄβρῶς. XVI. 2.

ἀγάγωμεν. LIII. 2.

ἀγαθήν. Ep. XIII. 4.

ἀγαθός. II. 9.

ἀγαθῶν. CXXXIV. Ep.
XIV. 2.

Ἀγάθωνα. Ep. XV. 1.

ἄγαλμα. Ep. XI. 1.

ἀγανῶς. XLIX. 1.

ἀγγειοσελίνων. XXXV. 2.

ἄγγος. XXXV. 1.

ἄγε. LXII. 1. 7.

ἀγέλαν. Ep. XVII. 1.

ἄγκεται. Ep. II. 2.

ἀγκύλη. LI.

ἀγκύλων. CXXXII.

ἀγλαΐην. Ep. X. 2.

ἀγλαόν. Ep. IX. 1.

ἀγλαά. LXIX. 3.

ἀγοσιῶ. Ep. XI. 3.

ἄγριοι. VII. 3.

ἄγρίων. I. 2.

ἄγχοῦ. LXX.

ἀδοιάστως. LXVIII.

ἄδυμελές. LXVI.

ἄδω. XLII. 2.

ἀείδεν. LXIV. 5.

ἄήταις. XXIII. 2.

Ἀθαμαντίδα. CXXX.

Ἀθηναίης. Ep. VIII. 2.

Ἀίδεω. XLI. 5.

Αἰθοπίνης. XCVI.

αἴης. Ep. XVI. 1.

αἴητοῦ. LXX.

αἰνοβίην. Ep. XV. 1.

αἰνοπαθῆ. XXXIII.

Αἰσχύλου. IV. 1.

αἰχμάν. XXVIII.

αἰῶνος. Ep. XIII. 4.

Ἀκαδημείαν. Ep. XI. 3.

ἄκταινῶσαι. CX.

ἀλαλήτω. LXII. 3.

Ἄλεξις. LXVII.

ἄλιπόρφυρον. XCVII.

- ἄλκιμοι. LXXXVI.
 ἀλκίμων. Ep. XIX. 1.
 ἀλλ'. LXIX. 3. LXXXIV.
 Ep. XVIII. 1.
 ἀλλά. LXII. 10. LXV. 1.
 Ep. XIV. 2.
 ἄλλη. XLVIII. 1.
 ἄλλην. XV. 8.
 ἄλση. CXXXIV.
 Ἀμαλθίης. VIII. 1.
 ἄμιθα. CXI.
 ἀμύνων. Ep. XIX. 2.
 ἄμυστιν. LXII. 2.
 ἀμφί. LXXIX. 4.
 ἀμφίπολος XXIX. 1.
 ἀμφοτέρων. Ep. III. 2.
 ἄμωμον. XL.
 ἄν. VIII. 1. XIII. 2. XLII.
 1. XLVIII. 1. LXXIV. 3.
 ἀνά. LI. 1.
 ἀνα-βασσαρήσω. LXII. 6.
 ἀναβῆναι. XLII. 6.
 ἀναμεμίζονται. XCI.
 Ἀναξαγόρας. Ep. VI. 2.
 ἀναπέτομαι. XXII. 1.
 ἀνασταλύσω. XII. 4.
 ἀναχέισθων. XL.
 ἀνδρῶν. I. 6.
 ἀνέγγυος. Ep. XVI. 3.
 ἀνέθηκ'. Ep. IX. 2.
 ἀνέθηκας. Ep. XI. 1.
 ἀνέθηκε. Ep. IV. 1.
 ἀνημέρους. L. 8.
 ἀνήρ. XCV. 1.
 ἀνήτω. CXXXVIII.
 ἀνθεμεῦντας. LXI. 2.
 ἄνθος. XLVI.
 ἀντιδίδου. Ep. V. 2.
 ἀντ'. Ep. XIII. 2.
 ἀνυβρισιτί. LXII. 5.
 ἀπ'. XV. 5.
 ἀπαλῆς. XLVI.
 ἀπέκειρας. LVI.
 ἀπελθεῖν. LV.
 ἀπεροτός. LXXIX.
 ἀπό. XVII. 1.
 ἀπό δ' ἐξέλετο. LVII.
 ἀπό-θανεῖν. XLVIII. 1.
 ἀποκλᾶς. XVI. 1.
 ἀπολειφθεῖς. XLIX. 3.
 ἀπό-όλωλεν. LXXIV.
 ἀργαλέη. XLI. 5.
 ἀργυρέη. XXX.
 Ἀργυρότοξε. Ep. IV. 1.
 ἀρεταῖς. Ep. II. 2.
 Ἀρηιφίλου. Ep. VII. 2.
 Ἀρης. LXXIV. Ep. XIV. 2.
 XXV. 3.
 ἀρθεῖς. XVII. 1.
 Ἀρτεμι. I. 3.
 Ἀρτέμων. XIX. 2. 7.
 ἀρτοπώλιον. XIX. 6.
 ἀρχός. Ep. IX. 2.
 ἀσήμεων. XXXVI.
 ἀσπίδα. XXVI.
 ἀσπιδιώτης. XXXIV.
 ἀσπίδος. XIX. 6.
 ἀσπίς. Ep. VIII. 1.

ἄσπεϊ. Ep. IX. 1.
 ἄστεμφής. CXXXI.
 ἄστρουγάλοι. XLIV.
 ἄστρουγάλους. XIX. 4.
 ἄστυ. LI. 2.
 ἄστων. Ep. X. 4.
 αἰάσθαλοι. XII.
 αὔ. LV.
 αὐλῶν. XVIII. 2.
 αὐτάγητοι CXII.
 αὐτήν. Ep. I. 1.
 αὐτόν. XLI. 5.
 αὐτως. XIX. 4.
 αὐχένα. XIX. 9.
 Ἀφροδίτη. II. 3.
 Ἀφροδίτης. LXIX. 3.

B.

βαίνειν. CVI.
 βαλεῖν. XXVI.
 βαλών. LXXXVIII. 1.
 βάλλων. XV. 2.
 βάρβιτον. CVIII.
 βαρύνονται. VIII. 3.
 βασιλεῦσαι. VIII. 4.
 Βασσαρίδες. LIV.
 βερβέριον. XIX. 3.
 βίον. XIX. 8. Ep. XIII. 1.
 βιότου. XLI. 3.
 βλέπουσα. LXXIX. 1.
 βλέπων. IV. 1.
 βοίδιον. Ep. XVII. 2. XVIII.
 1.
 βοός. XIX. 5.

βούλει. LXXIX. 5.
 βουκόλε. Ep. XVII. 1.
 βούλειται. LXXVII.
 βουλοίμην. VIII. 2.
 βουσί. Ep. XVI. 2.
 βροτούς. LIV. 5.
 βρύοντα. LXIV. 2.
 βωμούς. Ep. XII. 1.

Γ.

γαλαθηνόν. XLIX. 2.
 Γαστροδώρη. XC. 3.
 γεγανωμένος. XI. 2.
 γείτονας. LIX.
 γέ μέν. LXVIII.
 γένειον. XXIII. 1.
 γενέσθαι. Ep. X. 1.
 γένοιτ'. XLVIII. 1. 2.
 γενοῦ. II. 9.
 γέροντος. LXXX.
 γηράλαιοι. XLI. 2.
 γήρως. Ep. XVIII. 1.
 γίνομαι. LXXXVII. 1.
 Γλαύκη. Ep. I. 2.
 γλυκεροῦ. XLI. 3.
 γονύκροτοι. CXIV.
 γοννοῦμαι. I. 1. II. 6.
 γυμνασίῳ. Ep. X. 4.
 γυναιξίν. XIX. 14.

Δ.

δαΐζων. LI.
 δακρυόεντα. LXIX. 2.
 δακρυόεσσαν. XXVIII.

δαμάζει. LXIV. 5.
 δαμάλης. II. 1.
 δάπεδον. CXXIX.
 δάφνα. LXXXII.
 δέ γ'. XIX. 1.
 δεδοικώς. XLI. 4.
 δεῦ. XIII. 2.
 δεινός. XLI. 5.
 δέκ'. LXII. 3.
 δέκα. XXXIX. 1.
 δεξιόν. LXXIX. 6.
 δέσποινα. I. 3.
 Δεύννυσε. II. 11.
 Δεύννυσον. XIV. 2.
 δέχεσθαι. II. 11.
 δέχομαι. Ep. X. 4.
 δή. VII. 1. XXII. 1. XXXIX.
 I. LXXIX. 1. XCIII. 1.
 δήμω. Ep. XIII. 3.
 δηῦτ'. XVII. 1.
 δηῦτε. XV. 1. XLV. 1. LX.
 I. LXII. 6. 7. LXVII.
 LXXXIX. 1. CXI. 1.
 δίδου. Ep. IV. 1.
 διέπουσιν. LI. 2.
 δίζημαι. IV. 2.
 δίκαια. CXXXV.
 δίνης. I. 5.
 διξῆσιν. LXXXVII. 1.
 Διόννυσε. Ep. IX. 1.
 Διόννυσος. XIII. 2.
 Διονύσου. LIV.
 Διονύσω. LIII. 2.
 Διός. I. 2. LXXIII.

διοσκέω. III. 3.
 δισκεῖν. XXXVIII. 3.
 διτόκον. CXV.
 διψῶντα. LVI.
 Διωνύσω. Ep. I. 3.
 δοκέεις. LXXIX. 2.
 δός. Ep. XIII. 3.
 δουλήτην. Ep. XIX. 2.
 δουρί. XIX. 9.
 δρόμου. LXXIX. 4.
 δυναστής. LXIV. 5.
 δυσαχέος. Ep. VIII. 1.
 Δύσηρις. Ep. VIII. 1.
 δῶρ'. LXIX. 3.
 δῶρα. Ep. VI. 1.
 δωριόζειν. XXXVIII.
 δώρων. Ep. XIII. 2.

E.

εἶσεις. LV.
 ἔασον. LVI.
 ἐβόησε. Ep. XV. 2.
 ἐβούλευσεν. Ep. III. 1.
 ἐγήματο. LXXXIV.
 ἔγημεν. LXXXIV.
 ἐγχείας. LXII. 3.
 ἐγώ. VIII. 1. LXXVIII. 1.
 XCIV. 1.
 ἔγωγ'. III. 1.
 ἐθέλει. XXII. 2.
 ἐθέλοντα. Ep. X. 3.
 ἐθελοπόροισιν. XIX. 7.
 ἔθεντο. LVII. 2.
 εἶ. XXVII.

εἶ. I. 5. LVI.
 εἶδε. Ep. XII. 2.
 εἰδέναι. LXXIX. 2.
 εἶδον. XX.
 εἰδώς. IV. 3.
 εἶλυμα. XIX. 6.
 εἵκοσι. V. 1.
 εἶμα. Ep. III. 1.
 εἶμι. XXXI.
 εἶναι. LXXVII.
 εἵνεκα. XLII. 1.
 εἰσίν. XLIV.
 εἶχε. XCV. 1.
 ἕκαστος. XCV. 1.
 ἑκατόν. VIII. 3.
 ἔκγονοι. Ep. V. 2.
 ἐκδύσα. KVIII.
 ἐκείνου. Ep. V. 1.
 ἔκλυσεν. Ep. XIV. 4.
 ἔκοψεν. XLV. 1.
 ἐκτετιλμένος. XIX. 11.
 ἔλαθες. Ep. XI. 2.
 ἐλαΐα. LXXXII.
 ἔλαμπεν. XXX.
 ἐλαφηβόλε. I. 1.
 ἐλαφρώς. XXXIII.
 ἐλεφαντίνην. XIX. 13.
 ἔλθ'. II. 7.
 Ἐλικωνιάς. Ep. I. 1.
 Ἑλλήνων. CXXXIX.
 ἔλουσεν. XLV. 2.
 ἔμαντόν. LXIII.
 ἐμβάλομι. LXXIX. 3.
 ἐμέ. XLII. 1.

ἐμήν. XV. 6.
 ἐμήης. IV. 3.
 ἐμμελέως. XXXVIII. 2.
 ἐμοί. XXII. 2.
 ἔμοιγ'. CXXXI.
 ἐμόν. II. 10.
 ἔμπνουν. Ep. XVII. 2.
 ἐμῶν. XLII. 1.
 ἔνεικον. LXI. 3.
 ἐνί. Ep. VIII. 3.
 ἐξέπινον. XCIV. 2.
 ἐξέπιον. XVI. 2.
 ἐξυνῆκεν. CXVI.
 ἐοικότες. LXXXV. 1.
 ἐπακούειν. II. 8.
 ἐπανερχομαι. XXI.
 ἐπεί τε. XXXIX. 1.
 ἐπεμβάτην. LXXIX. 6.
 ἐπιβαίνει. XIX. 12.
 ἐπίβωτον. LIX.
 ἐπιμαίνομαι. III. 2.
 ἐπίστιον. XC. 4.
 ἐπιστρέφει. II. 4.
 ἐπιστρέφομαι. LXXI.
 ἐποίησεν. Ep. VI. 2.
 ἐπόψομαι. XXXIII.
 ἐπτοήθη. XLIX. 3.
 ἔραμαι. XLIII.
 ἐρασμίνην. XVIII. 1.
 ἐρατῆς. LXIX. 4.
 ἐρατοῖς. Ep. X. 2.
 ἐρατῶν. Ep. XIII. 2.
 ἔργον. Ep. VI. 2.
 ἔρεξεν. Ep. III. 1.

ἐρίβρομον. XIV. 1.

ἐρμάτων. XXXVI.

Ἐρμῆ. Ep. X. 3. XI. 2.

Ἐρξίῳνι. XCIV. 1.

ἐρόεσσαν. XVI. 2.

ἐρχόμεναι. Ep. I. 2.

ἐρώ. III. 1. LXXXIX. 1.

Ἐρώς. II. 1. XI. 1. XV. 2.

XLV. 1. CVII.

ἔρωτ'. II. 10.

Ἐρωτ'. XXII. 2.

Ἐρωτα. LX. 2. LXI. 4.

LXIV. 1.

ἔρωτι. XVII. 2. CXXXV.

Ἐρωτος. XLIV.

ἔρωτος. CVIII.

ἐς. XVII. 2. XVIII. 2.

XXIV. XXXI. XLI. 5.

Ep. I. 2.

ἐσιδών. XXXIII. 1.

ἔστηκεν. VII. 2.

ἐστί. XLI. 5. LXX.

ἐστάσανθ'. Ep. V. 2.

ἔστε. LXXXV. 1.

ἐσκαθόρα. I. 6.

ἐσφηκωμένα. XIX. 3.

ἐσχίσθη. XCVIII.

ἔτεα. VIII. 2.

ἔτοιμον. XLI. 6.

εὐθυδίκων. Ep. XIII. 3.

εὐέθειρε. LXXX.

εὐεργεσίην. Ep. XI. 4.

εὐκτίτου. XV. 5.

εὐμενής. II. 6.

εὐρεῖν. XXXII. 2.

εὐρίσκων. XI. 8.

Εὐρυπύλη. XIX. 1.

εὐρυζόροιο. Ep. II. 1.

εὐτ'. Ep. XI. 1.

εὕτε. LXXXI.

εὐφροσύνης. LXIX. 4.

εὐχεο. Ep. X. 1.

εὐχολάς. Ep. IV. 2.

εὐχολῆς. II. 8.

Εὐωνυμέων. Ep. XIII. 3.

ἐφίλησεν. XXVIII.

ἔχεις. XLIII. LXXIX. 6.

Ἐχεκρατίδας. Ep. IX. 2.

ἔχον. XXXI. 8.

ἔχοντ'. Ep. XIII. 4.

ἔχοντα. XX.

ἔχουσ'. Ep. I. 1.

ἔχουσα. XXIX. 2.

ἔχουσι. LXXVIII. 2.

ἔχων. V. 2. XIX. 3. LXXIX.

4. XCIV. 1.

Z.

Ζεῦ. LXXXIII.

H.

ἦ. I. 4.

ἦβας. V. 3.

ἦβη. XLI.

ἦβην. XVIII. Ep. XIX. 2.

ἦγάνω. XXIV.

ἦδ'. Ep. XXV. 2.

ἦδε. CXLI.

ἦδη. XLI. 1. LXXXVII. 1.
 ἦθος. XLIII.
 ἥλιε. XXV.
 ἥλικίην. Ep. XVI. 4.
 ἡμετέριον. LXXV.
 ἡμίν. XLI. 1. LXI. 2. LXII.

1. LXXIX.
 ἡμιόπων. XVIII. 2.
 ἡνέρισεν. Ep. XV. 4.
 ἡνίας. LXXIX. 4.
 ἡνιοχεύεις. IV. 4.
 ἥπιον. Ep. X. 2.
 ἡρίστησα. XVI. 1.
 ἡρόμην. XXVII.
 ἦρον. LXIII.
 ἦς. CXXXI.
 ἦσαν. LXXXVI.
 ἥσυχος. LXXXVIII.

Θ.

θάλαμος. LXXXIV.
 θάλειαν. LIII. 2.
 θαμά. XLI. 4.
 θαρσήσαντα. Ep. XVI. 2.
 θέλων. XCII. 1.
 θέμενοι. LIII. 2.
 θέμενος. Ep. XIII. 2.
 θεοκαρδίων. I. 5.
 θεοῖς. Ep. XII. 1.
 θεράπων. CI.
 θεσμόν. LVII.
 Θεσσαλίας. Ep. IX. 2.
 θεῶν. LXIV. 4. Ep. X. 1.
 θηρῶν. I. 3.

Θησέος. LXX.
 Θρηκίη. LXXIX. 31.
 Θρηκίην. XLVII.
 Θρηκίης. LXXI.
 θυμόν. XVIII. 2. LXVIII.
 θύρησι. LXXXVIII. 1.
 θύρσον. Ep. I. 1.
 θυρωροί. L.
 θωμίζθεις. XIX. 10.
 θωρήσσειν. CXVII.

I.

ιδέ. VII. 3.
 ιδρύσατο. Ep. V. 1. XII. 1.
 ιερόν. CXXXIX.
 ιμεριτήν. XVI. 4.
 ιμερόεντα. Ep. XIII. 1.
 ιπποθόρον. XXXII. 1.
 ἵππος. Ep. II. 1.
 ιπποσειρήν. LXXIX. 6.
 ἵππους. XXXII. 2.
 ιρόν. LI. 2.
 ἰρωσι. CXVIII.
 ἰσθι. LXXIX. 3.
 ἰτρίου. XVI. 1.

K.

καδδέ. XCVIII.
 κάδον. XVI. 2.
 καθαρή. XL.
 καθέρματα. XIX. 12.
 καθέσσαι. Ep. X. 3.
 καθεύδεν. LXXXVIII. 2.
 κάθοδος. XLI. 6.

- κακῆς. XIX. 2.
 κακῶν. Ep. XVII. 2.
 καλήν. XX. 1.
 καλλίκομοι. LXXIII.
 καλλικόμους. Ep. XI. 2.
 Καλλικροίτη. CXXXIII.
 καλλιλαμπέτη. XXV.
 καλλιρόου. XXVI.
 Καλλιτέλης. Ep. V. 1.
 καλοῖς. LXII. 10.
 καλόν. LXXV. CXXXV.
 καλός. CXXIV.
 κάλυκας. CXIX.
 καλύμματ'. XIX. 3.
 καλῶς. LXXIX. 3.
 κάρη. XLI. 1.
 Καριευργεός. XCI. 1.
 καρτερός. Ep. XIV. 1.
 κατά. LIX.
 καταβάντι. XLI. 6.
 καταμέμφεται. XV. 7.
 καταπτύστην. CXX.
 καταχύδην. XC. 3.
 κατέδυν. LX. 2.
 κατηρεφέες. CXXXVI.
 κεῖνος. LXXXIV.
 κεκορημένε. VI. 1.
 κελέβη. XL.
 κελέβην. XXIX. 2. LXII. 2.
 κέρας. VIII. 2.
 κεροέσεως. XLIX. 1.
 κεχαρισμένης. II. 7.
 κεχρημένοις. LXXXV. 2.
 κήρυκα. Ep. X. 1.
 κίβδηλον. XIX. 8.
 Κίμεως. CXXXII.
 κισσόν. Ep. I. 4.
 κλάς. CXXI.
 Κληρογρίδη. Ep. XVI. 1.
 κλέος. Ep. XII. 2.
 Κλεύβουλον. III. 3.
 Κλευβούλου. III. 1.
 Κλευβούλου. II. 9. III. 2.
 κλίεις. IV. 2.
 κλύθι. LXXX.
 κνίζη. LXXXVII. 1.
 κοῖλῶτερα. IX. 2.
 κοίμισον. LXXXIII.
 κόκκυξ. CXXII.
 κολυμβῶ. XVII. 2.
 κόμην. XV. 6. XIX. 10.
 κόμης. XLVI.
 κομήσει. XXVII.
 κοριάννοις. CXXXVIII.
 Κορίνθου. Ep. II. 1.
 κορυφάς. II. 5.
 κόσμον. Ep. IX. 1.
 κότταβον. LI.
 κού. I. 4.
 κού. LXXXVIII. 1.
 LXXXIX. 2.
 κούκ. LXXXIX. 1.
 κούρα. LXXX. 1.
 κοῦραι. LXXIII.
 κοῦφα. LXXIX. 5.
 κούφαις. XXII. 1.
 κρείοντι. Ep. X. 3.
 κρέμαται. Ep. VIII. 2.

κρητῆροι. LXIX. 1.
 Κρονίδα. Ep. II. 2.
 κρότιφοι. XLI. 1.
 κυάθους. LXII. 5.
 κυάμους. XXXIV.
 Κυάνη. CXXXIII.
 κυανώπιδες. II. 2.
 κύδοιμοι. XLIV.
 Κύκης. XIX. 13.
 κῦμα. XVII. 2. XC. 1.
 κύματ³. Ep. XVI. 4.
 κώ. XXX.
 κωμάζων. XVI. 3.
 κωμάσει. XIII. 1.
 κωτίλη. XCIX.

Λ.

λαβών. XXXI.
 λαίλαπι. Ep. XVI. 2.
 λάλαζε. XC. 2.
 λαμπρά. XXI.
 λέγει. LXIX. 2.
 λέγω. Ep. XI. 4.
 λειμῶνας. LXXIX. 5.
 λέλειπται. XLI. 3.
 λέξαι. XLII. 3.
 λεπτοῦ. XVI. 1.
 Λέσβου. XV. 6.
 Λευκάδος. XVII. 1.
 λευκαί. LXXXI.
 Λεύκασπι. V. 3.
 λευκή. XV. 7.
 Λευκολόφου. XCIV. 2.
 λευκόν. XLI. 1.

Λεώκράτες. Ep. XI. 1.
 λεωφόρον. XLII.
 Ληθαίου. I. 4.
 λίην. XCIII. 1.
 λόγων. XLII. 1.
 λοξόν. LXXIX. 1.
 λύγω. XXXIX. 2.
 Λυδίην. V. 1.
 Λυδοπαθεῖς. C.
 Λυκαίου. Ep. VI. 1.
 λύρη. LXXVI.
 λυροποιόν. XXVII.
 λύσις. XLVIII. 2.
 λῶπος. XCVIII.
 λωτίνας. XXXVII. 2.

Μ.

μ². LIX.
 μαγάδην. V. 2.
 Μαιάδος. Ep. XIII. 1.
 μαίνομαι. LXXXIX. 2.
 μάλλον. CXLIV.
 μανίαι. XLIV.
 μανιόκητον. CXLI.
 μαργοσύνην. LXXXVII. 2.
 μάστιγι. XIX. 10.
 μαχαίρᾱ. CXLIV.
 μάχεσθαι. XCII. 1.
 μαχέσθω. XCII. 2.
 μάχης. Ep. XV. 4.
 μέ. LVI.
 μέγα. CXLIV.
 μεγάλω. XLV. 1.
 μέγαν. LVII.

Μεγίστης. XXXIX. 1.

LXXVIII. 3.

μεθύοντ'. LV.

μεθύων. XVII. 2.

μειδιόον. CXXXIX.

μειλίχοις. LXXXV. 1.

μείς. VII. 1.

μελαίναις. LXXXI.

μελαμφύλλω. LXXXII.

Μέλανθος. Ep. VII. 1.

μέλει. XIX. 1. CXXXII.

μέλεις. XCIII. 2.

μελετώμεν. LXII. 10.

μελιηδέα. XXXIX. 2.

μελιχροόν. XXIX. 1.

μέλομαι. LXIV. 2.

μεμεθείκασ'. LXXVIII.

μεναιχμάν. LXXIV.

μεστόν. XCIV. 2.

μεῦ. LXXX.

μηκέθ'. LXII. 7.

μῆνες. XXXIX. 1.

μηροῖσι. CIII.

μηρούς. LXV. 2. CIII.

μητροός. XLIX. 3.

μικρόν. XVI. 1.

Μιλήσιοι. LXXXVI.

μίν. Ep. XIII. 3.

μῖξιν. XXXII. 2.

μισέω. LXXVIII. 1.

μίτραις. LXIV. 2.

μνᾶμα. Ep. II. 2. VII. 2.

μνᾶται. LXVII.

μνήσκεται. LXIX. 4.

μοῖραν. Ep. XIII. 4.

μοκλόν. LXXXVIII. 1.

μοῦνον. LXXXV. 2.

Μουσάων. CXXXIX.

Μουσέων. LXIX. 3.

Μούσης. Ep. XII. 2.

μυθιῖται. LI. 1.

μυροποιός. CXXIII.

μύρτοις. CXXXVIII.

μύρω. IX. 3.

Μύρων. Ep. XVIII. 2.

Μύρωνος. Ep. XVII. 1.

Μυσοί. XXXII. 1.

μυχός. XII. 5.

N.

ναίειν. Ep. XII. 4.

Ναυκράτει. Ep. IV. 2.

Ναυκρατίτην. XCV. 2.

νεβρόν. XLIX. 1.

νείκεα. LXIX. 2.

νέμε. Ep. XVII. 1.

νεμόμεθα. CXXXIX.

νενωμένος. X.

νεφέλαι. VII. 2.

νεοθηλέα. XLIX. 1.

νεόλυτον. XIX. 6.

νέων. XV. 3.

νηλεῶς. LXXIX. 2.

νήνι. XV. 3.

νήσῳ. LI. 1.

νίκας. Ep. VII. 2.

Νότου. Ep. XVI. 2.

Νύμφαι. II. 2.

Νυμφέων. LI. 2.
 νῦν. LXXVI. LXXIX. 5.
 νῶτον. XIX. 10.
 νῶτω. CV.

Ξ.

ξανθή. I. 2.
 ξανθῇ. XIX. 1.
 Ξανθίλπη. Ep. I. 2.
 ξείνων. Ep. X. 4.
 ξένοις. LVI.
 ξένοισι. LXXXV. 1.
 ξυλίνους. XIX. 4.
 ξυνή. Ep. III. 2.

Ο.

ὄδε. LXIV. 4. 5.
 ὀδόντες. XLI. 2.
 οἷά τε. XLIX. 1.
 οἷδα. XLII. 2.
 οἰκάδ'. LV.
 οἰκτείρω. Ep. XIX. 1.
 οἰνηρός. CI.
 οἶνον. XXIX. 2. LXI. 1.
 οἰνοποτάζων. LIX. 1.
 οἰνοπότης. LXXII.
 οἰνοπότις. CII.
 οἶνου. XVI. 2. LXII. 4.
 οἶνω. LXII. 9.
 ὄκως. LXII. 2.
 Ὀλυμπον. XXII. 1.
 ὄμμασιν. LXXIX. 1.
 ὀμιλέων. XIX. 7.
 ὁμως. LVIII.

ὄνων. XXXII. 2.
 ὄρεος. Ep. I. 3.
 ὀρέων. II. 5.
 ὀρσόλοπος. LXXIV.
 ὀρτήν. LIII. 2.
 ὀρχεῖται. XVIII. 3.
 ὄσοι. LXXVIII. 2.
 CXXXIX.
 ὅστ'. XLIX. 2.
 ὅστις. LXIX. 3.
 οὔ. Ep. XV. 1.
 οὐδ'. XXX. LV. Ep. XI. 3.
 οὐδέ. LXVIII.
 οὐδέν. LXXIX. 2.
 οὐδαμά. XLVIII. 2.
 οὐκέθ'. XII. 2.
 οὐκέτι. XLI. 3. LXXI.
 οὔτε. VIII. 1.
 οὔτινα. Ep. XV. 3.
 οὔτος. Ep. II. 1.
 οὔτω. LXII. 7.
 ὀφρύσιν. LIII. 1.
 ὀχάνοιο. XCI. 2.

Π.

παῖ. I. 2. IV. 1. LXI. 1.
 Ep. XI. 1.
 παῖδα. XCVI.
 παῖδες. XLII. 1.
 παιδί. Ep. VII. 1.
 παῖδί. XVI. 3.
 παιδός. LXXI.
 παίζεις. LXXIX. 5.
 παῖς. XXII. 2.

πάϊς. XIX. 13.
 πάλαι. LXXVI.
 Παλλάδος. CXXXIX.
 παμφαλᾶν. CXXIV.
 πανδοσίαν. CXLII.
 πάντα. XXI.
 πάντας. LXXVIII. 2.
 παντοίων. CXXXVI.
 παρ'. LXII. 9.
 παρά. LX. 1.
 πάρα. XII. 2.
 παραπέταται. XXIII. 3.
 πάρεστι. XCII. 2.
 παρθένιον. IV. 1.
 παρθένιος. XI. 1.
 πᾶσ'. Ep. XV. 2.
 παταγοῦσιν. VII. 4.
 πατάγω. LXII. 8.
 πατριδ'. XXXIII.
 πατριδος. Ep. XVI. 1. XIX.
 2.
 πέδησεν. Ep. XVI. 3.
 Πειθώ. XXX.
 πελέκει. XLV. 2.
 πέντε. XL. LXII. 4.
 πεντήκοντα. VIII. 3.
 πέπειρα. LXXXVII. 1.
 πεποίημαι. LXXII.
 περιφόρητος. XIX. 2.
 πέτεαι. IX. 1.
 πέτρης. XVII. 2.
 πηκτιδ'. XX.
 πηκτίδα. XVI. 3.
 Πηλεύς. CXLIV.

πιεῖν. LVI.
 πίνει. XXXIX. 2.
 πίνουσα. XC. 4.
 πίονα. Ep. I. 4.
 πλεῖστον. Ep. XII. 2.
 πλεκτάς. XXXVII. 1.
 πλέξαντες. CIII.
 πλευροῦσι. XIX. 5.
 πλώω. LXIX. 1.
 ποδῶν. Ep. II. 2.
 πόθος. Ep. XVI. 1.
 πόθω. XI. 1.
 ποιήσεις. LIX.
 ποικιλοσαμβάλογ. XV. 3.
 ποιμαίνεις. XVIII.
 πολεμίζουσι. XL.
 πολέμοιο. Ep. VIII. 1.
 πολέμοις. Ep. XIV. 1.
 πόλεμον. LXIX. 2.
 πόλεως. LXXVI.
 πολιήτας. I. 8.
 πόλιν. I. 6.
 πολιοί. XLI. 1.
 πολιόν. XXVII. 2.
 πόλις. Ep. XV. 2.
 πολλά. XIV. 1. XIX. 9. 10.
 πολλοῖσι. XCIII. 2.
 πολλός. XLI. 3.
 πολυανθέμοις. LXIV. 3.
 πολυγαθέα. Ep. XI. 3.
 πολυκρότη. XC. 2.
 πολύμνον. CXLII.
 πονηρός. XIX. 7.
 πόντον. XC. 1.

πόνων. XLVIII. 2.
 πόρε. Ep. VIII. 1.
 πόρρω. Ep. XVII. 1.
 πορφυρέη. II. 3.
 πορφυρέη. XV. 1.
 Ποσιδιμών. VII. 1.
 πόσιν. LXII. 9.
 ποτ'. LXXXVI.
 ποταμοῦ. XXI. XXVI.
 Πραξαγόρας. Ep. VI. 1.
 Πρηξιδικη. Ep. III. 1.
 πρίν. XIX. 3. Ep. V. 1.
 προθανόντα. Ep. XV. 1.
 προθύροις. Ep. X. 2.
 προκαλεῖται. XV. 4.
 πρόπινε. LXV. 1.
 προπίω. LXII. 2.
 προσιόντι. Ep. XI. 4.
 προσώπῳ. CXXXIX.
 πρόφρων. Ep. IV. 1.
 προχοάς. XXVI.
 πρῶτον. Ep. XIX. 1.
 πρῶτος. Ep. XII. 1.
 πτερύγεσσι. XXII. 1.
 πτερίγων. XXIII. 2.
 πυθμένας. XXXV. 2.
 Πυθόμανδρον. LXI. 1.
 Πύθωνα. Ep. VIII. 1.
 πυκταλίζω. LVI. 4.
 πυρκαϊῆς. Ep. XV. 2.
 πυρός. LXXXV. 2.
 πώγωνα. XIX. 11.
 πῶλε. LXXIX. 1.
 πώλους. CIV.

P.
 ραδινούς. LXV. 2. CIV.
 ρεραπισμένῳ. CV.
 ῥήγος. XCVII.
 ῥῖψ'. XXVI.
 ῥοδίνους. XCVII. 2.
 ῥυθμούς. LXXXVIII. 2.
 ῥυσαμένα. Ep. VIII. 1.

Σ.
 σαλαΐζειν. CXXVI.
 σᾶμα. Ep. XIV. 1.
 Σάμον. LI. 3.
 σάν. Ep. IX. 1.
 σατινέων. XIX. 12.
 σαῦλα. CVI.
 σαῦλαι. LIV.
 σέ. XXXVIII. 1.
 σελίνων. LIII. 1.
 Σεμέλας. Ep. VII. 1.
 σήν. LXXXVII. 2. Ep. XI.
 4.
 Σικελόν. LII.
 Σίμαλον. XX.
 σινάμωροι. L.
 Σιντίων. CXXXII.
 σίοντα. XLVII.
 σκιαδίσκην. XIX. 13.
 σκιρτώσα. LXXIX. 5.
 Σκυθικήν. LXII. 9.
 Σκυθῶν. CXXXII.
 σκύπρον. XCIV. 1.
 σκυτίνη. XIX. 10.
 Σμερδίη. VI. 2.

σόλοικον. LXXXIII.
 Σοφοκλῆς. Ep. XII. 1.
 σοφίη. Ep. III. 2.
 σοφόν. LXXIX. 2.
 σταφυλήν. Ep. I. 4.
 σιέγης. LXXXV. 2.
 στεφανίσκους. LIII. 1.
 στέφανος. LXXIV.
 στεφάνους. LXI. 3. XCV. 1.
 στεφανοῦται. XXXIX. 2.
 στήθεα. IX. 3.
 στήθεσι. XXXVII. 2.
 Στράτιν. XXVII.
 Στροίβου. Ep. XI. 1.
 στροφάλιγγι. Ep. XV. 4.
 στίλβων. XI. 2.
 στρέφοιμι. LXXIX. 4.
 στυγερῆς. Ep. XV. 4.
 σύμβουλος. II. 10.
 συμπαίξειν. XV. 4.
 συμπαίζουσιν. II. 4.
 συμμίσγων. LXIX. 4.
 συνεξέλασης. Ep. XVII. 2.
 συνηβῶν. XXII. 2. XLIII. 2.
 συρίγγων. IX. 2.
 σφαίρη. XV. 1.
 σφετέρη. Ep. XVIII. 2.

T.

τάδε. Ep. VI. 1.
 τακερός. CVII.
 τάλαντα. CXLIII.
 Ταντάλου. CXLIII.
 τανταλίζει. LXXXII.

Ταργήλιος. XXXVIII. 2.
 Τάρταρον. XLI. 4.
 Ταρτησσοῦ. VIII. 4.
 Τελλία. Ep. XVIII. 1.
 τεμένει. Ep. VIII. 2.
 τερένων. XVIII. 2.
 τέρματα. LXXIX. 4.
 τετυπωμένον. Ep. XVIII. 1.
 τί. IX. 1. LXXIX. 1.
 τιθείς. XIX. 9.
 τιθέμεναι. XCI. 2.
 τίλλει. XXXIV.
 Τιμόκριτος. Ep. XIV. 1.
 Τιμώνακτι. Ep. X. 1.
 τινά. XV. 8.
 τινές. C.
 τίς. XVIII. 1.
 τόδ'. Ep. XI. 1.
 τόδε. Ep. III. 2. XIV. 1.
 τοί (adv.). LXXIX. 3.
 τοί (pron.). XLIII. LXVIII.
 LXXIX. 3.
 τοιόνδε. Ep. XV. 3.
 τόνδε. Ep. V. 1.
 τόξων. CXXXII.
 τότε. XXX.
 τούσδε. Ep. XII. 1.
 τραγικῆς. Ep. XII. 2.
 τρεῖς. XL. XCV. 1.
 τρέψας. XVIII. 2.
 τρικύαθον. XXIX. 2.
 τριμερίστη. LI. 1.
 τρίς. VI. 1.
 τρίχες. LXXXI.

τροχῶ. XIX. 9.
 τρύγα. XXXIX. 2.
 τῷ. LXXXIV.
 τῶκινακῆ. CXXV.
 τῶνδε. XLVIII. 2. Ep. VIII. 2.

Υ.

ὑβρισταί. XII.
 ὑγρά. Ep. XXI. 3.
 ὕδατι. VII. 2.
 ὕδατος. LXII. 4.
 ὕδωρ. LXI. 1.
 υἱέ. Ep. XIII. 2.
 υἱός. Ep. VI. 2. VII. 2.
 υἱῷ. Ep. IV. 1.
 ὕλης. XLIX. 1.
 ὕμνον. CXXVII.
 ὕμνοις. LXII. 11.
 ὑπ'. XVIII. 2.
 ὑπέρ. XXXVI.
 ὑποδεξάμενος. Ep. IV. 2.
 ὑποθυμίδας. XXXVII. 1.
 ὑποπίνοντες. LXVII. 11.
 ὑποπόλιον. XXIII. 2.
 ὑψηλά. X.
 ὑψηλῶν. II. 5.

Φ.

φαλακρός. LXVII.
 φάος. CXXXIX.
 φείδεται. Ep. XIV. 2.
 Φειδόλα. Ep. II. 1.
 φέρ'. LXI. 1. LXII. 1.
 φέρει. LXI. 2.

φέρουσα. XXI.
 φέρουσιν. Ep. I. 3.
 φεύγεις. LXXIX. 2.
 φεύγων. LX. 2.
 φή. XXXVIII. 1.
 φθόγγον. LXXXIII.
 φίλ'. CXXXII.
 φιλαίματος. Ep. XV. 3.
 φίλε. LXV. 2.
 φιλέει. LXXIV.
 φιλέω. LXIX. 1.
 φίλη. LVI.
 φίλη. XVI. 3.
 φίλλος. CXXVIII.
 φιλοῖεν. XLII. 1.
 φίλον. CXXXIX.
 φιλοστεφάνω. Ep. VII. 1.
 φιλόφρων. XXXIX. 1.
 φίλων. Ep. XIX. 1.
 φορέει. XIX. 13.
 φορεῦμαι. XXXVI.
 φορέων. XIX. 12.
 φόρτον. CVIII.
 φρονεῖ. CXLIV.

Χ.

χαῖρε. CXXXIX.
 χαίρουσ'. I. 7.
 χαίτην. XLVII.
 χαλεπούς. LXXVIII. 3.
 χαλινόν. LXXIX. 3.
 χαλκεύς. XLV. 1.
 χαλκωθέν. Ep. XVIII. 2.
 χαράδρη. XLV. 2.

χαρίεντα. XLII. 2.
 χαρίεντι. CXXXIX.
 χαρίεσσα. XLI. 2. LXVI.
 χάριν. Ep. IV. 1. V. 2.
 IX. 1. XIII. 2.
 Χάριτας. Ep. XI. 2.
 χαριτεῦν. XLIII.
 χαριτόεις. CXXIX.
 χάσκει. XV. 8.
 χειμερίη. XLV. 2. Ep. XVI. 2.
 χειμῶνες. VII. 4.
 χεῖρα. XXIV. XCII. 2.
 χειρί. Ep. XVIII. 2.
 χελιδοῖ. LXVI.
 χελιδών. XCIX.
 χήλινον. XXXV. 1.
 χθόνιον. LXIII.
 χθονίους. LXXVIII. 2.
 χίμαρον. Ep. I. 4.
 χιτῶνα. LVIII.
 χλωρᾷ. LXXXII.
 χοάνοις. Ep. XVIII. 1.
 χορδαῖσιν. V. 2.
 χορόν. Ep. I. 2.
 χοροῦ. Ep. VII. 2.
 χορῶ. XX.
 χρυσάμενος. IX. 3.

χρόνος. XLI. 3.
 χρούσα. XIX. 12.
 χρυσοκόμης. XV. 12.
 χρυσόπεπλε. LXXX.
 χρυσοφαέννων. XXIII. 2.
 χωρεῦσι. Ep. I. 3.

Ψ.

ψάλλω. V. 1. XVI. 3.
 ψεύσατο. Ep. XVIII. 2.
 ψιλόν. XIX. 4.
 ψυχῆς. IV. 4.

Ω.

ὠλεσας. Ep. XIX. 2.
 ὠλεσε. Ep. XVI. 1.
 ὠναξ. II. 1.
 ὠνοχόει. XXIX. 1.
 ὠραννέ. XCIII. 1.
 ὠρας. XXXI.
 ὠρη. Ep. XVI. 3.
 ὠριστοκλείδη. Ep. XIX. 1.
 ὠρχήσαντ'. LXXIII.
 ὠς. XIV. 2. LXI. 3. LXII.
 5. LXVIII. LXXVIII. 3.
 ὦσί. XIX.
 ὥστε. XLV. 1. XC. 1.

Deacidified using the Bookkeeper process.
Neutralizing agent: Magnesium Oxide
Treatment Date: July 2006

Preservation Technologies

A WORLD LEADER IN PAPER PRESERVATION

111 Thomson Park Drive
Cranberry Township, PA 16066
(724) 779-2111

WERT
BOOKBINDING
Grantville, Pa.
Nov.-Dec. 1988
We're Quality Bound

